

ASSASSIN'S CREED
(3)

CRUCIADA
SECRETĂ

Oliver Bowden

CRUCIADA SECRETĂ

Oliver Bowden

VOLUMUL TREI DIN SERIA

ASSASSIN'S CREED

(ORDINUL ASASINULUI)

Traducere din limba engleză de:

Mihai-Dan Pavelescu

Prolog

Nava cea maiestuoasă trosnea și gemea; pânzele îi unduiau umflate de vânt. Aflată la câteva zile depărtare de uscat, despica valurile spre orașul măreț din apus cu o încărcătură prețioasă la bord: un bărbat pe care echipajul îl cunoștea doar sub numele „Maestrul”.

El se găsea printre mateloți acum, singur pe puntea teugei, acolo unde-și dăduse jos gluga mantiei pentru a-și îngădui să fie stropit de jerbele de apă ale valurilor, ale căror picături le absorbea cu chipul în bătaia vântului. Făcea asta o dată pe zi. Ieșea din cabina sa, străbătea puntea, alegea un loc de unde să se uite la mare, apoi revenea sub punte. Uneori stătea la teugă, alteori la pupă. Întotdeauna fixa cu privirea întinderea brăzdată de creste albe.

În fiecare zi, corăbierii îl priveau. Munceau, strigându-se de pe punte și greement, fiecare cu sarcina lui, dar în același timp trăgeau cu ochiul la silueta solitară și gânditoare. Și se întrebau ce fel de om era? Ce fel de om se afla printre ei?

Îl priviră și acum pe furiș, când se îndepărtă de balustradele punții și-și ridică gluga. Rămase locului o clipă, cu capul plecat, cu brațele atârând pe lângă trup, iar mateloții îl urmăriră. Poate câțiva chiar pâliră când bărbatul traversă puntea înapoi, pe lângă ei, revenind spre cabina sa. Iar când ușa se închise în urma lui, toți constatară că-și ținuseră răsuflarea.

După ce intră, Asasinul se întoarse la masă, se așeză, își turnă un pahar cu vin, după care se întinse spre o carte și o trase mai aproape. Apoi o deschise și începu să citească.

Partea întâi

Capitolul 1

19 iunie 1257

Maffeo și cu mine am rămas la Masyaf și vom locui aici deocamdată. Cel puțin până se vor rezolva una sau două – cum să le spun? – *nesiguranțe*. Între timp, vom rămâne la dispoziția Maestrului, Altaïr Ibn-La’Ahad. Deși este frustrant să-ți lași soarta în mâinile altora, mai ales ale conducătorului Ordinului, care, la vârsta lui înaintată, mânuiește ambiguitatea cu aceeași precizie nemiloasă cu care a mânuit cândva pumnalul și sabia, am de câștigat cel puțin prin faptul că-i ascult istoriile. Maffeo însă nu are un asemenea avantaj și a devenit de nedomolit. Lesne de înțeles. Masyaf îl plictisește. Nu-i place să traverseze panta abruptă dintre fortăreața Asasinului și satul de dedesubt, iar terenul muntos nu-l atrage deloc. Îmi repetă că el este un „Polo”, iar după șase luni petrecute aici, dorul de ducă este precum chemarea unei femei voluptoase, convingătoare și în același timp ispititoare, greu de ignorat. Tânjește să umfle pânzele cu vânt și să pornească spre tărâmurii noi, să întoarcă spatele lui Masyaf.

Să fiu sincer, nerăbdarea lui este o pacoste de care m-aș putea lipsi. Altaïr este pe punctul de a face o înștiințare; o pot simți.

De aceea azi i-am zis:

— Maffeo, îți voi spune o poveste.

Ce lipsit de maniere este! Suntem oare cu adevărat neamuri? Încep să mă îndoiesc. În loc să primească vestea asta cu entuziasmul pe care-l merita pe bună dreptate, aș fi putut jura că l-am auzit oftând (sau poate că ar trebui să-i acord

prezumția de nevinovăție; poate că, pur și simplu, răsufla mai greu sub soarele fierbinte), înainte de a-mi răspunde pe un ton aproape exasperat:

— Înainte s-o faci, Niccolò, mi-ai putea spune despre ce-i vorba?

I-am replicat cu mult calm:

— Asta e o întrebare foarte bună, frate.

După aceea am căzut pe gânduri, în timp ce suiam costișa detestată. Citadela se ridica sumbră pe promontoriul de deasupra noastră, ca și cum ar fi fost cioplită de-a dreptul în calcar. Hotărâsem că doream un decor perfect pentru a-mi spune povestea și nu exista nimic mai potrivit decât fortăreața Masyaf. Un castel impunător, cu multe turnuri, înconjurat de râuri unduitoare, care se înălța deasupra satului animat de dedesubt; așezarea în sine se afla pe un loc înalt din Valea Orontes. O oază de pace. Un paradis.

— Aș zice că este despre *cunoaștere*, am decis până la urmă. Așa cum știi, *Assaseen* înseamnă „păzitor” în arabă și asasinii sunt păzitorii secretelor, iar secretele păzite de ei aparțin domeniului cunoașterii, așa că, da... – fără îndoială, paream foarte mulțumit de mine – este despre cunoaștere.

— Atunci mă tem că am altă treabă.

— Poftim?

— Dragul meu Niccolò, cu siguranță mi-ar fi plăcut să am parte de o diversivune de la studiile mele, însă nu doresc defel o prelungire a lor.

Am surâs larg.

— Sunt sigur că ai dori să auzi istoriile ce mi-au fost spuse de Maestru.

— Depinde. Felul cum insiști pentru ele nu le face să pară deloc atrăgătoare. Chiar tu spui, nu-i așa, că gusturile mele se îndreaptă spre vărsare de sânge când se ajunge la istorii?

— Da.

Maffeo schiță un zâmbet.

— Ei bine, ai dreptate – așa este.

— Atunci trebuie s-o auzi și pe asta. La urma urmelor ele sunt istorii cu mărețul Altaïr Ibn-La’Ahad. Asta este *istoria vieții sale*, frate. Crede-mă, nu duce lipsă de aventuri și mare parte din ea, vei fi încântat să observi, implică vărsări de sânge.

Deja ne apropiaserăm de turnul de pază al podului de acces în cetate. Am trecut pe sub arcada sa și prin postul de gardă, apoi am suit către castelul interior. În fața noastră se afla turnul în care locuia Altaïr. Săptămâni la rând petrecusem fascinat nenumărate ore alături de el, pe când stătea cu mâinile strânse laolaltă și cu coatele pe brațele jețului cu spătar înalt, povestindu-și aventurile, cu ochii bătrâni abia vizibili sub glugă. Într-o măsură tot mai mare ajunsese să înțeleg că istoriile acelea îmi erau spuse cu un țel. Dintr-un motiv pe care încă nu-l puteam desluși, eu fusesem *ales* să le aud.

Când nu povestea, Altaïr medita printre cărțile și amintirile lui, privind uneori ore în șir pe fereastra turnului. M-am gândit că și acum putea fi acolo și mi-am dus palma pavăză la ochi pentru a privi în sus spre turn, dar n-am zărit decât piatră decolorată de soare.

— Avem o întrevvedere cu el? mi-a întrerupt Maffeo gândurile.

— Nu azi, am răspuns și i-am indicat un turn din dreapta noastră. Vom merge acolo...

Maffeo s-a încruntat. Turnul de apărare era unul dintre cele mai înalte din citadelă, iar accesul în el se făcea pe scări amețitoare, care păreau în mare parte că ar avea nevoie de reparații majore. Am fost însă insistent, mi-am aranjat tunica sub centură și l-am condus pe Maffeo până la primul nivel, apoi la următorul și tot așa până în vârful. De acolo am privit regiunea. Kilometri de teren stâncos. Râuri aidoma unor vene. Pâlcuri de așezări. Am privit peste Masyaf — de la fortăreață spre clădirile și piețele din satul care se lăbărta dedesubt, palisada de lemn a liniei de apărare exterioare și grajdurile.

— Cât de sus suntem? a întrebat Maffeo, părând cam verde la față, conștient fără doar și poate de rafalele violente de vânt și de solul care acum părea foarte îndepărtat.

— La mai bine de șaptezeci și cinci de metri, i-am spus. Suficient de sus pentru ca Asasinii să fie în afara bătăii arcașilor inamici, dar îngăduindu-le în același timp să-i împroaște de sus cu săgeți și multe altele.

I-am arătat deschiderile ce ne înconjurau din toate părțile.

— De la *mâchicoulis*[1] de aici, ei puteau arunca pietre sau ulei încins peste dușmanii lor, folosind aceste...

Platforme din lemn ieșeau în afară, iar noi ne-am apropiat de una dintre ele, ținându-ne de suportii verticali din ambele părți și aplecându-ne după aceea deasupra golului, pentru a privi în jos. Imediat dedesubt, turnul cobora până la marginea stâncii. Iar mai jos de aceasta era râul unduitor.

Complet palid la față, Maffeo s-a retras în siguranța podelei turnului. Am izbucnit în râs și l-am imitat (ca să fiu sincer, am fost fericit s-o fac, întrucât eu însumi mă simțeam ușor amețit și cu stomacul până în gât).

— De ce m-ai adus aici sus? a întrebat Maffeo.

— Pentru că aici începe povestea mea, i-am spus. De aici au văzut străjerii apropierea forței invadatoare.

— Forța invadatoare?

— Da. Oastea lui Salah Al'din. El a venit să asedieze Masyaf și să-i înfrângă pe Asasini. Acum optzeci de ani, într-o zi în-sorită de august. O zi foarte asemănătoare cu cea de azi...

---

1 Deschideri în podelele galeriilor cetăților pentru aruncarea de greutate și lichide asupra atacatorilor (n. trad.).

Capitolul 2

Străjerul văzu mai întâi păsările.

O oaste aflată în mișcare atrage necrofagii. În principal cei zburători, care coboară din văzduh spre resturile abandonate în urmă: mâncare, gunoaie și stârvuri, atât de cai, cât și de oameni. Apoi văzu praful. Iar după aceea o pată întunecată, vastă, care apăru la orizont, înaintând încetșor și cuprinzând totul. O oaste populează, afectează și distruge peisajul; este o dihanie uriașă și flămândă care consumă totul în cale, iar în majoritatea cazurilor – așa cum Salah Al'din știa prea bine – simpla ei vedere era îndeajuns ca să determine predarea inamicului.

Dar nu și acum. Nu și când inamicii lui erau Asasinii.

Pentru campania asta, conducătorul sarazin mobilizase o forță modestă de zece mii de pedestri, călăreți și auxiliari. Cu aceștia plănuia să-i zdrobească pe Asasini, care atentaseră deja de două ori la viața lui și cu siguranță n-aveau să dea greș a treia oară. Intenționând să ducă bătălia în pragul lor, intrase cu oastea în munții An-Nusayriyah, la cele nouă citadele ale Asasinilor de acolo.

La Masyaf ajunseseră vești că oamenii lui Salah Al'din jefuiseră ținutul, dar că niciuna dintre fortărețe nu fusese cucerită. Acum porniseră către Masyaf, intenționând s-o supună și să-i ia capul lui Al Mualim, conducătorul Asasinilor.

Salah Al'din era privit ca un conducător temperat și imparțial, dar Asasinii îl înfuriau și îl descurajau în aceeași măsură. Potrivit informațiilor, unchiul său, Shihab Al'din, îl sfătuia să ofere pacea, să se însoțească cu Asasinii, nu să lupte împotriva lor. Însă răzbnătorul sultan nu putea fi clintit, așa că armata lui se târa spre Masyaf într-o zi însorită de august a anului 1176, iar un străjer din turnul de apărare al citade-

lei zări stolurile de păsări, norii uriași de praf și pata neagră de la orizont, și de aceea ridică un corn la buze și dădu alarma.

Cu chipuri măcinate de frică, sătenii luară provizii și se mutară în siguranța citadelei, ticsindu-i curțile interioare, unde mulți dintre ei își ridicară tarabele pentru a continua negoșul. Între timp, Asasinii începură să fortifice castelul, pregătindu-se să înfrunte oastea care se lățea ca o pată peste minunatele meleguri verzi din jur, ca o fiară uriașă ce se hrănea cu roadele pământului și cotopea orizontul.

Ei auziră cornii, tobele și talgerele și în scurtă vreme putură distinge siluetele ce apărură din pâcla arșitei și văzură că erau cu miile. Văzură pedestrașii: lăncieri, suliași și arcași, armeni, nubieni și arabi. Văzură călăreții: arabi, turci și mameluci, înarmați cu iatagane, lăncii și spade, unii înveșmântați în zale, alții în armuri din piele. Văzură nobilii, preoții și pe cei care-i urmau în dezordine în ariergardă: familiile, copiii și sclavii. Văzură cum invadatorii ajunseră la zidul exterior și-i dădură foc, ca și grajdurilor, cu cornii continuând să zbiere, cu talgerele bubuind. Înăuntrul citadelei, sătencele începură să plângă. Se așteptau ca locuințele lor să fie următoarele incendiate, însă acelea fură lăsate neatinse, iar oastea se opri în sat... aparent prea puțin interesată de castel.

Nu trimiseră niciun sol și niciun mesaj; pur și simplu, ridicară tabăra. Majoritatea corturilor erau negre, însă în mijlocul lor se afla un pâlc de pavilioane mari, locuite de sultanul Salah Al'din și de generalii săi. Acolo fluturau stindarde brodate; vârfurile stâlpilor pentru corturi erau rodii poleite, iar acoperămintele pavilioanelor erau din mătase multicoloră.

În citadelă, Asasinii reflectară asupra tacticii lor. Oare Salah Al'din va ataca fortăreața, ori va încerca să-i înfometeze? Răspunsul veni odată cu căderea nopții. Dedesubt armata invadatoare începu să-și assembleze mașinile de război. Focuri arseră mult în noapte. Sunetele ferăstraielor și ciocanelor se înălțară până la urechile străjerilor de pe meterezele citadelei și până la turnul Maestrului, unde Al Mualim își convocă toți Maeștrii Asasini.

— Salah Al'din ne-a fost dat pe mâini, spuse Faheem al-Sayf. Asta e o ocazie care nu trebuie ratată.

Al Mualim căzu pe gânduri. Privi pe fereastra turnului și se gândi la pavilionul multicolor în care stătea acum Salah Al'din și-și punea la cale propria prăbușire... dar și pe a Asasinilor. Se gândi la oastea uriașă a sultanului și la felul cum pustiise regiunea. La faptul că sultanul era perfect capabil să ridice o forță încă și mai mare în cazul în care campania lui ar fi eșuat.

Se gândi că forțele lui Salah Al'din nu puteau fi egale, totuși Asasinii aveau de partea lor viclenia.

— Dacă Salah Al'din va muri, zise Faheem, armata sarazinelor se va risipi.

Al Mualim clătină însă din cap.

— Nu cred. Locul lui va fi luat de Shihab.

— El este doar pe jumătate la fel de destoinic ca Salah Al'din.

— Atunci va fi mai puțin eficient în alungarea creștinilor, replică tăios Al Mualim; uneori se simțea obosit de agresivitatea lui Faheem. Dorim noi oare să ne găsim la mila lor? Dorim noi oare să le devenim, fără să vrem, aliații împotriva sultanului? Noi suntem Asasinii, Faheem. Acțiunile noastre sunt cele dorite de noi. Noi nu aparținem nimănui.

Tăcerea se lăsă peste odaia scăldată în mireme dulcele.

— Salah Al'din se teme de noi în același fel în care noi ne temem de el, rosti Al Mualim după ce reflectă. Ar trebui să ne îngrijim ca el să devină și mai temător.

În dimineața următoare, sarazinii suiră un berbec și un turn de asediu pe panta principală și, în timp ce arcașii turci treceau călări în valuri succesive, împrôșcând citadela cu proiectile, atacară zidurile exterioare cu mașinile de asediu, sub săgețile constante ale arcașilor Asasini, sub uleiul încins și bolovanii revărsați din turnurile defensive. Sătenii se alăturară bătăliei, aruncând pietre de pe metereze și stingând incendiile, în vreme ce la porțile principale Asasini curajoși ieșeau prin ușițele înguste și respingeau pedestrii care încercau să le dea foc. Ziua se încheie cu multe pierderi de ambele părți, iar sarazinii se retraseră la poalele dealului, aprinseră focurile pentru noapte, reparară mașinile de asediu și construiră altele.

În noaptea aceea, în tabără se iscă mare agitație, iar în zori pavilionul viu colorat al mărețului Salah Al'din fu demontat și sultanul plecă însoțit de gărzi de corp.

La scurt timp după aceea, unchiul lui, Shihab Al'din, sui dealul ca să vorbească cu Marele Maestru al Asasinilor.

Capitolul 3

— Maiestatea Sa Salah Al'din v-a primit mesajul, strigă solul, și vă mulțumește pentru el! Chestiuni urgente l-au chemat însă altundeva și a trebuit să plece, dar a poruncit ca Excelența Sa Shihab Al'din să poarte tratativele.

Solul stătea lângă armăsarul lui Shihab și făcuse palmele pâlnie la gură pentru a striga către Marele Maestru și generalii lui, care se adunaseră în turnul de apărare.

O trupă mică suise dealul, două sute de oameni și o lectică purtată de nubieni, doar un simplu corp de pază pentru Shihab, care rămăsese călare. Pe chipul lui se citea seninătatea, de parcă n-ar fi fost deloc îngrijorat de rezultatul tratativelor. Purta șalvari albi, vestă și brâu roșu, răsucit, în turbanul mare și strălucitor de alb era înfiptă o nestemată scânteietoare. Piatra aia prețioasă trebuia să aibă un nume ilustru, gândi Al Mualim privind de la înălțimea turnului în care se afla. Probabil că se numea „Steaua-cuiva” sau „Trandafirul-cuiva”. Sazazinii erau încântați să-și boteze bijuteriile.

— Începe atunci! strigă Al Mualim.

În același timp gândi, *Chestiuni urgente*, și zâmbi în barbă, întorcându-se cu mintea în timp la momentul când un Asasin intrase în odăile sale, îl trezise și-l chemase în sala tronului.

— Bun-venit, Umar, rostise Al Mualim, strângându-și veșmintele în jurul trupului și simțind în adâncul oaselor răcoarea dinaintea zorilor.

— Bună dimineața, Maestre, răspunsese Umar cu glas scăzut și ținând capul plecat.

— Ai venit să-mi raportezi despre misiunea ta? continua se Al Mualim.

Aprinsese un opaiț suspendat de un lanț, după care se așezase pe un scaun. Umbre dansau pe podele.

Umar încuviințase din cap și Al Mualim observase că una dintre mânecile lui era pătată de sânge.

— Informația iscoadei noastre a fost corectă?

— Da, Maestre. Am intrat în tabăra lor și, așa cum ni se spusese, pavilionul colorat era o momeală. Cortul lui Sa-lah Al'din se afla în apropiere și era mult mai puțin bătător la ochi.

Al Mualim zâmbise.

— Excelent. Cum l-ai putut identifica?

— Era protejat, așa cum spusese iscoada noastră, prin var și tăciune împrăștiate în jurul său, astfel ca pașii să-mi poată fi auziți.

— Dar n-au fost auziți?

— Nu, Maestre, și am putut intra în cortul sultanului, unde am lăsat pana, așa cum fusesem instruit.

— Și scrisoarea?

— Țintuită cu pumnalul de salteaua lui.

— Apoi?

— M-am furișat afară din cortul lui...

— Și?

Urmase o pauză.

— Sultanul s-a trezit și a dat alarma. Abia am reușit să scap cu viață.

Al Mualim arătase mâneca pătată cu sânge a lui Umar.

— Și aceea?

— Am fost silit să retez o beregată pentru a scăpa cu bine.

— Un străjer? Întrebuse Al Mualim plin de speranță.

Umar clătinase trist din cap.

— Purta turban și vestă de nobil.

Al Mualim închisese ochii, obosit și trist.

— N-a existat altă opțiune?

— Am acționat pripit, Maestre.

— Altfel însă misiunea ta a fost o izbândă?

— Da, Maestre.

— Atunci vom vedea ce rezultat va avea, rostise el.

Rezultatul fusese plecarea lui Salah Al'din și venirea lui Shihab. Iar de la înălțimea turnului său, Al Mualim își îngădui să creadă că Asasinii triumfaseră. Că planul lui izbândise. Mesajul lor îl avertizase pe sultan că ar trebui să-și abandoneze campania împotriva Asasinilor, întrucât următorul pumnal n-avea să mai fie înfipt în saltea, ci în mădularul lui. Prin

simplul fapt că reușiseră să transmită mesajul acela, ei îi demonstraseră cât de vulnerabil era în realitate și că puterea uriașă a trupelor sale nu conta absolut deloc, când un Asasin singuratic îi putea dejuca momelile și păcăli străjerii, pentru a se furișa cu atâta ușurință în cortul lui când dormea.

Și poate că Salah Al'din ținea mai mult la mădularul lui decât la ducerea unui război de uzură lung și costisitor împotriva unui inamic ale cărui interese intrau rareori în conflict cu propriile lui interese. Pentru că el părăsise tabăra.

— Maiestatea Sa Salah Al'din vă acceptă propunerea de pace, rosti trimisul.

În turn, Al Mualim schimbă o privire amuzată cu Umar, care-i stătea alături. Ceva mai încolo se afla Faheem, cu gura strânsă și buzele preschimbate într-o linie subțire.

— Avem asigurarea Maiestății Sale că secta noastră poate continua fără alte ostilități și fără amestec în activitățile noastre? întrebă Al Mualim.

— Câtă vreme interesele o îngăduie, puteți fi siguri de asta.

— Atunci accept oferta Maiestății Sale, strigă Al Mualim încântat. Vă puteți retrage oamenii de la Masyaf. Poate că veți fi și atât de amabili, încât să ne reparați palisada înainte de a pleca.

Shihab privi sfredelitor spre vârful turnului și, chiar de la înălțimea aceea, Al Mualim îi văzu mânia fulgerându-i în ochi. Shihab se aplecă de pe armăsar ca să i se adreseze solului, care ascultă, încuviință din cap, apoi duse palmele din nou pânne la gură pentru a se adresa celor din turn.

— În timpul transmiterii propunerii de pace, unul dintre generalii de încredere ai Maiestății Sale Salah Al'din a fost ucis. Maiestatea Sa cere despăgubiri. Capul făptașului.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Al Mualim. Lângă el, Umar se încordă.

Se lăsă liniștea. Nu se auzeau decât fornăielile cailor. Trilurile păsărilor. Toți doreau să audă răspunsul lui Al Mualim.

— Îi poți transmite sultanului că-i resping cererea.

Shihab ridică din umeri.

Se aplecă pentru a-i vorbi solului, care la rândul lui vorbi spre Al Mualim:

— Excelența Sa dorește să vă informeze că până nu veți fi de acord cu cererea, o forță armată va rămâne aici, la Masyaf,

și că răbdarea noastră este mai mare decât cămărilor voastre de provizii. Vreți ca acordul de pace să-și piardă importanța? Veți îngădui ca sătenii și oamenii voștri să flămânzească? Totul pentru capul unui Asasin? Excelența Sa speră din toată inima să nu fie așa.

— Mă voi duce, îi șuieră Umar lui Al Mualim. Greșeala a fost a mea. Este convenit să plătesc pentru ea.

Al Mualim îl ignoră.

— Nu voi renunța la viața unuia dintre oamenii mei! strigă el spre sol.

— Excelența Sa vă regretă decizia și vă cere atunci să asistați la o chestiune ce va fi rezolvată chiar acum. Am descoperit în tabăra noastră o iscoadă, pe care o vom executa.

Al Mualim își ținu răsuflarea când sarazinii îl scoaseră din lectică pe spionul Asasinilor. După el, doi nubieni veniră cu un butuc pentru decapitare, pe care îl așezară în fața armăsarului lui Shihab.

Numele spionului era Ahmad și se vedea că fusese bătut cu sălbăcie. Capul – tumefiat, învinețit și însângerat – i se bălăbănea moale cu bărbia în piept, când fu îmbrâncit spre butuc, trântit în genunchi și întins cu gâtul în sus. Călăul făcu un pas înainte; era un turc cu iatagan strălucitor, pe care-l sprijini pe pământ, punându-și ambele palme pe mânerul bătut în pietre prețioase. Nubienii îl țineau pe Ahmad de brațe; el gemu și sunetul ajunse la urechile Asasinilor care înlemniseră în turnul de apărare.

— Dacă ucigașul îi va lua locul, strigă trimisul, viața iscoadei va fi cruțată și tratatul de pace va fi onorat. Dacă nu, iscoada va muri, asediul va începe și oamenii voștri vor muri de foame.

Pe neașteptate, Shihab ridică fruntea și răcni:

— Vrei să-ți împovărezi astfel conștiința, Umar Ibn-La'Ahad?

Asasinii icniră aproape la unison. Ahmad vorbise. În urma torturilor, firește, dar vorbise. Umerii lui Al Mualim se gârboviră. Umar se agită, cuprins parcă de panică.

— Lasă-mă să mă duc, îl rugă el pe Marele Maestru. Te rog, Maestre.

Dedesubtul lor, călăul se propti zdravăn pe picioarele depărtate. Ridică iataganul deasupra capului cu ambele mâini. Ahmad se smuci fără puteri în mâinile care-l țintuiau. Gâtul îi

era perfect întins, oferit tăişului. Promontoriul amuţise si nu se auzeau decât scâncetele lui.

— Este ultima ta şansă, Asasinule! strigă Shihab.

Lama scânteie.

— *Maestre*, imploră Umăr, îngăduie-mi să mă duc.

Al Mualim încuviinţă din cap.

— *Opriţi!* răcni Umar.

Avansă pe platforma turnului şi strigă în jos spre Shihab:

— Sunt Umăr Ibn-La'Ahad. Viaţa mea trebuie s-o iei.

Printre sarazini trecu un freamăt de aţâţare. Shihab zâmbi şi încuviinţă din cap. Îi făcu semn călăului, care coborî din nou iataganul.

— Foarte bine, rosti el spre Umar. Vino atunci şi ia-ţi locul pe butuc.

Umar se întoarse către Al Mualim, care ridică fruntea şi-l privi cu ochi înroşiţi.

— *Maestre*, zise Umar, îţi cer o ultimă favoare. Să ai grijă de Altaïr. Să-l accepţi ca elev al tău.

Al Mualim aprobă din cap.

— Bineînţeles, spuse el. Bineînţeles.

Citadela se cufundă în tăcere când Umar coborî scara turnului, apoi porni pe pantă, trecu prin prima poartă şi merse pe sub arcadă spre poarta principală. La uşa îngustă, un străjer înainta s-o deschidă şi el se aplecă pentru a ieşi.

Un strigăt răsună dinapoia sa:

— *Tată!*

Apoi zgomot de picioare ce alergau.

Umăr se opri.

— *Tată!*

Bărbatul auzi tulburarea din vocea fiului său şi strânse puternic din pleoape pentru a-şi stăvili lacrimile când trecu prin uşă. Străjerul o închise înapoia lui.

Nubienii îl ridicară pe Ahmad de pe butuc şi Umar încercă să-i arunce o privire liniştitoare, însă Ahmad nu-l putu privi în ochi, când fu îndepărtat de acolo şi azvârlit în faţa uşii înguste. Aceasta se deschise şi spionul fu luat în fortăreaţă. Uşa se închise iarăşi îndărătul lui. Braţele nubienilor îl prinseră pe Umar, care fu purtat spre butuc şi răstignit așa cum fuse-se Ahmad. Îşi oferi în tăcere beregata şi privi călăul care se înalţă uriaş deasupra sa. Înapoia lui nu mai era decât cerul.

— *Tată!* auzi din citadelă când lama strălucitoare coborî, şuietând.

După două zile, la adăpostul întunericului, Ahmad părăsi fortăreața. În dimineața următoare, când dispariția lui fu descoperită, unii se întrebară cum de fusese în stare să-și lase fiul singur – după ce-i murise mama de friguri cu doi ani în urmă –, pe când alții spuseră că rușinea fusese prea mare pentru el și că acela fusese motivul plecării sale.

Adevărul era însă cu totul altul.

Capitolul 4

20 iunie 1257

În dimineața asta am fost trezit de Maffeo, care-mi scutura umărul – deloc blând, ar trebui să precizez. Insistența lui era determinată de interesul față de povestea mea. Pentru asta cel puțin ar fi trebuit să fiu recunoscător.

— Deci? a spus el.

— Deci ce?

Dacă păream somnoros, asta se datora faptului că așa și eram.

— Deci ce s-a întâmplat cu Ahmad?

— Asta aveam să descopăr mai târziu, frate.

— Atunci, spune-mi.

În timp ce m-am sculat în capul oaselor în pat, m-am gândit.

— Cred că ar fi mai bine să-ți spun istoriile exact așa cum mi-au fost spuse mie, am rostit în cele din urmă. Deși îmbătrânește, Altaïr este un mare povestitor și cred că ar trebui să-i respect narațiunea. Iar relatarea mea de ieri a format mare parte din prima noastră întâlnire. Un episod petrecut pe când el nu avea decât unsprezece ani.

— Traumatizant pentru orice copil, a reflectat Maffeo. Dar mama lui?

— A murit la naștere.

— Altaïr a rămas orfan la unsprezece ani?

— Exact.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Păi știi bine ce s-a întâmplat. Stă acolo sus în turnul lui și...

— Nu, vreau să spun ce s-a întâmplat cu el *după aceea?*

— Și asta va trebui să aștepte, frate. La următoarea mea întâlnire cu Altaïr, el a sărit în timp înainte cu cincisprezece

ani, în ziua în care mergea prin catacombele întunecate și pline de apă de sub Ierusalim...

Anul era 1191, la mai bine de trei ani după ce Salah Al'din și sarazinii lui cuceriseră Ierusalimul. Creștinii scrâșniseră din dinți, bătuseră din picior și-și înăspriseră birurile pentru a finanța a Treia Cruciadă... și o dată în plus bărbați în zale porniseră spre Țara Sfântă și-i asediaseră orașele.

Regele Richard al Angliei, cel numit Inimă-de-Leu – pe cât de crud, pe atât era de curajos – recucerise recent Acra, însă dorința lui cea mai mare era să recucerească Ierusalimul, un oraș sfânt. Și niciun alt loc din Ierusalim nu era mai sfânt decât Muntele Templului și ruinele Templului lui Solomon spre care se furișau Altaïr, Malik și Kadar.

Cei trei înaintau iute, dar pe furis, rămânând lipiți de pereții tunelurilor, cu cizmele moi abia tulburând nisipul. Altaïr mergea în față, iar Malik și Kadar la câțiva pași în urmă, toți cu simțurile acordate la împrejurimi și cu bătăile inimilor iuțindu-se pe măsură ce se apropiau de Munte. Catacombele erau vechi de mii de ani și arătau ca atare; Altaïr putea să vadă nisip și colb scurgându-se de sub suportii din lemn nesiguri, în vreme ce solul pe care călca era moale, cu nisipul umed de la apa ce picura constant de sus; probabil că în apropiere exista vreun pârâu. Aerul era îmbâcsit de izul de sulf provenit de la făcliile îmbibate în catran care se înșiruiau de-a lungul pereților tunelului.

Altaïr îl auzi primul pe preot. Bineînțeles, fiindcă el era conducătorul, Maestrul Asasin; abilitățile îi erau superioare și simțurile mai ascuțite. Se opri. Își atinse urechea, apoi ridică mâna și toți trei deveniră nemișcați, ca niște spectre. Când privi înapoi, îi văzu așteptându-i următorul ordin. Ochii lui Kadar străluceau de nerăbdare; ai lui Malik priveau cu atenție, duri precum cremenea.

Toți își ținură răsuflarea. În jurul lor picura apă și Altaïr ascultă cu atenție mormăiturile preotului.

Falsa pietate creștină a unui templier....

Duse apoi mâinile la spate și zvâcni din încheietură ca să-și angajeze pumnalul, simțind tragerea familiară a mecanismului inelului pe care-l purta pe degetul mic. Își păstra pumnalul în stare bună, astfel ca zgomotul pe care-l făcea să

fie aproape inaudibil; pentru mai multă siguranță, socoti timpul deschiderii după picăturile de apă.

Pic... pic... *clic*.

Întinse brațele în față și pumnalul din mâna lui stângă scli-pi în lumina pâlpâitoare a făcliilor, însetat de sânge.

Altaïr se lipi apoi de peretele tunelului și înaintă furișat, pe după un cot lin până îl zări pe preot îngenuncheat în tunel. Purta veșminte de templier, ceea ce însemna că în față se mai aflau și alții. Probabil în ruinele Templului. Căutându-și, fără doar și poate, comoara.

Bătăile inimii tânărului se iuțiră. Era așa cum crezuse. Faptul că orașul se găsea sub stăpânirea lui Salah Al'din n-avea să-i oprească pe purtătorii crucii roșii. Și ei aveau treabă în Munte. Ce treabă? Altaïr intenționa să afle, dar mai întâi...

Mai întâi trebuia să se ocupe de preot.

Ghemuit pe vine, avansa înapoia bărbatului îngenuncheat, care se ruga, fără să aibă habar de apropierea morții. Deplasându-și greutatea pe piciorul din față și îndoind ușor genunchiul, Altaïr duse brațul înapoi, gata să lovească.

— *Așteaptă!* șuieră Malik dinapoia lui. Trebuie să existe și altă cale... El nu trebuie să moară...

Altaïr îl ignoră. Dintr-o singură mișcare fluidă, prinse umărul preotului cu mâna dreaptă, iar cu stânga îi înfipse vârful pumnalului în ceafă, spintecând între craniu și prima vertebră și retezându-i șira spinării.

Preotul nu avu timp să țipe, fiindcă moartea fu aproape instantanee. Aproape... Corpul îi tresări și se încordă, însă Altaïr îl ținu ferm, cu un deget pe artera carotidă, simțind cum viața i se scurge. Trupul se relaxă încetîșor și Asasinul îi îngădui să se năruiască în tăcere pe sol, unde rămase nemișcat, cu o băltoacă de sânge lățindu-se, dar iute absorbită de nisip.

Totul se petrecuse repede și fără zgomot, însă când retrase pumnalul, Altaïr văzu cum îl privea Malik și acuzația din ochii săi. Abia își stăpâni un pufnet față de slăbiciunea lui. Pe de altă parte, fratele lui Malik, Kadar, se uita la trupul preotului cu un amestec de uimire și venerație.

— Un asasinat excelent, murmură el. Norocul îți favorizează pumnalul.

— Aici nu-i vorba despre noroc, se laudă Altaïr, ci de abilitate. Fii atent și s-ar putea să înveți ceva.

În timp ce vorbea, îl privi pe Malik și-i văzu ochii fulgerând furios, gelos fără doar și poate pe respectul acordat de Kadar lui Altaïr.

Într-adevăr, Malik se răsti spre fratele său:

— Așa este, el te va-nvăța cum să ignori tot ce ne-a instruit Maestrul!

De data asta, Altaïr pufni cu adevărat.

— Și tu cum ai fi procedat?

— N-aș fi atras atenția asupra noastră. N-aș fi luat viața unui nevinovat.

Altaïr oftă.

— Nu contează cum ne ducem la îndeplinire misiunea, ci doar s-o terminăm.

— Dar nu în felul ăsta..., începu Malik.

Altaïr îl țintui cu privirea.

— Felul meu este mai bun.

Pentru câteva clipe cei doi se înfruntară tăcuți. Chiar și în tunelul umed, rece și în care picura apă, Altaïr putea citi în ochii celui alt insolență și resentimente. Știa bine că trebuia să fie atent în privința asta. Se părea că Malik era un dușman aflat la pândă.

Însă dacă plănuia să-l uzurpe, Malik decisese în mod evident că nu era momentul potrivit să acționeze.

— Mă duc înainte să cercetez, rosti el. Încearcă să nu ne dezonorezi și mai mult.

Pedeapsa pentru nesupunerea asta trebuia să mai aștepte, decise Altaïr, când Malik plecă prin tunel în direcția Templului.

Kadar îl privi îndepărtându-se, după care se întoarse către Altaïr.

— Care-i misiunea noastră? întrebă el. Fratele meu nu-mi spune nimic, decât că ar trebui să mă simt mândru că am fost invitat.

Altaïr îl privi pe tânărul entuziast.

— Marele Maestru crede că templierii au descoperit ceva sub Muntele Templului.

— O comoară? spuse iute Kadar.

— Nu știi. Tot ce contează este că Maestrul consideră că-i ceva important, fiindcă altfel nu mi-ar fi cerut să pun mâna pe ea.

Kadar încuviință și, la un semn al mâinii din partea lui Altaïr, se repezi să-și urmeze fratele, lăsându-l singur în tunel. Asasinul coborî ochii gânditor spre trupul preotului, al cărui cap era înconjurat de un halo de sânge care îmbibase nisipul. Era posibil ca Malik să fi avut dreptate. Existaseră și alte căi pentru a-l reduce la tăcere pe preot – nu neapărat moartea. Însă Altaïr îl ucisese pentru că...

Pentru că putea s-o facă.

Pentru că el era Altaïr Ibn-La'Ahad, născut din tată Asasin. Cel mai iscusit dintre toți membrii Ordinului. Un Maestru Asasin.

Porni la drum și ajunse la o succesiune de puțuri, în adâncul cărora pluteau pâcle; sări cu ușurință până la prima grindă transversală, ateriză grațios și se ghemui ca o felină, respirând egal și bucurându-se de puterea și de calitățile sale atletice.

Sări apoi pe următoarea grindă, și pe următoarea, după care ajunse la Malik și Kadar, care-l așteptau. Nu se opri însă, ci își continuă alergarea, iar sunetul tălpilor lui era ca o șoaptă pe sol, abia ridicând firele de nisip. Înaintea lui era o scară înaltă pe care o sui tot în fugă, escaladând-o iute și tăcut, și încetini doar când ajunse în vârful ei, unde se opri, ascultând și adulmecând aerul.

După aceea ridică ochii foarte lent și văzu o sală, care, așa cum se așteptase, era păzită de o santinelă aflată cu spatele la el, în veșmintele tipice ale templierilor: veston dublat, jambiere, zale și sabie la șold. Tăcut și nemișcat, Altaïr îl studie pe străjer, observându-i postura și curbura umerilor. Perfect! Era obosit și neatent. Ar fi fost simplu să-l reducă la tăcere.

Se ridică încetitor pe podeaua sălii, unde rămase ghemuit, domolindu-și răsufierea și privindu-l cu luare-aminte pe templier, apoi se îndreptă îndărătul său și-și ridică mâinile: cea stângă era o gheară, iar mâna dreaptă era pregătită să se întindă și să-l termine pe bărbat.

Apoi atacă, șfichiuind din încheietură pentru a activa pumnalul, care țâșni în aceeași clipă în care îl afundă în șira spinării străjerului, prinzându-l simultan cu mâna dreaptă peste gură ca să-i înăbușe răcnetul.

Pentru o secundă rămaseră amândoi într-o îmbrățișare macabră și Altaïr simți pe palmă gâdilatul ultimului strigăt stins al victimei. După care bărbatul se înmuie și îl lăsă lin pe

podea, oprindu-se să-i atingă pleoapele, închizându-le. Fusesse pedepsit aspru pentru eșecul lui ca santinelă, gândi feroce Asasinul, când se ridică de lângă cadavru și se alătură lui Malik și Kadar, care înaintau furiș pe sub arcada ce fusese păzită atât de prost.

De sub arcadă ieșiră la nivelul superior al unei săli vaste și pentru o clipă Altaïr rămase locului, simțindu-se brusc copleșit de venerație. Aceasta era ruina legendarului Templu al lui Solomon, despre care se spunea că ar fi fost construit în anul 960 î.Hr. de către regele cu același nume. Dacă nu se înșela, privea acum încăperea cea mai importantă a templului – Sanctuarul. Scrieri străvechi spuneau că Sanctuarul ar fi avut lambriuri din lemn de cedru, heruvimi sculptați, palmieri și flori gravate cu aur, însă acum templul era doar o urmă a fostei sale măreții. Dispăruseră ornamentele din lemn, heruvimii și finisajele din aur; Altaïr nu putea decât să presupună ce se întâmplase cu ele, dar nu avea nicio îndoială că templierii jucaseră un rol aici. Chiar și lipsit de podoabele sale, continua să fie un loc ce impunea respect și, fără să vrea, Asasinul se trezi încercat de dorința de a-l vedea.

În spatele lui, cei doi camarazi erau încă și mai copleșiți.

— Acolo... acela trebuie să fie Chivotul, spuse Malik arătând de cealaltă parte a sălii.

— Chivotul legii! icni Kadar zărindu-l și el.

Altaïr își revenise și, întorcându-se, îi văzu pe cei doi stând ca o pereche de neguțători, amețiți de vederea unor flecuștețe strălucitoare. *Chivotul legii?*

— Nu fiți idioți, pufni el. Așa ceva nu există. E doar o legendă.

Privind însă obiectul, nu mai avu aceeași certitudine. În tot cazul, cufărul acela avea toate proprietățile Chivotului legendar. Era exact așa cum îl descrieseră dintotdeauna profeții: placat complet cu aur, cu capac împodobit cu heruvimi și cu inele pentru introducerea prăjinilor pentru transport. Și mai avea ceva. O aură...

Își smulse ochii de la cufăr. Chestiuni mai importante îi necesitau atenția, mai exact bărbații care tocmai intraseră pe nivelul inferior al sălii și ale căror cizme scrâșneau peste resturile fostei podele din lemn de pin ce presărau acum pardo-

seala din piatră. Erau templieri, iar căpetenia lor lătra deja ordine.

— Vreau să fie scos pe poartă înainte de răsăritul soarelui, le spunea el referindu-se fără doar și poate la Chivot. Cu cât va fi mai iute în mâinile noastre, cu atât ne vom putea întoarce atenția mai iute spre șacalii din Masyaf.

Vorbea cu accent francez și, când ieși în lumină, i se văzu mantia de Mare Maestru Templier.

— Robert de Sable, murmură Altaïr. Viața lui îmi aparține.

Malik se răsuci furios către el.

— *Nu!* Ni s-a cerut să recuperăm comoara și să ne ocupăm de Robert *doar* dacă va fi nevoie.

Obosit de contrazicerile lui constante, Altaïr îl fixă cu privirea.

— Stă între noi și Chivot! Șuieră el furios. Aș zice că este nevoie.

— Discreție, Altaïr, îl îndemnă celălalt.

— Vrei să zici lașitate. Bărbatul ăla este inamicul nostru cel mai însemnat și acum avem ocazia să scăpăm de el.

Malik nu renunța însă cu ușurință.

— Ai încălcat deja două dintre regulile Crezului nostru. Acum o încălci și pe a treia. Nu compromite Frăția.

Altaïr cedă nervos și se răsti:

— Eu sunt superiorul tău – atât ca titlu, cât și ca abilități. Ar trebui să știi bine să nu mă contrazici.

După aceea se întoarse, coborî iute prima scară pe un balcon intermediar, iar de acolo pe podeaua sălii, de unde porni țațoș spre grupul de cavaleri.

Ei îl zăriră venind și se întoarseră să-l înfrunte, cu mâinile pe mânerele săbiilor și cu fălcile încleștate. Altaïr știa că aveau să-l privească cum luneca spre ei, cu fața ascunsă sub glugă, cu mantia și cingătoarea lată și roșie plutindu-i în spate, cu sabia la șold și mânerul sabiei scurte zărindu-se deasupra umărului său stâng. Știa teama pe care o simțeau.

Îi privea la rândul lui, analizându-i pe toți în minte – care dintre ei era dreptaci și care lupta cu stânga, cine era clădit pentru viteză și care ar fi fost cel mai puternic, acordând o atenție deosebită căpeteniei lor.

Robert de Sable era cel mai masiv și cel mai puternic dintre ei. Țeasta îi era rasă și chipul îi era brăzdat de anii de ex-

periență care contribuiseră la legenda lui, cea a unui cavaler faimos atât pentru mânuirea sabiei, cât și pentru cruzime, iar asta Altaïr o știa prea bine; dintre cei de față, era de departe cel mai periculos și trebuia să fie neutralizat primul.

Îi auzi pe Malik și Kadar coborând scările și, privind în spate, îi văzu urmându-l; Kadar înghițea noduri, nervos, iar Malik fulgera dezaprobator din ochi. Templierii se încordară și mai mult la vederea altor doi Asasini, care echilibrau situația. Patru dintre ei îl înconjurară pe de Sable și aerul din sală deveni încărcat de teamă și încordare.

— Opriți-vă, Templierilor, rosti Altaïr când ajunsese destul de aproape de cei cinci cavaleri.

Se adresă după aceea lui de Sable, care stătea cu brațele pe lângă corp având un surâs ușor pe buze. Spre deosebire de camarazii săi, nu dusese mâna la armă, ci stătea relaxat, de parcă prezența celor trei Asasini era lipsită de importanță pentru el. Altaïr avea să-l facă să plătească pentru aroganța aceea.

— Voi nu sunteți singurii care au treabă aici, adăugă el.

Cei doi se cântăriră din ochi. Altaïr își mișcă mâna dreaptă, parcă pregătindu-se să apuce mânerul sabiei de la brâu, dorind să abată atenția lui de Sable într-acolo, când, de fapt, moartea avea să sosească din stânga. *Da*, decise el. Fentă cu dreapta, lovitură cu stânga. Avea să-l străpungă pe Robert de Sable cu pumnalul, după care oamenii lui ar fi fugit, lăsându-i pe Asasini să recupereze comoara. Toți aveau să vorbească despre marea victorie a lui Altaïr asupra Marelui Maestru Templier. Malik – lașul ăla – va fi redus la tăcere, fratele său va fi din nou copleșit de admirație, iar la revenirea în Masyaf, membrii Ordinului îl vor venera pe Altaïr; Al Mualim îl va onora personal și calea lui Altaïr spre poziția de Maestru va fi asigurată.

Altaïr privi în ochii oponentului său. Imperceptibil, flexionă mâna stângă, testând tensiunea din arcul mecanismului pumnalului. Era pregătit.

— Și ce doriți voi? întrebă de Sable cu același zâmbet.

— Sânge, răspunse Altaïr simplu și atacă.

Cu viteză inumană, sări către de Sable, declanșând în aceeași clipă pumnalul, fentând cu dreapta și lovind cu stânga, iute și letal ca o cobră.

Însă Marele Maestru Templier era mai iute și mai șiret decât anticipase, îl prinse pe Asasin din plin salt, aparent cu ușurință, astfel că Altaïr fu oprit locului, incapabil să se miște și brusc – în mod teribil – neajutorat.

În clipa aceea, Altaïr își dădu seama de greșeala gravă pe care o comisese. O greșeală fatală. Înțelese că nu de Sable era arogant, ci el însuși. Brusc, nu se mai simți ca fiind un Maestru Asasin, ci un copil slab și bicisnic. Mai rău încă, un copil lăudăros.

Se zbătu și constată că abia se putea mișca, iar de Sable îl ținea locului fără dificultate. Simți un fior ascuțit de rușine, gândindu-se că Malik și Kadar îl vedeau înfrânt. Mâna lui de Sable îl strânse de beregată și începu să horcăie ca să respire, în timp ce templierul își apropie fața de a lui. O venă de pe tâmplă i se zbătea.

— Nu știi în ce-ți bagi nasul, Asasinule. Îți cruț viața, doar ca să te poți întoarce la Maestrul tău și să-i transmiți un mesaj: Țara Sfântă este pierdută pentru el și ai săi. Ar trebui să fugă acum, cât mai are timp. Dacă rămâne, veți muri toți.

Altaïr horcăi și tuși, iar vederea periferică începu să-i pălească; se luptă să nu-și piardă cunoștința, iar de Sable îl răsucii ca pe un prunc și-l azvârli spre fundul sălii. Altaïr se lovi de piatrăria străveche și căzu în vestibulul aflat de cealaltă parte, unde rămase amețit pentru un moment, auzind grinzile și uriașii pilaștri ai sălii prăbușindu-se. Ridică privirea și văzu că intrarea în templu era blocată.

De cealaltă parte auzi strigăte și pe de Sable răcnind:

— Soldați! La arme! *Ucideți-i pe Asasini!*

Altaïr se ridică cu greu și se repezi către ușa acoperită cu sfărâmături, încercând să găsească o cale de a intra. Pârjolit de rușine și neajutorare, auzi țipetele lui Malik și Kadar, când muriră, după care, cu capul plecat, se întoarse și-și croi drum afară din templu, ca să pornească spre Masyaf... și să le ducă Maestrilor vestea.

Vestea că dăduse greș. Vestea că el, marele Altaïr, abătuse dezonoare asupra sa și asupra Ordinului.

Când ieși din adâncul Muntelui Templului, fu întâmpinat de strălucirea soarelui și de Ierusalimul care clocotea de viață, însă Altaïr nu se simțise niciodată atât de singur.

Capitolul 5

AltaİR sosi la Masyaf după cinci zile istovitoare petrecute în șa, în care avusese răgaz suficient să reflecteze asupra nereușitei sale. Cu inima împovărată, ajunse la porți, fu lăsat să intre de către străjeri și se îndreptă spre grajduri.

Descălecă și, simțind cum mușchii încordați i se destind în cele din urmă, întinse frâiele grăjdarului, apoi se opri lângă și-potul fântânii, unde sorbi întâi puțină apă, apoi înghiți hulpav guri tot mai mari, pentru ca într-un final să se stropească pe toată fața, îndepărtându-și recunoscător praful de pe piele. Continua totuși să simtă pe trup murdăria acumulată în timpul drumului. Mantia îl apăsa, grea și slinoasă, și abia aștepta să se scalde în apele sclipitoare ale lui Masyaf, ascuns într-un intrând al stâncii. În clipa de față nu-și dorea decât singurătate.

Pe când trecu pe la marginea satului, privirea îi fu atrasă în sus, dincolo de clădirile grajdului și piața animată, spre potecile șerpuitoare ce duceau la zidurile fortăreței Asasinilor. Acolo locuiau și se antrenau membrii Ordinului sub comanda lui Al Mualim, ale cărui odăi se aflau în centrul turnurilor bizantine ale citadelei. Bărbatul putea fi zărit adesea privind de la fereastra turnului său, pierdut în gânduri, iar AltaİR și-l închipui acolo, acum, uitându-se în jos, peste sat. Același sat care fremăta de viață, era luminat de razele soarelui și răsună de activitate. Același sat în care, cu zece zile în urmă, plecând spre Ierusalim cu Malik și Kadar, AltaİR plănuse să revină ca erou triumfător.

Niciodată – nici în coșmarurile cele mai întunecate – el nu întrevăzuse eșecul și totuși...

Un Asasin îl strigă pe când traversa piața împestrițată de soare și AltaİR se stăpâni, își îndreptă umerii și ținu capul sus,

încercând să-l cheme din adânc pe marele Asasin care plecase din Masyaf, nu pe netotul care revenise cu mâinile goale.

Era Rauf, și Altaïr se simți încă și mai deprimat, dacă asta ar fi fost posibil, lucru de care se îndoia în mod sincer. Dintre toți cei care l-ar fi putut vedea de cum revenise, trebuia să fie tocmai Rauf, care-l venera ca pe un zeu. Părea că tânărul îl așteptase, petrecându-și timpul lângă o fântână de zid, iar acum porni spre el cu pas vioi și ochi largi, nerăbdător, fără să zărească aura de eșec pe care Altaïr o simțea în jurul său.

— Te-ai întors, Altaïr!

Radia de fericire, entuziast ca un cățelandru de plăcerea revederii.

Altaïr încuviință încet din cap. Se uită cum, îndărătul lui Rauf, un negustor în vârstă se împrespăta la șipotul fântânii, după care salută o femeie tânără, care sosise cu un vas decorat cu gazele. Ea îl așează pe ghizdul fântânii și cei doi începură să vorbească, gesticulând cu înflăcărare. Altaïr simțea că-i invidiază pe amândoi.

— Mă bucur să te văd nevătămat, continuă Rauf. Bănuiesc că misiunea ta a fost o izbândă, nu?

Altaïr ignoră întrebarea, continuând să urmărească perechea de la fântână. Îi venea greu să-l privească în ochi pe tânăr.

— Maestrul este în turn? întrebă el până la urmă, întorcându-și privirea spre Rauf.

— Da, da. Celălalt miți ochii, parcă încercând să descifreze ce era în neregulă cu Altaïr. Afundat în cărțile lui, ca întotdeauna. Fără doar și poate, te așteaptă.

— Mulțumesc, frate.

Apoi le întoarse spatele lui Rauf și sătenilor care flecăreau lângă șipot și trecu pe lângă tarabele acoperite, căruțele cu fân și bănci, peste caldarâm, până ce solul arid și prăfos începu să suie pieptiș; iarba era scorojită de soare și toate potecile duceau spre castel.

Altaïr nu se simțise niciodată atât de apăsător de umbra castelului, iar acum se pomeni strângând din pumni când traversă platoul și fu salutată de străjerii din fața fortăreței, care țineau mâinile pe mânerele săbiilor și scrutau totul cu luare-aminte.

Ajunse apoi la arcada mare ce ducea la turnul de pază și tresări iarăși când zări înăuntru un chip cunoscut: Abbas.

Acesta stătea sub o făclie care alunga puținele umbre de sub arcadă. Era rezemat de piatra aspră și întunecată, cu capul gol, brațele încrucișate peste piept și sabia la șold. Altaïr se opri și pentru câteva clipe cei doi se priviră, în timp ce sătenii treceau pe lângă ei fără să aibă habar de vechea dușmănie care înflorea din nou între ei. Cândva își spusese unuia celuilalt „*frate*”, dar vremea aceea trecuse de mult.

Abbas surâse încet, batjocoritor.

— Ah! Iată-l revenind în cele din urmă. Se prefăcu că privește cu atenție peste umărul lui Altaïr. Dar unde sunt ceilalți? Ai pornit înaintea lor în galop, sperând să te-ntorci primul? Știu că detești să împărți gloria.

Altaïr nu-i răspunse.

— Tăcerea nu-i decât o altă formă de aprobare, adăugă Abbas tot încercând să-l împungă, însă procedând cu șiretenia unui adolescent.

— N-ai nimic mai bun de făcut? suspină Altaïr.

— Îți aduc mesajul Maestrului. Te așteaptă în bibliotecă, spuse Abbas și-i făcu semn să treacă. Ar fi bine să te grăbești. Fără doar și poate ești nerăbdător să-ți folosești limba pentru a-i lustrui cizmele.

— Încă un cuvânt, replică Altaïr, și grumazul tău va face cunoștință cu sabia mea.

— Va fi timp destul pentru asta *mai târziu, frate*.

Altaïr trecu pe lângă el și continuă spre curtea interioară și curtea pentru instrucție și antrenament, după care ajunse la poarta turnului lui Al Mualim. Străjerii plecară capetele înaintea sa, acordându-i respectul pe care-l atrăgea pe bună dreptate un Maestru Asasin și le întoarse salutul, știind că în curând – atât cât ar fi trebuit zvonului să se răspândească – respectul lor avea să fie o simplă amintire.

Mai întâi trebuia să-i spună însă teribila veste lui Al Mualim, așa încât sui treptele turnului spre locuința Maestrului. Odaia acestuia era caldă și aerul încărcat de obișnuita sa aromă dulceagă. Fire de praf dansau în razele de lumină ce pătrundeau prin fereastra înaltă de pe peretele opus, în dreptul căreia stătea Maestrul, cu mâinile încleștate la spate. Maestrul

lui Altair. Mentorul lui. Un om pe care-l venera mai presus decât orice.

Iar acum îi înșelase încrederea.

Într-un colț, porumbeii călători ai Maestrului uguiau încețitor în colivia lor, iar de jur împrejur se vedeau cărți și manuscrise stivuite pe rafturi sau în teancuri prăfuite, într-un echilibru nesigur, reprezentând mii de ani de literatură și învățătură a asasinilor. Veșmintele somptuoase unduiau în jurul bărbatului, părul lung îi cobora pe umeri și, ca întotdeauna, era adâncit în gânduri.

— Maestre, rosti Altair întrerupând tăcerea adâncă și plecând fruntea.

Fără un cuvânt, Al Mualim se întoarse și porni către masa lui, peste podeaua presărată cu pergamente. Îl privi pe Altair cu un singur ochi, pătrunzător și dur precum cremenea. Gura lui, ascunsă sub barba alb-sură, nu trăda nicio emoție, până când vorbi în cele din urmă, făcându-i semn elevului său:

— Înaintează. Povestește-mi despre misiunea ta. Bănuiesc că ai recuperat comoara templierilor...

Altair simți cum un pârâiaș de sudoare i se prelinge de pe frunte pe chip.

— Au fost unele obstacole, Maestre. Robert de Sable nu era singur.

Al Mualim flutură din braț, nepăsător.

— Când oare misiunile noastre s-au desfășurat așa cum ne așteptam? Capacitatea noastră de adaptare ne face să fim ceea ce suntem.

— De data asta însă n-a fost îndeajuns.

Marele Maestru tăcu câteva clipe, absorbind răspunsul lui Altair. Ieși dinapoia mesei și următoarele lui cuvinte fură rostite cu glas aspru:

— Ce vrei să spui?

Altair constată că trebui să se silească să pronunțe vorbele:

— Ți-am înșelat așteptările.

— Comoara?

— Am pierdut-o.

Atmosfera din odaie se schimbă. Păru să se încordeze și să trosnească, parcă devenită casantă și gata să se spargă, și urmă o pauză înainte ca Al Mualim să vorbească din nou:

— Robert?

— A scăpat.

Cuvântul căzu ca un bolovan în noapte.

Al Mualim înaintă, apropiindu-se de Altaïr. Singurul lui ochi fulgera de mânie, vocea îi era stăpânită cu greu și furia lui umplea încăperea.

— Te-am trimis pe tine – omul meu cel mai bun – ca să îndeplinești o misiune mai importantă decât oricare alta de până acum, iar tu nu te întorci decât cu scuze?

— Am făcut...

— *Să taci!* Glasul lui Al Mualim era un plesnet de bici. *Să nu mai rostești o vorbă!* Nu mă așteptam la asta. Va trebui să-i pregătim pe alții ca să...

— Îți făgăduiesc că-l voi găsi – voi pleca și..., începu Altaïr care-și dorea deja cu disperare să-l reîntâlnească pe de Sable. Data viitoare va fi cu totul altfel.

Al Mualim privea însă prin el, parcă amintindu-și abia acum că Altaïr plecase din Masyaf însoțit de doi camarazi.

— Unde sunt Malik și Kadar? întrebă el.

A doua broboană de sudoare apăru pe tâmpla lui Altaïr când răspunse:

— Sunt morți.

— *Nu*, răsună o voce dinapoia sa, nu-i așa.

Al Mualim și Altaïr se răsuciră și văzură o fantomă.

Capitolul 6

Malik se clătina în ușa odăii Maestrului, rănit, epuizat, acoperit de sânge. Mantia lui cândva albă era mânjită de murdărie, îndeosebi în jurul brațului stâng, care părea grav rănit, atârându-i nemișcat pe lângă trup, încrustat cu sânge uscat, înnegrit.

Când înaintă în cameră, umărul brațului rănit îi era mai coborât și el însuși șchiopăta ușor. Dar dacă trupul îi fusese vătămat, nu același lucru se putea spune și despre spiritul său, întrucât ochii îi ardeau năprasnic de furie și ură – o ură pe care o abătu asupra lui Altaïr cu atâta intensitate, încât acesta se strădui din răspuțeri să nu se retragă câțiva pași.

— *Eu*, cel puțin, încă trăiesc, mârâi Malik și ochii lui injectați și clocotind de mânie îl fixară pe Altaïr.

Răsufla repede și întretăiat. Dinții dezgoliți îi erau pătați de sânge.

— Și fratele tău? întrebă Al Mualim. Malik clătină din cap.

— Nu mai este.

Pentru o secundă privirea îi coborî spre pardoseala din piatră. După aceea, cu o răbufnire neașteptată de energie furioasă, înălță fruntea, miji ochii și ridică un deget tremurător cu care-l aținti pe Altaïr.

— Din cauza ta! șuieră el.

— Robert m-a azvârlit afară din sală. Justificarea sună jalnică și în urechile lui Altaïr – *mai ales* în propriile lui urechi. N-am putut să mai intru. Nimic din ce-am încercat...

— Pentru că n-ai ținut seamă de avertismentul meu! răcni Malik cu glas răgușit. Toate astea puteau fi evitate. Iar fratele meu... fratele meu ar fi fost acum viu. Aroganța ta aproape că ne-a costat victoria.

— Aproape? repetă Al Mualim cu grijă. Calmându-se, Malik încuviință din cap și pe buzele lui apăru spectrul unui zâmbet – un zâmbet îndreptat spre Altaïr, pentru că acum făcu semn altui Asasin, care înainta purtând o casetă pe o tavă aurită.

— Eu am ceea ce n-a izbutit să aducă favoritul tău, rosti Malik.

Glasul îi era încordat și el era istovit, totuși nimic n-avea să-i răpească clipa de triumf asupra lui Altaïr.

Altaïr simți cum se prăbușește într-un hău când Asasinul așeză tava pe masa lui Al Mualim. Caseta era acoperită cu rune antice și emana un fel de... aură. Cu siguranță în interiorul ei se afla comoara. Asta trebuia să fie, comoara pe care nu fusese în stare s-o ia el însuși.

Ochiul sănătos al lui Al Mualim strălucea, larg deschis. Întredeschisese buzele, pe care le umezea acum cu vârful limbii. Era fascinat de vederea casetei și de gândul la conținutul ei. Pe neașteptate, de afară se auzi hărmălaie. Răcnete. Tropăituri de cizme ce alergau. Zăngăniturile inconfundabile ale înțeleștărilor între spade din oțel.

— Se pare că nu m-am întors doar cu comoara, reflectă Malik.

În clipa următoare un mesager pătrunse în goană în odăie, ignorând toate protocoalele, și exclamă întretăiat:

— Maestre, suntem atacați! Robert de Sable asediază satul Masyaf.

Al Mualim fu smuls din reveria lui la auzul veștii că urma să-l înfrunte pe de Sable.

— Așadar, caută o bătălie, da? Perfect, nu i-o voi refuza. Du-te și anunță-i pe ceilalți. Fortăreața trebuie pregătită.

Își îndreptă apoi atenția asupra lui Altaïr, iar ochii îi scânteiară când spuse:

— Discuția noastră va trebui să mai aștepte. Du-te de îndată spre sat. Distruge-i pe atacatori. Alungă-i din căminul nostru.

— Așa va fi, rosti Altaïr simțindu-se ușurat de întorsătura neașteptată a evenimentelor.

Prefera mai degrabă să lupte pentru apărarea satului decât să îndure umilința asta. Se acoperise de dizgrație în Ierusalim, însă acum beneficia de posibilitatea de a îndrepta lucrurile.

Sări de pe palierul de lângă odaia Maestrului până pe poadeaua din piatră netedă de la parter și părăsi în fugă turnul. Alergă prin curtea de antrenament și ieși prin poarta principală, întrebându-se dacă nu cumva scăparea dorită ar fi fost moartea lui acum. Ar fi fost oare o moarte bună? O moarte mândră și nobilă?

Îndeajuns pentru a-l reabilita?

Trase sabia din teacă. Zgomotele luptei se auzeau mai aproape. Zări Asasini și templieri luptându-se la poalele castelului; mai jos, pe deal, sătenii se risipeau sub forța iureșului și trupurile lor presărau deja panta.

Apoi fu el însuși atacat. Un templier se năpusti mârâind și Altaïr se răsuci, lăsându-se purtat de instincte, ridicând sabia pentru a-l primi pe cavalerul care lovi iute și brutal, iar spada lui lată izbi cu zăngănit sonor lama tânărului. Altaïr era însă bine proptit în picioarele pe care le depărtase, linia corpului îi era perfectă și asaltul templierului abia dacă-l clinti. Îi mătură în lături brațul atacator, utilizând greutatea uriașei spade late împotriva cavalerului, al cărui braț se zbătu inutil pentru o clipă, suficient pentru ca Altaïr să facă un pas înainte și să-și împlânte sabia în abdomenul lui.

Templierul venise spre el convins că-l va omorî cu ușurință. La fel de ușor ca pe sătenii pe care-i sfârtecuse deja. Se înșelase. Tuși sânge, cu lama de oțel înfiptă în măruntaie, și ochii i se holbară de durere și surprindere când Altaïr își smuci sabia în sus, desplicându-i trunchiul. Bărbatul căzu într-o parte și intestinele i se revărsară în praf.

Altaïr lupta acum cu dușmănie pură, revărsându-și frustrările prin lovituri, de parcă și-ar fi putut răscumpăra greșelile cu sângele inamicilor. Următorul templier îi răspunse la lovituri, străduindu-se să reziste pe când era împins întruna înapoi, iar postura îi trecu din atac în apărare, apoi în apărare disperată, astfel încât, chiar pe când para atacurile, scâncea, așteptându-și moartea inevitabilă.

Altaïr făcu o fentă, se roti și sabia îi fulgeră peste beregata creștinului, deschizând-o, improșcând sânge peste piepții uniformei lui și pătându-i în roșu aidoma crucii de pe mantie. Se prăbuși în genunchi, apoi căzu cu fața înainte, chiar în momentul în care alt soldat se repezi către Asasin cu soarele sclipindu-i de pe tăișul ridicat al spadei. Altaïr păși iute în late-

ral și-și înfipse sabia adânc în spinarea lui, astfel că pentru un moment întregul corp al atacatorului se încordă, apoi vârful lamei îi ieși prin pieptarul de piele și el căscă gura într-un țipăt tăcut, după care Asasinul îl coborî ușor pe pământ și-și smulse arma, eliberând-o.

Doi templieri îl atacară simultan, crezând că poate așa aveau să-l copleșească. O făcură fără să țină seama de furia lui. Asasinul nu mai lupta cu obișnuita sa indiferență rece, ci era mânat de un foc care-l pârjolea pe dinăuntru. Focul unui războinic căruia nu-i păsa deloc de propria-i siguranță. Luptătorul cel mai periculos dintre toți.

În jurul său vedea leșuri ale sătenilor, uciși de atacatorii templieri, și furia înflori în el, iar loviturile sabiei îi deveniră tot mai nimicitoare. Alți doi soldați se prăvăliră sub ele și-i lăsă zbătându-se în țărână. Numărul inamicilor creștea însă; sătenii și Asasinii deopotrivă suiau în grabă panta și Altaïr îl văzu pe Abbas ordonându-le să revină în castel.

— Asaltați fortăreața păgână! răcni la rândul său un templier.

Urca în goană dealul spre Altaïr, rotind spada pentru a omorî o femeie care fugea.

— Să-i urmărim în bârlogul...

Altaïr își înfipse sabia în beregata lui și-i înecă ultimele cuvinte în gălgăitul sângelui.

Dar în urma sătenilor care se refugiau și a Asasinilor veneau mulți cavaleri templieri și Altaïr șovăi, întrebându-se dacă acum era momentul ultimei sale lupte – să moară apărându-și oamenii și să scape din temnița rușinii.

Totuși, nu! El știa prea bine că o viață irosită prin moarte nu era onorabilă, așa că se alătură celor care se retrăgeau spre fortăreață, unde ajunseră când porțile începuseră să se închidă. Acolo se întoarse și privi scena de carnagiu din urmă: frumusețea lui Masyaf era întinată de trupurile însângerate ale sătenilor, soldaților și Asasinilor.

Coborî după aceea ochii asupra sa. Veșmintele îi erau stropite de sângele templierilor, dar el nu se alesese cu nici o rană.

— *Altaïr!*

Strigătul îi pătrunse prin gânduri. Era tot Rauf.

— *Vino!*

Brusc, Asasinul se simți ostenit.

— Unde mergem?

— Avem o surpriză pentru vizitatorii noștri. Ajunge să faci ce fac eu. În curând ar trebui să fie destul de clar...

Rauf arăta undeva mult deasupra lor, spre meterezele fortăreței. Altaïr băgă sabia în teacă și-l urmă pe o serie de scări spre vârful turnului, unde erau adunați conducătorii Asasinilor, printre care se vedea și Al Mualim. Traversând podeaua, Altaïr îl privi pe Marele Maestru, care-l ignoră însă, cu buzele strânse într-o linie subțire. Rauf îi indică una dintre cele trei platforme din lemn, care se estindeau deasupra hăului, cerându-i să-și ocupe locul acolo. O făcu, inspirând adânc înainte de a se apropia precaut de margine.

Stătea în vârful lui Masyaf, de unde putea să vadă toată valea. Simți vântul suflând pe lângă el, mantia îi flutură și văzu stoluri de păsări care planau și se ridicau ori coborau în curenții de aer cald. Înălțimea îl amețea, dar în același timp panorama îi tăia răsuflarea: dealurile unduitoare ale regiunii acoperite de verdeață luxuriantă, apa sclipitoare a râului, trupurile... acum simple punctulețe pe povârnișuri.

Și templierii.

Invadatorii se strânseseră pe porțiunea mai înaltă din fața unui foișor, aproape de porțile fortăreței. În fruntea lor se afla Robert de Sable, care făcu un pas înainte, privi meterezele pe care stăteau Asasinii și se adresă lui Al Mualim:

— *Ereticule!* răcni el. Înapoiază-mi ce ai furat de la mine! Comoara.

Pentru o clipă, mintea lui Altaïr reveni la caseta de pe masa lui Al Mualim. Păruse să strălucească...

— Nu ai niciun drept anume asupra ei, Robert, răspuse Marele Maestru și glasul îi răsună peste vale. Ia-ți oamenii de aici înainte de a fi silit să vă răresc rândurile și mai mult.

— Joci un joc periculos, replică de Sable.

— Te asigur că ăsta nu-i un joc.

— Așa să fie atunci, veni răspunsul.

Ceva din tonul lui nu-i plăcu lui Altaïr. Într-adevăr, de Sable se întoarse către unul dintre oamenii săi și porunci:

— Aduceți prizonierul.

Rândurile templierilor se deschiseră și doi soldați îl târâră în față pe Asasin. Cu toate că era legat și avea căluș în gură, se zbătea, străduindu-se să se elibereze, când fu adus cu

brutalitate în fața tuturor. Strigătele lui înăbușite se auziră până la platforma pe care stătea Altaïr.

După aceea, fără nicio ceremonie, de Sable încuviință din cap spre alt soldat din apropiere. Acesta îl trase pe Asasin de păr, dezgolindu-i astfel beregata, apoi i-o reteză cu sabia și lăsa leșul să cadă pe iarbă.

Asasinii care priveau își ținură răsuflarea la unison.

De Sable avansă și se opri lângă cadavru, puse un picior pe spinarea sa și încrucișa brațele ca un gladiator triumfător. Printre Asasini se auzi un murmur de dezgust, iar el strigă spre Al Mualim:

— Satul vostru e-n ruine, iar proviziile nu vă sunt nici pe departe nesfârșite. Cât va mai trece până ce fortăreața vi se va nărui pe dinăuntru? Cât de disciplinați îți vor rămâne oamenii, când fântânile seacă, iar hrana dispere?

Cu greu își putea ascunde nota de satisfacție lăudăroasă din glas.

Al Mualim îi replică însă calm:

— Robert, oamenii mei nu se tem de moarte. Dimpotrivă, ei o îmbrățișează, atât pe ea, cât și răsplățile pe care le aduce.

— Așa să fie! strigă de Sable. Vor fi atunci înconjurați de ea!

Avea dreptate, desigur. Templierii puteau asedia Masyaf și-i puteau împiedica pe Asasini să primească provizii. Cât timp ar fi putut rezista așa, până când să ajungă atât de slăbiți, încât de Sable să poată ataca fără griji? Două săptămâni? O lună? Altaïr nu putea decât să spera că planul necunoscut al Marelui Maestru avea să fie suficient pentru înlăturarea impasului.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Rauf îi șopti de pe platforma din stânga:

— Urmează-mă și fă-o fără cea mai mică șovăială.

Un al treilea Asasin stătea mai departe. Ei erau ascunși de vederea lui de Sable și a oamenilor săi. Coborând ochii, Altaïr zări căpițe de fân strategic amplasate, destul de mari pentru a amortiza o cădere, începu să înțeleagă ce avea Rauf în minte. Ei urmau să sară, nevăzuți de templieri. Dar de ce?

Mantia îi fâlfâia în vânt, lovindu-i genunchii. Sunetele ei erau liniștitoare, precum ale valurilor sau ploii. Tânăru coborî ochii și-și domoli răsuflarea. Se concentră. Pătrunse într-un loc dinăuntru său.

Auza schimbul de replici dintre Al Mualim și de Sable, dar deja nu-i mai asculta, ci se gândea doar la săritură, pregătindu-se pentru ea. Închise ochii. Se simți cuprins de un calm uriaș, de o pace interioară.

— Acum, spuse Rauf și sări, imitat de celălalt Asasin. Următorul fu Altaïr.

Tânărul sări în gol.

Timpul se năruie, pe când el cădea, cu brațele întinse în lateral. Cu trupul relaxat și arcuindu-se grațios prin aer, el știu că atinsese un soi de perfecțiune – era ca și cum s-ar fi detașat de sine. Iar după aceea ateriză perfect, cu șocul atenuat de căpița de fân. La fel făcuse și Rauf. Nu însă și al treilea Asasin, al cărui picior trosni în clipa impactului. Imediat bărbatul dădu un țipăt și Rauf se apropie să-l liniștească, nedorind ca templierii să audă; pentru ca subterfugiul să funcționeze, inamicii trebuiau să creadă că cei trei se sinucisese, aruncându-se în gol.

Rauf se răsuci spre Altaïr.

— O să rămân să am grijă de el. Va trebui să continui fără noi. Frânghiile de acolo te vor duce la capcană. Eliberează-o și abate moartea asupra dușmanilor noștri.

Bineînțeles. Altaïr înțelegea acum. Se întrebă în treacăt cum reușiseră Asasinii să pregătească o capcană fără știința sa? Câte alte fațete ale Frăției rămâneau un secret pentru el? Avansă cu agilitate pe frânghiile întinse de-a curmezișul hăului, întorcându-se peste defileu și către fața stâncii dinapoia foișorului. Suia din instinct, sprinten și ușor, simțindu-și mușchii brațelor cântând în vreme ce escalada zidurile perfect verticale, mai sus, tot mai sus, până ajunse în vârful foișorului. Acolo, dedesubtul scândurilor de la ultimul nivel, găsi capcana gata să fie declanșată: bușteni grei, unși cu grăsime, stivuiți pe o platformă înclinată.

Se apropie neauzit de marginea ei și, privind afară, văzu șirurile compacte de cavaleri templieri, zeci de ostași ce stăteau cu spatele la el. Tot aici se aflau și funiile care țineau capcana. Scoase sabia din teacă și, pentru prima dată după multe zile, zâmbi.

Capitolul 7

Mai târziu, Asasinii se adunară în curtea interioară, încă savurând victoria.

Buştenii se rostogoliseră din foişor peste cavalerii de dedesubt; majoritatea lor fuseseră striviţi de primul val, iar alţii fuseseră prinşi de o a doua stivă, aflată imediat în spatele primei. Cu numai câteva secunde mai devreme, ei fuseseră siguri de victorie, iar apoi trupurile le fuseseră maltratate, membrele smulse, şi toţi fuseseră azvârliţi în braţele haosului. Robert de Sable ordonă retragerea, în timp ce arcaşii Asasini profitară şi-i împuşcă cu săgeţi din înalt.

Acum însă Al Mualim le ceru Asasinilor reuniţi să facă linişte şi-i indică lui Altaïr să i se alăture pe platforma de lângă intrarea în turnul său. Ochii îi erau duri şi, când tânărul îşi ocupă locul arătat, Marele Maestru ceru ca doi străjeri să-l înconjoare.

Liniştea luă locul felicitărilor. Cu spatele la Asasini, Altaïr simţi toţi ochii aţintiţi asupra lui. Până acum ei aflaseră ce se petrecuse în Ierusalim; Malik şi Abbas avuseseră grijă în această privinţă. Eforturile lui în bătălie şi declanşarea capcanei nu aveau să mai conteze defel. Tot ce putea spera era ca Al Mualim să-i arate clemenţă.

— Te-ai descurcat bine în alungarea lui Robert, rosti Maestrul şi cuvintele lui conţineau o măsură de mândrie, îndeajuns pentru ca Altaïr să spere că ar putea fi iertat şi că acţiunile lui de după întoarcerea din Ierusalim îl reabilitaseră. Armata lui a fost spulberată şi va trece mult până să ne tulbure din nou. Spune-mi acum – ştii de ce ai izbândit?

Altaïr nu zise nimic, dar bătăile inimii i se întetiră.

— Ai izbândit, pentru că ai ascultat, urmă Al Mualim. Dacă ai fi ascultat și în Templul lui Solomon, toate astea ar fi fost evitate.

Brațul său descrie un cerc, arătând curtea interioară și tot ce se afla dincolo de ea, acolo unde, chiar în clipa asta erau ridicate leșurile Asasinilor, templierilor și sătenilor.

— Am făcut așa cum mi s-a cerut, spuse Altaïr încercând să-și aleagă cuvintele cu grijă, dar dădu greș.

— *Nu!* se răsti Marele Maestru și ochii lui fulgerară. Ai făcut așa cum ai vrut tu! Malik mi-a povestit de aroganța de care ai dat dovadă. De desconsiderarea față de căile noastre.

Cei doi străjeri care-l încadrau pe Altaïr îl prinseră de brațe. Mușchii lui se tensionară. Se încordă împotriva lor, totuși nu se zbătu.

— Ce faceți? întrebă el neliniștit.

Culoarea se ridică în obrajii lui Al Mualim.

— Există anumite precepte. Noi nu însemnăm nimic dacă nu respectăm Crezul Asasinilor. Trei reguli simple, pe care tu se pare că le uiți. Ți le voi reaminti, în primul și în primul rând: ține-ți arma departe...

Avea să-i țină o prelegere. Altaïr se destinse și nu-și putu stăpâni tonul de resemnare din glas când termină fraza lui Al Mualim:

— ...de un trup nevinovat. Știu.

Plesnetul palmei Marelui Maestru peste fața lui reverberă din pietrele curții. Altaïr simți că-i arde obrazul.

— Și ține-ți gura până-ți îngădui eu s-o folosești! mugi Al Mualim. Dacă știi atât de bine regula asta, de ce l-ai ucis pe bătrân în templu? El era nevinovat. Nu trebuia să moară.

Altaïr nu spuse nimic. Ce ar fi putut spune? „Am acționat nesăbuit?” „Uciderea bătrânului a fost un act de aroganță?”

— Insolența ta nu cunoaște margini! tună Al Mualim. Învață modestia, copile, dacă nu, jur că-ți voi smulge inima din piept cu propriile-mi mâini!

Tăcu, iar umerii i se ridicară și se coborâră, pe când își stăpânea mânia.

— A doua regulă este cea care ne dă putere, continuă el. Ascunde-te în plină vedere. Lasă-i pe oameni să te camufleze, astfel ca să devii una cu mulțimea. Mai ții minte? Fiindcă,

după câte aud, ai ales să te expui, atrăgând atenția *înainte* să lovești.

Altaïr continuă să rămână tăcut. Simțea rușinea cuprinzându-i măruntaiele.

— Iar a treia și ultimă regulă, adăugă Al Mualim, este și cea mai rea dintre toate trădările tale: nu compromite niciodată Frăția. Înțelesul ei trebuie să fie limpede. Acțiunile noastre nu trebuie să ne cauzeze niciodată prejudicii – directe sau indirecte. Cu toate acestea, acțiunea ta egoistă de la Ierusalim ne-a pus pe toți în pericol. Mai rău încă, l-ai adus pe inamic la căminul nostru. Toate viețile ce au fost pierdute azi au fost pierdute din cauza ta.

Altaïr nu fusese în stare să-l privească pe Marele Maestru. Capul îi rămăsese întors într-o parte, încă usturându-l după palma primită. Însă când îl auzi trăgându-și pumnalul din teacă, întoarse capul.

— Îmi pare rău, adăugă Al Mualim. Îmi pare rău cu adevărat, dar nu pot să accept un trădător.

Nu. Nu asta. Nu moartea unui trădător.

Ochii lui Altaïr se holbară când zăriră tăișul din mâna Marelui Maestru, mâna care-l călăuzise încă din copilărie.

— Nu sunt un trădător, reuși el să pronunțe.

— Acțiunile tale indică contrariul. Și de aceea nu-mi lași de ales. Al Mualim duse mâna în spate. Pacea fie cu tine, Altaïr.

Înfipse pumnalul în stomacul tânărului.

Capitolul 8

Și asta a fost. Pentru câteva clipe prețioase cât fu mort, Altaïr se simți împăcat.

Și apoi... apoi reveni, recăpătând treptat senzația propriei sale persoane și a locului unde se afla.

Stătea în picioare. Cum era posibil să stea în picioare? Asta era oare moartea, viața de apoi? Se găsea oare în Paradis? Dacă răspunsul era afirmativ, atunci Paradisul semăna foarte mult cu odaia lui Al Mualim. Și nu numai atât, ci și Al Mulaim era prezent. Stătea lângă el; mai exact, îl privea cu o expresie indescifrabilă.

— Sunt viu?

Mâinile lui Altaïr se îndreptară către locul unde pumnalul îi fusese împlântat în stomac. Se aștepta să găsească o rană cu margini zdrențuite și să simtă umezeala sângelui, dar nu găsi nimic. Nici rană, nici sânge. Deși văzuse cu ochii lui. Deși simțise durerea. Da, simțise durerea.

Nu fusese așa?

— Însă te-am văzut cum m-ai înjunghiat, continuă el, și am simțit îmbrățișarea morții.

Marele Maestru răspunse enigmatic:

— Ai văzut ce ai vrut să vezi. Iar apoi ai dormit somnul celor morți. Uterul matern. Pentru ca să te poți trezi și să fii renăscut.

Altaïr își alungă ceața de pe minte.

— În ce scop?

— Mai ții minte pentru ce luptă asasinii?

Încă străduindu-se să se adapteze situației, tânărul răspunse:

— Pentru pace, în toate.

— Da. În toate. Nu este îndeajuns să punem capăt violențelor pe care un om le comite asupra altuia. Asta se referă și la pacea din interior. Nu poți să ai una fără alta.

— Așa se spune.

Al Mualim clătină din cap și obrajii i se colorară din nou, iar glasul îi spori în intensitate.

— Așa este! Dar tu, fiul meu, nu ai găsit pacea interioară, ci te manifesti în feluri hâde. Ești arogant și excesiv de încrezător în sine. Duci lipsă de autocontrol și înțelepciune.

— Ce se va alege atunci de mine?

— Ar trebui să te omor pentru suferințele pe care le-ai abătut asupra noastră. Malik crede că așa este corect – viața ta în schimbul vieții fratelui său.

Marele Maestru făcu o pauză, pentru a-i îngădui să înțeleagă deplina importanță a momentului.

— Însă asta ar însemna irosirea timpului meu și a talentelor tale.

Altaïr își îngădui să se mai relaxeze puțin. Avea să fie cruțat. Se putea reabilita.

— Ai fost lipsit de toate bunurile tale, continuă Al Mualim. Ca și de rangul tău. Ești din nou un novice – un copil. Așa cum ai fost în ziua când te-ai alăturat Ordinului. Îți ofer o șansă de a-ți ispăși păcatele. Îți vei recâștiga calea în Frăție.

Bineînțeles.

— Bănuiesc că ai pregătit ceva.

— Mai întâi, trebuie să-mi dovedești că îți amintești *cum* să fii un Asasin. Un adevărat Asasin.

— Dorești așadar să iau o viață? Întrebă Altaïr, știind totuși că pedeapsa lui va fi mult mai complicată.

— Nu. Cel puțin, nu încă. Deocamdată va trebui să redevii învățăcel.

— Nu-i nevoie de așa ceva. Eu sunt un Maestru Asasin.

— *Ai fost* un Maestru Asasin. Alții îți căutau țintele pe care să le lovești. Dar asta a luat sfârșit. De azi înainte, le vei căuta tu însuși.

— Dacă aceasta îți este dorința...

— Da.

— Spune-mi atunci ce trebuie să fac.

— Am aici o listă cu nouă nume. Nouă bărbați care trebuie să moară. Ei sunt aducători de rele. Ațâțători de războaie.

Puterea și influența lor pervertesc tărâmurile noastre și asigură continuarea Cruciadelor. Tu îi vei găsi. Îi vei ucide. Procedând astfel, vei semăna semințele păcii, atât pentru regiunea asta, cât și pentru tine însuși. Astfel îți vei ispăși păcatele.

Altaïr răsuflă adânc și prelung. Asta putea să facă. Asta dorea – *avea nevoie* – să facă.

— Nouă vieți în schimbul vieții mele, repetă el cu grijă.

Al Mualim zâmbi.

— Mi se pare o ofertă foarte generoasă. Ai vreo întrebare?

— De unde trebuie să încep?

— Pornește spre Damasc. Acolo caută-l pe Tamir, neguțatorul de pe piața neagră. El să cadă primul.

Marele Maestru se apropie de colivia cu porumbeii călători, scoase unul și-l ținu cu blândețe în căușul palmelor.

— Când sosești, să treci pe la Oficiul Asasinilor din oraș. Eu voi trimite un porumbel să-l anunț pe *rafiq* de sosirea ta. Vorbește cu el. Vei descoperi că are multe de oferit.

Deschise mâna și pasărea dispăru ca prin farmec pe fereastră.

— Dacă crezi că așa este cel mai bine, zise Altaïr.

— Așa cred. În plus, nu-ți poți începe misiunea fără consimțământul lui.

Tânărul tresări.

— Ce-i prostia asta? N-am nevoie de permisiunea lui. Este o risipă de timp.

— Este prețul pe care-l plătești pentru greșelile comise! Acum nu mai răspunzi doar față de mine, ci și față de toată Frăția.

— Așa să fie, încuviință Altaïr după o pauză îndeajuns de lungă pentru a-și anunța neplăcerea.

— Pornește atunci, spuse Al Mualim. Dovedește că încă nu ești pierdut pentru noi.

Tăcu, apoi căută sub masă, scoase de acolo un obiect și-l împinse către tânăr.

— Ia-l, rosti el.

Fericit, Altaïr își luă pumnalul, îi încătărămă suportul pe încheietură și-i fixă trăgaciul pe degetul mic. Testă mecanismul, simțindu-se din nou ca un Asasin.

Capitolul 9

Altăir merse printre palmieri, trecu pe lângă grajdurile și tarabele vânzătorilor dinafara zidurilor orașului, până ajunse la porțile uriașe și impunătoare ale Damascului. Cunoștea bine cetatea asta. Era cea mai mare și mai sfântă din Siria, și fusese căminul a două dintre țintele lui în anul anterior. Ridică ochii spre zidul înconjurător și meterezele sale. Putea auzi perfect animația dinăuntru. Era ca și cum pietrele ar fi zumzăit de viață.

Mai întâi trebuia să intre. Izbânda misiunii lui depindea de abilitatea de a se deplasa anonim pe străzile numeroase. Oprirea sa de către străjeri n-ar fi fost un început promițător. Descălecă și-și priponi calul, apoi studie porțile unde vegheau sarazini. Trebuia să încerce altă cale, iar asta era mai ușor de spus decât de făcut, întrucât Damascul era faimos pentru securitatea sa și zidurile îi erau prea înalte – le privi încă o dată și se simți neînsemnat – și prea verticale pentru a fi escaladate pe exterior.

Apoi zări un grup de cărturari și surâse. Salah Al'din îi încurajase pe învățați să viziteze Damascul pentru a studia – în oraș existau multe *medrese* – și de aceea se bucurau de privilegiu și li se îngăduia să umble nestânjeniți. Se apropie iute de ei și, adoptând o postură plină de pioșenie, trecu cu ușurință de străjeri și pătrunse în oraș, lăsând deșertul în urmă.

Odată ajuns înăuntru, păstră fruntea plecată și înaintă cu pas iute, totuși precaut, pe străzi, până ajunse la minaret. Privi repede în jur, apoi sări pe un pervaz și se trase cu brațele în sus, gășind mai multe puncte de sprijin în piatra fierbinte și urcând întruna. Constată că vechile abilități îi reveneau, deși nu se mișca la fel de rapid, ori de sigur ca altădată. Le simțea

totuși revenind. Ba nu – *retrezindu-se*. Iar odată cu ele sosea și vechiul sentiment de euforie.

Ajunse în vârful minaretului și rămase ghemuit. Aflat ca o pasăre de pradă sus deasupra orașului, privi în jur și văzu cupolele moscheilor și minaretele ascuțite ce întrerupeau întinderea neregulată de acoperișuri. Zări piețe de mărfuri, curți interioare și lăcașuri de cult, ca și turnul care marca Oficiul Asasinilor.

Fu străbătut iarăși de un sentiment de exaltare. Uitase cum arătau orașele frumoase văzute de sus. Uitase cum se simțea, privindu-le din punctele lor cele mai înalte. În clipele acelea se simțea eliberat.

Al Mualim avusese dreptate. De ani de zile, țintele lui Altaïr fuseseră localizate pentru el. I se spunea unde și când să meargă, misiunea lui fiind de a ucide și nimic mai mult, nimic mai puțin. Nu-și dăduse seama, dar pierduse fiorul a ceea ce însemna cu adevărat să fii un Asasin – nu doar să verși sânge și să aduci moarte, ci să te descoperi pe dinăuntru.

Înaintă puțin, grijuliu și tot ghemuit, și privi în jos, pe străzile înguste. Locuitorii Damascului erau chemați la rugăciune și mulțimile se rarefiau. Cercetă tendele și acoperișurile, căutând un loc care să-i asigure o aterizare lină, apoi zări o cotigă cu fân. Fixându-și ochii asupra ei, răsuflă adânc și se ridică în picioare, simțind briza și auzind clopotele. Apoi făcu un pas înainte, se rostogoli grațios și-și atinse ținta. Poate nu chiar atât de lin pe cât sperase, însă mult mai sigur decât dacă ar fi riscat o aterizare pe o tendă destrămată, care ar fi avut șanse mari să se rupă și să-l prăbușească pe taraba de sub ea. Altaïr ascultă atent și așteptă ca strada să devină mai tăcută, apoi coborî din cotigă și porni spre Oficiu.

Ajunse la destinație de pe acoperiș, sărind de acolo într-un vestibul adumbrit în care susura o fântână, iar plantele înăbușeau sunetele din exterior. Părea ca și cum ar fi pășit în altă lume. Trase aer adânc în piept și intră.

Starostele Oficiului stătea tolănit înapoia unei mese. La apariția lui Altaïr, se ridică în picioare.

— Mă bucur să te văd, Altaïr. Mai ales că pari nevătămat.

— Și eu mă bucur să te văd, prietene.

Altaïr îl privi pe bărbat și nu-i plăcu prea mult ce vedea. În primul rând avea o manieră insolentă, ironică. De asemenea,

nu încăpea nici urmă de îndoială că fusese informat despre recentele... *dificultăți* ale lui Altaïr, iar după cum îl privea intenționa să-și exploateze la maximum puterea pe care i-o asigura situația.

Așa cum se așteptase, când bărbatul vorbi în continuare o făcu cu un rânjet abia deghizat.

— Îmi pare rău pentru necazurile tale.

— Nu trebuie să te gândești la ele.

Starostele Oficiului etală o expresie de falsă îngrijorare.

— Câțiva dintre frații tăi au trecut pe aici mai devreme...

Așadar, *astfel* fusese atât de bine informat, gândi Altaïr.

— Dacă ai fi auzit ce lucruri spuneau, continuă starostele pe un ton nepăsător, sunt sigur că le-ai fi luat capetele pe loc.

— Nu-i nicio problemă, spuse Altaïr.

Starostele rânji larg.

— Da, tu nu te-ai sinchisit niciodată de Crez, așa-i?

— Mai ai și altceva de comentat?

Altaïr se trezi dorindu-și să șteargă zâmbetul de pe fața jigodiei obraznice. Fie asta, fie să i-l lățească și mai mult cu pumnalul...

— Scuză-mă, zise starostele Oficiului înroșindu-se la față, uneori uit de mine. Ce treburi te aduc prin Damasc?

Se îndreptă puțin, amintindu-și într-un final care-i era rolul.

— Lui Al Mualim i-au atras atenția activitățile unui bărbat pe nume Tamir, răspunse Altaïr, și m-a trimis să le pun capăt. Spune-mi unde să-l gășesc.

— Va trebui să-i dai de urmă.

Altaïr se simți cuprins de furie.

— Asta-i treaba...

Se opri apoi, amintindu-și ordinele Marelui Maestru. El trebuia să redevină un novice. Să-și efectueze singur investigațiile. Să găsească ținta. S-o lichideze. Încuviință din cap, acceptându-și sarcina.

Starostele Oficiului urmă:

— Scotocește prin oraș. Află ce plănuiește Tamir și unde acționează. Pregătirile aduc victoriile.

— Perfect, aprobă Altaïr, dar ce-mi poti spune *tu* despre el?

— Își câștigă traiul ca neguțător pe piața neagră, așa că ar trebui să-ți îndrepti pașii spre cartierul soukului.

— Bănuiesc că dorești să revin la tine după ce termin.

— Da, întoarce-te aici. Îți voi da semnul pentru Al Mualim, iar tu ne vei da viața lui Tamir.

— Voi face cum dorești.

Bucuros să scape din Oficiul acela ridicol, Altaïr se îndreptă către acoperișuri. Se opri să privească pe o stradă îngustă de dedesubt și se lăsă o dată în plus cuprins de spiritul orașului. Briza slabă unduia tendele. Femei se strânseseră în jurul unei tarabe care vindea opaițe lustruite și sporovăiau gălăgios, iar nu departe doi bărbați se luaseră la harță; Altaïr nu putea auzi care era subiectul conflictului.

Își reîndreptă atenția spre clădirea de vizavi, apoi își ridică ochii peste acoperișurile din depărtare. De acolo putea vedea moscheea Pașa și Grădinile din sud, însă el trebuia să localizeze...

Apoi zări uriașa Souk al-Silaah unde, potrivit starostelui Oficiului, putea începe căutarea lui Tamir. Desigur starostele știa mai multe decât dezvăluise, dar primise instrucțiuni stricte să nu-i spună nimic Asasinului. El înțelegea asta – „novicele” trebuia să învețe pe pielea lui.

Făcu doi pași îndărăt, își scutură brațele, alungând tensiunea din ele, inspiră adânc, apoi sări.

După ce ajunse în siguranță pe acoperișul de vizavi, rămase ghemuit o clipă și ascultă flecărelile de pe străduța de dedesubt. Privi un grup de gărzi care trecu, conducând un asin cu o cotigă cocoșată sub greutatea multor butii stivuite.

— Faceți loc! spuneau gărzile împingându-i pe oameni din calea lor. Faceți loc, fiindcă ducem provizii la palatul vizirului. Excelența Sa Abu'l Nuquod pregătește altul dintre ospețele sale.

Orășenii îmbrânciți își ascundeau strâmbăturile de nemulțumire.

Altaïr privi soldații care treceau pe sub el. Auzise numele Abu'l Nuquod, poreclit și „Regele-neguțător al Damascului”, iar butoaiele acelea... Se putea ca Altaïr să se înșele, totuși păreau ca și cum ar fi conținut vin.

Era lipsit de importanță. El avea treabă altundeva. Se îndreptă și porni să alerge, abia oprindu-se pentru saltul pe următoarea casă și apoi pe următoarea, simțind un val proaspăt de putere și forță cu fiecare săritură. Revenise la ceea ce știa să facă.

Văzut de deasupra, soukul aducea cu o gaură zdrențuită făcută în acoperișurile orașului, așa că era lesne de găsit. Cel mai mare centru comercial din Damasc se afla în mijlocul Cartierului Săracilor din nord-est, înconjurat de cocioabe din chirpici – când ploua, Damascul se transforma într-o mlaștină – și era o pătură pestriță de cotigi, tarabe și măsuțe ale vânzătorilor. Arome dulcele se ridicau spre Altaïr, cocoțat mult deasupra lor: parfumuri și uleiuri, mirodenii și plăcinte. Peste tot clienți, neguțatori și furnizori flecăreau, sau se mișcau iute prin mulțime. Orășenii fie stăteau locului și conversa, fie se grăbeau de la un loc la altul. Se părea că nu existau intermediari – cel puțin aici. Asasinul îi privi o vreme, după care coborî de pe acoperiș și, contopindu-se cu gloatele, ascultă. Asculta după un singur cuvânt.

— *Tamir.*

Cei trei neguțatori erau strânși la umbră și vorbeau încet, dar gesticulau agitat. Ei rostiseră numele și Altaïr lunecă spre ei, întorcându-și spatele și auzind în același timp în minte sfaturile lui Al Mualim: „Nu stabili niciodată contact vizual, lasă mereu impresia că ești ocupat, stai destins”.

— El a convocat altă întrunire, auzi tânărul, dar nu izbuti să precizeze care dintre bărbați vorbise.

Cine era „el” pe care-l menționaseră? Probabil Tamir. Altaïr ascultă, notându-și în minte locul întâlnirii.

— Ce mai este acum? Alt avertisment? Altă execuție?

— Nu. Are treabă pentru noi.

— Ceea ce-nseamnă că nu vom fi plătiți.

— El a abandonat căile gildei neguțătorilor. Acum procedează doar cum are chef...

Începură apoi să discute despre o afacere mare – cea mai mare din toate timpurile, preciza unul în șoaptă –, când, pe neașteptate, se opriră. Nu departe, un predicator cu barbă neagră tunsă scurt își luase locul pe podiumul său și-i fulgera acum pe neguțatori cu ochi negri, de sub pleoapele grele. Ochi amenințători.

Altaïr aruncă o privire de sub glugă. Cei trei bărbați pâliseră. Unul dintre ei zgârie pământul cu vârful sandalei, iar ceilalți doi se îndepărtară, de parcă brusc își amintiseră că aveau alte treburi importante. Întâlnirea lor luase sfârșit.

Poate că predicatorul era unul dintre oamenii lui Tamir. În mod clar, neguțătorul de pe piața neagră conducea soukul cu mână de fier. Altaïr se apropie fără grabă de individul care începuse să vorbească, atrăgând spectatori.

— Nimeni nu-l cunoaște pe Tamir mai bine ca mine, anunță el sonor. Veniți mai aproape. Ascultați povestea pe care o voi spune. Povestea unui prinț al neguțătorilor fără pereche...

Exact povestea pe care dorea Altaïr s-o audă. Se apropie și mai mult, jucând cu succes rolul unui observator interesat. În jurul lui piața se învolbura.

— A fost cu puțin înainte de Hattin, continuă vorbitorul. Merindele sarazinilor se împutinaseră și aveau nevoie disperată de provizii, însă nu se întrevedea niciun semn de salvare. Pe atunci Tamir conducea o caravană între Damasc și Ierusalim, dar în ultima vreme afacerile merseseră prost. Se părea că nimeni din Ierusalim nu dorea să cumpere ce avea el de vânzare: fructe și legume de la gospodăriile din apropiere. De aceea Tamir a plecat către mieznoapte, întrebându-se ce soartă vor avea mărfurile lui. Cu siguranță, în scurt timp aveau să se strice. Acela ar fi fost atunci sfârșitul poveștii mele și al vieții bietului om... Dar Destinul avea alte gânduri. Pe când mergea spre mieznoapte în fruntea caravanei sale, Tamir l-a întâlnit pe conducătorul sarazin și oamenii lui care flămânzeau. Întâlnirea aceea a fost de bun augur pentru ambele tabere, întrucât fiecare avea ceva ce-și dorea celălalt. Așa s-a făcut că Tamir le-a dat sarazinilor proviziile sale, iar când bătălia a luat sfârșit, conducătorul lor a avut grijă ca neguțătorul să fie plătit de o mie de ori pe cât făceau mărfurile sale. Unii spun că dacă n-ar fi existat Tamir, oamenii lui Salah Al'din ar fi întors armele împotriva stăpânului lor. S-ar putea ca noi să fi câștigat bătălia mulțumită neguțătorului...

Își termină povestea și-și lăsă spectatorii să se îndepărteze treptat. Când coborî de pe podium și înainta prin piață, pe chip i se vedea un surâs subțire. Poate că se ducea în alt colțor al soukului, pentru a repeta povestea aceea care-l preamărea pe Tamir. Altaïr îl urmă, păstrând o distanță prudentă, reauzind în minte cuvintele mentorului său: „Pune obstacole între tine și cel pe care-l urmărești. Niciodată nu trebuie să fii descoperit printr-o simplă privire aruncată înapoi.”

Tânărul era încântat de senzația pe care i-o producea revenirea acestor abilități. Îi plăcea să fie capabil să ignore varamul din piață și să se focalizeze doar asupra celui pe care-l urmărea. Apoi însă se opri brusc. În fața lui, predicatorul se ciocnise de o femeie care scăpase vasul pe care-l purta și-l spărsese. Femeia începu să strige la el, întinzând mâna și cerând să fie despăgubită, dar bărbatul răsfârâse o buză crudă și ridică brațul s-o lovească. Altair se pomeni încordându-se, însă femeia se retrase, tremurând, iar agresorul îi rânji, coborî brațul și trecu mai departe, lovind cu piciorul în cioburile vasului. Altair îl urmă, pe lângă femeia care se ghemuise pe nisip și încerca să culeagă cioburile, plângând și blestemând.

Predicatorul părăsi strada și Asasinul nu-l scăpă din vedere. Intrară pe o ulicioară îngustă, aproape pustie, cu pereți întunecoși din chirpici foarte apropiați de o parte și alta. Probabil că era o scurtătură spre următorul loc unde avea să-și recite povestea. Altair privi scurt îndărăt, apoi avansă iute, îl prinse pe predicator de umăr, îl răsuci și-și înfipse fulgerător vârful de degetelor sub coastele sale.

Bărbatul se îndoii din mijloc, se împletici spre înapoi și icni pentru a-și regăsi răsuflarea, mișcând neuzit din buze ca un pește. Altair mai aruncă o privire pentru a se asigura că nu existau martori, după care făcu un pas înainte, pivotă și-l izbi cu piciorul în beregată.

Individul căzu pe spate ca un sac de cartofi, cu *thawbul*[2] răsucit în jurul picioarelor. Ridică mâinile spre locul unde-l lovise Asasinul și se rostogoli în țărână. Zâmbind, Altair înaintă. Fusese ușor, gândi el. Fusese chiar prea...

Predicatorul acționă cu iuțeala unei cobre. Se ridică și-și repezi piciorul înainte, lovindu-l pe tânăr drept în piept. Surprins, Asasinul se clătină și se retrase un pas, pe când predicatorul avansa, cu maxilarele încordate și pumnii legănându-i-se. Ochii îi sclipeau mulțumiți, știind că-l descumpănise pe Altair, care eschivă o lovitură laterală largă, doar pentru a-și da seama că fusese o fentă, fiindcă bărbatul îl lovi cu celălalt pumn drept în falcă.

---

2 Articol vestimentar asemănător cu caftanul sau tunica, (în lb. arabă).

Fu cât pe-aici să cadă, simți gustul sângelui în gură și se blestemă în gând. Își subestimase oponentul. O greșeală de novice. Predicatorul privi iute în jur, de parcă ar fi căutat cel mai bun drum de scăpare. Altaïr ignoră durerea din locul unde fusese lovit și înaintă, ridică brațele și-l izbi pe celălalt în tâmplă înainte să fi putut reacționa. Pentru câteva clipe cei doi schimbară lovături pe ulicioară. Predicatorul era mai micuț și mai rapid și izbuti să expedieze un pumn în șaua nasului lui Altaïr. Asasinul se poticni și clipi iute din ochi, pentru a alunga lacrimile ce-i încețoșau vederea. Simțind victoria, adversarul înaintă, lansând lovături sălbaticе. Altaïr păși în lateral, se ghemui și, din aceeași mișcare, mătură picioarele atacatorului, trimițându-l pe jos, cu plămânii goliți violent de aer când ateriză pe spate. Asasinul sări imediat peste el, afundându-și genunchiul direct în ventrele bărbatului. Fu răsplătit de un icnet de agonie, apoi se ridică, cu umerii înălțându-se și coborând apăsât în vreme ce-și trăgea răsuflarea. Predicatorul se zvârcolea tăcut în țărână, apăsându-și palmele peste zona lovită. Când izbuti să horcăie adânc, trăgându-și răsuflarea, Altaïr se lăsă pe vine și-și apropie mult fața.

— Se pare că știi destule despre Tamir, șuieră el. Ia spune-mi ce plănuiește.

— Eu știu doar poveștile pe care le spun, gemu individul. Nimic altceva.

Altaïr ridică un pumn de nisip și-l lăsă să i se prefire printre degete.

— Păcat. Atunci n-am niciun motiv să te las în viață, dacă nu-mi poți oferi nimic în schimb.

— Stai, stai, ridică predicatorul o mână tremurătoare. Ar fi ceva...

— Ascult.

— În ultima vreme este foarte ocupat. Supraveghează făurirea a foarte multe arme...

— Și ce-i cu asta? Armele acelea sunt probabil pentru Salah Al'din. Informația asta nu mă ajută cu nimic, iar asta înseamnă că nu te ajută nici pe tine...

Altaïr se întinse...

— *Nu!* Stai! Ascultă. Bărbatul dădu ochii peste cap și fruntea i se broboni de transpirație. Nu sunt pentru Salah Al'din, ci pentru *altcineva*, însemnele pe care le poartă sunt diferite.

Nefamiliare. Se pare că Tamir susține pe altcineva... dar nu știu pe cine.

Asasinul încuviință din cap.

— Asta-i tot?

— Da, ți-am spus tot ce știu.

— Atunci a sosit vremea să te odihnești.

— Nu..., începu predicatorul, dar apoi se auzi un *clic*, care răsună pe ulicioară la fel de sonor ca spargerea unei oale de lut când Altaïr eliberă pumnalul și i-l înfipse prin stern, ținându-l după aceea pe muribund în timp ce trupul i se cutremura, țintuit de lamă, cu sângele spumegând din colțurile gurii și ochii sticlind.

O moarte tăcută. O moarte curată.

Altaïr îl lăsă pe nisip, se întinse și-i închise ochii, apoi se ridică. Lama pumnalului se retrase în locașul ei și el împinse leșul înapoia unei stive de butoaie urât mirositoare, după care se întoarse și părăsi ulicioara.

Capitolul 10

— Altaïr! Bun venit, bun venit.

Starostele Oficiului rânji la apariția lui și Asasinul îl fixă o clipă cu ochii și-l văzu gârbovindu-se puțin sub privirea sa. Oare purta impregnat în straie mirosul morții? Poate că cel din fața lui îl simțise.

— Am făcut ce mi-ai cerut. Acum dă-mi semnul.

— S-o luăm pe rând. Spune-mi ce ai aflat.

După ce omorâse un om cu niciun ceas în urmă, Altaïr se gândi că ar fi fost un fleac să mai adauge o creștătură pe răbojul vieților luate în ziua aceea, îl furnicau palmele să-i dea o lecție bărbatului, totuși trebuia să se abțină și să-și joace rolul, chiar dacă nu i se părea decât o farsă.

— Tamir conduce Souk al-Silaah, rosti el și-și aminti neguțătorii care vorbeau în șoapte pline de respect și teama de pe chipurile lor când îl zăriseră pe omul lui Tamir. El face avere din vânzarea de arme și armuri, și este susținut de mulți în privința asta: fierari, neguțători și finanțatori. Este principalul traficant de moarte de aici.

Celălalt încuviință din cap, anunțând că toate acelea erau lucruri pe care le știa.

— Și ai plănuit o cale de a ne scăpa de pacostea asta? Întrebă el arogant.

— În Souk al-Silaah va avea loc o întâlnire la care se va discuta o vânzare importantă. Se spune că ar fi afacerea cea mai mare pe care a pus-o vreodată la cale Tamir. El va fi preocupat de activitatea aceea și atunci voi lovi.

— Planul tău pare destul de bun. Îți dau învoiala să pleci.

Căută sub masă și scoase de acolo semnul lui Al Mualim. O pană de la unul dintre porumbeii iubiți ai Marelui Maestru. O așeză pe tăblia mesei dintre ei.

— Fie ca voia lui Al Mualim să fie împlinită, rosti el când Altaïr luă semnul și-l ascunse cu grijă sub mantie.

La scurtă vreme după răsăritul soarelui, Asasinul părăsi Oficiul și reveni în Souk al-Silaah. Când sosi în piață, privirile tuturor păreau atrase de un platou pentru ceremonii aflat în centrul ei.

Altaïr văzu de îndată și motivul atenției generale: acolo se afla Tamir. Avea îndărătul său două gărzi de corp cu aspect amenințător și domina prin prezența sa platoul, ridicându-se deasupra unui bărbat mai vârstnic care tremura în fața lui. Purta turban cu țesătura în pătrățele, tunică elegantă și pantaloni strânși pe picior. Dinții îi erau dezveliți sub mustața neagră.

Apropiindu-se de periferia mulțimii adunate în fața platoului, Altaïr privi cu atenție ce se întâmpla. Până și vânzătorii își părăsiseră tarabele pentru a vedea evenimentele de acolo. Locuitorii Damascului, care fie se grăbeau între două destinații, fie erau afundați în conversații, erau cuprinși acum de o nemișcare de moment.

— Dacă ai vrea doar să te uiți..., spuse bătrânul care se gârbovise în fața lui Tamir.

— Nu mă interesează defel calculele tale! se răsti Tamir. Cifrele nu schimbă nimic. Oamenii tăi n-au livrat comanda, iar asta înseamnă c-am înșelat așteptările clientului meu.

Client, gândi Asasinul. Cine ar putea fi?

Neguțatorul înghiți un nod. Ochii i se întoarseră către mulțime, căutând salvare. Nu găsi nimic. Gărzile de corp stăteau nemișcate și inexpresive, iar spectatorii se holbau fascinați. Altaïr se simți îngrețoșat de ei toți: hienele care priveau și gărzile de corp care nu făceau nimic. Dar mai presus de toți, se simți îngrețoșat de Tamir.

— Avem nevoie de mai mult timp, imploră neguțatorul.

Poate că-și dădea seama că unica lui șansă era de a-l convinge pe Tamir să fie milos.

— Asta-i scuza leneșilor sau incompetenților! replică stăpânul pieței negre. Tu din care tagmă faci parte?

— Din niciuna, răspunse neguțatorul frângându-și mâinile.

— Eu văd altceva, zise Tamir. Ridică un picior pe un zid scund și se rezemă în genunchi. Spune-mi ce intenționezi să

faci pentru a rezolva problema asta, a noastră? De armele astea este nevoie *acum*.

— Nu văd nicio soluție, se bâlbâi neguțătorul. Oamenii lucrează zi și noapte, dar... clientul tău cere foarte multe. Și destinația, de asemenea... Este un drum dificil.

— Mi-aș fi dorit să poți făuri arme cu aceeași abilitate cu care făurești scuze, râse Tamir.

Se întoarse către spectatori și fu răsplătit cu chicote – născute mai degrabă din teamă decât din calitatea umorului său.

— Am făcut tot ce pot, insistă celălalt.

Sudoarea îi curgea din abundență de sub banda turbanului și barba sură îi tremura.

— Nu-i îndeajuns.

— Atunci poate că ceri prea mult, încercă neguțătorul.

Fusese o replică prostesc de riscantă. Surâsul plăcut îndreptat spre mulțime dispăru de pe chipul lui Tamir, care întoarse ochi reci spre bătrân.

— „Prea mult?” repetă el și în glas i se strecură un fior de gheață. Fără mine ai fi continuat să cânți cobrelor din fluier în schimbul câtorva firfirici. Tot ce am cerut în schimb a fost să-mi îndeplinești comenzile de care-ți fac rost. Iar tu spui că-ți cer *prea mult!*

Trase jungherul din teacă și tăișul armei sclipi. Privitorii se foiră inconfortabil. Altair se uită la gărzile de corp, care stăteau cu brațele încrucișate, cu săbiile la brâu, cu fețe inexpresive. Nimeni din souk nu cuteză să clintească; era ca și cum asupra lor fusese aruncată o vrajă.

Un icnet de spaimă răzbătu dinspre neguțător. Căzu în genunchi, își încleștă mâinile și le întinse în semn de rugă. Chipul îi era brăzdat de cute de implorare și ochii îi sticleau de lacrimi.

Tamir îl privi de sus, o făptură jalnică îngenuncheată în fața lui, și scuipă. Bătrânul clipi, îndepărtându-și scuipatul din ochi.

— *Cutezi să mă defăimezi?* urlă Tamir.

— Pace, scânci neguțătorul. Nu am intenționat să te insult.

— Atunci ar fi trebuit să-ți ții gura! șuieră celălalt.

Altair îi putea zări setea de sânge din privire și știa exact ce avea să se întâmple, într-adevăr, Tamir șfichiui fulgerător vârful pumnalului spre neguțător, făcându-i în tunică o ga-

ură care se înroși imediat. Bătrânul scoase un țipăt ascuțit ce răsună în toată piața.

— Nu! Oprește-te! chelălăi el.

— Să mă opresc? pufni Tamir. Abia am început.

Înaintă un pas și-i înfipse pumnalul adânc în abdomen, apoi îl trânti la pământ, unde neguțătorul zbieră ca un animal, când Tamir îl înjunghie din nou.

— Tu ai venit în soukul *meu!* răcni el.

Înjunghiere.

— Ai stat înaintea oamenilor *mei!*

Înjunghiere. A patra oară. Se auzeau sunete ca de carne frăgezită. Bătrânul continua să urle.

— Și ai cutezat să mă insulti?

Înjunghiere, își sublinia fiecare cuvânt printr-o lovitură de jungher.

— Trebuie să-nveți care ți-este locul.

Neguțătorul încetase să mai scoată vreun sunet. Acum nu mai era decât un leș învinețit și însângerat, cu membrele răschirate pe platou, cu capul îndoit sub un unghi nefiresc. Una dintre gărzile de corp ale lui Tamir avansă ca să evacueze.

— Nu, rosti Tamir gâfâind și-și șterse barba cu dosul mâinii. Lasă-l aici. Se întoarce și se adresă mulțimii: Să fie o lecție pentru voi toți. Să vă gândiți de două ori înainte de a-mi spune că ceva nu se poate face. Acum întoarceți-vă la treburile voastre.

Lăsând corpul bătrânului acolo unde căzuse – un câine începuse deja să-l adulmece interesat –, spectatorii își reluară ocupațiile și activitatea din souk se animă treptat, astfel încât peste numai câteva secunde parcă nu se petrecuse absolut nimic. Neguțătorul înjunghiat fusese deja dat uitării.

Nu însă și de Altaïr, care se pomeni descleștându-și pumnii, expirând prelung și lent, controlându-și și stăpânindu-și furia. Plecă puțin fruntea, ascunzându-și ochii sub glugă, și se furișă prin mulțime după Tamir, care mergea prin piață urmat îndeaproape de gărzile de corp. Apropiindu-se de el, Asasinul îl auzi vorbind pe rând cu neguțători, care-l priveau cu ochi lărgiți, înspăimântați, aprobând energic lot ce li se spunea.

— Nu pot vinde asta! se răsti Tamir. Topește-o și mai încercă. Iar dacă iese la fel de prost, data viitoare *tu* vei fi cel topit.

Ochi lărgiți. Aprobare, aprobare, aprobare.

— Nu-nțeleg ce faci toată ziua? Taraba ta e plină de marfă. Punga ar trebui să-ți fie plină de galbeni. De ce nu poți vinde lucrurile astea? Nu-i greu. Poate că nu-ncerci destul de mult. Ai nevoie de *motivație*?

Neuțătorul încuviință din cap înainte de a-și da seama ce fusese întrebat și-și schimbă iute gestul într-un clătinat din cap la fel de energic. Tamir trecu mai departe. Mulțimea se învolbura în jurul lui. Gărzile de corp... Oare asta nu putea fi o ocazie prielnică? Întrucât toată piața era îngrozită de Tamir, gărzile erau mai puțin vigilente. Ba chiar rămăseseră în urmă la altă tarabă, de unde cereau mărfuri gratuite pe care să le dăruiască soțiilor lor. Între timp Tamir avea alte victime pe care să le terorizeze.

Altair se strecură iute între el și cele două gărzi de corp. Se încordă și simți rezistența mecanismului de declanșare a pumnalului de pe degetul lui mic. Tamir era cu spatele la el și insulta alt tarabagiu.

— M-ai implorat în genunchi pentru locul ăsta. Te-ai jurat că nimeni nu va putea câștiga așa bine ca tine. Ar trebui...

Altair înainta și – *clac* – pumnalul țâșni, iar el duse un braț în jurul lui Tamir și cu celălalt împlântă arma adânc.

Tamir scoase un sunet strangulat, dar nu țipă, și pentru o secundă se zbatu, apoi trupul i se înmuie. Peste umărul său, Asasinul văzu ochii holbați ai tarabagiului îngrozit, care nu știa ce să facă: să dea alarma sau... Apoi bărbatul se întoarse și se îndepărtă.

Altair îl coborî pe Tamir pe pământ între două tarabe, în afara privirilor gărzilor, care continuau să fie neștiutoare.

Pleoapele lui Tamir fluturară.

— Odihnește-te-n pace, rosti încet Altair.

— Vei plăti pentru asta, Asasinule, horcăi Tamir. Un firicel de sânge i se scurgea din nas. Tu și toți ai tăi.

— Se pare că tu plătești acum, prietene. Nu vei mai profita de pe urma suferinței.

Tamir râse aspru și stins.

— Mă crezi un mărunț vânzător de unelte aducătoare de moarte, care sugerează la sânul războiului? Nu ți se pare că sunt o țintă ciudată? De ce tocmai eu, când atâția alții fac la fel?

— Te crezi diferit, așadar? Întrebă Altaïr.

— Oho, dar și sunt diferit, pentru că slujesc o cauză mai nobilă decât simplul profit. La fel ca frații mei...

— Frați?

Tamir chicoti din nou, fără putere.

— Ah... el crede că acționez singur. Eu nu sunt decât una dintre piese. Un bărbat care joacă un rol. În curând vei ajunge să-i cunoști pe ceilalți. Nu vor fi defel încântați de fapta ta.

— Perfect atunci. Abia aștept să le iau și lor viețile.

— Câtă mândrie... Te va distruge, copile, roști Tamir și muri.

— Trebuie să moară oameni ca să se schimbe lucruri, psalmodie Asasinul și-i închise ochii.

Scoase din mantie până la Al Mualim și o muie în sângele lui Tamir, aruncă o ultimă privire către gărzile de corp, apoi se ridică și dispăru în mulțime. Era deja o fantomă când auzi strigătele înălțându-se în urma sa.

Capitolul 11

Tamir, primul dintre cei nouă. Al Mualim fusese satisfăcut în mod discret, privise de la pana pătată cu sânge de pe masa lui la Altaïr și-l lăudase, apoi îi dăduse următoarea misiune.

Altaïr plecase capul în semn de aprobare și-l părăsise pe Marele Maestru. Iar în ziua următoare își strânsese lucrurile și plecase din nou, de data asta spre Acra – un oraș aflat în mâinile cruciaților tot așa cum Damascul era în mâinile oamenilor lui Salah Al'din. Un oraș vătămat de război.

Acra fusese câștigat cu mari pierderi. Creștinii îl recuceriseră după un asediu prelungit și sângeros, care durase aproape doi ani. Altaïr își jucase rolul, ajutând la oprirea templelor de a otrăvi rezervele de apă ale orașului.

Nu putuse însă face nimic pentru a opri molima care se declanșase; cadavrele căzute în apă răspândiseră molima printre musulmani și creștini deopotrivă – atât în interiorul, cât și în exteriorul orașului. Alimentele se terminaseră și mii de oameni muriseră pur și simplu de foame. Iar după aceea sosiseră mai mulți cruciați, care construiseră și mai multe mașini de asediu, iar atacurile lor deschiseseră găuri în ziduri. Sarazinii respinseseră asalturile destul timp pentru a repara breșele, până ce oastea lui Richard Inimă-de-Leu le măcinase rezistența musulmanilor, care se predaseră. Cruciații ocupaseră orașul și-i luaseră prizonieri pe soldații garnizoanei.

După aceea începuseră negocierile între Salah Al'din și Richard pentru eliberarea prizonierilor, care fuseseră însă tulburate de o neînțelegere între Richard și francezul Conrad de Montferrat, care nu dorea să predea prizonierii luați de trupele franceze.

Conrad revenise în Tyr, iar Richards pornise spre Jaffa unde soldații săi urmau să lupte cu ai lui Salah Al'din. La conducerea orașului rămăsese fratele lui, William.

William de Montferrat poruncise ca prizonierii musulmani să fie omorâți. Aproape trei mii au fost decapitați.

Altaïr ajunsese astfel într-un oraș acoperit de cicatricele trecutului său recent: asediu, molimă, foamete, cruzime și vărsare de sânge. Un oraș ai cărui locuitori cunoșteau prea bine suferința, ai căror ochi ascundeau amărăciunea și ai căror umeri erau gârboviți de tristețe. În cartierele mai sărace, Altaïr întâlnea chinurile cele mai mari. Cadavre învelite în muselină se înșirau pe ulițe, iar bețiile și violențele erau la ordinea zilei în porturi. Singura parte din oraș care nu duhnea a disperare și moarte era Cartierul Lanțurilor, unde se aflau cruciații, unde Richard își avea citadela și William cartierul general. De acolo cruciații proclamaseră Acra capitala Regatului creștin al Ierusalimului și o folosiseră pentru a depozita provizii înainte ca Richard să pornească spre Jaffa, lăsându-l pe William la putere. Deocamdată însă domnia sa nu făcuse decât să amplifice problemele orașului, care-i erau extrem de evidente lui Altaïr pe când își croia drum pe străzi. Fu fericit când își încheie cercetările și se îndreptă spre Oficiul Asasinilor. Acolo starostele local, Jabal, ugia încetișor unui porumbel pe care-l ținea în palme. Ridică ochii la intrarea tânărului.

— Ah, Altaïr, rosti el cu glas plăcut. O păsărică mi-a zis c-o să-mi faci o vizită...

Zâmbi la propria sa glumă, apoi deschise palmele și eliberă porumbelul. Acesta nu părăsi însă camera, ci se mulțumi să zboare pe dulap, unde își înfoie penele de pe piept și începu să se plimbe înainte și înapoi ca un străjer înaripat. Jabal îl privi cu ochi amuzați, după care se aranjă mai bine în scaun și-și privi musafirul.

— Cine este nefericitul pe care Al Mualim l-a ales să-ți guste tăișul pumnalului? întrebă el.

— Al Mualim a poruncit executarea lui Garnier de Naplouse. Jabal tresări.

— Marele Maestru al Cavalerilor Ospitalieri?

Altaïr încuviință încetișor din cap.

— Chiar el. Și am decis deja când și cum voi acționa.

— Spune-mi și mie atunci, rosti Jabal părând impresionat pe bună dreptate.

— El locuiește în spitalul Ordinului său, începutu Altaîr, la nord-vest de aici. Potrivit zvonurilor, între zidurile spitalului se petrec atrocități teribile.

Pe când Asasinul îi spunea ce aflate, Jabal încuviința gânditor, pentru ca apoi să-l întrebe:

— Și care este planul tău?

— În general, Garnier rămâne în odăile sale din spital, totuși iese ocazional, pentru a-și vizita pacienții. Atunci îl voi ataca, în timpul unei vizite.

— Este limpede că te-ai gândit pe îndelete. Îți dau aprobarea să pleci. Îi întinse apoi semnul lui Al Mualim. Înlătură pată asta de pe Acra, Altaîr. Poate că te va ajuta să te purifici tu însuși de petele tale.

Altaîr luă semnul, îl străpunse pe Jabal cu o privire apri-gă – oare chiar toți Asasinii trebuiau înștiințați de rușinea suferită de el? –, după care plecă și traversă orașul pe acope-rișuri, până zări spitalul. Acolo se opri, își trase răsuflarea, își adună gândurile și privi în jos, către stabiliment.

Altaîr îi oferise lui Jabal o versiune trunchiată a informațiilor pe care le obținuse, ascunzându-și adevăratele sentimente de dezgust înaintea starostelui Oficiului. El aflate într-adevăr că de Naplouse era Mare Maestru al Ordinului Cavalerilor Ospitalieri, înființat original în Ierusalim – cu scopul de a oferi îngrijire pelerinilor bolnavi –, Ordinul se stabilise în unul dintre cele mai sărace cartiere din Acra.

Iar acolo, în conformitate cu cele aflate de Altaîr, de Naplouse se se ocupa cu orice în afară de îngrijirea bolnavilor.

În Cartierul Ospitalierilor, Asasinul auzise doi membri ai Ordinului spunând că Marele Maestru refuza să-i interneze în spital pe cetățenii simpli, care, din cauza asta, erau pe punctul de a se revolta. Unul spusese că se temea de repetarea unui scandal care se petrecuse în Tyr.

— Ce scandal? Întrebuse prietenul său.

Celălalt se apropiase de el pentru a-i răspunde și Altaîr fusese silit să-și ciulească atent urechile.

— Cândva, spusese bărbatul, Garnier a numit orașul acela „căminul lui”, însă a fost exilat. Se spunea că făcea experimente pe locuitorii săi.

Tovarășul lui îl privise îngrețosat.

— Ce fel de... experimente?

— Nu cunosc amănuntele, dar mă neliniștește... Oare a re-
început? Oare de aceea se încuie în fortăreața Ospitalierilor?

Mai târziu, Altaïr citise un pergament pe care-l sustrăsese de la un asociat al lui de Naplouse, în care scria că Ospitalierul nu avea deloc intenția de a-și tămădui pacienții. Aproximativat cu subiecți din Ierusalim, el făcea încercări – despre care nu se știa cine i le comandase – de a induce stări specifice în oameni. Iar Tamir – recent decedatul Tamir – fusese însărcinat cu găsirea de arme pentru operațiune.

O frază anume din scrisoare îi atrăsese atenția: *Trebuie să ne străduim să recăpătăm ceea ce ne-a fost luat. Ce însemna oare asta? Gândindu-se întruna la cuvintele acelea, Altaïr continuase cercetările. Auzise că Marele Maestru le îngăduia „ne-bunilor” să se plimbe pe domeniul spitalului, descoperise orele la care arcașii ce acopereau pasarelele de deasupra spitalului își părăseau posturile și aflase că de Naplouse obișnuia să-și facă vizitele fără gărzi de corp și că doar călugărilor le era îngăduit accesul.*

După care, având toate informațiile necesare, Altaïr îl vizitase pe Jabal pentru a lua semnul lui Al Mualim.

Capitolul 12

Acum mergea în jurul unei clădiri adiacente fortăreței Ospitalierilor. Așa cum se așteptase, exista un străjer, un arcaș, și Altaïr îl privi cum mergea pe pasarelă, uitându-se la răstimpuri în curtea interioară de sub el, dar examinând în principal acoperișurile. Asasinul privi soarele. Se apropia momentul, gândi el, și zâmbi în barbă când, într-adevăr, arcașul se apropie de o scară și coborî.

Altaïr rămase ghemuit. Sări de pe acoperiș pe pasarelă, apoi înainta silențios pe ea până zări curtea de dedesubt. Era mărginită de ziduri perfect verticale din piatră sură, mohorâtă și amenințătoare, iar în mijloc avea o fântână, dar în rest era goală, complet diferită de clădirile bogat împodobite din Acra. Se vedeau câțiva străjери care purtau uniformele matlasate și negre ale cavalerilor Ospitalieri, cu crucea albă pe piept, și un grup de călugări. Printre ei rătăceau pacienți desculți și cu piepturile goale. Epave jalnice, care umblau de colo-colo fără țel, cu chipuri inexpressive și ochi sticloși.

Asasinul se încruntă. Deși pasarela nu era păzită, ar fi fost imposibil să sară în curte fără să fie observat. Se apropie de zidul dinspre exterior al spitalului și privi pe strada de afară. Pe piatra care strălucea alb sub razele soarelui, orășeni suferinzi și familiile lor implorau gărzile să-i lase să intre. Alții, cu mințile pierdute, cutreierau prin mulțime, ridicând brațele în aer și răcneau obscenități și cuvinte lipsite de înțeles.

Iar mai departe – și Altaïr surâse zărindu-i – se vedea un grup de cărturari. Avansau prin gloată ca și cum aceasta n-ar fi existat, indiferenți la suferințele și tumultul din jur. Păreau să vină spre spital. Profitând de agitație, Altaïr coborî neobservat în stradă, se alătură cărturarilor și plecă fruntea, concentrându-și privirea asupra picioarelor pe care le târșăia fă-

ră grabă. Din când în când, risca o privire furișă pentru a vedea unde ajunseseră; așa cum sperase, se îndreptau spre spital, iar gărzile de la intrare se traseră în lături, îngăduindu-le accesul în curtea interioară.

Asasinul strâmbă din nas. Dacă pe stradă se simțiseră mirosurile orașului, ale plăcintelor coapte, parfumurilor și mirodeniilor, aici se simțea duhoarea suferinței, a morții și dejecțiilor umane. De undeva – dinapoia mai multor uși închise – se auziră strigăte de durere, apoi gemete stinse. Se gândi că probabil acela era spitalul principal. Se dovedi că avusese dreptate când, brusc, ușile se deschiseră și un pacient țâșni în curte bălăbănindu-se.

— *Nu! Ajutor! Ajutați-mă!* urlă el. Chipul îi era contorsionat de spaimă și ochii larg deschiși. *Ajutați-mă, vă rog! Trebuie să m-ajutați!*

După el apărură un gardian. Avea un ochi leneș, de parcă mușchii pleoapei îi fuseseră retezați cândva. Porni în fugă după nebunul evadat și-l prinse, apoi, ajutat de un coleg, începu să-l lovească cu pumnii și cu picioarele, până îl doborâră în genunchi.

Altaір îi privi. Simți cum fălcile i se încleștează și mâinile i se strâng în pumni, când gardienii îl băteau pe bărbat și alți pacienți se apropiară ca să vadă mai îndeaproape spectacolul, legănându-se ușor și privind cu expresii ce dovedeau doar cel mai vag interes.

— Îndurare! zberă nebunul, în vreme ce loviturile se revărsau asupra lui. Îndurare! Nu mai dați!

Se opri. Brusc durerea îi fu dată uitării când ușile spitalului se deschiseră larg și în prag apărură un bărbat care nu putea fi decât Garnier de Naplouse.

Era mai scund decât se așteptase Altaір. Nu purta barbă și avea păr alb, tuns scurt, ochi afundați în orbite și gură crudă cu colțurile arcuite în jos, care-i conferea un aspect cadaveric. Crucea albă a Ospitalierilor i se vedea pe brațe, și în jurul gâtului purta un crucifix... însă Altaір văzu că divinitatea pe care o adula îl părăsise. Pentru că, de asemenea, el purta un șorț. Un șorț murdar, pătat de sânge.

Îl privi sumbru pe nebunul prosternat înaintea lui, ținut de Ochi-leneș și celălalt gardian. Ochi-leneș ridică pumnul ca să-l lovească din nou.

— Ajunge, copilul meu, porunci de Naplouse. Ți-am cerut să-l aduci înapoi pe pacient, nu să-l omori.

Ochi-leneș coborî pumnul fără chef, iar de Naplouse înaintă, apropiindu-se de nebun, care gemu și încercă să se retragă dinaintea lui ca un animal speriat.

De Naplouse zâmbi și duritatea îi dispăru de pe față.

— Gata, gata, vorbi el aproape cu blândețe spre nebun. Totul va fi bine. Dă-mi mâna.

Nebunul scutură din cap.

— Nu... nu! Nu m-atinge. Nu iarăși...

De Naplouse se încruntă, parcă ușor rănit de reacția aceea față de el.

— Alungă-ți frica asta, rosti el egal, fiindcă altfel nu te voi putea ajuta.

— Să m-ajuti? Așa cum i-ai ajutat pe ceilalți? Lor le-ai luat *sufletele*. Dar nu și mie. Nu! N-o să iei sufletul meu. Niciodată, niciodată, niciodată... *Nu sufletul meu, nu sufletul meu, nu sufletul meu...*

Bunătațea dispăru de pe chipul lui de Naplouse, care-l pâlmuie pe nebun.

— Stăpânește-te, mârâi el. Ochii adânciți în orbite îi fulgerară și capul celuilalt se plecă. Crezi că asta-mi face plăcere? Crezi că *vreau* să-ți fac rău? Dar nu-mi lași de ales...

Nebunul se smulse pe neașteptate din mâinile celor doi gardieni și încercă să fugă în mulțimea care-l privea.

— Fiecare cuvânt bun este urmat de un dos de palmă! zbiră el, trecând destul de aproape de Altaïr, urmat de cei doi gardieni. Numai minciuni și amăgiri. Nu va fi mulțumit decât atunci când toți ne vom pleca lui.

Ochi-leneș îl prinse și-l târî înapoi în fața lui de Naplouse, unde scânci sub ochii glaciali ai Maestrului.

— N-ar fi trebuit să faci asta, spuse de Naplouse încet, după care i se adresă lui Ochi-leneș: Du-l în camera lui. O să revin după ce mă ocup de ceilalți.

— *Nu mă poți ține aici!* urlă nebunul. O să *evadez din nou*.

De Naplouse se opri.

— Nu, n-o să mai evadezi, zise el cu glas egal, după care se întoarse către Ochi-leneș. Rupe-i picioarele, îi porunci. Pe amândouă.

Ochi-leneș rânji, când nebunul încercă să dea bir cu fugiții. Se auziră apoi două trosnete oribile, aidoma unor vreascuri rupte, când cavalerul uriaș îl calcă violent mai întâi pe un picior, apoi pe celălalt. Victima urlă și Altaïr se trezi înaintând, neizbutind să se stăpânească, clocotind față de cruzimea gratuită.

Apoi clipa aceea trecu; nebunul își pierduse cunoștința – cu siguranță din cauza durerii – și cei doi gardieni îl târau de acolo. De Naplouse îl privi. Expresia înțelegătoare îi revenise pe chip.

— Îmi pare foarte rău, copile, rosti el aproape pentru sine, după care se întoarse către privitori. Voi n-aveți nimic de făcut? lătră el și se uită fioros la călugării și pacienții care se îndepărtară încetișor.

Când îi întoarse spatele pentru a se alătura lor, Altaïr îl zări pe de Naplouse cercetând cu atenție mulțimea, de parcă ar fi căutat un posibil ucigaș.

„Asta-i bine”, gândi el auzind cum ușa spitalului se închise după ce Marele Maestru părăsi curtea interioară. „Să-i fie frică. Să simtă puțin din ceea ce face el altora.” Imaginea respectivă îl încălzi și se alătură cărturarilor, care treceau prin o a doua ușă. Aceasta ducea în salonul principal, unde paiele presărate pe jos reușeau prea puțin să ascundă duhori ale suferinței și dejecțiilor umane. Altaïr se pomeni străduindu-se să nu vomite și văzu câțiva cărturari care-și duseră poalele mantiilor la nas, ca să se ferească de mirosuri. De aici veniseră gemetele și Altaïr văzu paturi de spital pe care se văitau oameni, care, ocazional, răcneau de durere. Rămânând cu capul plecat, Asasinul privi pe sub glugă și-l văzu pe de Naplouse apropiindu-se de un pat pe care era legat cu curele din piele un bărbat numai piele și os.

— Cum te simți? întrebă de Naplouse.

Pacientul răspunse șuierat, chinuit în mod vădit de dureri:

— Ce mi-ai... făcut?

— Ah, da. Durerea. La început doare, da, nu te pot minți. Este un preț mic pe care trebuie să-l plătești. Cu timpul vei fi de acord cu mine.

Bărbatul încercă să ridice capul de pe pat.

— Ești un... monstru...

De Naplouse zâmbi indulgent.

— Mi s-au adresat cuvinte și mai grele.

Trecu apoi pe lângă o cușcă din lemn în interiorul căreia se găsea alt pat și privi înăuntru la... nu, nu erau pacienți, își dădu seama Altaïr. Nefericiții ăștia erau subiecți. Ei erau *experimente*. Se strădui o dată în plus să-și stăpânească mânia. Privi în jur. Majoritatea gardienilor se adunaseră în capătul opus al salonului. La fel ca în curtea interioară, câțiva pacienți rătăceau dezorientați și Asasinul zări același pâlcc de călugări care păreau să asculte cu luare-aminte fiecare cuvânt al lui de Naplouse, păstrând totuși o distanță respectuoasă și conversând între ei în vreme ce Marele Maestru își făcea vizitele.

Dacă avea să treacă la fapte – și *avea* s-o facă –, atunci nu mai trebuia să întârzie.

Apoi însă de Naplouse se apropie de alt pat și surâse bărbatului întins acolo.

— Mi-au spus că acum poți să mergi, rosti el cu blândețe. Este impresionant.

Bărbatul păru derutat.

— A trecut... așa mult. Aproape am uitat... cum.

De Naplouse părea încântat, realmente încântat. Cu chip radios, zise:

— Asta-i minunat.

— Nu... înțeleg. De ce m-ai ajutat?

— Pentru că nimeni altul n-ar fi făcut-o, răspunse de Naplouse și trecu mai departe.

— Îți datorez viața mea, spuse pacientul din patul următor. Sunt oricând la porunca ta. Mulțumesc, îți mulțumesc că m-ai eliberat.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat s-o fac, replică de Naplouse.

Altaïr șovăi o clipă. Oare se înșela? Oare de Naplouse *nu era* un monstru? Apoi însă, la fel de iute, își alungă îndoielile, amintindu-și zbieretele de agonie ale nebunului când îi rupseseră picioarele și pacienții parcă lipsiți de viață care hălăduiau prin spital. Dacă aici existau într-adevăr și exemple de vindecări, cu siguranță erau copleșite ca număr de actele de barbarie.

De Naplouse ajunsese la ultimul pat din salon. În câteva clipe urma să plece și ocazia lui Altaïr avea să piară. Decis, Asasinul aruncă o privire în urma sa: gardienii erau în continuare ocupați în capătul opus al sălii. Se desprinsese din gru-

pul cărturarilor și se apropie de Marele Maestru din spate, exact în clipa în care se apleca peste un pacient.

Pumnalul lui Altaïr țâșni și el izbi cu un gest scurt, folosind cealaltă mână pentru a înăbuși strigătul de durere al lui de Naplouse, când își arcui spinarea de durere. Aproape cu blândețe îl coborî apoi pe medicul înjunghiat pe podea.

— Eliberează-te de povara ta, îi șopti.

De Naplouse clipi și-l privi. În ochii lui muribunzi nu exista teamă, iar Altaïr nu putu desluși decât îngrijorare.

— Ah... mă voi odihni acum, da? spuse el. Visul nesfârșit mă cheamă. Dar înainte de-a-nchide ochii, trebuie să știu – ce se va-n întâmpla cu copiii mei?

Copiii?

— Te referi la cei pe care i-ai făcut să sufere prin experimentele tale crude? Altaïr nu-și putea stăvilii dezgustul din glas. Acum vor fi liberi să revină la căminele lor.

De Naplouse râse hârâit.

— Cămine? Care cămine? În rigole? În bordeluri? În temnițele din care i-am scos noi?

— I-ați luat pe oamenii aceștia împotriva voinței lor, zise Altaïr.

— Da, icni de Naplouse, împotriva puținei voințe care le mai rămăsese. Chiar ești așa naiv? Liniștești un copil doar pentru că el plânge? „Eu am vrut doar să mă joc cu focul, tată?” Ce i-ai răspunde? „Bine, cum vrei tu?” Atunci ar trebui ca tu să răspunzi pentru arsurile suferite.

— Aceștia nu sunt copii, rosti Altaïr dorind să-l înțeleagă pe muribund, ci bărbați și femei în toată firea.

— La trup, poate, dar nu și la minte. Iar tocmai aceea este vătămătura pe care am căutat s-o vindec. Recunosc, fără obiectul pe care l-ați furat de la noi înaintarea mi-a fost încetinită. Există totuși ierburi. Mixturi și extrase. Gardienii mei sunt dovezi în privința asta. Erau nebuni înainte ca eu să-i găsesc și să-i eliberez din temnițele minților lor. Dar odată cu moartea mea, vor redeveni nebuni...

— Crezi cu adevărat că-i ajutai?

De Naplouse zâmbi; lumina începuse să-i părăsească ochii.

— Nu-i ceea ce cred, ci ceea ce știu.

Muri. Altaïr îi lăsă capul pe pardoseala din piatră, scoase pana lui Al Mualim și o înmuie în sânge.

— Să nu fii crudă, moarte, murmură el.

În aceeași clipă un strigăt răsună dinspre călugării din apropiere. Asasinul se îndreptă și zări gardienii traversând salonul spre el. Când își traseră săbiile din teci, el porni în fugă către o ușă îndepărtată, despre care spera cu disperare să iasă în curtea interioară.

Ușa se deschise și tânărul fu încântat să vadă curtea în fața lui.

Fu mai puțin încântat să-l vadă pe Ochi-leneș, care năvăli prin ușa deschisă, cu spada lată în mână...

Altaïr își scoase sabia și îl întâmpină, cu ea într-o mână și cu pumnalul în mâna cealaltă. Tăișurile se ciocniră în zăngănit metalic. Pentru o secundă cei doi bărbați aproape își lipiră fețele și Asasinul putu să vadă pielea cicatrizată a pleoapei cavalerului. După aceea Ochi-leneș îl îmbrânci, îndepărtându-l, și fandă imediat, lovi sabia lui Altaïr, dar schimbă direcția atacului atât de rapid, încât Asasinul aproape că fu luat prin surprindere. Se retrase iute, dorind să pună o distanță cât mai mare între el și Ochi-leneș, care era un spadasin mai bun decât anticipase. De asemenea, era mătăhălos. Tendonele gâtului îi ieșeau în relief, dezvoltate după ani de mănuire a uriașei lui spade late. Altaïr văzu că înapoia lui sosi seră și ceilalți gardieni, care se opriseră însă la un semn din partea lui Ochi-leneș.

— Este al meu, mârâi cavalerul imens.

Era arrogant și prea încrezător în sine. Altaïr surâse, savurând ironia sortii. Apoi înaintă, rotind sabia sus. Rânjind larg, Ochi-leneș îi pară lovitura și icni când Asasinul trecu fulgerător în stânga sa, atacându-l din partea opusă – cea a ochiului vătămat, punctul său slab – și spintecându-i beregata cu pumnalul.

Gâtul cavalerului se deschise și sângele țâșni din rană când căzu în genunchi. Din spatele lui Altaïr se auziră strigăte surprinse, așa că Asasinul porni în goană, îmbrânci un grup de nebuni care se strânseseră să privească și sprintă prin curtea interioară, pe lângă fântână, trecu pe sub arcadă și ieși în Acra.

Se opri și cercetă acoperișurile. Sări apoi pe o tarabă, însoțit de strigătele furioase ale neguțătorului dinapoia ei, care-l amenință cu pumnul, escaladă zidul din spatele lui și ajunsese pe acoperiș. Alergă și sări, lăsând în urmă spitalul de

coșmar și se topi în oraș, continuând să reflecteze la ultimele cuvinte ale lui de Naplouse. La *obiectul* despre care vorbise. Pentru o secundă se gândi și la caseta de pe masa lui Al Mualim... totuși nu! Ce legătură ar fi putut avea Ospitalierul cu ea?

Dar dacă nu era vorba despre caseta aceea, ce putea fi atunci?

Capitolul 13

— Garnier de Naplouse este mort, îi spusese el lui Al Mualim după câteva zile.

— Excelent, încuviințase Marele Maestru. Este rezultatul la care sperasem.

— Și totuși..., începuse Altaïr.

— Ce este?

— Medicul a insistat că activitatea lui era nobilă. Și privind retrospectiv, mulți dintre cei despre care se presupune că ar fi fost captivii lui păreau să-i fie recunoscători. Nu toți, dar îndeajuns ca să mă pună pe gânduri... Cum a izbutit să-și schimbe inamicii în prieteni?

Al Mualim chicotise.

— Conducătorii vor găsi întotdeauna căi pentru a-i face pe alții să-i asculte. Și tocmai de aceea sunt conducători. Când cuvintele dau greș, ei recurg la galbeni. Când nici aceia nu izbâdesc, se folosesc de lucruri mai fundamentale: mite, amenințări și alte trucuri. Există plante, Altaïr – plante de pe tărâmurile îndepărtate –, care-i pot face pe oameni să-și piardă simțurile. Ele aduc plăceri atât de mari, încât oamenii pot deveni chiar înrobiți de ele.

Altaïr încuviințase, gândindu-se la pacienții cu ochi sticloși. La nebun...

— Crezi, așadar, că oamenii aceia erau drogați? Înrobiți prin otrăvire?

— Da, dacă erau într-adevăr așa cum i-ai descris tu. Dușmanii noștri m-au acuzat pe mine de aceleași practici.

După aceea îi transmisese următoarea sa misiune și Altaïr se întrebase de ce oare Marele Maestru zâmbise când îi spusese să-și termine cercetările și apoi să raporteze la *rafiq* al Oficiului Asasinilor din Ierusalim.

Acum, intrând în Oficiu, înțelese motivul. Al Mualim fusese încântat că drumurile lui Altaïr și Malik se vor încrucișa din nou.

Malik se ridică dinapoia mesei sale când Altaïr intră în odaie. Pentru o clipă cei doi se priviră fix și niciunul nu-și ascunde disprețul. Apoi, lent, Malik se întoarse și-i arătă ciotul care mai rămăsese din brațul său.

Altaïr păli la față. Desigur... După ce fusese rănit în lupta cu cavalerii lui de Sable, cei mai buni chirurghi din Masyaf nu izbutiseră să-i mai salveze brațul, așa că fuseseră siliți să-l amputeze.

Malik îi oferi surâsul dulce-amar al victoriei obținute cu un preț prea mare și Altaïr își aminti că nu trebuia să-l trateze altfel decât cu umilință și respect. Plecă fruntea, arătând că-i înțelegea pierderile. Fratele... Brațul... Statutul...

— Siguranță și pace, Malik, rosti el după aceea.

— Prezența ta aici mă lipsește de amândouă, scuiă celălalt; bineînțeles, avea destule motive pentru a-l trata cu dispreț și intenționa să se comporte ca atare. Ce vrei?

— Al Mualim a cerut...

— Să îndeplinești o misiune în strădania de a-ți ispăși păcatele? pufni Malik. Așa deci. Spune atunci. Ce ai aflat?

— Ținta se numește Talal, începu Altaïr, și face trafic de carne vie – răpește locuitorii Ierusalimului și-i vinde ca sclavi. Își are sediul într-un depozit aflat în turnul de pază al podului de acces din miazănoapte. Chiar acum pregătește o caravană de plecare. Voi acționa în timp ce-și inspectează mărfurile. Dacă-i pot evita pe oamenii lui, el însuși ar trebui să fie o problemă simplă.

Malik răsfrânse disprețuitor buza inferioară.

— „Ar trebui să fie o problemă simplă?” Ascultă-te cum vorbești! Aceeași aroganță.

Altaïr se dojeni în gând. Malik avea dreptate. Se gândi la predicatorul din Damasc pe care-l judecase greșit și care fusese gata să-l înfrângă.

— Am terminat? întrebă el, fără să-și destăinuie gândurile. Ești mulțumit de ce am aflat?

— Nu, răspunse Malik întinzându-i pana, dar va trebui să mă mulțumesc cu asta.

Altair încuviință din cap. Îi privi mâneca tunicii care atârna goală și fu pe punctul de a spune ceva, când își dădu seama că niciun fel de cuvinte nu i-ar fi putut spăla păcatele. Abătuse asupra lui Malik prea multe nefericiri ca să spere vreodată la iertare din partea sa.

De aceea se întoarse și părăsi Oficiul. Altă țintă avea să-i simtă sărutul pumnalului.

Capitolul 14

La scurt timp după aceea Altaïr se furișă în depozitul unde erau pregătite mărfurile pentru caravană. Privi în jur și nu-i plăcu ce văzu.

Nu existau paznici. Nu existau complici.

Înaintă doi pași, apoi se opri. Nu! Ce era în capul lui? Totul din depozitul acela trezea suspiciuni. Se răsuci pe călcâie ca să iasă, când, brusc, ușa se trânti, după care se auzi sunetul inconfundabil al unui ivăr greu.

Blestemă în șoaptă și trase sabia din teacă.

Înaintă încetșor, adaptându-și treptat simțurile la semi-întuneric, la umezeală, la izul de făclii și...

Și altceva. Un miros de grajduri, care i se părea totuși mai degrabă a oameni, decât a animale.

Flăcările torțelor proiectau lumini pe pereții negri și umezi, iar de undeva se auzea apă picurând. După aceea Asasinul auzi un geamăt stins.

Înaintă, cu ochii acomodați deja la lumina foarte slabă, și văzu lăzi, butoaie, apoi... o cușcă. Se apropie – și aproape că sări înapoi, în cușcă se afla un om. Un bărbat jalnic, care tremura, cu genunchii strânși la piept, cu ochi plângăreți, apoși. Ridică o mână tremurătoare și rosti:

— Ajută-mă.

După aceea Altaïr auzi alt sunet în spatele său și, întorcându-se, zări alt bărbat. Atârna pe perete, cu încheieturile mâinilor și gleznela încătușate. Capul i se legăna moale în piept și părul murdar îi atârna peste față, însă buzele păreau că i se mișcă, parcă într-o rugă.

Altaïr avansă către el. O voce se auzi de sub tălpile lui și, plecând ochii, văzu un grătar din fier montat în lespezile pardoselii depozitului. Dedesubt se întrezărea chipul înfricoșat

al altui sclav, ale cărui degete osoase se întindeau rugătoare printre gratii. În subterana în care se găsea, se zăreau și alte forme întunecate, se auzeau foșnete și glasuri. Pentru o secundă i se păru că tot locul răsuna de implorările oamenilor închiși.

— Ajutor, ajutor.

Un vacarm insistent, pătrunzător, care-l făcea să dorească să-și astupe urechile. Până ce, pe neașteptate un glas rosti:

— N-ar fi trebuit să vii aici, Asasinule.

Talal, cu siguranță.

Altair se răsuca în direcția glasului și distinse umbre mișcându-se pe o galerie deasupra lui. Arcași? Se încordă, ghemuindu-se, cu sabia pregătită, oferind ținta cea mai mică posibil.

Totuși, dacă Talal ar fi vrut să-l ucidă, ar fi fost mort până acum. Intrase cu capul înainte în capcana neguțătorului de sclavi – greșeala unui prost, a unui novice –, dar aceasta nu se închisese deocamdată.

— Tu însă nu ești genul care să asculte, urmă batjocoritor Talal, ca să nu-ți compromiți Frăția.

Altair înainta lent, tot nesigur asupra locului unde se afla Talal. Era deasupra în mod clar, dar unde anume?

— Ai crezut că voi rămâne nepăsător față de prezența ta? continuă vocea fără trup, apoi chicoti. Am știut despre tine din clipa în care ai pătruns în orașul ăsta.

De sub pardoseală se auziră suspine și Asasinul văzu alte zăbrele și alte fețe murdare, mânjite de lacrimi care-l priveau din subteran.

— *Ajutor... Salvează-mă...*

Aici erau și mai multe cuști, și mai mulți sclavi, femei și bărbați deopotrivă: cerșetori, prostituate, bețivi și nebuni.

— Ajutor, ajutor.

— Bun, zise Altair, așadar aici sunt sclavi, dar unde sunt stăpânii de sclavi?

Talal îl ignoră.

— Iată munca mea în toată splendoarea ei, anunță el și mai multe făclii se aprinseră, dezvăluind alte chipuri înspăimântate și rugătoare.

În fața lui Altair se deschise glisând o a doua poartă, care-i îngădui accesul în altă sală. Sui câteva trepte și pași într-un

spațiu larg, cu o galerie pe perimetru. Acolo zări siluete neclare și-și strânse sabia mai puternic.

— Ce mai este acum, neguțătorule de sclavi? strigă el.

Talal încerca să-l sperie. Unele lucruri îl speriau pe AltaİR, era adevărat, însă nimic din ce era capabil neguțătorul de sclavi, iar asta o știa cu certitudine.

— Să nu-mi spui așa! răcni Talal. Eu vreau doar să-i ajut. Așa cum și eu însumi am fost ajutat.

AltaİR auzea și acum gemetele stinse ale sclavilor din încăperea dindărăt și se îndoia că ei ar fi considerat asta ajutor.

— Nu le faci niciun bine, ținându-i închiși așa! strigă spre beznă.

Talal tot nu-și făcu apariția.

— Închiși? replică el. Îi țin în siguranță, pregătindu-i pentru călătoria care-i așteaptă.

— Ce călătorie? pufni Asasinul. Spre o viață de servitute?

— Nu înțelegi nimic. Am greșit că te-am adus aici. Am greșit, crezând că vei vedea și vei înțelege.

— Am înțeles foarte bine. N-ai curajul să mă-nfrunți și alegi să te ascunzi printre umbre. Ajunge cu vorbăria. Arată-te!

— Aha, deci vrei să-l vezi pe cel care te-a chemat aici?

AltaİR auzi zgomote de mișcări în galerie.

— Nu tu m-ai chemat! strigă el. Am venit singur.

Răsete răsunară deasupra sa.

— Chiar așa? rânji Talal. Cine a descuiat ușa? Cine a eliberat drumul? Ai ridicat cumva sabia împotriva unui singur om de-al meu? Nu! Toate astea le-am făcut pentru tine.

Ceva se deplasa pe tavanul de deasupra galeriei, proiectând un cerc de lumină pe pardoseala din piatră.

— Pășește în lumină, atunci, strigă Talal de deasupra, și-ți voi acorda o ultimă favoare.

AltaİR își repetă că dacă neguțătorul de sclavi ar fi vrut să-l omoare, arcașii lui l-ar fi înșesat cu săgeți până acum, așa că pași în lumină. În clipa aceea din umbrele galeriei apărură bărbați mascați, care săriră jos și-l înconjură silențios. Îl priveau cu ochi neutri, cu săbiile atârând pe lângă trupuri; doar piepturile li se ridicau și coborau.

Asasinul înghiți un nod. Erau șase. Nu reprezentau nici pe departe „o problemă simplă”.

Deasupra lui se auziră apoi alți pași și, uitându-se iarăși către galerie, văzu că Talal ieșise din penumbre și-l privea de sus. Purta o tunică dungată și brâu lat. Pe umăr avea un arc.

— Iată-mă acum, rosti el și deschise larg brațele, surâzând de parcă ar fi salutat un oaspete în căminul său. Ce dorești?

— Coboară aici, arătă Altaïr cu sabia. Să rezolvăm totul cu onoare.

— De ce oare trebuie să se ajungă mereu la violență? replică Talal, părând aproape dezamăgit, apoi urmă: Se pare că nu te pot ajuta, Asasinule, pentru că nu vrei să te ajuți tu însuși. Și nu pot îngădui ca munca să-mi fie amenințată. Nu-mi lași de ales – trebuie să mori.

Făcu semn oamenilor săi.

Care ridicară săbiile.

Apoi atacară.

Altaïr icni și se trezi parând atacurile a doi în același timp, făcându-i să bată în retragere, după care își întoarse imediat atenția asupra celui de-al treilea. Ceilalți își așteptau rândul; strategia lor, înțelese iute, era să-l atace doar doi odată.

Putea să facă față la așa ceva. Îl înhață pe unul, încântat să vadă că ochii i se holbară de șoc înapoia măștii, apoi îl proiectă spre îndărăt în altul, astfel că cei doi izbiră împreună o schelă care se făcu țandări în jurul lor. Altaïr insistă, urmărindu-și avantajul, și, împungând cu vârful sabiei, auzi un țipăt și un horcăit de moarte dinspre cel rășchirat pe piatră.

Atacatorii lui se regrupară, schimbară priviri, apoi îl încercuiră fără grabă. Altaïr se roti cu sabia întinsă, zâmbind aproape încântat acum. Cinci ucigași antrenați și mascați, împotriva unui singur Asasin. Ei crezuseră că va fi o pradă ușoară. O putea zări pe chipurile lor. După prima încăierare, siguranța li se mai destrămasă.

Alese pe unul dintre ei. Era un truc vechi, învățat de la Al Mualim, pentru înfruntarea mai multor oponenți.

În mod deliberat, Altaïr își aținti privirea asupra celui din fața sa.

Nu-i ignora pe ceilalți, dar fixează-l pe unul. El va fi ținta ta. Fă-i cunoscut că este ținta ta.

Surâse larg. Bărbatul scoase un sunet stins.

Apoi lichidează-l.

AltaİR atacă precum o cobră, năpustindu-se asupra ucigaşului, care reacţionează prea lent... coborî ochii spre sabia care-i pătrunsese în piept, apoi gemu şi căzu în genunchi. Asasinul îşi smulse arma, lărgindu-i rana, când i o trase din trup, după care îşi îndreaptă atenţia asupra următorului.

Alege unul dintre oponenţi.

Mascatul părea îngrozit; nu mai semăna deloc cu un ucigaş şi sabia începu să-i tremure. Răcni ceva într-un dialect neînţeles de AltaİR, apoi înaintă dezordonat, sperând să preia el iniţiativa. Asasinul păşi iute într-o parte şi-i spintecă stomacul, fiind răsplătit de vederea intestinelor strălucitoare ce se revărsară din rană. De deasupra glasul lui Talal îşi îndemna oamenii să atace, chiar când altul căzu, iar cei doi rămaşi se repezică simultan spre AltaİR. Nu mai arătau atât de ameninţători acum, cu sau fără măşti. Arătau exact ceea ce erau: bărbaţi speriaţi aflaţi pe punctul de a muri.

Asasinul mai doborî unul din beregata căruia sângele ţâşni ca dintr-o fântână arteziană. Ultimul se răsuci şi o luă la fugă, sperând să găsească adăpost în galerie. Dar AltaİR băgă sabia în teacă şi scoase două cuţite pentru aruncat, care se rotiră, scânteind – *unu, doi* – şi loviră spatele fugarului, doborându-l de pe scară. Se terminase.

AltaİR auzi paşi alergând deasupra. Talal încerca să scape cu viaţă. Se aplecă, recuperează cuţitele şi se repezi în sus, ajungând la nivelul următor la timp pentru a-l vedea pe neguţătorul de sclavi, suind o a doua scară, spre acoperiş.

Îl urmări şi ieşi printr-o trapă din partea de sus a depozitului; se retrase la timp, deoarece o săgeată se înfipse zbărâind în lemnul de lângă el. Îl zări pe arcaş pe un acoperiş îndepărtat, potrivindu-şi deja altă săgeată în strună şi sări afară prin trapă, rostogolindu-se înainte pe acoperiş şi azvârlind două cuţite, încă pătate de sângele victimei anterioare.

Arcaşul dădu un ţipăt şi căzu cu un cuţit înfipt în gât şi celălalt în piept. Ceva mai departe AltaİR îl zări pe Talal alergând peste o punte dintre case, apoi sărind pe o schelă şi coborând pe stradă. Ajuns acolo, privi în sus, îl zări pe Asasin urmărindu-l şi porni în goană.

AltaİR reducea deja distanţa. Era iute şi, spre deosebire de Talal, nu privea întruna peste umăr pentru a vedea dacă era urmărit. Ceea ce însemna că nu se lovea de pietoni care nu

bănuiau nimic, așa cum făcea Talal: femei care țipau și-l ocărau, bărbați care blestemau și-l îmbrânceau.

Toate accidentele acelea îi încetiniră înaintarea pe străzi și prin piețe, astfel că în scurt timp își pierdu avansul, iar când întoarse capul, Asasinul îi zări albul ochilor.

— Pleacă cât mai poți! urlă neguțătorul de sclavi peste umăr. În curând, gărzile mele vor fi aici.

Altaïr chicoti și continuă să alerge.

— Renunță la urmărire și te voi lăsa să trăiești! răcni Talal.

Altaïr nu se obosi să-i răspundă. Fugea agil prin mulțimi, ocolind mărfurile pe care celălalt le răsturna în urma sa pentru a-l încetini. Asasinul era tot mai aproape acum și urmărirea aproape că se încheiase.

În fața lui, neguțătorul de sclavi întoarse iar capul, văzu că distanța se redusese apreciabil și încercă din nou să-l convingă.

— Oprește-te și ascultă-mă! strigă el cu disperare în glas. Poate că putem ajunge la o înțelegere.

Tânărul nu spuse nimic, ci se mulțumi să privească cum Talal se întoarse din nou. Era acum pe punctul de a se ciocni de o femeie al cărui chip era ascuns de o încărcătură de clondire. Niciunul dintre ei nu se uita pe unde mergea.

— Nu ți-am făcut nimic! strigă Talal uitând, probabil, că doar cu câteva minute în urmă trimisese șase oameni să-lucidă. De ce insiști să mă urmă...

Plămânii îi fură goliți de aer cu un șuierat, după care se văzu o învălmășeală de brațe și picioare, iar Talal căzu odată cu femeia, ale cărei vase se făcură țândări în jurul lor.

Talal încercă să se scoale, dar nu îndeajuns de iute, fiindcă Altaïr fu imediat lângă el. *Clic*. De îndată ce pumnalul lui flămând se extinse, îl înfipse în bărbat, după care îngenunche lângă el, ferindu-se de sângele ce-i răbufnea deja pe nas și pe gură. Femeia cu clondirele se ridică și, roșie la față de indignare, se pregăti să se repeadă asupra lui Talal. Se răzgândi însă când îl zări pe Altaïr și pumnalul său, pe lângă sângele care curgea din traficantul de carne vie, și o luă la fugă țipând. Alții îi ocoliră pe departe, simțind că ceva nu era în regulă. În Ierusalim, un oraș obișnuit cu conflictele, locuitorii preferau să nu se oprească și să se holbeze la violențe, întru-

cât se temeau să nu fie implicați și ei. Altaïr se aplecă spre Talal.

— Acum nu mai ai unde să fugi. Poți să-mi împărtășești secretele tale.

— Eu mi-am jucat rolul, Asasinule, replică bărbatul. Frăția nu-i atât de slabă, încât moartea mea să-i oprească acțiunile.

Altaïr își aminti de Tamir. Și el vorbise despre alții în clipa morții. Și el amintise de „frați”.

— Care Frăție? insistă Asasinul.

Talal reuși să zâmbească.

— Al Mualim nu-i singurul care are planuri pentru Țara Sfântă. Iar mai multe nu vei afla de la mine.

— Atunci am terminat. Cere-i iertare Dumnezeului tău.

— Nu există niciun Dumnezeu, Asasinule. Talal chicoti fără putere. Și chiar dacă ar fi existat vreodată, ne-a abandonat de mult. I-a abandonat demult pe bărbații și pe femeile pe care i-am luat în brațele mele.

— Ce vrei să spui?

— Cerșetori. Târfe. Drogați. Leproși. Toți aceștia ți se par că ar fi potriviți ca sclavi? N-ar fi în stare să îndeplinească nici muncile cele mai banale. Nu... eu nu i-am luat ca să-i vând, ci ca să-i *salvez*. Tu însă ne-ai ucis pe toți. Fără niciun motiv, ci doar pentru că ți s-a cerut s-o faci.

— Ba nu, rosti Altaïr simțindu-se derutat. Tu profiți de pe urma războiului. De pe urma vieților pierdute și distruse.

— Ignorant cum ești, poți să crezi asta. Îți închizi mintea, așa-i? Se spune că cei din tagma ta o fac cel mai bine. Oare vezi ironia sortii?

Asasinul îl privi cu atenție. Era la fel cum fusese cu de Naplouse. Cuvintele muribundului amenințau să submineze tot ce știuse el despre ținta sa, sau cel puțin ceea ce crezuse că știa.

— Nu, se pare că încă n-o vezi. Talal își îngădui un ultim surâs față de buimăceala evidentă a lui Altaïr. Dar o vei vedea.

Apoi muri.

Altaïr se întinse să-i închidă ochii și murmură:

— Îmi pare rău.

Înmuie după aceea pana în sângele lui, se ridică și se pierdu în mulțime; în urma sa, leșul lui Talal păta nisipul.

Capitolul 15

În decursul călătoriilor sale, Altaïr poposea la izvoare, vaduri sau fântâni – oriunde exista apă și umbră de la palmieri, unde se putea odihni, iar calul său putea paște iarbă nepriponit. Adesea era singurul petec de verdeață ce putea fi văzut cu ochiul liber, așa că existau puține șanse ca animalul să se piardă.

În seara aceea găsi un izvor în jurul căruia fuseseră ridicate ziduri și care fusese acoperit cu o boltă pentru a împiedica deșertul să înghită apa prețioasă, și bău pe săturate. După aceea se întinse la adăpostul său, ascultă apa picurând de cealaltă parte a pietrelor cioplite grosolan și se gândi la viața care se scursese din Talal. Gândurile i se întoarseră apoi către cadavrele din trecutul său. O viață marcată de moarte.

Făcuse cunoștință cu moartea pe când era copil, în decursul asediului. Văzuse murind Asasini și sarazini și, desigur, pe propriul său tată, deși, din fericire, nu-i văzuse realmente moartea. O auzise însă, auzise șuierul spadei coborând, urmat de un bufnet surd și se repezise către ușa îngustă, dorind să se alăture tatei, dar fusese prins de o pereche de brațe puternice.

El se zbătuse și țipase:

— Dați-mi drumul! Dați-mi drumul!

— Nu, copile, răspunsese un glas și Altaïr văzuse că era Ahmad, spionul pentru a cărui viață se jertfise tatăl lui.

Și îl privise cu ochi arzând de ură, fără să-i pese că bărbatul fusese eliberat din calvarul său învinețit și însângerat, abia putând să stea în picioare, cu sufletul scrijelit de rușinea cedării înaintea interogatoriilor sarazinilor. Nu-i păsese decât că tatăl lui se oferise la schimb, ca să moară și...

— *Este numai vina ta!* răcnise el, smucindu-se și zbătându-se în mâinile lui Ahmad, care rămăsese cu capul plecat, absorbindu-i cuvintele ca și cum ar fi fost niște lovituri. Este numai vina ta, scuiptase Altaïr din nou, apoi se așezase pe iarba uscată, își îngropase capul în palme și nu mai dorise să știe nimic de lumea din jur.

La câțiva pași depărtare, epuizat și bătut, Ahmad se prăbușise de asemenea pe pământ.

Dincolo de zidurile citadelei, sarazinii plecaseră, lăsând Asasinii să recupereze trupul decapitat al tatălui lui Altaïr. Lăsând răni ce nu aveau să se tămăduiască niciodată.

Pentru început băiatul rămăsese în odaia pe care o împărțise cu tata, cu pereți din piatră cenușie, împletituri din papură pe pardoseală și o masă simplă între două culcușuri, unul mare și unul mic. Altaïr schimbase patul și dormise în cel mare, ca să poată simți mirosul tatei, și uneori și-l închipuise, în cameră, citind la masă, scriind pe un sul de pergament sau venind seara târziu și muștrându-și fiul pentru că nu se culcase până la ora aceea, după care sufla în lumânare înainte de a se culca el însuși. Visatul cu ochii deschiși era tot ce-i mai rămăsese orfanului Altaïr. Visatul cu ochii deschiși și amintirile. Al Mualim spusese că-l va chema când va sosi clipa potrivită, când vor fi făcute aranjamente pentru viitorul lui. Până atunci, adăugase Marele Maestru, dacă Altaïr avea nevoie de ceva, trebuia să vină la el, care-i era mentor.

Între timp, Ahmad suferise de friguri. În unele nopți, delirurile lui răsuna prin toată citadela. Uneori urla parcă de durere, alteori ca un om cu mințile rătăcite. Într-o noapte strigase întruna același cuvânt. Altaïr se ridicase din pat și se duse la fereastră, întrucât i se păruse că auzise numele tatălui său. Așa fusese.

— *Umar.*

Auzirea lui fusese ca o palmă.

— *Umar!*

Zbieretul păruse să răsună în curtea interioară pustie de dedesubt.

— *Umar!*

Nu, nu era pustie. Privind mai atent, Altaïr deslușise figura unui băiat cam de aceeași vârstă cu el, care stătea ca o santinelă în pâcla din zori ce unduia peste curtea de antrena-

mente. Era Abbas. Altaïr nu știa despre el decât că se numea Abbas Sofian și că era fiul lui Ahmad Sofian. Băiatul stătea și asculta nebuniile debitate de tatăl lui, rugându-se poate în tăcere pentru el, iar Altaïr îl privise preț de câteva bătăi de inimă, admirându-i veghea silențioasă. După aceea lăsase draperia să cadă și revenise în pat, acoperindu-și urechile cu palmele ca să nu-l mai poată auzi pe Ahmad răcnind numele tatălui său. Încercase să inspire adânc mirosul tatei și-și dăduse seama că acesta dispărea.

Se spunea că frigurile lui Ahmad cedaseră în ziua următoare și că el revenise în odaia sa, însă era un om distrus. Altaïr auzise că se întinsese în pat și se lăsase în grija lui Abbas. Că zăcuse așa două zile.

În noaptea următoare, Altaïr fusese trezit de un zgomot din încăpere și rămăsese nemișcat, doar clipind din ochi, auzind cum cineva înainta spre masă. Un muc de lumânare fusese așezat acolo și juca umbre pe peretele din piatră. Era tata, gândise băiatul, pe jumătate adormit. Tata revenise la el și de aceea se sculase în capul oaselor, surâzător, gata să-l întâmpine și să fie muștrat fiindcă era treaz. Cel puțin se trezise dintr-un coșmar oribil în care tata murise și-l lăsase singur.

Însă bărbatul din camera lui nu era tata, ci Ahmad.

Ahmad stătea lângă ușă, teribil de slab în veșmântul lui alb, cu chipul ca o mască de paloare. Avea o expresie îndepărtată, aproape pașnică, și zâmbise puțin când Altaïr se ridicase în șezut, de parcă n-ar fi vrut să-l sperie. Ochii lui erau însă pe te negre și adâncite, ca și cum durerea îi arsese viața din interior. Iar în mână ținea un pumnal.

— Îmi pare rău, rostise el și acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care le spusese, ultimele lui cuvinte, deoarece după aceea își trecuse tăișul de-a curmezișul gâtlejului, deschizând o gură largă și roșie.

Sângele îi țâșnise peste straie, iar în rana din gât se formară bășicuțe. Pumnalul căzuse cu un zăngănit pe pardoseală și el zâmbise din nou și se lăsase în genunchi, cu privirea ațintită asupra lui Altaïr, care stătea încremenit de teamă, incapabil să-și desprindă ochii de la el, în vreme ce sângele curgea întruna, scurgându-se din trupul lui. După aceea Ahmad se lăsase în spate, pe călcâie, punând capăt într-un final privirii spectrale; capul i se lăsă moale într-o parte, dar ușa îl opri să

cadă complet. Iar pentru câteva bătăi de inimă, rămase ca un bărbat îngenuncheat în penitență, iar în cele din urmă se prăbuși în față.

Altaïr nu știa cât timp stătuse locului, plângând în tăcere și ascultând cum sângele lui Ahmad se întindea gros pe piatră. Până la urmă găsisese curajul de a coborî din pat, luase lumânarea și ocolise cu grijă oroarea însângerată de pe pardoseală. Deschisese ușa încăperii și scâncise când aceasta atinsese piciorul cadavrului. Ieșit din odaie, o luase la goană. Lumânarea se stinsese, dar nu-i păsase. Alergase până ajunsese la Al Mualim.

— Nu trebuie să spui nimănui, niciodată, despre cele întâmplate, îi zisese Al Mualim a doua zi.

Altaïr căpătase o băutură caldă cu mirodenii și petrecuse restul nopții în odăile Marelui Maestru, unde dormise neîntors. Maestrul fusese plecat și se ocupase de soarta trupului lui Ahmad. Toate astea băiatul le aflase a doua zi, când Al Mualim revenise și se așezase pe un scaun lângă patul lui.

— Vom spune Ordinului că Ahmad a plecat la adăpostul întunericului, rostise el. Fiecare poate să tragă propriile lui concluzii. Nu putem îngădui ca Abbas să fie pătat de rușinea sinuciderii tatălui său. Gestul lui Ahmad a fost dezonorant. Dizgrațierea lui s-ar întinde asupra tuturor celor care-i sunt înrudiți.

— Și ce se va-ntâmpla cu Abbas, Maestre? întrebuse Altaïr. Nu i se va spune adevărul?

— Nu, copilul meu.

— Ar trebui totuși să știe măcar că tatăl lui este...

— *Nu*, copilul meu, repetase Al Mualim cu glas mai apăsător. Lui Abbas nu-i va spune nimeni nimic, cu atât mai puțin tu. Mâine voi anunța că amândoi veți deveni novici ai Ordinului și că veți fi frați din toate punctele de vedere, mai puțin al sângelui. Veți locui împreună. Vă veți antrena, veți studia și veți mânca împreună. Ca frații. Veți avea grijă unul de celălalt. Veți avea grijă ca niciun rău să nu se abată asupra celuilalt, nici fizic, nici de orice altă natură. M-am făcut înțeles?

— Da, Maestre.

Mai târziu în aceeași zi, Altaïr fusese instalat în odaie cu Abbas. O cameră sărăcăcioasă: două culcușuri, preșuri din pa-

pură, o măsuță. Niciunui băiat nu-i plăcuse, iar Abbas spusese că va pleca de acolo de îndată ce i se va întoarce tatăl. Dormea agitat și uneori striga în somn în timp ce, în patul vecin, Altaïr stătea treaz, temându-se să adoarmă pentru ca nu cumva coșmarurile cu Ahmad să se descolăcească și să-l atace.

Așa se și întâmplase de altfel. Ahmad îl vizitase în toate nopțile ce trecuseră de atunci. Sosea cu un pumnal care sclipea în luminile dansante ale lumânării, își trecea apoi lent tăișul peste beregată, rânjind.

Altaïr se trezi. În jur deșertul era răcoros și nemișcat. Palmierii foșneau ușor în briză și apa picura îndărătul lui. Își trecu o mână peste frunte și văzu că transpirase. Lăsă din nou capul jos, sperând să doarmă măcar până se lumina de ziuă.

Partea a doua

Capitolul 16

— Ai lucrat bine, spuse Al Mualim în ziua următoare. Trei din cei nouă sunt morți, iar pentru asta primește mulțumi-rile mele. Zâmbetul îi păli. Dar nu te gânde să te culci pe lauri. Munca ta abia a început.

— Mă supun ordinelor tale, Maestre, rosti Altaïr solemn.

Era istovit, totuși mulțumit că începea să se reabiliteze în ochii lui Al Mualim. Văzuse deja o schimbare la străjeri. Dacă până acum îl priviseră cu dispreț, acum îi acordau un respect reticent. Fără doar și poate vestea izbânzilor lui la ajunsese la urechi. De asemenea, Al Mualim îl recompensase cu înce-puturile unui zâmbet și-i făcuse semn să se așeze. *Să se așeze!*

Apoi Marele Maestru spuse:

— Încurajat de victoria de la Acra, regele Richard se pregă-tește să pornească spre miazăzi, spre Ierusalim. Salah Al'din știe cu siguranță asta și de aceea își adună trupele în fața ci-tadelei de la Arsur.

Altaïr se gândi la Salah Al'din și se încordă. Mintea îi reve-ni la ziua aceea, la sarazinii adunați înaintea porților fortă-reței...

— Vrei așadar să-iucid pe amândoi? zise el, încântat de posibilitatea de a-l trece prin tăișul pumnalului pe conducă-torul sarazinilor. Să le sfârșesc războiul înainte să fi început cu adevărat?

— Nu, se răsti Al Mualim și-l cercetă atât de scrutător, în-cât Altaïr simți că-i citea gândurile. Așa ceva ar însemna să le risipim oștile... și să lăsăm tărâmul în seama setei de sânge a zece mii de războinici lipsiți de țintă. Vor trece multe zile pâ-nă când războinicii aceia se vor întâlni, iar cât timp mărșălu-

iesc, nu se luptă. Nu, grija ta se va îndrepta spre o amenințare mai imediată: cei care pretind că guvernează în absența lor.

Asasinul aprobă din cap. Își amână gândurile de răzbunare pentru a le examina altă dată.

— Dă-mi numele și eu îți voi da sângele lor.

— Așa voi face. Abu'l Nuqoud, bărbatul cel mai bogat din Damasc. Majd Addin, regentul Ierusalimului. William de Montferrat, suzeranul Acrei.

Altaïr cunoștea numele, desigur. Fiecare dintre orașele acelea purta amprenta distrugătoare a conducătorului său.

— De ce s-au făcut vinovați? Întrebă el.

Se întrebă dacă, precum în cazul celorlalți, crimele lor erau mai mult decât se vedea la prima vedere. Al Mualim deschise brațele.

— Lăcomie. Aroganță. Masacrarea nevinovaților. Mergi printre locuitorii orașelor pe care le conduc ei și le vei afla secretele păcatelor. Nu te îndoii că ei sunt obstacole în calea păcii pe care o căutăm.

— Atunci vor muri, zise Altaïr ascultător.

— Revino la mine după căderea fiecărei victime, pentru a le putea înțelege mai bine intențiile, porunci Al Mualim, dar ai grijă! Recentele tale acțiuni au atras probabil atenția gărzilor din orașe. Ele vor fi mai bănuitoare ca în trecut.

Așa se părea, întrucât, peste câteva zile, când Altaïr intră în Oficiul din Acra, Jabar îl întâmpină cu cuvintele:

— Veștile faptelor tale s-au răspândit.

Asasinul încuviință scurt din cap.

— Se pare că ești sincer în dorința de a-ți ispăși păcatele.

— Fac ce pot.

— Iar uneori faci cu iscusință. Bănuiesc că ne revedem acum pentru că ai o nouă misiune.

— Da. Ținta mea este William de Montferrat.

— În cazul ăsta destinația ta este Cartierul Lanțurilor... Dar fii cu luare-aminte. Acolo se află cartierul general al regelui Richard, astfel că este bine păzit.

— Ce îmi poți spune despre de Montferrat?

— William a fost numit regent pe durata cât Inimă-de-Leu este la război. Ținând seama de vechile relații dintre Richard Conrad, fiul lui William, oamenilor li s-a părut o alegere ciudată, însă cred că regele a procedat inteligent.

— Inteligent... în ce fel?

Jabal surâse.

— Richard și Conrad nu discută direct majoritatea chestiunilor. Deși se comportă destul de civilizată în public, se zvoneste că fiecare vrea răul celuilalt. La asta se adaugă problema sarazinilor capturați de Acra... Jabal clătină din cap. După aceea Conrad a revenit la Tyr și Richard l-a constrâns pe William să rămână aici ca oaspete al său.

— De fapt, ca ostatic, nu? întrebă Altaïr.

Era înclinat să-i dea dreptate lui Jabal. Părea într-adevăr o mișcare înțeleaptă din partea lui Richard.

— Indiferent cum i-ai spune, prezența lui William ar trebui să-l țină pe Conrad sub control.

— De unde sugerezi că ar trebui să-mi încep căutarea?

Jabal căzu pe gânduri.

— Din citadela lui Richard, la care vei ajunge mergând spre sud-vest de aici... Sau, mai precis, din piața aflată în fața ei.

— Perfect. Nu te voi mai tulbura.

— Nu-i nicio supărare, zise Jabal și reveni la porumbeii lui, uguindu-le încetișor.

Era un om neîmpovărat de multe griji, gândi Altaïr. Pentru asta cel puțin îl invidia.

Capitolul 17

Jabal avea dreptate, își spuse Altaïr, croindu-și drum spre piața citadelei pe străzile încinse și aglomerate pe care se simțea izul sărat al mării. În jur se vedeau multe gărzi, poate chiar de două ori mai numeroase decât la ultima lui vizită. Unele purtau culorile cruciaților și armuri integrale. Asasinul știa însă prea bine că soldaților le plăcea să bârfească și cu cât erau mai mulți, cu atât erau probabil mai indiscreți. Se așează pe o bancă și stătu acolo, prefăcându-se că admiră citadela măreață cu stindardele ce fluturau sau că se uită pur și simplu la spectacolul străzii. Nu departe un circar încerca să atragă publicul, jonglând cu mingi colorate. Altaïr se făcea că-l privește, dar trăgea cu urechea la conversația dintre doi cruciați care pălăvrăgeau ceva mai departe, aidoma unor femei, despre abilitățile lui William în mânăuirea sabiei.

Pe când îi privea, atenția unuia dintre soldați fu atrasă de un călugăr înalt, în mantie maro cu glugă, care-i făcu un semn discret. Soldatul încuviință aproape imperceptibil, își luă rămas-bun de la prietenul său și traversă piața. Privind pe sub glugă, Altaïr se ridică și-l urmă; cei doi se întâlniră și se îndepărtară de forfota și hărmălaia pieței pentru a putea discuta. Altaïr se apropie cât mai mult, străduindu-se să audă cuvintele călugărului.

— Poate că n-a fost înțelept să-l îmbrățișăm pe William. Este bătrân și se gândește prea mult la propria lui persoană.

Soldatul țuguie buzele.

— Oastea lui este mare. Vom avea nevoie de ei. Deocamdată voi merge și-i voi vizita pe ceilalți frați. Să mă asigur că au tot ce le trebuie.

— Așa este, încuviință călugărul, ei nu trebuie să dea greș.

— Mă tem că nu. Maestrul are un plan. Chiar în clipa asta pregătește o cale de a transforma pierderile noastre în avantajul lui, dacă se va ajunge la așa ceva.

Mastru? se întrebă Altaïr. Frați? Oare cine erau conducătorii acestor oameni? Acra avea mai multe straturi decât foile unei cepe.

— Care-i intenția lui? întrebă călugărul.

— Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Execută doar ce ai fost instruit. Du scrisoarea asta Maestrului.

I-o întinse călugărului și Altaïr zâmbi, flexionându-și deja degetele. Porni apoi după călugăr. În scurt timp pergamentul era al lui și se așeză să-l citească.

Maestre,

Continuăm munca în Cartierul Lanțurilor din Acra, deși ne îngrijorează capacitatea lui William de a duce lucrurile până la capăt. El își ia îndatoririle prea în serios și este posibil ca populația să-l respingă atunci când va sosi timpul. Fără ajutorul comorii, nu ne putem îngădui o răzmeriță, cu atât mai puțin să-l rechemăm pe rege de pe câmpul de luptă. Iar atunci planul tău va fi fost în zadar. Dacă cele două tabere nu sunt unite, nu putem revendica obiectul furat. Poate că ai putea pregăti pe altcineva să-i ia locul – pur și simplu ca măsură de precauție. Ne temem că omul nostru din port va deveni tot mai instabil. El pomeneste deja de posibilitatea distanțării sale. Asta înseamnă că nu ne putem bizui pe el, dacă William va da greș. Anunță-ne ce intenționezi, ca să putem trece la fapte. Rămânem ca întotdeauna credincioși cauzei.

Altaïr împături scrisoarea și o ascunse în mantie. Poate că i-ar fi putut-o arăta lui Al Mualim. Sau poate că nu. Deocamdată simțea că Marele Maestru nu fusese tocmai deschis față de el în privința țintelor. Poate că asta făcea parte din testarea la care era supus. Poate...

Un grup de slujitori trecu în grabă pe lângă el. Circarul continua să jongleze și acum avea mai mulți spectatori. Nu departe un orator se postase la umbra unui arbore și perora împotriva regelui Richard.

După aceea atenția lui Altaïr fu atrasă de un tânăr cu barbă neagră și scurtă, care se adresa oamenilor din jur, fără să slăbească din ochi o pereche de gărzi ale orașului, aflate relativ aproape.

— Lui William de Montferrat nu-i pasă deloc de cei din Acra, spunea el și Altaïr se apropie să asculte, precaut să nu atragă atenția. În vreme ce noi murim de foame, cei din donjonul lui nu duc lipsă de nimic, ci se îngrașă pe seama muncii noastre. A spus că ne-a adus aici ca să reconstruim, însă acum, departe de casă și de milostenia regelui nostru, adevăratul lui plan devine limpede. El ne fură fiii, trimițându-i în bătălie împotriva unui inamic sălbatic. Moartea lor este inevitabilă. Fiicele noastre sunt duse să-i slujească soldații, care le răpesc onoarea. Iar el ne spune minciuni și promisiuni deșarte despre un tărâm binecuvântat de Dumnezeu. Ce va fi însă acum? Ce va fi azi? Cât va mai trebui să rezistăm? Să fie asta cu adevărat lucrarea Domnului... sau a unui egoist care vrea să ne cucească pe toți? Ridicați-vă, locuitori ai Acrei! Alăturați-vă nouă în protestul nostru.

— Taci, rosti o trecătoare și arată spre soldații care scruta cu atenție strada, poate conștienți de pregătirea unei răzmerițe.

— Ești un prost, încuviință altul cu glas aspru.

Îi întoarse apoi spatele, fluturând disprețuitor din mână. Nimeni din Acra nu dorea să aibă parte de furia lui William, sau cel puțin așa se părea.

— Cuvintele astea te pot duce la spânzurătoare, șopti altul și se îndepărtă iute.

Altaïr privi cum rebelul se uită îngrijorat în jur, după care păși în mulțime și se alătură altui bărbat de acolo.

— Câți ai reușit să atragi pentru cauza noastră? întrebă el.

— Mă tem că toți sunt prea înfricoșați, îi răspunse celălalt. Nimeni n-a vrut să bage în seamă chemarea.

— Trebuie să continuăm să-ncercăm. Să căutăm altă piață. Alt cartier. Nu trebuie să ne lăsăm reduși la tăcere.

Aruncară o ultimă privire în urmă, spre soldați, apoi plecară. Altaïr se uită după ei, mulțumit că descoperise tot ce trebuia să știe despre William de Montferrat.

După aceea cercetă din ochi citadela care se înălța deasupra pieței, inima neagră și pulsantă a Acrei. Se gândi că undeva înăuntru se afla ținta lui, iar după moartea lui William, locuitorii Acrei ar fi avut parte de mai puțină tiranie, de mai puțină frică. Cu cât s-ar fi petrecut mai repede, cu atât ar fi fost mai bine. Sosise momentul unei vizite la Jabal.

Ca întotdeauna, starostele Oficiului era jovial. Ochii îi scânteiară când îl întâmpină pe Altaïr.

— Am făcut după cum mi s-a cerut, spuse Asasinul. M-am înarmat cu cunoștințe. Știu ce trebuie să fac pentru a ajunge la de Montferrat.

— Vorbește atunci, iar eu voi judeca.

— Oastea lui William este mare și mulți îl numesc stăpân, totuși nu este lipsit de inamici. El și regele Richard nu se întâlnesc față în față.

Jabal arcui o sprânceană.

— Este adevărat, ei doi n-au fost niciodată apropiați.

— Asta este în avantajul meu. Vizita lui Richard l-a tulburat. După plecarea regelui, William se va retrage în fortăreața lui ca să plănuiască. Nu va fi atent la ce se-ntâmplă în jurul său și acela va fi momentul când voi lovi.

— Ești sigur în privința asta?

— Pe cât pot fi de sigur. Iar dacă lucrurile se schimbă, mă voi adapta.

— Atunci îți dau aprobarea să pleci. Pune capăt vieții lui de Montferrat, pentru ca orașul ăsta să fie liber.

Jabal îi întinse pana.

— Mă voi întoarce după ce voi înfăptui lucrarea, răspunse Altaïr.

Capitolul 18

Asasinul reveni în citadelă, așteptându-se să fie așa cum o lăsase. Însă acum ceva era diferit – ceva ce descoperi pe când mergea pe străzi, apropiindu-se de ea. Simțea în aer o surescitare. Tensiunea așteptării. Auzi zvonuri și bârfe despre vizita lui Richard. Se spunea că regele se afla acum în fortăreață, unde purta discuții cu de Montferrat. Se părea că era furios pe el din cauza felului cum îi tratase pe cei trei mii de prizonieri când cruciații recuceriseră orașul.

Fără să vrea, Altaïr simți un fior de incitare. Reputația lui Richard Inimă-de-Leu era binecunoscută. Bravura lui. Cruzimea lui. De aceea, posibilitatea de a-l vedea în carne și oase...

Înaintă prin piață. Mulțimile păreau mai numeroase după răspândirea zvonului sosirii lui Richard. Indiferent care le-ar fi fost părerile despre regele Angliei, locuitorii Acrei doreau să-l vadă.

— Sosește, șopti o femeie din apropiere.

Altaïr se simți purtat de gloată și, pentru prima dată de când intrase în oraș, putu să țină fruntea sus. Mulțimile erau acum deghizarea lui și, de altfel, gărzile erau prea ocupate cu sosirea iminentă a regelui pentru a fi interesate de el.

Mulțimea înainta ca un talaz, purtându-l și pe Asasin, care îngădui să fie cuprins de trupuri și dus către porțile de piatră ornate, unde stindardele cruciaților fluturau în vânt, ca și cum ele înseși erau nerăbdătoare să-l vadă pe Richard. La porți, soldații avertizară gloatele să se retragă și cei din față începură să strige la cei dinapoia lor să nu-i mai împingă. Soseau însă tot mai mulți care doreau să ajungă pe platoul din fața porților principale. Mai multe gărzi formară un cordon de protecție în jurul intrării. Unii soldați țineau palmele pe mâ-

nererele săbiilor. Alții agitau amenințător lănci și cereau mulțimii care clocotea să se retragă.

Apoi un zgomot puternic răsună dinspre poarta fortăreței, care începu să se ridice, zăngănind. Altaïr întinse mult gâtul ca să vadă și auzi mai întâi răpăiturile copitelor cailor, după care văzu coifurile gărzii regale. Mulțimea îngenunche și Asasinul urmă exemplul general, deși ochii îi erau ațintiți la sosirea regelui.

Richard Inimă-de-Leu călărea un armăsar superb al cărui valtrap purta însemnele casei sale, ținea spatele drept și bărbia ridicată. Chipul lui părea să poarte urmele tuturor bătăliilor și tuturor deșerturilor traversate, iar ochii îi erau oboșiți, totuși plini de viață. Era înconjurat de gărzile de corp, tot călări, iar pe lângă el mergea un bărbat, care, potrivit murmurului mulțimii, era William de Montferrat. Era mai vârstnic decât regele și nu avea nici statura, nici puterea acestuia, ci lăsa mai degrabă impresia de suplețe și vioiciune. Asasinului i se păru că putea fi un spadasin redutabil. Pe față i se citea o expresie de neplăcere vădită, în vreme ce pășea pe lângă calul regelui, pierdut în umbra acestuia și nepăsător față de gloatele ce-i înconjurau. Pierdut în propriile sale gânduri.

— ...trei mii de suflete, William, spunea regele, îndeajuns de tare pentru a fi auzit de toți din piață. Mi se spusese că vor fi ținuți ca prizonieri și folosiți ca monedă de schimb pentru eliberarea oamenilor noștri.

— Sarazinii nu și-ar fi respectat partea din învoială, replică de Montferrat. O știi la fel de bine ca mine. Ți-am făcut o favoare.

— Ah, cum să nu! mugi Inimă-de-Leu. O mare favoare, într-adevăr. Acum convingerile inamicului nostru vor fi și mai puternice. Se va război cu și mai multă îndârjire.

Cei doi bărbați se opriră.

— Eu îl cunosc bine pe inamicul nostru, replică de Montferrat. Nu va fi îndârjit, ci înfricoșat.

Richard îl privi cu dispreț.

— Spune-mi, cum de cunoști atât de bine intențiile inamicului? Tocmai tu, care ocolești câmpul de bătălie pentru a trage sforile politicii!

De Montferrat înghiți un nod.

— Am făcut ceea ce a fost bine. Ceea ce a fost corect.

— Ai jurat să aperi lucrarea Domnului, dar eu nu văd asta aici. Nu! Eu văd un om care a călcat în picioare lucrări ale Domnului.

De Montferrat păru scârbit, însă apoi roti un braț în jur, parcă pentru a-i reaminti regelui că puteau fi auziți de supuși și zise:

— Cuvintele îți sunt crude, Maiestate. Sperasem că de acum ți-am câștigat încrederea.

— Tu ești regentul Acrei, numit să conduci în locul meu. Ce *altă* dovadă de încredere ai mai dori? Poate că ți-ar plăcea coroana mea?

— Pierzi din vedere esențialul, spuse de Montferrat și, nedorind să-și știrbească reputația în fața mulțimii, adăugă: Dar asta faci de fapt întotdeauna...

Richard se înnegură.

— Oricât aș dori să-mi irolesc ziua schimbând replici cu tine, am un război de luptat. Vom continua discuția asta altă dată.

— Nu-mi îngădui atunci să te întârzii, zise de Montferrat politico. Cu bine, Maiestate.

Richard îi aruncă o ultimă privire furioasă, care să-i reamintească unui supus rebel cine era de fapt capul încoronat, apoi se îndepărtă urmat de gărzile sale.

Mulțimea începu să se ridice în picioare și de Montferrat se răsuci pentru a se adresa uneia dintre propriile sale gărzi. Altaïr se strădui să-i audă cuvintele.

— Mă tem că în Noua Lume nu va exista loc pentru oameni ca el. Anunță soldații că vreau să le vorbesc. Trebuie să ne asigurăm că toți își joacă rolul. Avertizează-i că orice neglijență va fi aspru pedepsită. Azi n-am chef de glume. Se întoarse după aceea spre restul oamenilor săi și le spuse: Urmați-mă!

Alt puhoi de lume se tălăzui spre fortăreață, alcătuit nu doar din gărzile lui de Montferrat, ci și din vânzători care sperau să găsească mușterii înăuntru. Altaïr li se alătură și fu izbit de sacii lor cu mărfuri, dar, păstrându-se în mișcare, reuși să se strecoare prin porți înainte ca străjerii să le închidă, trântindu-le sonor. Înăuntru vânzătorii erau mânați de soldații iritați spre o curte unde să-și întindă mărfurile. Altaïr îl văzu pe de Montferrat înaintând prin curtea de jos, către zidurile

interioare. Coti într-o parte și se strecură printr-un spațiu îngust dintre zid și o clădire, ținându-și răsuflarea, așteptându-se pe jumătate să audă un strigăt din partea vreunui străjer cu privire ageră, care-l zărise. Nu auzi nimic. Ridică privirea și fu încântat să vadă destule puncte de sprijin în zidul clădiri. Începu să-l escaladeze.

Un arcaș!

Bineînțeles. Altair fusese atât de încântat că scăpase de străjerii de jos, încât uitase să țină seama de cei de deasupra. Trase grijuliu cu ochiul peste marginea acoperișului și așteptă ca bărbatul să întoarcă spatele. Avea nevoie ca acesta să fie în mijlocul acoperișului. Nu dorea să cadă în fortăreață și să declanșeze alarma. Când arcașul ajunse în locul potrivit, Altair azvârli cuțitul, care se roti prin văzduh, scânteind în soare, după care i se înfipse în spinare. Bărbatul icni și căzu, din fericire nu peste margine, iar Altair se cațără pe acoperiș și-l traversă, înaintând ghemuit și atent la alt arcaș aflat ceva mai departe, pregătit în orice clipă să se arunce pe burtă dacă acesta s-ar fi întors.

Dedesubtul lui, de Montferrat mergea prin fortăreață, răcnind ordine și insulte tuturor celor care cutezau să fie în vecinătatea sa.

Altair ajunse la următorul arcaș. Un alt cuțit aruncat și un alt mort rășchirat pe acoperiș. Când trecu pe lângă el, menținându-și postura gârbovită, Altair îi aruncă o privire și văzu că încetase să mai zvâcnească.

Un al treilea arcaș. Altair îl lichidă și pe el. Acum controla acoperișul și dispunea de o rută pentru scăpare după terminarea misiunii. Nu mai rămânea decât s-o efectueze.

Dedesubt, de Montferrat trecu prin niște porți interioare și Asasinul îl văzu oprindu-se și muștrulindu-l străjerul de acolo pentru o vină mărunță. Iar după aceea intră în curtea donjonului, poate un soi de sanctuar interior pentru el. De pe pasarela de deasupra, Altair îl urmări ca o umbră. Se păstra cât mai ferit, totuși nimeni nu privi în sus. Nu aveau niciun motiv s-o facă... sau așa credeau.

De Montferrat se așeză la o masă aflată pe latura curții interioare.

— Soldați, rosti el, apropiați-vă și fiți cu luare-aminte la vorbele mele.

Bărbații se dispuseră în semicerc înaintea sa și Altaïr observă că, deși purtau aceeași uniformă, difereau față de cei dinafara donjonului. Erau mai vârstnici și păreau căliți în lupte. Din câte își dădea seama, era trupa personală a francezului. El nu avea să mai repete greșeala de a-i considera „o problemă simplă”.

În curte, de Montferrat continuă:

— Tocmai am venit de la discuțiile cu regele și veștile sunt proaste. Suntem acuzați că nu ne-am îndeplinit îndatoririle așa cum se cuvine. El nu recunoaște importanța contribuțiilor pe care le-am adus cauzei.

— Să-i fie rușine, se auzi un glas.

— Nu știe nimic, zise altcineva.

— Liniște! Liniște! Țineți-vă gurile! strigă de Montferrat. Așa-i, regele vorbește strâmb, totuși cuvintele lui ascund și adevăruri. Oricine ar inspecta locurile astea ar găsi lipsuri. Imperfecțiuni. Mă tem că am devenit leneși și am lăsat-o cam moale.

De pe pasarelă Altaïr își îngădui un surâs. Modul cum el ajunsese aici era dovada că oamenii lui de Montferrat deveniseră leneși și o lăsaseră cam moale. Cât despre arcașii lui pe jumătate adormiți..

— De ce spuneți așa? întrebă un soldat.

Toți se burzuluiiseră. Altaïr folosi gălăgia bruscă pentru a se deplasa în lateral, dorind să se poziționeze deasupra țintei sale, și înaintă foarte, foarte atent în jurul zidurilor curții. Acum putea să vadă ceea ce nu vedeau majoritatea soldaților de jos. Printr-o ușă de pe latura opusă a curții apăruseră străjeri care târau doi bărbați. Purtau veșminte de cruciați, însă erau prizonieri.

— Văd cum vă antrenați! răcni de Montferrat sub el. Fără convingere și fără concentrare. Bârfiți și jucați jocuri de noroc. Misiunile ce vă sunt încredințate rămân neîndeplinite sau sunt prost executate. Toate astea vor lua sfârșit azi. Nu mai accept să fiu beștelit de Richard. Indiferent dacă înțelegeți sau nu – și *ar trebui* să-nțelegeți –, este numai vina voastră. Voi ați abătut rușinea asupra noastră, a tuturor. Abilitatea și devotamentul sunt calitățile care ne-au câștigat Acra. Și tot ele vor fi necesare pentru a o *păstra*. Se pare că am fost prea blând și indulgent. Dar s-a terminat! Vă veți antrena mai dur

și mai des. Dacă asta va însemna să ratați mese, să ratați somnul – așa să fie. Iar dacă veți da greș în sarcinile primite, veți învăța adevăratul înțeles al disciplinei... Aduceți-i!

Altaір ajunsese în poziția dorită fără să fi fost observat. Acum se găsea destul de aproape ca să vadă direct craniul pleșuv al lui de Montferrat, ca și stropii de salivă ce-i zburau din gură când răcnea la oamenii săi. Dacă oricare dintre ei ar fi înălțat privirea din cine știe ce motiv, l-ar fi putut observa, însă atenția tuturor era acum ațintită asupra mesei lui de Montferrat, în fața căreia fuseseră târâți soldații înspăimântați și cu chipuri rușinate.

— Dacă trebuie să vă dau ca exemplu pentru a-mi asigura supunerea voastră, atunci așa să fie! rosti de Montferrat și se întoarce către cei doi soldați. Sunteți acuzați de preacurvire și beție în timpul gărzii. Ce aveți de spus la aceste acuzații?

Cu glasuri împleticite, ei mormăiră scuze și rugăminți.

De Montferrat le aruncă o uitătură nimicitoare, după care, cu un gest scurt din mână, ordonă executarea lor.

Gâturile le fură retezate și soldații își petrecură ultimele clipe ale vieții uitându-se cum propriul sânge curgea pe lespezile din piatră ale curții. De Montferrat îi privi, horcăind și zbatându-se pe jos ca niște pești scoși pe uscat.

— Nesocotirea îndatoririlor este molipsitoare, zise el aproape cu tristețe. Va fi smulsă din rădăcini și distrusă. În felul ăsta îi putem preîntâmpina răspândirea. M-am făcut înțeles?

— Da, stăpâne, se auziră murmurele oamenilor săi.

— Perfect, încuviință el. Reveniți atunci la sarcinile voastre cu acest nou scop în viață. Rămâneți puternici, rămâneți vigilenți – și vom triumfa. Eșuați și *vă veți alătura* lor, arătă de Montferrat cadavrele. Să nu vă-ndoșiți în privința asta. Rupeți rândurile!

Le făcu semn să plece, ceea ce-l mulțumi pe Altaір. Și el dorea ca oamenii aceia să părăsească curtea. Îl privi apoi pe regent care începu să răsfoiască pergamentele de pe masa lui, pufnind exasperat; în mod evident, iritarea nu-i dispăruse. Asasinul înaintă, apropiindu-se cât de mult putea de marginea acoperișului. Zări cele două leșuri din care sângele continua să se scurgă. Unii soldați se grupaseră la intrarea donjonului, pe când alții porniseră către zidurile exterioare, dorind

fără doar și poate să pună o distanță cât mai mare între ei și de Montferrat.

Dedesubt francezul țâțâi nemulțumit, frunzărind hârtiile, nereușind să găsească ce căuta. Un vraf lunecă de pe tăblia mesei pe pământ și el suspină sonor. Deschise gura, parcă pregătindu-se să cheme ajutoare, apoi se răzgândi și se aplecă după hârtii. Poate că auzi clicul pumnalului lui Altaïr în fracțiunea de secundă dintre săritura Asasinului de pe pasarela de deasupra și pătrunderea tăișului în ceafa sa.

Apoi Altaïr îi acoperi gura cu palma, pentru ca să nu alerteze pe nimeni din curte. Știa că mai dispunea doar de câteva clipe, așa că șopti iute:

— Odihnește-te acum. Planurile tale s-au sfârșit.

— Ce știi tu despre munca mea? croncăni stins de Montferrat.

— Știi că intenționei să-l ucizi pe Richard și să dai Acra pe mâna fiului tău, Conrad.

— Să-i dau Acra lui Conrad? Fiul meu este un dobitoc, care nu-și poate conduce nici oastea, cu atât mai puțin un regat. Și Richard? Nici el nu-i mai grozav, fiindcă este orbit de credința în himere. Acra nu aparține niciunuia dintre ei.

— Atunci cui aparține?

— Orașul aparține locuitorilor săi.

Altaïr se împotrivi senzației, de acum familiară, că lumea sa căpăta o turnură neașteptată.

— Cum poți pretinde că vorbești în numele locuitorilor orașului? șuieră el. Tu le-ai furat hrana. I-ai pedepsit fără milă. I-ai înrolat cu sila în oastea ta.

— N-am făcut altceva decât să-i pregătesc pentru Noua Lume, replică de Montferrat, de parcă asta ar fi trebuit să fie evident pentru Asasin. Le-am furat hrana? Nu. Am preluat posesia proviziilor pentru ca, atunci când vor sosi vremuri grele, să poată fi raționalizată corect. Privește-n jur. În cartierul meu nu există crime... decât cele comise de tine și cei de teapa ta. Cât despre înrolare, să știi că n-au fost instruiți să lupte, ci au fost doar învățați ce-nseamnă ordinea și disciplina. Iar despre așa ceva nu poți să spui nici pe departe că ar fi lucruri rele.

— Indiferent cât de nobile ți-ai considera intențiile, acțiunile ți-au fost crude și nu pot continua, rosti Altaïr deși se simțea mai puțin sigur decât suna.

— Vom vedea cât de dulci sunt fructele muncii *tale*, murmură de Montferrat pe care viața începuse să-l părăsească. Tu nu eliberezi orașele, așa cum crezi, ci le oropsești. Iar în cele din urmă nu te vei putea învinui decât pe tine. Pe tine, cel care vorbește despre bune intenții...

Nu-și mai termină cuvintele.

— În moarte toți redevenim egali, spuse Asasinul și înmuie până în sângele regentului Acrei.

Escaladă zidul dinapoia sa și, odată ajuns pe pasarelă, o traversează în fugă, ajungând la zidul exterior. După care dispăru. De parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Capitolul 19

Altaïr se simțea obosit de misiuni. Obosit și totodată derutat. Fiecare drum lung îl istovea încă puțin, totuși i se poruncise să-l viziteze pe Al Mualim după fiecare asasinat. Iar în fiecare dintre ocaziile acelea Marele Maestru era enigmatic, cerându-i detalii despre cele întâmplute, dar ascunzându-i în același timp foarte multe.

Așa stătură lucrurile și la următoarea lor întâlnire.

— Am aflat despre izbânda ta, zise Al Mualim, și-ți transmit recunoștința mea și a întregului tărâm. Eliberarea acestor orașe de conducătorii lor corupți va aduce pacea fără doar și poate.

— Chiar poți să fii atât de sigur? întrebă Altaïr.

Din partea lui, era tot mai puțin sigur.

— Mijloacele prin care se conduce sunt reflectate în poporul condus. Pe măsură ce cureți orașele de corupție, tămăduiești inimile și mințile locuitorilor lor.

— Inamicii noștri sunt de altă părere, spuse Altaïr gândindu-se la cei ai căror ochi îi închisese.

— Ce vrei să spui?

— Toți cei cărora le-am luat viața mi-au spus cuvinte ciudate. Niciunul nu și-a exprimat regretul. Chiar și în pragul morții, au părut încrezători în izbânda lor. Deși n-au recunoscut-o direct, există o legătură care-i unește pe toți. Sunt sigur în privința asta.

Al Mualim îl cercetă cu atenție.

— Altaïr, să știi că există o deosebire între ceea ce ni se spune că este adevărat și ceea ce vedem că este adevărat. Majoritatea oamenilor nu se sinchisesc să facă distincția asta, pentru că le este mai simplu. Însă ca Asasin, natura ta este să observi. Să pui întrebări.

— Atunci întreb ce îi leagă pe oamenii aceștia laolaltă? insistă Altaïr.

Era convins că Marele Maestru avea răspunsuri. Că avea răspunsuri la toate întrebările.

— Ah. Dar tot ca Asasin, este, de asemenea, *datoria* ta să-ți înfrânezi aceste gânduri și să ai încredere în Maestrul tău. Pentru că fără ordine, nu poate să existe adevărata pace. Iar ordinea necesită autoritate.

Altaïr nu-și putu ascunde exasperarea din glas.

— Te învârti în cerc, Maestre. Îmi recomanzi să fiu atent la totul din jur, după care îmi ceri să n-o fac. Care-i adevărul până la urmă?

— La această întrebare se va răspunde când nu va mai fi nevoie să întrebi, răspunse misterios Al Mualim.

Altaïr înțelese că nu va ajunge nicăieri.

— Presupun că m-ai chemat aici nu doar pentru o prelegere, zise el.

— Așa este, încuviință Al Mualim și-l trimise din nou în Damasc.

Cel numit Abu'l Nuqoud avea să fie următoarea victimă. Mai întâi însă Altaïr trebuie să discute cu impertinentul staroste al Oficiului de acolo...

— Altaïr, prietene! Bun-sosit, bun-sosit! A cărui viață ai venit să răpești azi?

Altaïr se încruntă la vederea starostelui Oficiului din Damasc, la fel de insolent ca întotdeauna, totuși nu îndeajuns ca să-l înfurie. Bărbatul acela avea realmente talent în evaluarea exactă a situației. Poate că dacă ar fi fost în stare să-și folosească mai bine abilitățile, nu și-ar fi petrecut zilele înapoia unei mese din Oficiu. Poate că într-o zi Altaïr avea să-i atragă atenția în această privință. Până atunci însă, el avea treabă de făcut. O țintă nouă.

— Se numește Abu'l Nuqoud, îi răspunse. Ce-mi poți spune despre el?

— Ah, regele neguțătorilor din Damasc! exclamă starostele vizibil impresionat. Cel mai bogat om din oraș. Foarte incitant. Și foarte periculos. Sunt invidios pe tine, Altaïr. De fapt... nu și atunci când ai fost pedepsit și degradat... totuși în rest te invidiez. Ah... și, desigur, cu excepția lucrurilor oribile pe

care ceilalți Asasini le povestesc despre tine. Însă, da, cu excepția eșecului și a urii – da, cu excepția lor –, sunt foarte invidios pe tine...

Altaïr își închipui cum ar fi arătat cu gâtul străpuns de un pumnal.

— Nu-mi pasă ce gândesc sau ce spun alții, replică el. Mă aflu aici ca să îndeplinesc o misiune și de aceea te întreb din nou: ce-mi poți spune despre „regele neguțătorilor”?

— Doar că trebuie să fie un om foarte rău dacă Al Mualim te-a trimis să ai grijă de el. Se învârte printre cei de aceeași teapă, înveșmântat în straiile purtate de nobilii acestui oraș. Este foarte ocupat – mereu pe cale să facă ceva. Sunt sigur că dacă vei petrece un timp printre cei din tagma lui, vei afla tot ce dorești.

De aceea Altaïr merse la moscheea Omayyad și în soukul Sarouja, ca și în citadela lui Salah Al'din, unde află că Abu'l Nuqoud era detestat de locuitorii orașului, pentru că era corupt și furase bani publici, din care trimisese sume însemnate la Ierusalim ca plăți pentru William de Montferrat. (Asasinul surâse aspru, auzind asta.)

Trecând pe lângă Madrasah al-Kallasah, întâlnește cărțurari care conversau și speră că putea descoperi lucruri noi despre Abul Nuqoud. Nu vorbeau despre regele neguțătorilor, însă Altaïr rămase oricum în preajma lor, uluit de cele auzite.

— Cetățeni, spunea unul dintre ei, aduceți-vă scrierile și puneți-le în grămada din fața mea. Este un păcat să le păstrați. Aflați adevărul spuselor mele și îmbrățișați-l. Eliberați-vă de minciunile și de corupția trecutului.

Deși fusese gata să treacă mai departe, Altaïr continuă să zăbovească. Cuvintele sunau interesant. *Eliberați-vă de minciunile și de corupția trecutului.* S-ar fi putut oare să aibă vreo legătură cu „noua ordine” despre care auzea vorbindu-se întruna?

— Dacă prețuiți cu adevărat pacea, spuse alt cărțurar, dacă doriți cu adevărat să vedeți sfârșitul războiului, renunțați la cărțile voastre, la pergamente și manuscrise, pentru că ele hrănesc flăcările ignoranței și urii.

Altaïr auzise destul... și nici nu-i plăcea ce auzise. *Renunțați la cărțile voastre.* De ce?

Nu se mai gândi totuși la asta și continuă să iscodească mai multe despre regele neguțătorilor. Află că Nuqoud își părăsea rareori odăile, totuși chiar în seara aceea avea să ofere un ospăț magnific; mulți spuneau că o făcea doar pentru a-și arăta ostentativ bogăția. Pentru evenimentul acela comandase până și vin, ceea ce contravenea credinței sale. Dacă avea să semene cu banchetele organizate anterior, era ocazia optimă pentru ca Asasinul să acționeze. El auzise despre o schelă care rămăsese în exteriorul balconului lui Abul Nuqoud. Decise că era momentul potrivit să participe la o petrecere.

Capitolul 20

Petrecerea era deja în toi când Altaïr apăru în curtea interioară a palatului, simțind că atrăgea atenția prin straiile sale. Păreau murdare și sărăcăcioase, comparativ cu ale celorlalți oaspeți. Mare parte aveau veșminte elegante, brodate cu fir de aur și argint, și, spre deosebire de majoritatea locuitorilor Damascului, arătau sănătoși și bine hrăniți, vorbeau gălăgios, acoperind muzica, și râdeau încă și mai gălăgios. Gustările nu lipseau: servitori umblau printre oaspeți, oferind pâine, măslina și delicatese pe tăvi din aur.

Altaïr privi în jur. Dansatoarele erau singurele femei prezente: șase sau șapte, rotindu-se fără grabă în sunetele de *al'ud* și *rebec*, la care cântau muzicanții de sub un balcon măreț. Privirea Asasinului se ridică spre străjerul care stătea cu brațele încrucișate și privea nepăsător spectacolul frivol de dedesubt. Acela era probabil locul lui Abu'l. Într-adevăr, tempoul muzicii păru să sporească, iar *al'ud* aproape că fu acoperită de bubuiturile apăsate ale tobelor ce începură să-i ațâțe pe petrecăreți, stârnind un sentiment de nerăbdare crescândă. Dansatoarele fură silite să se rotească tot mai iute și străluciră de transpirație sub veșmintele lor de mătăsură diafană, iar oaspeții din jur își ridicau brațele și ovaționau tobele într-un crescendo ce spori întruna până ce văzduhul însuși păru să vibreze... și pe neașteptate el apăru acolo, deasupra tuturor: Abu'l Nuqoud.

Altaïr auzise descrieri sinistre despre aspectul bărbatului. Despre trupeșia lui – că ar fi fost voinic cât trei bărbați obișnuiți –, despre podoabele scânteietoare pe care le purta mereu, despre straiile țipătoare și turbanul bătut în nestemate, dar le ignorase în mare parte, ca fiind exagerări ale unei populații nemulțumite. Acum însă rămase uluit să descopere că

toate bârfele erau mai prejos decât realitatea. Corpolența, bijuteriile și veșmintele erau mai mari și mai stridente decât și-ar fi putut închipui. Îl privi pe Nuqoud, care continua să mestece cina cu care se delectase, cu grăsimea strălucindu-i în jurul buzelor. În timp ce străbătu lungimea balconului, privindu-și de sus oaspeții, cu gușa vibrându-i pe când își termina mâncarea, roba i se deschise și-i expuse pieptul gol, o întindere uriașă de piele care sclipea de sudoare.

Nuqoud bătu din palme, muzica se opri și conversațiile încetară.

— Bun venit, tuturor, rosti el. Vă mulțumesc că v-ați alăturat mie în seara aceasta. Vă rog să mâncați și să beți. Bucurați-vă de plăcerile pe care vi le ofer.

Flutură apoi din braț și fântâna din centrul curții învie, revărsând ceea ce Altaïr crezu la început că era apă colorată. Urmă apoi o năvală neobișnuită a oaspeților într-acolo și înțelese ce era: vinul despre care auzise. Sub ochii lui, doi bărbați afundară cupele în lichidul înspumat al fântânii arteziene, apoi toastară și se îndepărtară. Participanții la ospăț soseau întruna la fântână, umplându-și cupele, iar servitorii aduceau pocale celor care nu se oboseau să meargă până acolo. Se părea că regele neguțătorilor dorea ca toți oaspeții lui să bea din fântână, și el așteptă până ce rumultul se domoli.

— Să înțeleg că toată lumea este mulțumită? întrebă el, arcuind o sprânceană.

Așa era. Pocalele fură ridicate, urmă un vuiet de aprobare și limbile invitațiilor se dezlegară iute sub influența băuturii.

— Minunat, rânji Nuqoud dezvăluind resturi de mâncare ce-i rămăseseră între dinți. Mă bucur să vă văd atât de fericiți. Asta pentru că trăim zile întunecate, prieteni, și trebuie să ne bucurăm de belșugul acesta cât mai putem.

În jurul lui Altaïr, cei care toastaseră reveniră de la a doua vizită făcută la fântâna de vin și sorbiră cu înghițituri mari din cupe, înăbușindu-și chicotele, pe când Nuqoud continuă:

— Războiul amenință să ne distrugă pe toți. Salah Al'din luptă plin de curaj pentru credința sa și voi sunteți mereu alături de el, susținându-l fără să puneți întrebări. Campania lui poate continua numai mulțumită generozității voastre.

Altaïr văzu că, deși era aproape singurul care observase asta, galeria de pe o latură a curții începuse să se umple cu soldați. Îi privi mai atent. Arcași.

Oaspeții continuau să deșerte pocale în jur, iar Nuqoud continuă.

— De aceea vă propun un toast. Vi-l dedic vouă, dragii mei prieteni, care ne-ați adus aici unde ne găsim acum. Fie să căpătați tot ce meritați!

— În sănătatea ta! se auziră strigăte și petrecăreții își goliră însetați cupele.

— Câtă bunătate, vorbi Nuqoud de deasupra tuturor. Nu mă așteptasem la ea din partea voastră, mai ales pentru că ați fost atât de iuți în a mă judeca, și încă cu cruzime.

Simțind o schimbare, mulțimea fu străbătută de murmure de derută.

— Ah, dar nu pretindeți că nu înțelegeți. Chiar mă credeți un prost? Credeți că n-am auzit cuvintele pe care le șoptiți pe la spatele meu? Ei bine, le-am auzit și mă tem că nu le voi putea uita niciodată. Dar nu de aceea v-am chemat aici în seara asta. Nu. Doresc să vă spun mai multe despre război... și despre rolul vostru în el. Ați renunțat iute la galbenii voștri, știind prea bine că ei vor cumpăra mii de morți. Nici măcar nu știți *de ce* luptăm noi. Veți spune că pentru sanctitatea Țării Sfinte. Sau împotriva ticăloșiei inamicilor noștri. Dar toate astea nu sunt decât minciuni pe care vi le spuneți. Nu! Toate suferințele astea sunt născute din frică și din ură. Iar vouă nu vă plac, fiindcă sunt diferite. Tot așa cum eu nu vă plac, fiindcă sunt diferit.

Ochii Asasinului se îndreptară către arcașii din galerii. Simțind un fior de neliniște, Altaïr se deplasase astfel ca să poată vedea și galeria de pe latura opusă a curții și văzuse și acolo un șir de arcași. Niciunul nu-și strunise însă arcul. Cel puțin, nu deocamdată. Dar, dacă Altaïr judecase corect, mișcarea aceea nu avea să mai întârzie mult. Iar atunci ei aveau să acopere tot interiorul curții cu săgețile lor. Se apropie de unul dintre zidurile înconjurătoare. Nu departe, cineva începu să horcăie și să tușească, stârnind hohote de râs printre vecinii săi.

— Compasiune. Milă. Toleranță, continuă Nuqoud de pe balcon. Cuvintele acestea nu înseamnă nimic pentru niciunul

dintre voi. Ele nu înseamnă nimic nici pentru invadatorii păgâni care ne devastează târâmurile în căutarea aurului și a gloriei. De aceea eu spun: *ajunge!* Eu m-am făgăduit altei cauze. Una care va aduce o Nouă Lume, în care toți oamenii să poată trăi în pace, umăr la umăr.

Făcu o pauză. Altaïr văzu cum arcașii se încordară. Erau pe punctul de a începe să tragă. Se lipi de zid. Bărbatul care începuse să tușească nu se oprise, ci se îndoise din mijloc și era roșu la față. Tovarășul său, care până atunci păruse doar îngrijorat, începu să tușească de asemenea.

— Păcat că niciunul dintre voi nu va supraviețui s-o vadă, sfârși Nuqoud.

Și mai mulți invitați horcăiau. Unii își încleștaseră mâinile pe stomac. *Bineînțeles*, gândi Altaïr. *Otravă*, în jurul său mulți căzuseră în genunchi. Văzu cum un bărbat corpulent cu veșminte aurii făcu spume la gură, dădu ochii peste cap și se năru pe pământ, unde muri. Arcașii ridicaseră de acum arcurile. Cel puțin jumătate dintre participanții la ospăț erau în ghearele morții, totuși rămăseseră destui care nu băuseră vin și care acum se grăbeau spre ieșiri.

— Ucideți pe oricine încearcă să fugă! porunci regele ne-
guțătorilor și arcașii deschiseră focul.

Lăsând carnagiul în urmă, Asasinul escaladă iute zidul până la balcon și se furișă înapoia lui Nuqoud. Lângă acesta se afla o gardă de corp, dar Altaïr o reduse la tăcere printr-un fulger al pumnalului. Bărbatul căzu, răsucindu-se, și jetul de sânge din gâtulejul deschis stropi dalele balconului. Nuqoud se întoarse, îl zări pe Altaïr și expresia feței i se schimbă. Privind masacrul petrecăreților din curte, zâmbise, bucurându-se de spectacol, pe când acum Asasinul fu încântat să vadă că simțea doar frică,

Și apoi durere, când Altaïr îi înfipse pumnalul în gât, deasupra claviculei.

— De ce-ai făcut asta? icni el, năruindu-se moale pe piatra lustruită a balconului său.

— Ai furat bani de la cei pe care ai pretins că-i conduci, răspunse Altaïr. I-ai trimis apoi în scopuri necunoscute. Vreau să știu unde au plecat banii și de ce.

Nuqoud făcu o grimasă.

— Uită-te la mine. Însăși natura mea reprezintă un afront pentru cei pe care i-am condus. Iar veșmintele astea nobile abia dacă le-au putut înăbuși răcnetele de ură.

— Așadar este vorba despre răzbunare? Întrebă Altaïr.

— Nu. Nu-i răzbunare, ci conștiința mea. Cum aș putea eu finanța un război în slujba aceluiași Dumnezeu care mă numește o abominație?

— Dacă nu slujești cauza lui Salah Al'din, atunci cine îți este stăpân?

Nuqoud zâmbi.

— Cu timpul vei ajunge să-i cunoști. Cred că poate i-ai și cunoscut deja.

Simțindu-se din nou descumpănit, Altaïr întrebă:

— Atunci de ce se ascund? Și de ce săvârșesc faptele astea rele?

— Sunt oare ele atât de diferite de propriile voastre fapte? Voi luați viețile bărbaților și femeilor, pornind de la convingerea fermă că moartea lor va îmbunătăți viața celor rămași în urmă. Un rău mărunț pentru un bine superior? Noi suntem la fel.

— Nu, clătină din cap Asasinul. Noi nu semănăm nici pe departe.

— Ah... dar o văd chiar în ochii tăi. Te îndoiești.

Duhoarea morții i se simțea în răsuflare când îl trase pe Altaïr mai aproape de el.

— Nu ne puteți opri, se căzni să șoptească. Vom avea Lumina noastră Nouă...

Muri și un firicel de sânge i se scurse din gură.

— Să te bucuri de tăcere, rosti Altaïr și-și înmuie pana în sângele lui.

Decise apoi că trebuia să-l vadă pe Al Mualim. Se terminase cu incertitudinile.

Capitolul 21

— Intră, AltaİR, rosti Marele Maestru. Doream să aflu no-
utăți despre progresele obținute.

— Am făcut așa cum mi-ai cerut, replică Asasinul.

— Perfect, perfect. Al Mualim îl privi apoi pătrunzător.
Simt că gândurile îți sunt altundeva. Spune ce ai pe suflet.

Era adevărat. Pe drumul de întoarcere, AltaİR nu se gândi-
se aproape la nimic altceva. Acum avea ocazia să-și descarce
sufletul.

— Toți cei pe care am fost trimis să-iucid mi-au spus vor-
be enigmatice. De fiecare dată am venit la tine și ți-am cerut
răspunsuri, dar de fiecare dată mi-ai oferit în schimb doar ci-
milituri. Acum însă s-a terminat.

Sprâncenele lui Al Mualim se ridicară de surprindere –
surprinderea că AltaİR i se adresa în felul acela.

— Cine ești tu ca să-mi spui „s-a terminat”?

AltaİR înghiți un nod, apoi strânse din fălci.

— Eu sunt cel care i-a asasinat pe oamenii aceia. Dacă vrei
să continui, trebuie să discutăm deschis.

— Ai grijă cum vorbești. Nu-mi place tonul tău.

— Și nici mie nu-mi plac amăgirile tale, replică tânărul mai
răspicat decât intenționase.

Al Mualim se întunecă la față.

— Ți-am oferit o șansă de a-ți restabili onoarea pierdută.

— Nu pierdută, îl contrazise Asasinul, ci luată. Luată de ti-
ne. După care m-ai trimis s-o recuperez, ca și cum aș fi fost o
potaie ordinară.

Marele Maestru își trase sabia din teacă și ochii lui ful-
gerară.

— Se pare că va trebui să gădesc pe altcineva. Păcat! Do-
vedei mult potențial.

— Cred că dacă ai fi avut pe altcineva, l-ai fi trimis de multă vreme, zise Altaïr și se întrebă dacă nu cumva își împinsese mentorul prea departe, totuși continuă. Ai spus că răspunsul la întrebarea mea va apărea când nu va mai fi nevoie să întreb. Așa că nu voi întreba, îți voi *cere* să-mi spui ce-i leagă laolaltă pe toți oamenii ăștia.

Se încordă, pregătindu-se să simtă vârful sabiei lui Al Mualim, și speră doar ca Marele Maestru să-l considere prea valoros. Știa bine ce risc își asuma.

Al Mualim păru să-și examineze și el opțiunile, cu sabia tremurând, cu lumina reflectându-se de pe tăiș. Apoi o vâri în teacă și păru să se destindă puțin.

— Afirmatia ta este adevărată, vorbi el după aceea, bărbații aceștia sunt legați laolaltă printr-un... legământ de sânge destul de asemănător cu al nostru.

— Cine sunt ei?

— *Non nobis, Domine, non nobis*, spuse Al Mualim. „Nu nouă, Doamne, nu nouă.”

— Templierii..., zise Altaïr. Bineînțeles.

— Acum vezi adevărata rază de acțiune a lui Robert de Sable?

— Toți bărbații aceștia – conducători de orașe, căpetenii de armate...

— Toți au jurat loialitate cauzei lui.

— Acțiunile lor nu sunt menite să fie văzute separat, nu-i așa? rosti Altaïr, gândind cu glas tare. Dar ca întreg... Ce doresc ei?

— Cucerirea, răspunse simplu Al Mualim. Ei vor Țara Sfântă – nu în numele Domnului, ci pentru ei înșiși.

— Dar Richard? Dar Salah Al'din?

— Toți cei care se opun templierilor vor fi nimiciți. Să fii sigur că ei dețin mijloacele de a o face.

— Atunci trebuie opriți, spuse Altaïr cu hotărâre.

Simțea că de pe umeri i se ridicase o greutate uriașă.

— De aceea noi facem ceea ce facem, zise Al Mualim. Pentru a asigura un viitor eliberat de asemenea indivizi.

— Atunci de ce mi-ai ascuns adevărul?

— Pentru ca să poți rupe tu însuși vâlul. Ca în orice misiune, cunoașterea precede acțiunea. Informațiile aflate sunt

mai valoroase decât informațiile primite, în plus... comportamentul tău nu mi-a inspirat multă încredere.

— Înțeleg, plecă Altaïr capul.

— Misiunea ta nu s-a schimbat însă, ci doar contextul în care o percepi.

— Și înarmat cu această cunoaștere, îi pot înțelege mai bine pe templierii care au rămas.

Marele Maestru aprobă din cap.

— Mai vrei să știi și altceva?

Altaïr soluționase misterul Frăției la care se referiseră țintele lui. Totuși mai era ceva...

— Ce este cu comoara luată de Malik din Templul lui Solomon? întrebă el. Robert părea disperat s-o recupereze.

— Cu timpul totul va deveni clar, rosti Al Mualim. La fel cum ți s-a relevat rolul templierilor, tot așa se va întâmpla cu natura comorii lor. Deocamdată consolează-te cu gândul că nu se află în mâinile lor, ci în ale noastre.

Pentru o clipă Altaïr se gândi să insiste, apoi abandonă ideea. O dată avusese noroc. Se îndoia că ar mai fi avut noroc și a doua oară.

— Dacă aceasta este dorința ta..., zise el.

— Da.

Atmosfera din odaie se destinse și Asasinul se întoarse să plece. Următoarea lui destinație era Ierusalimul.

— Altaïr... înainte de a pleca, mai este ceva.

— Da?

— De unde ai știut că nu te voi ucide?

— Să fiu sincer, Maestre, n-am știut.

Capitolul 22

Idiotul de Altaïr! Arogantul de Altaïr! Dăduse de necaz. Majd Addin zăcea mort la picioarele lui și lemnul se păta în-cetșor de sânge. Înapoia sa erau acuzații, legați de stâlpi, atâr-nând inerti și însângerați. Piața se golea de spectatori, dar nu și de gărzile lui Majd Addin, care înaintau spre el. Se apro-piau de eșafod, începeau să suie treptele din cele două cape-te și blocau partea din față, pe unde el ar fi putut sări jos. Avansau cu ochi sfredelitori, strângându-l încet ca în clește, cu săbiile ridicate, iar dacă simțeau teamă, n-o arătau. Ucide-rea în public a conducătorului lor de către un Asasin pe eșaf-odul de la Zidul Plângerii din Ierusalim nu-i aruncase în bra-țele panicii și dezordinii, așa cum sperase Altaïr. Nu le insu-flase o frică de moarte de Asasinul aflat acum înaintea lor, de pe a cărui sabie se prelingea sângele lui Addin. Dimpotrivă, le dăduse hotărâre și dorința de răzbunare.

Ceea ce însemna că lucrurile nu se desfășuraseră conform planului.

Atât doar că... apoi un soldat fandă iute, mârâind, având sar-cina de a-l testa pe Altaïr. Asasinul se retrase, parând lovitu-rile sarazinului, și zăngăniturile lamelor de oțel răsunară în piața aproape goală. Soldatul înaintă. Altaïr privi peste umăr, văzu alții care se apropiau și răspunse printr-un contraatac, silindu-l pe celălalt să se retragă. *Unu, doi, lovitură.* Silit pe neașteptate să se apere, sarazinul încercă să eschiveze și aproape că se lovi cu spatele de unul dintre corpurile ce atârnav de stâlpi. Altaïr coborî ochii, văzu o ocazie prielnică, și-și continuă atacul cu mai multă violență, intenționând să-și panicheze oponentul. Tăișurile se izbiră din nou și, într-ade-văr, silit să se retragă în grabă, sarazinul calcă în băltoaca de sânge de pe eșafod... așa cum intenționase Altaïr. Lunecă, își

pierdu echilibrul și pentru o clipă coborî garda – îndeajuns pentru ca Asasinul să i se strecoare pe sub sabie și să-i străpungă pieptul. Soldatul horcăi. Muri. Trupul îi căzu pe podeaua din lemn și Altaïr se îndreptă pentru a înfrunta alți atacatori, zărind acum îndoială și poate chiar teamă în ochii lor. Îi puseseră la încercare bravura și constataseră că prisosea.

Cu toate astea, gărzile continuau să dețină superioritatea numerică și mai multe, cu siguranță, se îndreptau deja încoace, alertate de vacarm. Vestea evenimentelor din piață se răspândise în Ierusalim: regentul orașului fusese înjunghiat chiar pe eșafodul pe care-l ridicase, iar gărzile lui îl atacaseră pe Asasinul făptuitor. Altaïr se gândi la sclipirea de încântare din ochii lui Malik la auzul veștii.

Malik păruse totuși schimbat când Altaïr vizitase Oficiul. Nu-l primise cu brațele deschise, dar ostilitatea lui fățișă fusese înlocuită de un soi de oboseală și-l privise doar cu o încruntătură, nu cu o fulgerare din ochi.

— De ce mă tulburi azi? suspinase el.

Recunoscător că nu urma un duel al cuvintelor, Altaïr îl anunțase care îi era ținta: Majd Addin. Malik încuviințase din cap.

— Absența lui Salah Al'din a lăsat orașul fără un conducător adevărat, iar Majd Addin s-a autoproclamat în rolul acela. Frica și intimidarea îi aduc ce-și dorește. Nu are niciun drept să-și asume acest rol.

— Astăzi va lua sfârșit, zisese Altaïr.

— Vorbești cu prea multă ușurință. Aici nu discutăm despre un neguțător de sclavi. El conduce Ierusalimul și de aceea este bine protejat, îți sugerez să-ți plănuiești cu grijă atacul. Trebuie să-ți cunoști prada.

— Am deja un plan, îl asigurase Altaïr. Majd Addin va asista la o execuție publică nu departe de locul ăsta. Va fi desigur bine păzit, totuși nimic la care să nu pot face față. Știu cum trebuie să acționez.

Malik pufnise.

— Acesta este motivul pentru care vei rămâne un novice în ochii mei. Nu poți să *știi* nimic. Doar să suspectezi. Trebuie să te aștepti să te înșeli. Să fi ignorat ceva. Anticipează, Altaïr. De câte ori trebuie să-ți reamintesc asta?

— Cum dorești. Ai terminat?

— Nu tocmai. Mai este ceva. Unul dintre cei care va fi executat este un frate. Unul dintre ai noștri. Al Mualim vrea să fie salvat. Nu trebuie să-ți faci griji despre salvarea lui, fiindcă de asta se vor ocupa oamenii mei. Dar trebuie să ai grijă ca Majd Addin să nu-i ia viața.

— Nu-i voi lăsa șansa asta.

Înainte de a pleca, Malik îl avertizase:

— Să nu dai greș!

Altair pufnise disprețuitor în gând, după care pornise spre Zidul Plângerii.

Capitolul 23

Pe când se apropia de Zidul Plângerii, Altaïr văzu mulțimile care începeau să se adune: bărbați, femei, copii, câini, ba chiar și vite. Toți mergeau spre străzile din jurul pieței, îndreptându-se către eșafod.

Asasinul li se alătură, iar când ajunse pe o stradă care se umplea cu tot mai mulți spectatori nerăbdători ce se îndreptau în aceeași direcție. Îl ascultă pe un crainic entuziasmându-i pentru distracția care urma să aibă loc – deși nu se părea că imboldurile ar fi fost necesare.

— Luați aminte! striga crainicul. Majd Addin, cel mai iubit regent al Ierusalimului, va participa la o execuție publică pe latura de apus a Templului lui Solomon. Toți cetățenii care pot merge sunt așteptați să vină acolo. Grăbiți-vă! Veniți și vedeți cu ochii voștri ce se alege de dușmanii Ierusalimului!

Altaïr își imagina la ce se putea aștepta. Spera să fie în stare să schimbe rezultatul.

La intrarea în piață, străjeri încercau să controleze torentul de oameni spre interior, respingându-i pe unii și acceptându-i pe alții. Altaïr rămase mai în urmă și privi vârtejurile de oameni din jurul intrării, împins din toate părțile de corpurile de pe stradă. Copii se repezeau printre picioarele spectatorilor, furișându-se în piață. Asasinul văzu după aceea un grup de cărturari, înaintea căruia gloatele se trăgeau într-o parte și alta, deschizându-le drum; până și câinii păreau să simtă respectul uriaș care le era rezervat oamenilor sfinți. Își netezi veșmintele, își coborî mult gluga peste ochi, așteptă până ce cărturarii ajunseră în dreptul său și se strecură în rândul lor. Când o făcu, simți niște degete trăgându-l de mânecă și, plecând ochii, zări un copilăș murdar privindu-l întrebător. Mârâi spre el și copilul dispăru îngrozit.

O făcuse la timp: ajunseseră la porțile unde străjerii se dădură la o parte, pentru a le îngădui cărturarilor să intre și Altaïr pătrunse în piață.

Pe toate laturile ei erau ziduri din piatră grosolan cioplită, în capătul îndepărtat se afla un eșafod pe care se înălțau mai mulți stâlpi din lemn. Erau pustii acum, dar nu aveau să rămână așa mult timp. Regentul Ierusalimului, Majd Addin, se îndrepta către eșafod. La apariția lui, gloata se tălăzui înainte și dinspre intrarea în piață se auziră răcnete, care anunțară că străjerii pierduseră controlul și locuitorii Ierusalimului se revărsau înăuntru. Altaïr fu purtat de valul acela, apropiindu-se mai mult de eșafod și de temutul Majd Addin, care suia deja pe platformă, așteptând umplerea pieței. Purta turban alb și mantie lungă, brodată. Gesturile lui sugerau că era furios și va izbucni dintr-o clipă în alta.

Așa se întâmplă.

— *Liniște!* mugi el. *Vreau liniște!*

Spectacolul era pe cale să înceapă, așa că mulțimea se mai împinse o dată, aducându-l pe Asasin încă și mai aproape de ținta sa. Zări gărzi care ocupaseră scările ce suiau pe extremitățile eșafodului, câte doi bărbați în fiecare parte. În fața platformei erau încă și mai mulți soldați, pentru a-i împiedica pe oameni să urce pe eșafod. Întorcând capul, văzu și celelalte gărzi postate la periferia pieței. Cel puțin acestora avea să le fie greu să înainteze prin gloată, însă așa ceva nu-i ofereea decât câteva secunde în plus pentru a-l ucide pe Majd Addin și pentru a scăpa de gărzile cele mai apropiate de pe treptele eșafodului. Poate chiar și de cele din fața acestuia.

I-ar fi putut oare răpune pe toti în timpul avut la dispoziție? Erau zece sarazini loiali. Acel Altaïr care-l atacase pe Robert de Sable în Muntele Templului n-ar fi avut absolut nicio îndoială în această privință. Acest Altaïr însă era mult mai precaut. Și știa că încercarea de a-l ucide imediat pe Majd Addin ar fi fost sinucigașă. Un plan sortit eșecului.

Tocmai când decisese să aștepte, cei patru prizonieri fură aduși pe eșafod și soldații începură să-i lege de stâlpi. La un capăt era o femeie, cu fața murdară și plângând. Alături stăteau doi bărbați în zdrențe. Ultimul era Asasinul, cu bărbia atârându-i moale în piept; fusese bătut în mod vizibil. Spectatorii îi huiduiră.

— Locuitori ai Ierusalimului, ascultați-mă cu atenție! răcni Majd Addin și vocea lui reduse la tăcere mulțimea surescitată de sosirea prizonierilor. Mă aflu azi aici pentru a vă da un avertisment. Făcu o pauză. Printre voi există răzvrătiți. Ei seamănă semințele nemulțumirii, sperând să vă împingă pe calea pierzaniei.

Spectatorii murmurară, clocotind în jurul lui Altaïr. Addin continuă:

— Spuneți-mi, asta-i ceea ce vreți? Să fiți împotmoliți în amăgiri și păcate? Să trăiți în frică?

— Nu vrem asta! răcni cineva dinapoia lui Altaïr. Atenția tânărului era însă concentrată asupra Asasinului, un camarad și membru al Ordinului. Un fir lung de salivă însângerată i se prelinse de pe buze pe podeaua din lemn. Încercă să ridice capul și Altaïr îi întrezări fața. Era acoperită de vânătăi hâde de toate culorile. Apoi bărbia îi căzu iarăși în piept.

Majd Addin rânji strâmb. Chipul lui nu era obișnuit cu zâmbetul.

— Așadar, vreți să trec la acțiune? întrebă el pe un ton plăcut.

Gloata urlă aprobator. Oamenii se aflau aici ca să vadă sânge și știau că regentul nu le va lăsa setea neostoită.

— Îndrumă-ne! strigă cineva, după ce tumultul se stinse.

— Iubirea voastră mă mulțumește, spuse Addin și se întoarse către prizonieri, pe care-i indică cu un gest larg din braț. Răul acesta trebuie stârplit. Doar atunci putem spera să fim mântuiți.

Pe neașteptate, în fața eșafodului se iscă tulburare și o voce răcni:

—Asta nu-i dreptate!

Altaïr văzu un bărbat în zdrențe, care continuă să strige spre Majd Addin:

— Răstălmăcești cuvintele Profetului, pacea fie asupra lui!

Era însoțit de alt individ zdrențaros, care îi muștra acum sonor pe spectatori:

— Iar voi toți stați cu brațele încrucișate, părtași la crima asta.

Altaïr se folosi de agitație pentru a mai înainta câțiva pași. Trebuia să urce pe eșafod în capătul unde Asasinul era legat

de stâlp. Nu-l putea expune riscului de a fi folosit ca barieră sau ostatic.

— Domnul vă va blestema pe toți! urlă primul bărbat, dar nimeni nu era de partea celor doi – nici dintre spectatori, și nici dintre gărzi, care porniseră deja spre ei. Zărindu-le apropierea, zurbagii scoaseră junghere și, agitându-le, se repezică prosteste spre eșafod. Unul fu doborât de un arcaș. Al doilea se trezi urmărit de doi soldați și nu-l văzu pe al treilea sarazin, care-i spintecă abdomenul cu sabia.

Amândoi muriră în țărâna pieței și Majd Addin îi arătă cu dispreț.

— Vedeți cum răul unuia se întinde și-l corupe și pe altul? zberă el și barba neagră îi tremură de furie. Au căutat să vă strecoare teama și îndoiala în suflete. Dar *eu* vă voi apăra.

Reveni spre sărmanii legați de stâlpi, care cu siguranță că se rugaseră ca atentatul asupra vieții lui să izbândească, dar care acum îl priveau cu ochi holbați și îngroziți cum trase sabia din teacă.

— Aici sunt patru asemenea păcătoși, urmă Addin și o arătă mai întâi pe femeie, apoi pe ceilalți, pe rând. Târfa! Hoțul! Cartoforul! Ereticul! Fie ca judecata Domnului să se abată asupra lor.

Ereticul... Acela era Asasinul. Altair strânse din dinți și înainta lent către treptele dintr-un capăt al eșafodului, privind la răstimpuri spre Addin care se apropie de femeie. Prostituta. Neputând să-si desprindă ochii de la sabia pe care Addin o ținea aproape nepăsător pe lângă corp, femeia începu să plângă incontrollabil.

— *Ademenitoarea!* urlă Addin, acoperindu-i suspinele. Succubul! Târfa! Este cunoscută sub multe nume, dar păcatul îi rămâne același. A întors spatele învățăturilor Profetului nostru, pacea fie asupra lui. Și-a pângărit trupul pentru a înainta în societate. Toți bărbații pe care i-a atins sunt de-a pururi pătați.

Mulțimea huidui drept răspuns. Altair mai avansă un metru către treptele eșafodului. Se uită la gărzi și văzu că atenția le era îndreptată spre Addin. Bun!

— Pedepsește-o! răcni un spectator.

Addin îi adusese într-o stare de furie virtuoasă.

— Trebuie să plătească! strigă altul.

Femeia încetă să mai plângă și țipă spre mulțimea care-i cerea sângele:

— Bărbatul ăsta *minte!* Nu mă aflu aici pentru că m-am culcat cu alți bărbați, fiindcă n-am făcut asta. El vrea să mă omoare pentru că *nu m-am culcat cu el.*

Ochii lui Majd Addin scăpărară.

— Chiar și acum, după ce i s-a oferit mântuire, ea continuă să mintă. Respinge mântuirea. Cu asemenea păcătoși nu există decât o singură cale.

Femeia mai avu timp să țipe „*Nu!*”, apoi sabia sclipi și i se înfipse în stomac, în clipa de tăcere care urmă se auzi doar sunetul sângelui care stropi scândurile platformei, înainte ca un „ah” colectiv să se ridice dinspre mulțime, care se mișcă precum un singur om, când cei de pe părți și din spate încercară s-o vadă mai bine pe victima spintecată.

Altaір ajunsese mai aproape de trepte, însă mișcarea bruscă a gloatei îl lăsase ușor expus. Ușurat, se uită cum Addin se apropie de următorul prizonier care scâncea, iar spectatorii se tălăzuiră din nou, anticipând următoarea execuție.

Addin îl arată pe bărbat și spuse că era un ins care nu se putea abține de la droguri, rămășaguri și jocuri de noroc.

— Rușine! urlară cei din piață.

Ei erau cei care păreau drogați, gândi Altaір, scârbit de patima lor de sânge.

— Jocul de noroc mă condamnă la moarte? strigă jucătorul, încercând o ultimă aruncare de zaruri. Arătați-mi unde stă scris asta. Orașul nostru nu-i corupt de păcate, ci de *tine.*

— Tu le spui așadar oamenilor că pot sfida voința Profetului nostru, pacea fie asupra lui? ripostă Addin. Dar dacă vom ignora această învățătură, ce se va alege de celelalte? Unde se va sfârși totul? Eu spun că se va sfârși în haos. Și de aceea nu poate fi îngăduit.

Sabia îi scânteie în soarele după-amiezii. O înfipse adânc în pântecul cartoforului și icni când o smuci în sus, deschizându-i o rană verticală în abdomen și revărsându-i măruntaiele. Încântați, spectatorii urlară și se mișcară din nou ca un tot mai aproape de latura eșafodului, ca să vadă următorul omor, purtându-l și pe Altaір mai aproape de trepte.

Scuturând sângele de pe sabia, Addin porni spre al treilea prizonier.

— Acesta, îl indică el pe captivul care tremura, a luat ceea ce nu-i aparținea. Bani câștigați prin sudoarea altuia. Bani aceia ar fi putut aparține oricărui dintre voi și astfel toți ați fi fost jefuiți. Ce părere aveți despre asta?

— A fost un singur dinar, spuse acuzatul implorând mila gloatei, pe care l-am găsit pe jos. El o spune ca și cum i-aș fi furat, ca și cum l-aș fi smuls din mâna altuia.

Însă mulțimea nu se găsea în dispoziție milostivă. Cuprinși de frenezie, oamenii urlau, cerându-i sângele.

— Cine ia azi un dinar, strigă Addin, ia mâine un cal! Iar poimâine poate lua viața unui om. Nu contează obiectul în sine, ci faptul că ai luat ceva care nu-ți aparținea. Dacă aș îngădui o asemenea purtare, atunci unii vor crede că au și ei dreptul să ia. Unde am ajunge atunci?

Înaintă până în fața hoțului, ale cărui ultime rugăminți fură reduse la tăcere când Addin îi împlântă sabia în stomac.

Acum avea să se ocupe de Asasin. Altair trebuia să acționeze iute. Mai dispunea doar de câteva clipe. Plecă funtea să-și croiască drum printre oameni, străduindu-se să nu pară că ar fi avut vreo intenție anume. Pur și simplu, dorea să ajungă cât mai în față. Majd Addin ajunsese la Asasin și, înălțându-se pe vârfurile picioarelor, îl prinse de păr și-i ridică fruntea pentru a-l arăta gloatei.

— Omul ăsta răspândește minciuni ticăloase și face propagandă! mugi el plin de venin. În mintea lui nu există decât omorul. Ne otrăvește gândurile, tot așa cum își otrăvește pumnalul. Asmute frații între ei. Tatăl împotriva fiului. Este mai periculos decât orice inamic pe care-l înfruntăm. El este *Asasinul*.

Fu răsplătit de icnetul colectiv al mulțimii. Altair ajunsese la trepte, în jurul lui piața clocotea și spectatorii ațâțați cereau lovitura ucigașă.

— Nimicește-l pe necredincios!

— Omoară-l!

— Retează-i beregata!

Asasinul, pe care Addin continua să-l țină de păr, rosti:

— Uciderea mea nu vă va apăra defel. Văd spaima din ochii voștri și vă aud tremurul glasurilor. Vă este frică! Vă este frică pentru că știți că mesajul nostru nu poate fi amuțit. Pentru că știți că noi nu putem fi opriți.

AltaİR ajunse la treapta cea mai de jos a scării. Sui pe ea, ca și cum s-ar fi străduit să vadă mai bine ce se întâmpla. Alții îl văzură și-i imitară exemplul. Cele două gărzi stăteau pe treapta cea mai de sus și erau absorbite de evenimentele de pe eșafod, dar, treptat, își dădură seama de ce se petrecea îndărătul lor. Un soldat își strigă camaradul și coborâră, poruncindu-le oamenilor să plece, însă tot mai mulți suiau din piață pe scară. Toți doreau să fie cât mai aproape de execuție și se împingeau și îmbrânceau, iar unii fură chiar trântiți de pe trepte, inclusiv un soldat furios. AltaİR se folosi de tumult, pentru a mai sui, astfel că ajunse la nici doi metri de Addin, care-i dăduse drumul părului Asasinului și predica gloatei despre „blasfemia” lui. Despre „trădarea” lui.

Înapoia lui AltaİR, îmbrâncelile continuau. Gărzile erau ocupate până peste cap. Addin își terminase discursul și spectatorii erau surescitați și sperați să vadă ultima execuție. Regentul se întoarse către prizonier, flutură sabia pătată deja cu roșu și înainta, pregătindu-se să-i dea lovitura fatală.

Apoi, parcă alertat de un al șaselea simț, se opri, întoarse capul și privi drept spre AltaİR.

Pentru o secundă păru ca și cum întreaga piață se contractase, ca și cum mulțimea agitată, gărzile, condamnatul și cadavrele nu mai existau. Când se priviră ochi în ochi, AltaİR văzu că Addin înțelesese apropierea propriei lui morți. Iar după aceea AltaİR șfichiui din inelar și pumnalul țâșni, iar el se lansă înainte, retrăgând brațul și apoi repezindu-l, înfișând lama adânc în Addin, totul durând cât un clipit din ochi.

Mulțimea mugii și răcni, neștiind ce să înțeleagă din turnura bruscă a evenimentelor. Addin se încordă și se zbatu, cu sângele revărsându-se din rana de la gât, însă AltaİR îl apăsă cu genunchii, apoi ridică pumnalul.

— Munca ta s-a încheiat aici, îi zise lui Addin și se pregăti să-i aplice lovitura finală.

În jurul lor izbucnise haosul. Gărzile înțelegeau abia acum că ceva nu era în regulă și se străduiau să treacă prin gloata panicată, pentru a ajunge la eșafod. Asasinul trebuia să termine iute, dar în același timp dorea să audă ce avea de spus Addin.

— Nu, rosti regentul, ci abia a început.

— Spune-mi, ce rol joci tu în toate astea? Intenționezi să te aperi așa cum au făcut ceilalți și să-ți explici fărădelegile?

— Frăția dorea orașul. Eu doream puterea. A fost o... oportunitate.

— O oportunitate de a ucide oameni nevinovați, spuse Altaïr. Auzea pași care alergau. Mulțimea părăsea piața.

— Nu chiar așa nevinovați. Vocile disidente taie la fel tic adânc ca oțelul. Ele compromit ordinea, în privința asta sunt de acord cu Frăția.

— Ai ucis oameni pur și simplu pentru că aveau alte credințe decât tine?

— Bineînțeles că nu... I-am ucis pentru că am putut. Pentru că era distractiv. Știi ce simți când poți decide soarta altui om? Și ai văzut cum mă ovaționau? Cum se temeau de mine? Eram ca un zeu. Și tu ai fi procedat la fel, dacă ai li putut. Asemenea... putere.

— Cândva, demult, poate că așa fi procedat la fel. Apoi însă am învățat ce devin cei care se ridică singuri deasupra celorlalți.

— Ce anume?

— Lasă-mă să-ți arăt.

Îl termină pe Addin, apoi îi închise ochii. Muie pana în sânge.

— Toate sufletele trebuie să guste moartea, spuse el.

După care se ridică să înfrunte gărzile – iar în același moment începu să răsune un clopot.

Un sarazin se repezi spre el și Altaïr îi pară atacul, cu un icnet, apoi îl respinse. Și mai mulți soldați suiau pe eșafod și se pomeni luptând cu trei odată. Unul se prăbuși urlând sub tăișul sabiei sale, altul lunecă în băltoacele de sânge, căzu și Asasinul îl termină, întrezărind o deschidere, sări de pe eșafod și în același timp activă pumnalul și străpunse un inamic când ateriza; sabia aceluia sfichiui orbește prin aer.

Ajuns în piață, își văzu singura cale de evadare și porni spre ieșire, evitând alți doi atacatori. Unul îl creștă și simți sânge cald prelingându-i-se pe mână, dar apoi îl prinse de braț și-l propulsa cu putere în celălalt. Amândoi se rostogoliră, răcnind, în țărână. Altaïr își continuă alergarea și ajunse la ieșire în clipa când apăreau trei gărzi. Avea însă factorul surpriză de partea lui și străpunse un soldat cu sabia, tăie beregata altuia cu pumnalul și-i împinse pe cei doi muribunzi care se zbăteau în spasme în calea celui de-al treilea.

Ieșirea din piață era liberă acum și aruncă o ultimă privire în urmă, spre eșafod. Li văzu pe oamenii lui Malik eliberându-l pe Asasin, apoi ieși în goană pe stradă. Acolo aștepta un al patrulea soldat, care se repezi spre el cu o lance, urlând. Altaïr sări, ferindu-se, prinse marginea ramei unei ferestre și săltă pe copertina ei, simțindu-și mușchii cântând. De jos se auzi un strigăt de frustrare; după ce se cațără iute pe acoperiș, coborî ochii și văzu un pâlț de soldați care-l urmăreau. Pentru a-i încetini, îl ucise pe unul cu un cuțit pentru aruncat, după care traversă în goană acoperișuri, așteptă oprirea dangătelor clopotului și apoi dispăru în mulțime, ascultând zvonul care se răspândea prin oraș: un Asasin ucisese regentul.

Capitolul 24

Exista totuși ceva ce Altaïr trebuia să știe.

Și pentru că acum ultimul dintre regenții Ierusalimului murise, era momentul să pună întrebarea. Se încordă, pregătindu-se, când pătrunse iarăși în odăile lui Al Mualim.

— Intră, Altaïr. Te-ai odihnit bine? Ești pregătit pentru încercările care ți-au rămas? zise Marele Maestru.

— Da, însă vreau mai întâi să stăm de vorbă. Am întrebări...

Al Mualim își indică dezaprobarea prin ridicarea bărbiei și țuguiera ușoară a buzelor. Neîndoios, își reamintea ultima ocazie când tânărul insistase să primească răspunsuri. Și-o reamintea de altfel și Altaïr, care decisese să acționeze mai precaut acum, nedorind să vadă reparația sabiei mentorului său.

— Întreabă atunci, spuse Al Mualim. Mă voi strădui să-ți răspund cât mai bine.

Altaïr trase adânc aer în piept.

— Regele neaguțătorilor din Damasc i-a ucis pe nobilii care conduceau orașul lui. Majd Addin din Ierusalim s-a folosit de frică pentru a-i sili pe locuitorii orașului să se supună. Bănuiesc că William dorea să-l omoare pe Richard și să ocupe Acra cu trupele sale. Toți bărbații aceia avuseseră sarcina de a-și ajuta conducătorii, dar au ales să-i trădeze. Nu pot să înțeleg care a fost *motivul* lor.

— Răspunsul nu ți se pare evident? Templierii doresc stăpânirea absolută. Așa cum ai observat, toate victimele tale doreau să aducă orașele lor sub stăpânirea templierilor, pentru ca aceștia să poată conduce Țara Sfântă și apoi țărmurile de dincolo de ea. Ei însă nu pot reuși în misiunea lor.

— De ce? întreabă Altaïr.

— Planurile lor depind de comoara templierilor... Partea din Eden... Aceasta însă se află acum în mâinile noastre și ei nu pot spera să-și atingă țelurile fără ea.

Bineînțeles, gândi Altaïr. Acela era obiectul la care se referiseră atâtea dintre țintele lui.

— Și ce este comoara asta? Întrebă el.

Al Mualim surâse, apoi merse către capătul opus al încăperii, se aplecă și deschise un cufăr. Scoase dinăuntru o casetă, reveni la masă și așeză caseta pe ea. Altaïr știa ce era chiar fără s-o privească, totuși își simțea ochii atrași într-acolo – ba nu, chiar *siliți* să privească. Era caseta recuperată de Malik din Templu și, ca și înainte, părea să strălucească, să radieze un soi de putere. Își dădu seama că el știuse de la bun început că aceasta era comoara despre care se vorbea. Ochii lui trecură de la casetă la Al Mualim, care-i privise reacția. Chipul Marelui Maestru purta o expresie de îngăduință, de parcă ar fi văzut pe mulți alții comportându-se la fel. Și că acesta nu era decât începutul.

Al Mualim deschise caseta și scoase dinăuntru un glob cât pumnii unui bărbat: un glob auriu cu suprafața ca un mozaic, care părea să pulseze de energie, astfel că Altaïr se trezi întrebându-se dacă nu cumva privirea îi juca feste. Dacă nu cumva globul era... *viu* într-un fel necunoscut. Apoi simți ca și cum globul l-ar fi atras.

— Aceasta este... ispita, rosti Al Mualim.

Și brusc, aidoma unei lumânări ce a fost stinsă, globul încetă să mai pulseze. Aura lui dispăruse. Atracția lui se sfârșise pur și simplu. Era din nou... un glob obișnuit, un obiect străvechi, frumos în felul său aparte, totuși doar un flecușeț.

— Nu-i decât o bucată de argint..., zise Altaïr.

— Privește-l cu atenție, insistă Al Mualim.

— Pâlpâie foarte scurt la răstimpuri, însă nu are nimic spectaculos în el. Ce ar trebui să văd?

— „Bucata” asta de argint i-a izgonit pe Adam și Eva. *Acesta este Mărul*. El a transformat toiegele în șerpi. El a despărțit apele Mării Roșii. Eris l-a folosit pentru a stârni Războiul Troian. Și tot cu ajutorul lui un dulgher sărman a schimbat apa în vin.

Mărul, Partea din Eden ? Altaïr privi obiectul cu îndoială.

- Pare destul de obișnuit ca să aibă toate puterile despre care afirmi că le-ar avea, rosti el. Cum funcționează?
- Deținătorul său poruncește asupra inimilor și minților oricui l-ar privi – oricui l-ar „gusta”, așa cum se spune.
- Atunci oamenii lui de Naplouse..., zise Altaïr gândindu-se la creaturile sărmane din spital.
- A fost un experiment care a utilizat ierburi pentru a-i simula efectele. Pentru a fi pregătiți atunci când aveau să intre în stăpânirea lui.
- Altaïr înțelese totul acum.
- Talal îi aproviziona, iar Tamir îi echipa. Se pregăteau pentru ceva... Dar pentru ce anume?
- Pentru război, răspunse sec Al Mualim.
- Iar ceilalți... cei care guvernau orașele... Ei aveau scopul de a-i strânge pe oameni. De a-i face să arate ca pacienții lui de Naplouse.
- Cetățeni perfecti. Soldați perfecti. O lume perfectă.
- Robert de Sable nu trebuie să pună niciodată mâna pe el, rosti Asasinul.
- Atâta timp cât el și frații lui vor trăi, vor încerca s-o facă.
- Atunci trebuie nimiciti.
- Exact asta ai făcut tu până acum, surâse Marele Maestru. Mai există doi templieri care necesită atenția ta. Unul în Acra, pe nume Sibrand. Altul în Damasc, pe nume Jubair.
- Vizitează-i pe starostii Oficiilor și ei te vor instrui mai departe.
- Așa cum ți-e voia, plecă fruntea Altaïr.
- Acționează iute, urmă Al Mualim. Fără doar și poate izbânzile noastre îl neliniștesc pe Robert de Sable. Discipolii care i-au mai rămas se vor strădui din răspuțeri să te prindă. Ei știu că vei veni: bărbatul cu mantie și glugă albă. Vor fi cu ochii-n patru după tine.
- Nu mă vor găsi, spuse Asasinul. Eu sunt doar un pumnal în mulțime.
- Al Mualim zâmbi, mândru din nou de elevul său.

Capitolul 25

Al Mualim îi învățase Crezul pe tinerii Altaïr și Abbas. Marele Maestru le modelase mințile fragede după regulile Ordinului.

Zilnic, după micul dejun compus din turte și curmale, guvernanta severă avea grijă să fie spălați și îmbrăcați curat și îngrijit. Apoi, cu cărțile strânse la piept, se grăbeau pe coridoare, cu sandalele lipăind pe piatră, flecărind surescitați, până ajungeau la ușa încăperii Marelui Maestru.

Aici urma un ritual. Ambii își treceau palma peste gură, pentru a schimba fața veselă în una serioasă, cea la care se aștepta Al Mualim. După care unul dintre ei ciocănea la ușă. Dintr-un motiv necunoscut, amândurora le plăcea să bată la ușă, așa că alternau – într-o zi unul, a doua zi celălalt. Așteptau apoi ca Marele Maestru să-i invite înăuntru. Acolo se așezau turcește pe perne pe care Al Mualim le pregătise special pentru ei – una pentru Altaïr și una pentru fratele lui, Abbas.

Când începuse instrucția, fuseseră speriați și nesiguri, de ei înșiși, de celălalt și în mod aparte de Al Mualim, cu care învățau diminețile și serile; după-amiaza și seara n-aveau antrenamente în curte. Petreceau ore întregi cu studierea căilor Ordinului, privindu-l pe Marele Maestru cum se plimba înainte și înapoi prin odaie, cu mâinile la spate, oprindu-se ocazional pentru a-i admonesta dacă i se părea că nu erau atenți. Amândoi găseau tulburător unicul lui ochi și, uneori, se simțeau țintuiți de el. Până ce, într-o noapte, Abbas șoptise în dormitorul lor:

— Hei, Altaïr?

Altaïr se întorsese spre el, mirat, fiindcă până atunci niciunul nu mai vorbise după stingerea luminilor. Ei rămâneau întotdeauna în tăcere, pierduți în propriile gânduri. Până în

noaptea aceea... Luna era plină și strălucea alburiu prin fe-reastră, iluminând interiorul cu un ton cenușiu, catifelat. Abbas stătea întins pe o parte, uitându-se la Altaïr, iar când acesta îl privise, își acoperise un ochi cu palma și rostise, imitând aproape perfect glasul lui Al Mualim:

— Noi nu însemnăm nimic dacă nu ne supunem Crezului Asasinilor.

Altaïr izbucnise în chicote nestăvilite și din clipa aceea cei doi deveniseră prieteni. De atunci, de câte ori Al Mualim îi mustra, auzea râsete înăbușite de îndată ce le întorcea spatele. Pe neașteptate, guvernanta descoperi că băieții pe care-i aveau în grijă nu erau chiar atât de supuși și sfoși.

Al Mualim îi învătă regulile. Regulile pe care Altaïr avea să le neglijeze mai târziu în viață, iar din *cauza* asta plătise scump. Al Mualim le spusese că Asasinii nu erau ucigași lipsiți de discernământ, așa cum îi plăcea lumii în general să creadă, ci erau însărcinați doar cu lichidarea celor răi și corupți; misiunea lor era de a aduce pacea și stabilitatea în Țara Sfântă, de a instaura nu un cod al violenței și conflictului, ci al gândirii și contemplării.

Tot el îi învătă să-și stăpânească sentimentele și emoțiile, să-și ascundă dispoziția și să fie absorbiți de lumea din jurul lor, pentru ca să se poată deplasa neobservați printre oamenii normali, ca niște spații goale, fantome în mulțime. Le spusese că pentru restul oamenilor, Asasinii trebuiau să fie un soi de magie pe care să n-o înțeleagă, dar că, precum toate felurile de magie, era de fapt realitatea supusă voinței Asasinilor.

Îi învătă să protejeze permanent Ordinul și că Frăția era „mai importantă decât tine, Altaïr, mai importantă decât tine, Abbas. Este mai importantă decât Masyaf și decât mine însumi.” Acțiunile unui Asasin nu trebuiau să cauzeze niciodată rău Ordinului. Asasinul nu trebuia să compromită niciodată Frăția.

Și totuși Altaïr avea să ignore într-o bună zi doctrina aceea, dar nu pentru c-ar fi dus lipsă de învățăturile lui Al Mualim. Marele Maestru le spusese că oamenii creaseră hotare și declaraseră că tot ce se afla între hotarele acelea era „adevărat” și „real”, dar în realitate granițele respective erau false, impuse de cei care se considerau conducători. El le arătă că granițele realității erau infinit mai largi decât putea concepe

imaginația limitată a omenirii și că doar puțini puteau să vadă dincolo de ele – doar puțini cutezau chiar să le conteste existența.

Iar aceia erau Asasinii.

Și pentru că Asasinii puteau să vadă lumea așa cum era ea cu adevărat, atunci pentru ei totul era posibil, totul era îngăduit.

Cu fiecare zi, pe măsură ce învățară mai multe despre Ordin, Altaïr și Abbas deveniră tot mai apropiați. Petreceau împreună aproape tot timpul. Indiferent ce i-ar fi învățat Al Mualim, realitatea lor de zi cu zi era de fapt lipsită de substanță. Consta doar din ei doi, guvernanta, orele predate de Al Mualim și o succesiune de antrenamente pentru luptă, fiecare cu altă specialitate. Și nici vorbă ca totul să fie îngăduit – practic nimic nu era îngăduit! Orice formă de divertisment era asigurată de băieți înșiși, așa că ei petrecură multe ore pălăvrăgind, în loc să studieze. Un subiect pe care-l discutau rareori era cel al taților. La început Abbas povesti doar că Ahmad va reveni într-o bună zi în Masyaf, dar, odată ce lunile se transformară în ani, el vorbea tot mai puțin despre asta. Altaïr îl zărea stând la fereastră și privind peste vale cu ochi umezi. Apoi prietenul lui începu să se retragă în sine și deveni mai puțin comunicativ. Nu mai zâmbea atât de des și atât de iute. Dacă înainte petrecuse ore întregi vorbind, acum se mulțumea să stea tăcut la fereastră.

Altaïr se întrebă dacă n-ar fi fost oare mai bine ca Abbas să afle adevărul. Este adevărat că atunci durerea lui ar fi izbucnit și s-ar fi intensificat, totuși după aceea s-ar fi diminuat la nivelul unei dureri surde, așa cum i se întâmplase lui Altaïr. Moartea tatei era o realitate dureroasă, dar cel puțin el știa adevărul. Era deosebirea dintre durerea surdă și sentimentul constant al deznădejdiei.

De aceea, într-o noapte, după ce lumânările fuseseră stinse, el îi povesti lui Abbas. Cu capul plecat, înghițindu-și lacrimile, îi povesti că Ahmad venise în odaia sa și acolo își luase singur viața, dar că Al Mualim decisese că era mai bine să ascundă Frăției lucrul ăsta...

— ...ca să te protejeze pe tine. Însă Marele Maestru n-a văzut cu propriii lui ochi suferința ta. Și eu mi-am pierdut

tatăl, așa că știu. Și mai știu că durerea aceea pălește în timp. Spunându-ți asta, sper să te ajut, prietene.

Abbas clipi scurt din ochi în semiîntuneric, după care se întoarse în pat, cu spatele la el. Altaïr se întrebă cum se așteptase să reacționeze prietenul său. Prin lacrimi? Furie? Neîncredere? Fusesse pregătit pentru toate. Fusesse pregătit până și pentru a-l opri pe Abbas să se ducă de îndată la Maestru. Nu se așteptase însă la această... pustietate. La această tăcere.

Capitolul 26

Altaïr stătea pe un acoperiș din Damasc și-și privea de la înălțime următoarea țintă.

Mirosul de ars îl dezgusta. Ca și vederea celor ce se întâmplau. Imaginea cărților care erau arse. Altaïr le privi scorjindu-se, înnegrindu-se și arzând, și se gândi la tatăl lui, care ar fi fost dezgustat; ca și Al Mualim, de altfel, când avea să-i povestească. Arderea cărților reprezenta un afront adus căii Asasinilor. Învățătura însemna cunoaștere, iar cunoașterea însemna libertate și putere. El știa asta. O uitase, cumva, dar și-o reamintise cu tărie.

Se retrase de la marginea acoperișului de deasupra curții interioare a *madrasah* lui Jubair din Damasc. Fumul se înălța spre el, dar toată atenția celor de dedesubt era concentrată asupra rugului. A rugului și a lui Jubair al-Hakim, care lătra ordine din apropiere. Toți îi ascultau poruncile... cu o excepție, observă Altaïr. Un cărturar care stătea retras și privea flăcările cu o expresie care părea ecoul gândurilor Asasinului.

Jubair purta cizme din piele, turban negru și avea o grimasă permanentă de nemulțumire. Altaïr îl privi cu atenție; aflase multe despre el. Jubair era cărturarul-șef din Damasc, însă doar cu numele, întrucât era un cărturar cu totul neobișnuit, care insista nu pentru răspândirea runoștințelor, ci pentru distrugerea lor. În activitatea aceea înregimentase ajutorul principalilor învățați din oraș, a căror prezență era încurajată de Salah Al'din.

Dar de ce procedau așa – să colecteze și apoi să distrugă documente? În numele unei „noi căi” sau „noi ordini”, despre care Altaïr mai auzise și anterior. Nu era clar ce implica ea, însă Asasinul știa *cine* se găsea în spatele ei. Templierii, din care făcea parte și ținta lui de azi.

— Toate scrierile din orașul ăsta trebuie distruse. Dede-subt, Jubair își îmboldea oamenii cu înflăcărea unui fanatic. Învățații care-l ajutau se mișcau cu iuțeală, cu poveri de cărți pe care le aduceau dintr-un loc necunoscut lui Altaïr. Le aruncau în flăcări, care înfloreau și creșteau cu fiecare braț nou de pergamente. Cu coada ochiului, Asasinul văzu că învățatul retras devenea tot mai agitat, până ce, brusc, de parcă nu s-ar mai fi putut stăpâni, înaintă și-l confruntă pe Jubair.

— Prietene, nu trebuie să faci asta, rosti el pe un ton jovial care îi contrazicea tulburarea evidentă. Cărțile acestea ascund multă cunoaștere, care a fost pusă acolo de străbunii noștri din motive întemeiate.

Jubair se opri și-l fulgeră cu o privire de dispreț evident.

— Și ce *motiv* e ăsta? pufni el.

— Ele sunt faruri menite să ne călăuzească, să ne salveze din bezna care înseamnă ignoranță, îl imploră cărturarul.

Vâlvătaile dansau înalt îndărătul lui. Învățații veneau cu alte brațe de pergamente pe care le aruncau pe rug, iar unii dintre ei se uitau neliniștiți către discuția celor doi.

— Ba nu. Jubair făcu un pas înainte, silindu-l pe protestatar să bată în retragere. Bucățile astea de hârtie sunt acoperite cu minciuni. Ele vă otrăvesc mințile. Câtă vreme există, nu puteți spera să vedeți lumea așa cum este cu adevărat.

Cărturarul nu-și putea tăinui frustrarea, deși se străduia cu disperare să fie rezonabil.

— Cum poți să acuzi niște pergamente că sunt arme? Ele sunt unelte pentru învățătură.

— Te-ntorci la ele pentru răspunsuri și mântuire. Jubair mai înaintă un pas, iar celălalt se retrase ca într-un dans. Te bizui mai mult pe ele, decât pe tine însuși, iar asta te face slab și prost. Te încrezi în cuvinte, în picături de cerneală. Te-ai întrebat vreodată cine le-a pus acolo? Sau de ce? Nu! Le accepti pur și simplu fără nicio întrebare. Dar dacă cuvintele sunt amăgiri, așa cum se întâmplă adesea? Asta-i pericolos!

Cărturarul păru derutat. Parcă cineva i-ar fi spus că albul este negru, și noaptea este zi.

— Greșești, insistă el. Textele oferă darul cunoașterii. Noi avem nevoie de ele.

Jubair se întunecă la chip.

— Îți iubești scrierile prețioase? Ai face orice pentru ele?

— Da, da. Bineînțeles!
Jubair rânji. Un rânjec crud.

— Atunci alătură-te lor.

Își puse ambele palme pe pieptul celuilalt și-l îmbrânci violent înapoi. Pentru o clipă cărturarul flutură disperat din brațe, cu ochii larg deschiși de surprindere, ca și cum ar fi sperat să poată zbura și evita flăcările lacome, însă forța îmbrâncelii își spuse cuvântul și căzu înapoi, zbătându-se pe rugul de căldură mistuitoare. Urlă și se zbatu, dând din brațe. Mantia îi luă foc. Pentru o secundă, păru că încearcă să stingă flăcările, dar acestea îi cuprinseseră deja mânecele. Apoi zbieretele îi încetară. Iar fumul care se ridica spre Altaïr avea în plus izul greșos al cărnii omenești arse. Asasinul își acoperi nasul. În curtea de sub el, cărturarii făcură la fel.

Jubair se răsuci spre ei și rosti:

— Oricine vorbește așa cum a făcut-o el reprezintă o amenințare la fel de mare. Mai este altul printre voi care dorește să mă înfrunte?

Nu se auzi nicio replică, iar ochii speriați îl priviră de deasupra palmelor ținute peste nasuri și guri.

— Perfect, urmă Jubair. Poruncile pe care le-ați primit sunt destul de simple. Mergeți în oraș. Strângeți toate scrierile rămase și puneți-le peste mormanele de pe străzi. După ce ați terminat, voi trimite cotigi care să le ridice, pentru a putea fi distruse.

Cărturarii plecară. Curtea interioară rămase pustie. Era un spațiu minunat din marmură, pângărită pentru totdeauna de obscenitatea focului. Jubair se plimba în jurul rugului, privind-l gânditor. La răstimpuri arunca priviri neliniștite în jur și părea să asculte cu atenție. Nu se auzeau însă decât trosnetele flăcărilor și propria lui răsufare. Bărbatul se destinse puțin, ceea ce-l făcu pe Altaïr să zâmbească. Jubair știa că Asasinii erau pe urmele lui. Crezându-se mai isteț decât ei, trimisese sosii ale sale pe străzile orașului – sosii însoțite de cele mai credincioase gărzi ale lui, pentru ca amăgirea să fie totală. Altaïr se deplasă silențios pe acoperiș, până ajunse chiar deasupra rugului de cărți. Jubair se credea în siguranță aici, zăvorât în *madrakah*.

Dar nu era. Și își executase ultimul supus, își arsese ultima carte.

Clic.

Jubair ridică ochii și-l văzu pe Asasin coborând spre el, cu pumnalul întins. Încercă să se ferească, dar era prea târziu și lama i se înfipse în gât. Cu un suspin, se prăvăli pe marmură.

Pleoapele i se zbătură.

— De ce... de ce ai făcut asta?

Altaïr se uită la trupul înnegrit al cărturarului, care zăcea în foc. Cu carnea arsă de pe țeastă, părea că rânjește.

— Oamenii trebuie să fie liberi să facă așa cum cred, răspunse el și scoase pumnalul din rană. Sângele picură pe marmură. Noi nu avem dreptul să-i pedepsim pe alții pentru că gândesc așa cum o fac, indiferent dacă nu suntem de acord cu ei.

— Și atunci... ce? horcăi muribundul.

— Tu ar trebui să fii cel mai în măsură s-o știi. Să-i educăm. Să-i *învățăm* să deosebească binele de rău. Cunoașterea trebuie să fie cea care-i eliberează, nu forța.

Jubair chicoti.

— Ei nu-nvață, fiindcă sunt de neclintit în felul lor. Ești naiv dacă crezi altfel. Asta-i o boală, Asasinule, pentru care nu există decât un singur leac.

— Greșești. Și de aceea trebuie să fii redus la tăcere.

— Oare eu nu semăn cu cărțile prețioase pe care tu-ncerci să le salvezi? Oare eu nu reprezint o sursă de cunoștințe cu care nu ești de acord? Cu toate astea, te grăbești să-mi curmi viața.

— Este un sacrificiu mărunț, pentru a salva mulți alții, Este necesar.

— Oare nu pergamentele străvechi i-au inspirat pe cruciați? Oare nu ele le dau lui Salah Al'din și oamenilor lui sentimentul de mânie justificată? Textele lor îi pun în pericol pe alții. Ele aduc moarte în urma lor. Și eu am făcut un sacrificiu mărunț. Surâse. Contează prea puțin acum. Fapta ta este săvârșită. Eu nu mai exist.

Închise ochii și muri. Altaïr se ridică în picioare. Privi în jurul curții și-i văzu frumusețea, dar și urâtenia. Apoi, auzind pași care se apropiau, dispăru. Peste acoperișuri și pe străzi. Topindu-se în oraș. Devenind doar un pumnal în mulțime...

— Am o întrebare pentru *tine*, spuse Al Mualim la următoarea lor întâlnire.

Îi restabilise statutul integral lui Altaïr, care era din nou Maestru Asasin. Se părea totuși că mentorul său dorea să se asigure, să se convingă că Altaïr învățase ceva.

— Ce este adevărul? continuă Al Mualim.

— Noi ne punem credința în propriile persoane, răspunse Altaïr nerăbdător să-i facă plăcere și să-i arate că se schimbă într-adevăr; că decizia lui de a arăta milă fusese cea corectă. Noi vedem lumea așa cum este în realitate și sperăm că într-o bună zi toată omenirea s-ar putea s-o vadă la fel.

— Atunci ce este lumea?

— O iluzie. Putem fie să ne supunem ei – așa cum face majoritatea oamenilor –, fie s-o transcendem.

— Ce înseamnă s-o transcendem?

— Să recunoaștem că legile nu provin de la divinitate, ci de la rațiune. Eu înțeleg acum că nouă Crezul nu ne poruncește să fim liberi. Și, brusc, Altaïr înțelese cu adevărat și adăugă: El ne poruncește să fim înțelepți.

Până atunci respectase Crezul, dar fără să-i cunoască adevăratul înțeles. Era o chemare la reflecție, la aplicarea gândirii, învățămintelor și rațiunii în toate acțiunile.

Al Mualim încuviință din cap.

— Înțelegi acum de ce templierii reprezintă o amenințare?

— Noi risipim iluzia, pe când ei o folosesc pentru a conduce.

— Exact. Pentru a remodela lumea într-o imagine mai plăcută pentru ei. De aceea te-am trimis să le furi comoara. De aceea o țin sub lacăt. Și de aceea tu îi ucizi. Atâta timp cât va supraviețui măcar un templier, va supraviețui și dorința lor de a crea o Nouă Ordine Mondială. Acum trebuie să-l cauți pe Sibrand. După moartea lui, Robert de Sable va fi în sfârșit vulnerabil.

— Așa voi face.

— Siguranța și pacea să fie cu tine, Altaïr.

Capitolul 27

Altair porni în ceea ce spera să fie ultima să călătorie spre Acra, un oraș însemnat de cicatricele bătăliilor, deasupra căruia atârna giulgiul permanent al morții. Acolo își derulă investigațiile, apoi îl vizită pe Jabal la Oficiu, pentru a-și lua însemnul. La menționarea numelui lui Sibrand, Jabal încuviință din cap cu înțelepciune.

— Îmi este cunoscut. Recent a fost numit conducător al Cavalerilor Teutoni, locuiește în Cartierul Venețian și conduce portul Acrei.

— Și eu am aflat toate astea... dar și multe altele.

Jabal arcui sprâncenele, impresionat.

— Continuă, atunci.

Altair îi povestește că Sibrand rechiziționase corăbiile din docuri, intenționând să le folosească în organizarea unei bloca-de navale, dar nu pentru a împiedica un atac al lui Salah Al'din. Acesta era aspectul revelatoriu. Potrivit celor aflate de Asasin, Sibrand intenționa să împiedice aprovizionarea oamenilor lui Richard. Era perfect logic. Templierii îi trădau chiar pe ai lor. Totul părea să se clarifice: natura obiectului furat, identitatea Frăției care lega laolaltă țintele sale, ba chiar și scopul lor final. Cu toate astea...

Cu toate astea, exista un sentiment de care nu se putea descotorosi. Senzația că, până și acum, nesiguranța se învoldura în jurul lui ca pâclele din zori.

— Se spune că Sibrand este mistuit de frică, că este de-a dreptul înnebunit de vestea apropierei morții. El a închis intrarea în cartierul docurilor și acum se ascunde înăuntru, așteptând să-i sosească nava.

Jabal căzu pe gânduri.

— Asta va face lucrurile mai periculoase. Mă întreb cum a aflat despre misiunea ta?

— Toți cei pe care i-am ucis erau legați între ei. Al Mualim m-a avertizat că veștile despre faptele mele s-au răspândit printre ei.

— Să fii cu ochii în patru, spuse Jabal și-i înmână pana.

— Bineînțeles, *rafiq*, deși cred că asta va fi în avantajul meu. Frica îl va slăbi.

Se întoarse, gata să plece, însă Jabal îl opri.

— Altaïr...

— Da?

— Îți datorez scuze.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am îndoit în privința devotamentului tău pentru cauza noastră.

Asasinul căzu pe gânduri.

— Nu. Eu am greșit. M-am considerat mai presus de Crez. Nu-mi datorezi nimic.

— Cum dorești, prietene. Du-te în siguranță.

Altaïr merse la docuri, trecând de bariera lui Sibrand cu ușurința cu care respira. În spatele lui se înălțau zidurile Acrei în diverse stadii de degradare; în fața lui portul era plin de corăbii și plute, epave și carcase din lemn. Unele funcționau, altele erau rămase de la asediu. Transformaseră marea albastră și strălucitoare într-o întindere de rămășițe maronii plutitoare.

Docurile din piatră sură decolorată de soare formau un oraș în sine. Acolo munceau și locuiau docherii, în felul lor lipsit de griji, cu chipurile bătute de vânt și soare care erau obișnuite să zâmbească.

Nu însă și azi. Nu sub comanda lui Sibrand, Marele Maestru al Cavalerilor Teutoni. El nu numai că poruncise blocarea intrării în cartier, ci îl ticsise și cu gârzi. Teama de moarte era ca o boală ce se răspândise printre soldații săi. Grupuri de soldați mergeau prin docuri cu ochi iscoditori. Erau alerti și duceau adesea mâinile spre mânerele spadelor late. Erau nervoși și asudau sub zalele grele.

Auzind agitație, Altaïr se îndreptă spre locul respectiv și văzu că la fel procedau soldați și cetățeni. Un cavaler răcnea la un preot. În apropiere, tovarășii preotului priveau neliniș-

țiți, pe când docheri și neguțători se apropiau să asiste la spectacol.

— G-greșești, stăpâne Sibrand. Eu n-aș fi propus niciodată un act de violență împotriva vreunui om – și cu siguranță nu împotriva dumitale.

Așadar, acesta era Sibrand. Altaîr îi privi părul negru, sprâncenele groase și ochii aspri, care păreau că se rotesc nebu-nește, ca ai unui câine turbat de soare. Se înarmase cu tot ce găsisese și centurile îi atârnavă pe șoldurile îngreunate de săbii, pumnale și cuțite. Pe spate purta arcul lung și penele săgeților se ridicau din tolbă deasupra umărului său drept. Părea epuizat. Un bărbat aflat în pragul prăbușirii.

— Așa zici tu, latră el împruscându-l pe preot cu stropi de salivă, însă nimeni de aici nu-ți va întări spusele. Ce pot eu să-nțeleg din asta?

— Stăpâne, eu... eu duc o viață simplă, ca toți cei din tagma noastră. Nu dorim să atragem atenție asupra noastră.

— Poate. Sibrand închise ochii, după care îi deschise brusc. Sau poate că ei nu te cunosc, fiindcă tu nu ești un om al Domnului, ci un Asasin.

Apoi îl îmbrânci brutal, iar bătrânul preot se dezechilibrează și căzu, după care se ridică greoi în genunchi.

— Niciodată.

— Porți aceeași mantie.

Preotul era disperat acum.

— Dacă ei îmbracă aceleași straie ca noi, o fac doar pentru a inspira nesiguranța și frica. Nu trebuie să cedezi în fața lor.

— Mă numești laș? răcni Sibrand cu glas răgușit, îmi pui la îndoială autoritatea? Speri, poate, să-i întorci pe cavalerii mei împotriva mea?

— Nu. Nu. N-nu înțeleg de ce-mi faci asta... N-am făcut nimic rău.

— Nu-mi amintesc să te fi acuzat că ai făcut ceva rău, ceea ce face cu atât mai ciudată răbufnirea ta. Oare nu cumva tocmai prezența vinovăției determină o mărturisire?

— Dar n-am nimic de mărturisit, protestă preotul.

— Aha! Sfidător până în ultima clipă.

Bătrânul preot păru cu adevărat înspăimântat. Cu cât spunea mai multe, cu atât își agrava situația.

— Ce vrei să spui?

Altaір văzu cum pe chipul lui apăreau treptat emoții de teamă, confuzie, disperare și deznădejde.

— William și Garnier au fost prea încrezători și au plătit pentru asta cu viața. Eu nu voi comite aceeași greșeală. Dacă ești cu adevărat un om al Domnului, atunci Creatorul va avea grijă de tine. Să-l lăsăm pe El să-mi oprească brațul.

— Ai înnebunit? strigă preotul și se întoarce pentru a-i implora pe spectatori. Niciunul dintre voi nu intervine să-l oprească? Este în mod clar otrăvit de propria-i frică – împins să vadă inamici acolo unde nu există.

Tovarășii lui se foiră stânjeniți, însă nu rostiră nimic. Restul oamenilor continuau să privească impasibili. Preotul nu era un Asasin, le era limpede, dar nu conta ce credeau ei. Îi mulțumea că nu erau ținta furiei lui Sibrand.

— Se pare că oamenii îmi împărtășesc îngrijorarea, rosti Sibrand și-și trase sabia din teacă. Tot ce fac eu fac pentru Acra.

Preotul țipă când Sibrand îi înfipse sabia în burtă, o răsu-ci, după care o trase afară și-i șterse tăișul. Bătrânul se zvâr-coli pe doc, apoi muri. Gărzile lui Sibrand ridicară cadavrul și-l aruncară în apă.

Sibrand îi privi și după aceea spuse:

— Rămâneți vigilenți, oameni buni. Anunțați gărzilor orice activități suspicioase. Mă îndoiesc c-am scăpat de toți Asasinii. Ticăloși încăpățânați... Acum întoarceți-vă la treburile voastre.

Altaір îl privi cum se îndreptă împreună cu două gărzi către o barcă cu vâsle. Leșul preotului se lovi de bordajul acesteia când porni, apoi pluti printre rămășițele din port. Asasinul cercetă atent marea și zări o corabie impunătoare în depărtare. Se gândi că trebuia să fie ascunzătoarea lui Sibrand. Își reîntoarce privirea la barca sa și-l văzu pe cavalier uitându-se atent la apa din jur. Îi căuta pe Asasini. Mereu era în căutarea lor. De parcă ar fi fost posibil să răsară de sub valuri.

Și exact asta avea el să facă, decise tânărul, după care merse la cel mai apropiat schelet de corabie și, sărind pe el, traversă cu ușurință pe bărci și plute spre nava lui Sibrand. Îl zări pe teuton suind pe puntea principală și iscodind întruna marea dimprejur. Altaір îl auzi poruncindu-le gărzilor să pă-

zească punțile inferioare, apoi avansă pe o plută aflată chiar lângă corabie.

Un străjer îl văzu și ridică arcul, însă Altaір azvârli imediat un cuțit, blestemându-se în gând că nu avusese timp să pregătească uciderea aceea. În loc să se prăbușească silențios pe lemnul plutei, soldatul căzu în apă cu un plescăit zgomotos.

Privi imediat puntea corăbiei, unde Sibrand auzise, de asemenea, plescăitul și intrase în panică.

— Știu că ești acolo, Asasinule! răcni el și-și luă arcul de pe umăr. Cât crezi că te poți ascunde? Am o sută de oameni care scotocesc docurile. Ei te vor găsi. Iar după aceea vei suferi pentru păcatele tale.

Altaір se lipi cât mai strâns de cadrul plutei, ascuns vederii celor de pe corabie. Apa clipocea, lovindu-se de laturile plutei. În rest era liniște. O liniște de mormânt, care probabil îl scotea din minți pe Sibrand în aceeași măsură în care îl mulțumea pe Altaір.

— Arată-te, lașule! insistă Sibrand, însă teama i se simțea în glas. Înfruntă-mă și să terminăm odată pentru totdeauna.

Toate la vremea lor, își spuse Asasinul. Sibrand aruncă o săgeată în gol, apoi înstrună alta și o trase de asemenea.

— Toată lumea la posturi! răcni conducătorul teutonilor către punțile de dedesubt. Asasinul este acolo, pe undeva. Găsiți-l! Veniți-i de hac! Cine-mi va aduce capul lui va fi avansat.

Altaір sări de pe plută pe corabie, aterizând cu un bufnet surd, care i se păru că rezonază pe suprafața tăcută a mării. Așteptă, ținându-se de bordaj, și auzi strigătele panicate ale lui Sibrand de deasupra. Apoi începu să se cațere. Când bărbatul se întoarse cu spatele, sui pe punte, ajungând la numai câțiva metri de Marele Maestru al Cavalerilor Teutoni, care se plimba agitat, zbierând amenințări la adresa valurilor, dar și insulte și porunci gărzilor lui, care alergau dedesubt.

Sibrand era un om mort, gândi Altaір, furișându-se îndărătul lui. Propria-i teamă îl omorâse în aceeași măsură, deși era prea neghiob s-o știe.

— Te rog... nu face asta, horcăi teutonul când se prăbuși pe punte cu pumnalul lui Altaір înfipt în gât.

— Ți-e frică? întrebă Asasinul, scoțând pumnalul.

— Bineînțeles, replică Sibrand de parcă s-ar fi adresat unui idiot.

AltaİR își reaminti cruzimea manifestată de celălalt față de preot.

— Acum însă vei fi în siguranță, rosti el, ținut în brațe de Dumnezeuul tău...

Sibrand scoase un chicot horcăit.

— Frații mei nu te-au învățat nimic? Știu ce m-așteaptă. Știu ce ne-așteaptă pe toți.

— Dacă nu este Dumnezeuul tău, ce poate fi atunci?

— Nimic. Nimic nu ne-așteaptă. Iar ăsta-i lucrul de care mă tem.

— Nu ești credincios, zise AltaİR.

Să fi fost oare adevărat? Sibrand să nu fi crezut în nimeni? Să nu fi crezut în nicio divinitate?

— Cum as putea să fiu, ținând seama de ceea ce știu? De ceea ce am văzut? Comoara noastră a fost dovada.

— Dovada... a ce?

— A faptului că viața asta-i tot ce avem.

— Mai zăbovește nițel atunci, insistă AltaİR, și spune-mi despre rolul pe care trebuia să-l joci tu.

— O blocadă navală, murmură Sibrand, care să-i împiedice pe nebunii de regi și regine să trimită întăriri. Odată ce noi... Odată ce noi...

Începuse să se prăpădească repede acum.

— ...cucereați Țara Sfântă? completă AltaİR.

Sibrand tuși violent. Când vorbi din nou, dinții lui erau pătați de sânge.

— Când îi aduceam *libertatea*, prostule! Când o eliberam de tirania credinței.

— „Libertate”? Tu ai acționat pentru a cuceri orașe, pentru a controla mințile oamenilor. I-ai ucis pe toți cei care vorbeau împotriva ta.

— Eu mi-am urmat ordinele, crezând în cauza mea. La fel ca tine.

— Să nu te temi, zise AltaİR și-i închise ochii.

— Suntem aproape, AltaİR.

Al Mualim se ridică de la masă, trecând printr-o rază densă de lumină ce pătrundea prin fereastră. Porumbeii gângureau voioși în arșița după-amiezii și în văzduh se simțea aceeași mireasmă dulce. În ciuda zilei frumoase – și cu toate

că Altaïr își recâștigase rangul și, mai important, încrederea Maestrului –, Asasinul nu se putea destinde pe deplin.

— Robert de Sable este acum singurul care stă între noi și victorie, continuă Al Mualim. Glasul lui este cel care dă poruncile. Mâna lui este cea care plătește aurul. Odată cu el va muri știința despre comoara templierilor și a oricărei amenințări pe care o poate reprezenta ea.

— Eu tot nu înțeleg cum poate obiectul acela să cauzeze atâta haos, zise Altaïr.

Reflectase asupra ultimelor cuvinte misterioase ale lui Sibrand. Se gândise la glob – Partea din Eden. Desigur, îi simțise pe propria piele farmecul misterios, însă cu certitudine avea doar puterea de a uimi și distrage atenția. Ar fi putut oare exercita cu adevărat o atracție mai presus de cea a oricăror podoabe? Trebuia să admită că ideea i se părea destul de fantezistă.

Al Mualim încuviință încetișor din cap, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Partea din Eden este întruparea ispitei – ajunge să privești ce i-a făcut lui Robert. După ce i-a gustat puterea, aceasta l-a mistuit. A văzut-o nu ca pe o armă periculoasă ce trebuie distrusă, ci ca pe o unealtă care să-l ajute să-și realizeze ambiția vieții.

— El a visat la *putere*, așadar?

— Da și nu. El a visat – încă visează – la pace, ca și noi.

— Este totuși un bărbat care a căutat să vadă Țara Sfântă distrusă de război...

— Nu, Altaïr! strigă Al Mualim. Cum este posibil să nu vezi adevărul când tocmai tu mi-ai deschis ochii în această privință?

— Ce vrei să spui? se încruntă Asasinul nedumerit.

— Ce doresc el și acoliții lui? O lume în care toți oamenii să fie uniți. Eu nu-i disprețuiesc obiectivul, ci-l împărtășesc. Dar îi contest *mijloacele*. Pacea este ceva ce trebuie învățat. Ce trebuie înțeles. Ce trebuie îmbrățișat, dar...

— El vrea s-o impună cu sila.

Altaïr aprobă din cap. Înțelegea.

— Iar în decursul procesului, urmă Marele Maestru, ne va răpi liberul arbitru.

— Mi se pare... interesant să gândești despre el în felul ăsta.

— Să nu nutrești niciodată ură pentru victimele tale, Altaïr. Asemenea gânduri sunt înveninate și-ți vor încețoșa judecata.

— Dar atunci n-ar putea fi convins? Nu l-am putea determina să pună capăt misiunii lui nebunești?

Al Mualim clătină din cap încet și trist.

— Am vorbit cu el – în felul meu – prin intermediul tău. Oare ce au fost asasinatele tale, dacă nu tot atâtea mesaje? Totuși, el a ales să ne ignore.

— Atunci nu ne-a mai rămas decât un singur lucru de făcut.

Avea să pornească în sfârșit pe urmele lui de Sable. Gândul acela îl entuziasmă pe Altaïr, dar avu grijă să-l echilibreze cu precauție. Nu avea să mai repete eroarea de a-l subestima. Nici pe de Sable și nici pe alții.

— În Ierusalim l-ai înfruntat întâia oară și tot acolo îl vei găsi acum, rosti Al Mualim, apoi eliberă pasărea. Du-te, Altaïr. Este timpul să terminăm.

Asasinul ieși din odaie, coborî treptele până la ușa turnului și ieși în curte. Abbas stătea pe gard și Altaïr îi simți privirea. Se opri și se întoarse să-l înfrunte. Ochii li se întâlniră și Altaïr fu gata să spună ceva... nu era sigur ce anume. Apoi se răzgândi. Îl aștepta o misiune. Rănilor vechi erau exact asta – răni vechi. În mod reflex însă, inconștient, mâna i se ridică spre coaste.

Capitolul 28

A doua zi, după ce află de la Altaïr adevărul despre tatăl său, Abbas fu chiar și mai retras și nimic din ce-i spuse prietenul lui nu-l putu scoate din starea aceea. Mâncară micul dejun în tăcere, supunându-se ursuzi poruncilor guvernantei, apoi meraseră în cabinetul lui Al Mualim și-și ocupară locurile.

Dacă Al Mualim observă vreo schimbare la cei doi elevi ai săi, nu comentă nimic. Poate că în sinea lui era încântat că băieții păreau mai puțin ușor de distras în ziua aceea. Poate presupuse că pur și simplu cei doi se certaseră, așa cum mai fac uneori tinerii.

Altaïr însă își simțea măruntaiele răscolite și mintea torturată. De ce nu zisese nimic Abbas? De ce nu reacționase la spusele lui?

Avea să-și capete răspunsul mai târziu, în aceeași zi, când meraseră în curtea pentru antrenamente. Urmău să se antreneze la sabie, fiind parteneri ca întotdeauna. Însă azi Abbas decise că nu dorea să folosească săbiile de lemn, cu care se luptau de obicei, ci pe cele cu tăișuri strălucitoare la care intenționau să promoveze.

Labib, instructorul lor, fu încântat.

— Excelent, excelent, îi aplaudă el, dar, nu uitați, nu se poate câștiga nimic din vărsarea de sânge. Nu doresc să-i punem la treabă pe doctori. Țsta va trebui să fie atât un test al abilității, cât și al șireteniei și moderației.

— Șiretenie, repetă Abbas. Asta ar trebui să ți se potrivească, Altaïr. Tu ești un tip șiret și perfid.

Acelea fură primele cuvinte pe care i le adresase până atunci în ziua aceea. Iar când le rosti, îl fixă cu atâta dispreț și ură, încât Altaïr știu că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între ei. Se uită spre Labib, dorind să-l implore să nu îngă-

duie lupta, însă instructorul sărea deja gardul scund care înconjura dreptunghiul dedicat antrenamentelor, încântat de posibilitatea de a asista, în cele din urmă, la o înfruntare mai apropiată de realitate.

Își ocupară pozițiile. Altaïr înghiți un nod, iar Abbas îl pironi cu privirea.

— Frate, rosti Altaïr, ceea ce am spus azi-noapte...

— *Să nu-mi spui mie „frate”!* strigă celălalt și cuvintele lui răsunară în jurul curții.

După aceea sări la Altaïr cu o ferocitate pe care n-o văzuse niciodată la el. Cu toate că dinții îi erau dezgoliți, Altaïr îi putea zări lacrimile din colțurile ochilor. Știa prea bine că nu se datorau doar simplei mâinii.

— Nu-i bine ce faci, Abbas, replică el apărându-se cu disperare.

Privi în stânga și văzu expresia nedumerită a instructorului, care, în mod clar, nu știa ce să înțeleagă din izbucnirea lui Abbas și nici din ostilitatea neașteptată dintre cei doi. Altaïr văzu alți doi Asasini care se apropiau de terenul de antrenament, după ce auziseră în mod evident strigătul lui Abbas. Chipuri apărură la fereastra turnului de apărare de lângă intrarea citadelei. Se întrebă dacă îi privea și Al Mualim...

Abbas fandă, silindu-l pe Altaïr să eschiveze în lateral.

— Ai grijă, Abbas..., îl mustră Labib.

— Vrea să măucidă, Maestre! strigă Altaïr.

— Nu exagera, fiule, replică instructorul, deși nu suna pe de-a întregul convins. Ai putea să înveți din avântul fratelui tău.

— *Nu sunt...*, atacă Abbas. *Fratele...* Cuvintele îi erau punctate prin lovituri sălbătice de sabie. *Lui...*

— Ți-am spus totul ca să te-ajut! strigă Altaïr.

— Ba nu! răcni celălalt. Ai mințit!

Lovi din nou cu putere și lamele de oțel zăngăniră puternic. Altaïr se pomeni împins înapoi de forța aceea, se poticni de garduleț și fu cât pe-acți să se răstoarne peste el. Sosiseră și mai mulți Asasini. Unii păreau îngrijorați, alții gata de distracție.

— Apără-te, Altaïr, apără-te! strigă Labib, aplaudând încântat.

Altaïr ridică sabia, ripostă loviturilor lui Abbas și-l sili să revină în centrul dreptunghiului.

— Am spus adevărul, șuieră el când se apropie și tășurile săbiilor se încleștară din nou. Ți-am spus adevărul pentru a-ți sfârși suferințele, tot așa cum aș fi vrut să se sfârșească și chinurile mele.

— Ai mințit ca s-abați rușinea asupra mea, rosti Abbas, retrăgându-se în poziție semighemuită, cu un braț retras așa cum fuseseră învățați, cu tăișul sabiei tremurând.

— *Nu!* strigă Altaïr.

Se retrase iute când Abbas fandă spre el, dar, printr-o șfichiuire a încheieturii, celălalt îl atinse cu tăișul sabiei și-i deschise o creastăură care sângeră cald pe coaste. Altaïr privi spre Labib cu ochi rugători, însă îngrijorarea lui fu primită cu un gest nepăsător din mână. Își duse o mână la rană și întinse apoi degetele însângerate spre Abbas.

— Oprește-te, îl rugă el. Am spus adevărul în speranța de a-ți aduce liniște.

— Liniște, repetă Abbas adresându-se acum celor din jur. Ca să-mi aducă *liniște*, el mi-a spus că tata s-a sinucis.

Urmă un moment de tăcere generală provocată de șoc. Altaïr se uită de la Abbas la cei care-i priveau acum, neizbutind să priceapă turnura evenimentelor. Secretul pe care jurase să-l păstreze fusese făcut public.

Ridică ochii spre turnul lui Al Mualim. îl zări pe Marele Maestru stând acolo și privind, cu mâinile încrucișate la spate și o expresie impenetrabilă pe chip.

— *Abbas!* strigă Labib, înțelegând până la urmă că ceva nu era în regulă. *Altaïr!*

Însă cei doi băieți îl ignorară și săbiile lor se ciocniră din nou. Chinuit de durere, Altaïr era silit să se apere.

— Am crezut..., începu el.

— Ai crezut c-o să abați rușinea asupra mea! răcni Abbas.

Lacrimile îi șiroiau pe față și-i dădu ocol lui Altaïr, apoi avansă brusc, fluturând sălbatic sabia. Altaïr eschivă și găsi un spațiu printre brațul și trupul său. Lovi prompt și-i făcu o rană pe brațul stâng despre care spera că-l va opri măcar cât să încerce să-i explice...

Abbas țipă de durere. După aceea, cu un răcnet asurzitor, se năpusti asupra lui Altaïr, care se strecură pe sub sabia agitată orbește și-și folosi umărul ca să-l dezzechilibreze, astfel că amândoi se rostogoliră pe jos, într-un vâlmășag de pă-

mânt și straițe însângerate. Se încleștară câteva clipe în țărână, după care Altaïr simți un junghi arzător: Abbas își înfipse degetul mare în rana pe care i-o deschisese între coaste, după care profitând de durerea creată, se răsuci, ajunse deasupra lui și-l țintui la pământ. Scoase fulgerător pumnalul de la brâu și-i lipi tăișul de beregată. Ochii lui sălbatici îl fixau pe Altaïr. Din ei continuau să șiroiască lacrimi. Respira gâfâit printre dinții dezveliți.

— *Abbas!* se auzi un strigăt. Nu era nici Labib, nici vreun alt spectator, ci răsunase de la fereastra lui Al Mualim. Lasă jos cuțitul, imediat! mugi Marele Maestru și vocea îi răsună ca un tunet în curtea interioară.

Replica lui Abbas sună stinsă și disperată.

— Numai după ce va recunoaște.

— Ce să recunosc? răcni Altaïr, zbatându-se, dar nereușind să-l împingă de pe el.

Labib sărise deja gărdulețul.

— Gata, Abbas, rosti el și ridică palmele cu un gest liniștitor. Fă așa cum spune Marele Maestru.

— Dacă te mai apropii un pas, îi retez beregata, mârâi Abbas.

Instructorul se opri.

— Abbas, vei fi închis în temniță pentru asta. Nu așa se comportă membrii Ordinului. Aici sunt și săteni, iar zvonul se va răspândi.

— Nu-mi pasă! hohoti Abbas. El trebuie să recunoască. Trebuie să recunoască c-a mințit despre tata.

— Ce a mințit?

— Mi-a spus că tata și-a luat singur viața. C-a venit în odaia lui ca să-și ceară iertare, după care și-a retezat gâtul. Dar *a mințit*. Tata nu s-a sinucis, ci a părăsit Frăția. Acela a fost felul prin care și-a cerut iertare. Spune-mi c-ai mințit!

De data asta înfipse vârful pumnalului în grumazul lui Altaïr, pe care apăru o picătură de sânge.

— Încetează, Abbas! răcni Al Mualim din turnul său.

— Ai mințit, Altaïr? întrebă Labib.

Tăcerea pogorî asupra curții: toți așteptau răspunsul lui Altaïr. El ridică ochii spre Abbas.

— Da, spuse Altaïr, am mințit.

Abbas se lăsă pe spate pe călcâie și închise ochii strâns. Durerea care-l străbătea părea să-i afecteze întregul corp și dă-

du drumul pumnalului să-i cadă din mână pe pământ, după care începu să plângă. Încă hohotea când Labib ajunse la el, îl prinse de braț, îl trase brutal în picioare și-l dădu pe mâinile a două gărzi care sosiră iute. După alte secunde, Altaïr fu ridicat tot cu brutalitate și împins spre temniță.

Al Mualim decise că după o lună petrecută în celule își puteau relua instrucția. Delictul lui Abbas fusese considerat cel mai grav, deoarece îngăduise să se lase copleșit de emoții și discreditase astfel Ordinul. Fusese pedepsit cu prelungirea instruirii cu încă un an – avea să fie tot în curtea de antrenament cu Labib, când Altaïr avea să fie numit Asasin. Nedreptatea îi spori ura față de Altaïr, care, treptat, ajunse să-l vadă ca pe un ins jalnic, ursuz și ranchiunos. Când citadela fusese atacată, Altaïr îi salvase viața lui Al Mualim și fusese ridicat la rangul de Maestru Asasin, în ziua aceea Abbas scui-pase la picioarele lui, însă Altaïr se mulțumise să-i rânjească disprețuitor. Abbas, decisese el, era tot atât de slab și de nepriceput pe cât fusese propriul său tată.

Privind în urmă, poate că așa începuse el însuși să devină arogant.

Capitolul 29

Când sosi la Oficiul din Ierusalim, Altaïr era un om schimbat. Nu mai avea să comită greșeala de a crede că drumul i se încheiase; aceea ar fi fost o eroare caracteristică vechiului Altaïr. Nu, el știa că era abia începutul. Părea că și Malik simțise asta. Când intră în camera sa, Altaïr simți ceva schimbat în starostele Oficiului — un nou respect și înțelegere.

— Siguranță și pace, Altaïr, rosti el.

— Și ție de asemenea, frate, replică Altaïr și între ei doi se transmise ceva nerostit.

— Căile Destinului se pare că sunt de nepătruns...

Altaïr aprobă din cap.

— Este adevărat, așadar? Robert de Sable se află în Ierusalim?

— I-am văzut pe cavaleri cu propriii mei ochi.

Degetele lui Malik se ridicară inconștient spre ciotul celui-lalt braț. Așa făcea de fiecare dată când amintea de templieri.

— Bărbatul ăla aduce peste tot nenorocirea. Dacă se află aici, este pentru că vrea să facă rău. Nu-i voi oferi șansa de a acționa, spuse Altaïr.

— Frate, nu lăsa răzbunarea să-ți încetezeze gândurile. Amândoi știm că din asta nu poate ieși nimic bun.

— N-am uitat, surâse Altaïr. N-ai de ce te teme. Nu caut răzbunare, ci cunoaștere.

Altădată ar fi rostit cuvintele acelea papagalicește, știind ce era de așteptat din partea lui să spună. Acum le credea cu adevărat.

O dată în plus, Malik înțelese, cumva.

— Cu adevărat, zise el, nu mai ești cel pe care l-am cunoscut cândva.

Altaïr încuviință din cap.

— Munca mea m-a învățat multe. Mi-a dezvăluit secrete. Există totuși piese ale acestui mister pe care nu le dețin.

— Ce vrei să spui?

— Toți cei pe care i-am trimis în brațele odihnei veșnice au lucrat laolaltă, uniți de bărbatul acesta. Robert are planuri în privința Țării Sfinte, știu sigur. Dar cum și de ce? Când și unde? Întrebările astea rămân fără răspunsuri.

— Să conlucreze oare cruciații și sarazinii? se întrebă Malik cu glas tare.

— Nu ei sunt cei implicați, ci templierii.

— Templierii fac parte din oastea cruciată, rosti Malik, deși întrebarea nerostită îi era evidentă pe față: cum puteau ei să fie oamenii regelui Richard, dacă se aflau acum pe străzile Ierusalimului?

— Cel puțin așa doresc să-l facă pe regele Richard să creadă, zise Altaïr. Nu! Unica lor loialitate este față de Robert de Sable și față de ideea nebună că *ei* vor opri războiul.

— Mi se pare o poveste ciudată.

— Habar n-ai tu, Malik...

— Spune-mi atunci.

Altaïr începu să-i povestească tot ce aflase până în momentul acela.

— Robert și templierii lui se află în oraș. Au venit pentru a-i aduce ultimul omagiu lui Majd Addin. Vor participa la funeraliile lui, iar asta înseamnă că voi merge și eu acolo.

— De ce vor participa la funeraliile lui Majd Addin?

— Încă nu le-am ghicit adevăratele intenții, deși am o bănuială. Locuitorii Ierusalimului sunt divizați. Mulți le cer viețile, pe când alții insistă că au venit pentru negocieri. Să facă pace.

Se gândi la predicatorul pe care-l interogase și care susținuse cu încăpățănare că stăpânii lui doreau să pună capăt războiului. De Sable, care era creștin, participa la funeraliile lui Majd Addin, care fusese musulman. Nu era o dovadă că templierii doreau o Țară Sfântă unită? Cetățenii Ierusalimului erau ostili față de prezența templierilor în orașul lor. Ocupația cruciaților le era încă vie în minte. În mod deloc surprinzător, existau rapoarte de încăierări izbucnite între cruciați și sarazini, care se simțeau ofenșați de prezența cavalerilor pe străzi. Ierusalimul nu fusese convins de oratorii care insistau că sosiseră în numele păcii.

— *Pace?* repetă Malik acum.

— Ți-am spus – așa mi-au zis toți cei pe care i-am omorât.

— Într-un asemenea caz, ei ar fi aliații noștri, totuși noi îi ucidem.

— Te-nșeli, fiindcă noi nu semănăm deloc cu ei. Deși scopul lor sună nobil, mijloacele prin care vor să-l atingă nu sunt așa. Cel puțin... așa mi-a spus Al Mualim.

Ignoră micuțul vierme de îndoială care-i rodea măruntaiele.

— Așadar, care este planul tău?

— Voi participa la funeralii și acolo-l voi înfrunța pe Robert.

— Cu cât mai repede, cu-atât mai bine, încuviință Malik și-i întinse pana. Fie ca soarta să-ți ajute sabia, frate.

Altaïr luă însemnul, înghiți un nod și spuse:

— Malik... înainte să plec, trebuie să-ți spun ceva.

— Te ascult.

— Am fost un prost.

Celălalt râse sec.

— În mod obișnuit, nu te-aș contrazice, totuși despre ce-i vorba acum? La ce te referi?

— În tot timpul care a trecut... nu ți-am cerut niciodată iertare. Am fost prea al naibii de înfumurat. Tu ți-ai pierdut brațul din cauza mea. L-ai pierdut pe Kadar. Ai avea toate motivele să fii furios.

— Nu-ți accept scuzele.

— Te înțeleg.

— Nu, nu mă-nțelegi. Nu-ți accept scuzele, fiindcă tu nu mai ești același om care a intrat cu mine în Templul lui Solomon, așa că *tu* n-ai pentru ce-ți cere iertare.

— Malik...

— Poate că dacă n-aș fi fost atât de invidios pe tine, n-aș fi fost nici eu atât de nechibzuit. Sunt de învinuit în aceeași măsură.

— Nu mai vorbi așa.

— Noi suntem unul. Așa cum împărțim gloria victoriilor, tot așa ar trebui să împărțim și durerea înfrângerilor. Așa devenim mai apropiați. Devenim mai puternici.

— Mulțumesc, frate.

Altaïr ajunsese la cimitir, un loc de veci mic și neîmpodobit, unde se alătură templierilor și civililor care se adunaseră în jurul gropii lui Majd Addin, fostul regent al orașului.

Trupul fusese spălat și învelit în giulgiu, după care purtat în alai și îngropat pe partea sa dreaptă, în timp ce membrii procesiunii aruncau pământ în groapă cu toate că fusese deja umplută. Când Altaïr ajunse la cimitir, un imam tocmai înainta pentru a recita rugăciunea de înhumare și în jur se lăsase o tăcere adâncă. Majoritatea participanților stăteau cu mâinile încrucișate în față și capetele plecate în semn de respect, așa că Asasinului îi fu ușor să se strecoare către o poziție cât mai bună. Să-și localizeze ultima țintă. Individul care-l adusese practic pe Altaïr pe poteca asta și a cărui moarte avea să fie răsplata cuvenită pentru suferințele cauzate și săvârșite în numele lui: Robert de Sable.

Trecând pe lângă participanții la funeralii, Altaïr își dădu seama că era prima dată când se afla la înmormântarea uneia dintre țintele sale și privi cu atenție în jur, căutând din ochi membri îndurerați ai familiei răposatului și întrebându-se cum s-ar fi simțit el, ucigașul, înaintea suferinței lor. Însă dacă Majd Addin avusese rude apropiate, fie erau absente, fie își păstrau durerea ascunsă în mulțime; lângă marginea gropii nu se găsea decât imamul și...

Câțiva cavaleri templieri.

Cavalerii stăteau în fața unei fântâni bogat împodobite, clădită într-un zid înalt. Erau trei și purtau armuri cu coifuri ale căror viziere le acopereau complet fețele; unul dintre ei se afla puțin înaintea celorlalți și avea o capă pe umeri. Era capa distinctivă de Mare Maestru Templier.

Și totuși... Altaïr miji ochii, privindu-l cu atenție pe de Sable. Cumva, cavalerul nu era așa cum și-l reamintea. Oare memoria îi juca feste? Oare Robert de Sable căpătase dimensiuni mai mari în mintea lui fiindcă îl învinsese? În orice caz, nu părea să aibă statura pe care o ținea minte Asasinul. Și, apoi, unde erau ceilalți oameni ai săi?

Imamul începu să vorbească, adresându-se celor din jur:

— Ne-am adunat azi aici ca să plângem pierderea iubitului nostru Majd Addin, care a fost răpit prea curând din lumea aceasta. Știu că sunteți întristați și îndurerați de plecarea lui, însă nu trebuie să fiți așa. Pentru că, tot așa cum suntem născuți din pântecul mamei, tot așa trebuie să părăsim lumea asta. Este firesc, ca răsăritul și apusul soarelui. Profitati de clipele de față pentru a reflecta asupra vieții lui Majd

Addin și a-i mulțumi pentru tot binele pe care l-a făcut. Și nu uitați că într-o bună zi veți sta din nou alături de el în Paradis.

Altaïr se strădui să-și tăinuiască dezgustul. „*Iubitul* Majd Addin.” Același iubit Majd Addin care îi trădase pe sarazini și care se străduise să le submineze încrederea de sine, executând fără discriminare locuitori ai Ierusalimului? *Acel* iubit Majd Addin? Nu era de mirare că participanții erau așa puțini și că durerea nu se zărea aproape pe niciun chip. Majd Addin fusese la fel de iubit ca lepra. Imamul începu apoi rugăciunea:

— Binecuvântează-l, Doamne, pe Muhammad, pe familia lui și pe tovarășii lui, Tu, Preamilostivule și Mărețule! O, Doamne, Tu care ești mai măreț decât te putem noi descrie, fie ca pacea ta să se pogoare asupra Profeților cu toate binecuvântările Stăpânului Universului!

Altaïr își întoarse ochii spre de Sable și gărzile lui. O scânteiere a soarelui îi atrase atenția și privi în susul zidului din spatele celor trei cavaleri, către crenelurile ce se înșirau pe exteriorul curții. Oare întrevăzuse o mișcare? Poate că da. Soldați templieri s-ar fi putut piti cu ușurință acolo.

Reveni cu ochii la cei trei cavaleri; Robert de Sable parcă ieșise din front la inspecție și se oferea ca țintă evidentă. În mod clar, statura nu-i era atât de robustă pe cât ar fi trebuit și capa părea prea lungă.

Nu. Altaïr decise să abandoneze asasinatul, deoarece nu-și putea ignora instinctul. Instinctul nu-i spunea doar că ceva era suspect, ci că totul era suspect, începu să se retragă treptat, iar în același moment tonul imamului se schimbă.

— Așa cum știți, el a fost omorât de Asasini. Noi am încercat să dăm de urma ucigașului său, dar ne-a fost greu. Creaturile astea se furișează prin umbre și fug din fața oricui le-ar înfrunța în luptă dreaptă.

Altaïr încremeni, știind acum că era o capcană. Încercă să se strecoare mai iute prin mulțime.

— Dar nu și azi, îl auzi pe imam strigând, fiindcă se pare că unul dintre ei se găsește printre noi! El ne batjocorește prin prezența lui și trebuie să plătească.

Brusc cei din preajma lui Altaïr se traseră în lături, formând un cerc. Asasinul se răsuci și-l văzu pe marginea gropii

pe imam care ridicase brațul – spre el. De Sable și cei doi cavaleri ai lui se puseră în mișcare. În jur, gloata părea amenințătoare și se strângea pentru a-l înghiți, nelăsându-i cale de scăpare.

— Prindeți-l! strigă imamul. Aduceți-l, ca să-i fie aplicată dreptatea Domnului!

Într-o clipă, Altaïr își trase sabia din teacă și extinse pumnalul. Își aminti cuvintele Marelui Maestru: *Alege unul dintre oponenți.*

Nu era totuși nevoie. Poate că participanții la funeralii erau curajoși și că Majd Addin fusese iubit, însă nimeni nu era dispus să-și verse sângele pentru a-l răzbuna. La vederea armelor sale, mulțimea se destrămă panicată și oamenii se împiedică în poalele propriilor veșminte în încercarea de a fugi, iar Altaïr profită de neașteptata confuzie generală pentru a se deplasa în lateral, ieșind din raza vizuală a templierilor care avansau. Primul dintre aceștia abia avu timp să-și dea seama că cineva din mulțime nu fugea spre ieșirea din cimitir, ci spre ei, iar în clipa următoare sabia Asasinului îi străpunse cămașa de zale și-i vărsă măruntaiele, doborându-l.

Altaïr văzu cum în zid se deschise o ușă prin care se iviră mai mulți cavaleri. Erau cel puțin cinci. În același timp, de sus începu o grindină de săgeți, iar un templier se răsuci și căzu cu o săgeată înfiptă în gât. Ochii Asasinului se îndreptară către creneluri, unde văzu arcași templieri. De data asta, țințirea lor îl favorizase, dar era greu de crezut că va avea același noroc și data următoare.

Al doilea însoțitor al lui de Sable îl atacă și Altaïr îi pară lovitura și apoi îi spintecă gâtul, doborându-l într-o fântână arteziană de sânge. Se întoarse după aceea spre de Sable, care lovi atât de puternic cu spada lui lată, încât Asasinul se împletici îndărăt, abia izbutind să devieze tăișul. În secunda următoare lângă el ajunseră și întăririle templiere, astfel că Altaïr se lupta acum cu trei inamici, toți în armuri cu vizierele coborâte. Printr-un joc al sorții, ajunsese chiar pe locul odihnei din urmă a lui Majd Addin, dar nu avu timp să savureze momentul acela; de deasupra sosi altă salvă de săgeți și, spre încântarea lui, un alt templier fu lovit și se prăbuși cu un urlet. Cei rămași în viață erau derutați și păreau gata să dea bir cu fugiții, mai puțin speriați de Altaïr decât de pro-

prii lor arcași, iar de Sable strigă spre creneluri să înceteze să-i mai săgeteze oamenii.

Iar Altaïr fu atât de surprins, încât aproape coborî garda. Nu auzea glasul francez cu tonuri evident bărbătești al lui Robert de Sable, ci o voce care aparținea cu siguranță unei femei. Unei *englezoaice*.

Pentru o clipă se simți încercat de un amestec de surprindere și admirație. *Această... femeie*, trimisă de Robert de Sable în locul lui, se lupta la fel de brav ca un bărbat și mânua spada lată cu dibăcia oricărui cavaler întâlnit vreodată de el. Cine era oare? Unul dintre locotenenții lui de Sable? Amanta lui? Ținându-se cât mai aproape de zid, Altaïr mai doborî un atacator. Rămăsese doar unul. Unul singur și înlocuitoarea lui de Sable. Ultimul templier părea însă mai puțin doritor de luptă decât femeia și muri, zvârcolindu-se în sabia Asasinului.

Acum mai rămăsese doar ea și schimbară lovitură, până ce, finalmente, Altaïr izbuti s-o păcălească și-i înfipse sabia în umăr, iar în același timp îi mătură ambele picioare dintr-o lovitură, iar femeia căzu greoi la pământ. Păstrându-se la adăpost de tirul arcașilor, Asasinul o trase și pe ea lângă zid. Continua să aibă coiful pe cap, iar pieptul i se ridica și cobora sub găfâieli. Sângele i se lățea peste gât și umăr, dar Altaïr se gândi că va supraviețui... desigur, dacă avea s-o cruțe.

— Aș dori să-ți văd ochii înainte să mori, îi spuse Asasinul, îi desfăcu coiful și rămase surprins, deși ghicise deja adevărul.

— Am impresia că te așteptai la altcineva, rosti ea cu un zâmbet slab.

Părul îi era ascuns de căptușeala din zale a coifului, dar Altaïr rămase vrăjit de ochii ei. Văzu înapoia lor hotărâre, dar și altceva. Blândețe și lumină. Și se trezi întrebându-se dacă nu cumva evidentele abilități de luptătoare îi deghizau adevărata natură.

Totuși, de ce ar fi trimis-o de Sable pe femeia aceasta – indiferent ce capacități de luptă ar fi avut – în locul său? Ce alte însușiri speciale putea să aibă? Îi atinse grumazul cu tăișul pumnalului.

— Ce vrăjitorie este la mijloc? întrebă el precaut.

— Știam că vei veni, răspunse ea tot zâmbind. Robert trebuia să fie sigur că va avea timp să plece.

— Deci a fugit?

— Nu-ți putem nega izbânzile. Ne-ai ruinat complet planurile. Mai întâi comoara, apoi oamenii noștri. Stăpânirea Țării Sfinte ne-a scăpat... El a întrezărit totuși o ocazie de a redobândi ceea ce-i fusese răpit. De a transforma victoriile tale în avantajul nostru.

— Al Mualim continuă să aibă comoara, iar noi v-am mai înfrânt oștirea, replică Altaïr. Indiferent ce ar plănuî Robert, va da greș din nou.

— Ah, zise femeia, dar acum nu vei avea de-a face doar cu templierii.

Altaïr se încruntă.

— Vorbește cu înțeleș, porunci el.

— Robert a plecat la Arsuf pentru a-și susține cauza: uniunea sarazinilor și cruciașilor împotriva Asasinilor.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Ei n-au niciun motiv s-o facă.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Poate că n-au avut motive până acum, dar tu tocmai le-ai oferit unul. Mai exact, nouă motive. Leșurile pe care le-ai lăsat în urmă provin din ambele tabere. Ai făcut din Asasini un inamic comun și ai asigurat dorința de anihilare a Ordinului vostru. Bravo!

— Nu sunt nouă, ci doar opt.

— Ce vrei să spui?

El își îndepărtă tăișul armei de beregata femeii.

— Tu n-ai fost ținta mea, așa că nu-ți voi lua viața. Se ridică în picioare. Ești liberă să pleci, dar nu mă urmări.

— Nici nu trebuie s-o fac, replică ea ridicându-se în picioare și apăsându-și o palmă peste rana din umăr. Ai întârziat deja prea mult...

— Vom vedea în privința asta.

Aruncând o ultimă privire către crenelurile unde arcașii se grăbeau să-și schimbe pozițiile, Altaïr țâșni în fugă, lăsând cimitirul gol, cu excepția morșilor săi, vechi și noi... și a femeii ciudate, curajoase și atrăgătoare.

— A fost o cursă, îi spuse el lui Malik mai târziu, după ce ajunsese din cimitir la Oficiu, cu roțițele minșii învârtindu-se de zor.

— Am auzit că înmormântarea s-a transformat în haos. Ce s-a întâmplat?

— Robert de Sable n-a venit, ci a trimis pe altcineva în locul lui. Se aștepta să-mi fac apariția...

— Trebuie să te duci la Al Mualim, rosti Malik cu hotărâre.

Da, gândi Altaïr, așa ar fi trebuit să facă. În același timp însă îl încerca sentimentul insistent că existau multe alte mistere ce trebuiau descoperite. Și de ce oare se gândea că-l implica într-un fel necunoscut pe Marele Maestru?

— Nu mai e timp. Ea mi-a spus unde a plecat de Sable. Mi-a spus ce plănuiește. Dacă voi reveni în Masyaf, s-ar putea ca el să izbândească... Și apoi... mă tem că vom fi nimicți.

— I-am omorât pe majoritatea oamenilor săi, așa că nu mai poate spera să lanseze un asalt periculos. Ia stai, spuse Malik, ai zis „ea”?

— Da. Era o femeie. Ciudat, știu, dar asta va rămâne pentru altădată. Deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra lui Robert. Poate că i-am decimat trupele, însă el este isteț. A plecat să-și susțină cazul în fața lui Richard și lui Salah Al'din. Să-i *unească* împotriva unui inamic comun – împotriva noastră.

— Te înșeli cu siguranță. Este lipsit de sens. Niciodată bărbații aceia doi nu s-ar...

— Ba da! Și nu ne putem învinui decât pe noi înșine. Cei pe care i-am ucis au făcut parte din ambele tabere implicate în conflict și erau oameni importanți pentru ambii conducători. Poate că planul lui Robert este ambițios, dar are sens. Și s-ar putea să izbândească.

— Lucrurile s-au schimbat, frate. *Trebuie* să te întorci la Masyaf. Nu putem acționa fără permisiunea Marelui Maestru. Frăția ar putea fi compromisă. Crezusem... crezusem că ai învățat asta.

— Malik, nu te mai ascunde îndărătul vorbelor. Tu te folosești de Crez și de regulile lui ca de o pavăză, însă Marele Maestru ne ascunde lucruri. Lucruri importante. Chiar tu mi-ai spus că noi nu putem *ști* nimic, ci doar putem suspecta. Ei bine, eu suspectez că treaba asta cu templierii este mai profundă. După ce voi termina cu Robert, voi pleca la Masyaf pentru a căpăta răspunsuri. Dar poate că *tu* ai putea să te duci chiar acum.

— Nu pot părăsi orașul.

— Atunci ieși printre locuitorii lui. Caută-i pe aceia care i-au slujit pe cei răpuși de mine. Află tot ce poți. Te consideri un fin observator. Poate că vei observa ceva ce eu n-aș putea.

— Nu știu... trebuie să mă gândesc la asta.

— Fă așa cum trebuie să faci, prietene, însă eu voi pleca spre Arsuf. Cu fiecare clipă cu care întârzii, inamicul nostru este cu încă un pas înaintea mea.

O dată în plus încălcase Crezul; cu voie sau fără voie, pusesese Ordinul în pericol.

— Fii cu băgare de seamă, frate.

— Voi fi, îți promit.

Capitolul 30

Oștile lui Salah Al'din și Richard Inimă-de-Leu se ciocniseră la Arsur și, mergând într-acolo, Altaïr află – din zvonurile auzite în fierării și hanurile de pe drum – că, după mai multe încăierări mărunte, bătălia începuse chiar în dimineața aceea, când turcii lui Salah Al'din îi atacaseră pe cruciați.

Călărind împotriva valului de țărani speriați care fugeau dinaintea măcelului, Altaïr zări trâmbe de fum la orizont. Pe măsură ce se apropie, începu să distingă soldații care se luptau pe câmpia îndepărtată. Erau grupați laolaltă în mase uriașe și întunecate. Văzu o coloană lungă de mii de călăreți, care șarjau inamicul, dar se afla prea departe ca să vadă dacă atacau sarazini sau cruciați. Pe măsură ce se apropie, putu distinge cadrele din lemn ale mașinilor de război, dintre care cel puțin una fusese incendiată. Văzu și crucifixurile înalte din lemn ale creștinilor, cruci uriașe pe platforme cu roți pe care pedestrașii le împingeau, și stindardele sarazinilor și cruciaților. Cerul se întunecă de grindina săgeților lansate de arcașii din ambele tabere. Zări cavaleri pe armăsari, cu lănci, și pâlcuri de călăreți sarazini ce întreprindeau atacuri devastatoare printre cruciați.

Auza ropotul copitelor pe câmpie și vacarmul constant al cimbalelor, tobelor, gongurilor și trâmbițelor sarazine. Auza vuietul bătăliei: hărmălaia nesfârșită și atotcuprinzătoare a răcnetelor celor vii, țipetele celor aflați pe moarte, zăngăniturile ascuțite ale oțelului care lovea oțel și nechezăturile jalnice ale cailor răniți. Începu să întâlnească animale fără călăreți, și leșuri, sarazini și cruciați, rășchirate în țărână sau rezemate de copaci.

Trase de frâul calului – la timp, pentru că, pe neașteptate, arcași sarazini se iviră din liziera aflată înaintea sa. Altaïr

descălecă și părăsi deîndată drumul, pitindu-se îndărătul unei căruțe răsturnate. Erau probabil în jur de o sută de soldați, care alergau pe drum și printre copacii de pe ambele părți. Se mișcau iute și stăteau aplecați. Înaintau așa cum înaintea-ză soldații când se furișează în teritoriul ocupat de inamic.

Altaïr se ridică și pătrunse și el printre copaci, urmându-i pe arcași de la depărtare sigură. Merse câțiva kilometri, iar zgomotele și vibrațiile bătăliei se întesiră, până ajunse la o creastă. Se afla acum deasupra bătăliei principale, care clocotea dedesubt și pentru o clipă dimensiunile ei îi tăiară răsuflarea. Peste tot, cât putea vedea cu ochii, erau soldați, trupuri, mașini de război și cai.

Ca și la asediul Acrei, se pomeni în toiul unui conflict sălbatic și violent în care el nu lua partea niciunei tabere. Asasinul era de partea Ordinului. Misiunea lui era de a proteja Ordinul, de a împiedica să fie sfâșiat de fiara pe care chiar el o descătușase fără voie.

În jurul lui pe creastă se găseau, de asemenea, cadavre, ca și cum aici s-ar fi purtat deja o bătălie, cu puțin timp în urmă. Era firesc să fie așa: ocupanții ei aveau avantajul înălțimii terenului, așa încât disputele erau sălbatice. Într-adevăr, pe măsură ce suiră, sarazinii fură întâmpinați de pedestri și arcași cruciați, iar din ambele tabere se auziră răcnete puternice. Oamenii lui Salah Al'din aveau de partea lor elementul surprizei, și astfel un atu, iar primul val al atacului lor lăsă în urmă leșuri de cavaleri, dintre care unele se prăbușiră de la înălțime peste bătălia care clocotea dedesubt. Sub ochii lui Altaïr, care se ghemuise și privea cu atenție, cruciații reușiră să se regrupeze și lupta începu cu adevărat.

Mersul în lungul crestei era modul cel mai sigur de a ajunge în spatele liniilor cruciaților, acolo unde avea să fie Richard Inimă-de-Leu. Iar ajungerea la el era unica speranță a Asasinului de a-l opri pe Robert de Sable. Altaïr se apropie de bătălie și apoi coti spre stânga, punând o distanță cât mai mare între el și combatanți. Ajunse la un cruciat care se ghemuise printre tufe, de unde privea bătălia scâncind, dar îl părăsi și-și urmă drumul.

Pe neașteptate se auzi un răcnet și doi cruciați apărură în calea lui, ridicând spadele late. Altaïr se opri, încrucișă brațele și, atingându-și umerii, trase sabia cu o mână și aruncă

un cuțit cu mâna cealaltă. Un cercetaș se prăbuși, iar Asasinul înaintă și, pe când îl doboră și pe celălalt, își dădu seama că, de fapt, nu erau cercetași, ci santinele.

Era tot deasupra bătăliei, dar ajunsese pe culmea unui deal. În depărtare vedea stindardul lui Richard Inimă-de-Leu și i se păru că-l întrezărește pe rege însuși, călare pe armăsarul lui deosebit, cu părul și barba înflăcărate de strălucirea soarelui după-amiezii. Acum soseau însă mai mulți soldați din ariergardă și Altaïr se pomeni atacat de cavaleri cu cămăși de zale zornăitoare, cu săbiile ridicate și ochii fulgerând de ardoarea luptei pe sub coifuri.

Misiunea lor era să-și protejeze suzeranul, iar misiunea lui Altaïr era să ajungă la el. Încleștarea fu aprigă. Asasinul sări și alergă, reușind uneori să-și deschidă o cale, cu sabia însângerată sclipind, și alteori pur și simplu să parcurgă în goană o distanță mai mare, apropiindu-se tot mai mult de locul unde-l putea vedea acum pe Richard. Regele era într-o poieniță. Descălecuse, îngrijorat de tumultul care se apropia, și gărzile din imediata apropiere formaseră un cerc în jur pentru a-l apăra.

Continuând să se lupte, continuând să-și rotească sabia, cu oameni prăbușindu-se la picioarele lui, cu veșmintele pătate de sângele cruciaților, Altaïr scăpă dintr-un atac și mai înaintă puțin. Îi văzu pe locotenenții regelui scoțându-și spadele, cu priviri aprige sub coifuri. Văzu, de asemenea, arcași repezindu-se spre bolovanii din jur, sperând să găsească poziții superioare de unde să-l săgeteze pe intrus.

— Opriți-vă! strigă el. Ajunsese la nici doi metri de regele Richard și-l privi pe acesta în ochi, deși gărzile înaintaseră amenințător. Aduc cu mine vorbe, nu arme!

Regele era îmbrăcat în purpura regală, având brodat pe piept un leu din aur. Era singurul neînfricat dintre cei prezenți și stătea perfect calm în centrul bătăliei. Ridică un braț și gărzile se opriră, iar luptele încetară. Altaïr fu recunoscător să-și vadă atacatorii retrăgându-se câțiva pași și oferindu-i spațiu. Coborî brațul cu sabia, își trase răsufierea, iar umerii i se ridicară și coborâră greoi, și știu că toți ochii erau ațintiți asupra lui. Toate vârfurile de spade erau îndreptate spre pieptul său; toți arcașii îl aveau în cătare. Un singur cuvânt din partea lui Richard și ar fi fost doborât.

Regele spuse însă:

— Ai venit, așadar, să-mi aduci vestea unei predări?

Era și timpul.

— Nu, replică Altaïr. Ai înțeles greșit – nu m-a trimis Salah Al'din, ci Al Mualim.

Richard se întunecă la față.

— *Asasinul?* Ce-nseamnă asta? Și fii iute în răspuns.

Gărzile mai înaintară un pas. Arcașii se încordară.

— Aveți un trădător în mijlocul vostru, zise Altaïr.

— Și el te-a tocmit să mă omori? strigă regele. Și ai venit să te fălești înaintea de a lovi? Nu voi fi doborât așa ușor.

— Nu pe tine am venit să te omor, ci pe el.

— Vorbește atunci, ca să pot judeca adevărul. Richard îi făcu semn să se apropie. Cine este trădătorul acesta?

— Robert de Sable.

Sprâncenele regelui se arcuiră surprinse.

— Locotenentul meu?

— El intenționează să trădeze, răspunse Altaïr sec.

Încerca să-și aleagă vorbele cu grijă, disperat să nu fie înțeles greșit. Trebuia neapărat ca regele să-l creadă.

— El ne-a spus altceva, zise Richard. Dorește să se răzbu-
ne pe voi pentru distrugerile pe care le-ați făcut în Acra. Și sunt dispus să-l sprijin. Unii dintre oamenii mei cei mai buni au fost omorâți de unii dintre ai voștri.

Așadar, regele îl asculta deja pe Robert de Sable. Altaïr inspiră adânc. Cuvintele pe care avea să le spună puteau însemna moartea lui imediată.

— *Eu* i-am ucis pe toți oamenii aceia. Și din motive întemeiate. Ochii lui Richard fulgerară amenințător, însă Asasinul continuă: Ascultă-mă! William de Montferrat a încercat să-și folosească trupele pentru a ocupa Acra cu forța. Garnier de Naplouse își folosea abilitățile pentru a-i îndoctrina și stăpâni pe toți cei care i se împotriveau. Sibrand intenționa să blocheze porturile, pentru ca regatul tău să nu-ți poată asigura ajutoare. Toți te-au trădat. Iar ordinele tuturor au sosit de la Robert.

— Te aștepți să cred povestea asta incredibilă? se răsti Inimă-de-Leu.

— I-ai cunoscut pe oamenii aceia mai bine decât mine. Te surprinde cu adevărat să afli despre intențiile lor rele?

Richard păru să cadă pe gânduri pentru o clipă, după care se întoarse către unul dintre cei aflați lângă el, care purta un coif cu viziera coborâtă.

— Este adevărat? întrebă el.

Cavalerul își scoase coiful și de data asta era cu adevărat Robert de Sable. Altaïr îl privi cu dezgust nedisimulat, amintindu-și de toate crimele lui. El era bărbatul care trimisese o femeie ca momeală în locul lui.

Preț de o bătaie de inimă, cei doi se uitară unul la celălalt; era prima dată când se întâlneau după bătălia din Muntele Templului. Continuând să gâfâie, Altaïr încleștă pumnul, de Sabie pufni, răsfrânse disprețuitor buza inferioară, apoi se ră-suci spre Richard.

— Maiestatea Voastră, rosti el pe un ton exasperat, în fața noastră stă un Asasin. Creaturile astea sunt maestre în arta manipulării. *Bineînțeles* că nu-i adevărat.

— Nu am niciun motiv să amăgesc, zise Altaïr.

— Ba cum să nu, rânji de Sable. Te temi de ce se va întâmpla cu mica voastră fortăreață. Va putea ea oare rezista forțelor aliate ale sarazinilor și cruciaților?

Rânjetul i se lăți, parcă închipuindu-și deja căderea lui Masyaf.

— Grija mea este față de locuitorii Țării Sfinte, contracară Altaïr. Dacă va trebui să mă sacrific pentru ca acolo să fie pace, atunci așa să fie.

Richard îi ascultase cu o expresie de surprindere.

— Ne găsim într-o situație ciudată, spuse el. Vă acuzați unul pe celălalt...

— Chiar n-avem timp pentru așa ceva, zise de Sable. Trebuie să pornesc la drum ca să mă întâlnesc cu Salah Al'din și să-i ofer ajutor. Cu cât amânăm mai mult, cu atât mai greu îmi va fi.

Schiță un gest ca și cum ar fi vrut să pornească, sperând fără îndoială că totul luase sfârșit.

— Așteaptă, Robert, spuse regele.

Ochii lui trecură de la de Sable la Altaïr, și înapoi. Pufnind de frustrare, de Sable izbucni:

— *De ce? Ce intenționezi? Doar nu-l poți crede pe el?*

Îl arătă pe Altaïr, care-i putea citi în ochi că Inimă-de-Leu avea îndoielile sale. Poate că era chiar dispus să dea crezare cuvintelor Asasinului, nu ale templierului. Își ținu răsufarea.

— Este o hotărâre dificilă, reflectă Richard, și n-o pot lua de unul singur. Va trebui s-o las în mâinile unuia mai înțelept decât mine.

— Mulțumesc.

— Nu, Robert, nu în mâinile tale.

— Atunci ale cui?

— Ale Domnului. Surâse, de parcă ar fi fost încântat că ajunsese la soluția corectă. Să se decidă prin duel. Cu siguranță Domnul va fi de partea celui care are dreptate.

Altaïr îl privi cu atenție pe Robert. Zări expresia ce fulgeră pe fața templierului, care-și reamintise fără doar și poate ultima lor înfruntare, când îl învinsese cu ușurință.

Asasinul își amintea și el disputa aceea. Își spunea că acum era un războinic diferit; data trecută suferise de impedimentul aroganței și de aceea fusese înfrânt atât de lesne. Încercă să nu-și amintească forța uriașă a cavalerului. Felul cum îl ridicase și-l azvârlise cu aceeași ușurință cu care ar fi azvârlit un balot de paie.

De Sabie nu uitase toate amănuntele acelea și se întoarse către Richard, plecând capul în semn de încuviințare.

— Dacă asta dorești, așa să fie.

— Asta doresc.

— Atunci, la arme, Asasinule!

Regele și sfetnicii lui se traseră într-o parte și gărzile sale formară un cerc în jurul lui Altaïr și a zâmbitorului de Sable. Spre deosebire de Asasin, el nu era deja obosit de lupte. Purta armură, pe când Altaïr nu avea decât mantia. Nu suferea de loviturile și tăieturile încasate de Altaïr pe drumul către poienița regelui. Și el știa prea bine toate astea. Când își trase pe mâini mănușile din zale, iar unul dintre oamenii lui veni să-l ajute cu coiful, de Sable știa că deținea avantaje din toate punctele de vedere.

— Așadar, rosti provocator templierul, ne vom înfrunta din nou. Să sperăm că de data asta vei fi un adversar mai acătării.

— Eu nu sunt același om cu care te-ai luptat în Templu, zise Altaïr și ridică sabia.

Vacarmul bătăliei aprige de la Arsuf părea îndepărtat acum; lumea lui se redusese doar la cercul de aici. Doar la el și de Sable.

— Mie îmi pari la fel, replică de Sable.

Ridică spada pentru a-i răspunde Asasinului și rămaseră privindu-se cu atenție; Robert de Sable avea greutatea lăsată pe piciorul din spate, așteptându-se în mod evident ca opo-nentul lui să deschidă ostilitățile.

Însă Altaïr oferi prima surpriză a duelului și stătu nemiș-cat, așteptând la rându-i atacul templierului.

— Aparențele pot înșela, spuse el.

— Adevărat, foarte adevărat, rosti de Sable cu un rânjet răutăcios și în secunda imediat următoare atacă și lovi nă-prasnic cu spada.

Asasinul pară. Forța loviturii aproape că-i zbură arma din mână, totuși reuși să blocheze și eschivă în lateral, încercând să se strecoare în interiorul razei de acțiune a celuilalt. Spa-da lată a templierului era de trei ori mai grea decât a sa și, deși cavalerii erau faimoși pentru ardoarea cu care se antre-nau și forța pe potrivă, erau totuși mai lenți. De Sabie putea fi mai devastator în atacul lui, dar n-ar fi putut să fie nicioda-tă la fel de rapid.

Acela era felul în care îl putea înfrânge Altaïr. Data trecută greșeala lui fusese să-i îngăduie să-și folosească punctele for-te. Acum atuul lui era să i le refuze.

Continuând să fie încrezător, de Sable își urmă asaltul.

— În scurt timp vom termina și Masyaf va cădea, mormăi el, și spada puternică trecu atât de aproape de Altaïr, încât o auzi șuierându-i pe la ureche.

— Frații mei sunt mai puternici decât crezi, răspunse Asasinul.

Tăișurile le zăngăniră iarăși.

— În privința asta vom afla adevărul în curând, rânji de Sable.

Altaïr însă dansa. Para, eschiva și devia, atingându-l ici-colo pe templier, deschizând tăieturi în zale, trimițând scurte lo-vituri amețitoare în coiful cavalerului. Apoi de Sable făcu un pas îndărăt pentru a-și aduna toate puterile, înțelegând poa-te acum că Asasinul nu va fi o victimă ușoară.

— Aha, rosti el, așadar țâncul a-nvățat să folosească sabia.

— Am exersat mult. Oamenii tăi sunt dovezi în privința asta.

— Ei au fost sacrificați în slujba unei cauze superioare.

— Așa cum vei fi și tu.

De Sabie se repezi brusc înainte, rotindu-și spada uriașă și aproape că zbură sabia din mâna lui Altaïr. Asasinul se aplecă însă și din aceeași mișcare se răsuci, după care izbi cu mânerul armei sale și-l trimise pe templier împleticin-du-se îndărăt. Plămâni lui de Sable se goliră brusc de aer și fu oprit să cadă în praf doar de cavalerii care alcătuiău cercul și care-l îndreptară; rămase apoi locului, clocotind de furie și suflând greoi.

— *S-a terminat cu joaca!* urlă el apoi, de parcă rostirea cuvintelor cu glas tare le-ar fi putut conferi cumva realitate.

Se năpusti din nou, dar lipsit de eleganța ucigașă anterioară; tot ce mai rămăsese ucigaș în el era speranța oarbă.

— S-a terminat de mult, zise Altaïr.

Se simțea cuprins de un calm absolut, știind acum că el era un Asasin pur. Știind acum că-l va învinge pe Robert de Sable și cu mintea, nu numai cu forța. Iar când templierul își continuă asaltul, cu mișcări mai sacadate însă, mai disperate, Altaïr îl evită fără greutate.

— Nu-nțeleg de unde-ți vin puterile..., icni de Sable. Este o viclenie. Sau poate droguri?

— Este așa cum a spus regele tău. Dreptatea va triumfa întotdeauna asupra lăcomiei.

— *Cauza mea este cea dreaptă!* răcni de Sable, icnind când ridică spada, aproape dureros de lent.

Altaïr zări fețele templierilor, îi văzu cum așteptau ca el să aplice lovitura finală.

Și o făcu. Își înfipse sabia exact prin centrul crucii roșii pe care o purta de Sable, spintecând cămașa de zale a cavalerului și străpungându-i pieptul.

Capitolul 31

De Sabie horcăi. Ochii i se lărgiră și gura i se deschise, iar mâinile se ridicară spre sabia care-l pătrunsese, chiar în clipa când Altaïr o retrase. O pată roșie i se lăți pe tunică și bărbatul se clătină, apoi se năruî în genunchi. Spada îi căzu din mână și brațele îi atârnară moi pe lângă trup.

Ochii Asasinului se îndreptară imediat către bărbații care formau un cerc în jurul lor. Se așteptase cumva să-l atace la vederea uciderii Marelui Maestru Templier, dar ei rămaseră nemișcați. În spatele lor îl văzu pe regele Richard cu bărbia ușor ridicată, ca și cum răsturnarea de situație îi stârnise curiozitatea.

Altaïr se aplecă spre de Sable, îl prinse cu un braț pe după umeri și-l coborî ușor pe pământ.

— S-a terminat acum, îi spuse. Ca și tine, planurile tale se pot odihni.

De Sabie îi răspunse printr-un chicotit sec.

— Ce știi tu despre planuri, băiete? Tu nu ești decât o marionetă. El te-a trădat, la fel cum m-a trădat pe mine.

— Vorbește cu înțeleș, templierule, șuieră Altaïr, sau dacă nu, taci!

Trase iute cu ochiul către soldații din cercul înconjurător, însă aceștia stăteau impasibili.

— Te-a trimis să ucizi nouă bărbați, așa-i? icni de Sable. Cei nouă care au păzit secretul Comorii.

Cei cu misiunea respectivă fuseseră întotdeauna nouă, iar responsabilitatea era transmisă prin generații de templieri. Ordinul Cavalerilor Templieri se înființase cu aproape o sută de ani în urmă și-și stabilise baza în Muntele Templului. Țelul Ordinului fusese de a-i proteja pe pelerinii care soseau la Sfânta Sfintelor, iar membrii săi erau călugări-războinici... sau

cel puțin așa afirmau. De fapt, așa cum știau toți, cu excepția naivilor, templierii nu se ocupau doar de pelerinii neajuto-rați, ci căutau comoara și relicvele sfinte din Templul lui Solomon. Întotdeauna nouă cavaleri erau însărcinați cu gă-sirea comorii, iar nouă izbutiseră asta până la urmă: de Sable, Tamir, de Naplouse, Talal, de Montferrat, Majd Addin, Jubair, Sibrand și Abul Nuquoud. Cei nouă care știau. Cele nouă vic-time.

— Și ce-i cu asta? Întrebă Altaïr precaut, gânditor.

— Cei care au găsit Comoara n-au fost nouă, Asasinule, surâse de Sable. Forța vieții se scurgea iute din el. N-au fost nouă, ci zece.

— Mai există un al zecelea? Nu poate fi lăsat în viață ni-meni care să poarte secretul. Spune-mi numele lui.

— Ah, dar îl cunoști prea bine. Și mă-ndoiesc că i-ai lua via-ța cu aceeași ușurință cu care ai luat-o pe a mea.

— Cine este? Întrebă Altaïr, deși știa deja.

Înțelegea acum ce anume îl rosese mereu pe dinăuntru. Care fusese unicul mister ce-i scăpase mereu.

— Stăpânul și Maestrul tău, zise de Sable. Al Mualim.

— El nu este un templier, replică Altaïr tot nedorind să creadă.

În adâncul sufletului știa însă că era adevărat. Al Mualim, care-l crescuse ca pe propriul lui fiu. Care-l instruisese și-i fu-sese tutor. Tot el îl trădase.

— Nu te-ai întregat niciodată cum de știa atât de multe? insistă de Sable și Asasinul simți cum pământul îi fugea de sub picioare. Unde să ne găsească, câți eram, ce aspiram să do-bândim?

— El este Maestrul Asasinilor..., protestă Altaïr tot nedo-rind să creadă.

Și totuși... simțea că misterul fusese rezolvat în cele din ur-mă. Era adevărat. Aproape că izbucni în răs. Tot ce știuse era *într-adevăr o iluzie*.

— *Oui*, Maestrul Minciunilor, șuieră templierul. Tu și cu mine n-am fost decât doi pioni în jocul lui iscusit. Iar acum... prin moartea mea, doar tu ai mai rămas. Crezi el te va lăsa să trăiești – știind toate câte știi?

— Pe mine nu mă interesează Comoara, răspunse Altaïr.

— Ah... dar pe el îl interesează. Unica diferență dintre stăpânul tău și mine este că el n-a vrut s-o mpartă.

— Nu...

— Ce ironie a sortii, nu-i așa? Că eu – dușmanul tău cel mai de seamă – te-am ferit de rău. Însă acum tu mi-ai luat viața și în același timp ai sfârșit-o pe a ta.

Altaïr inspiră adânc, continuând să încerce să înțeleagă ce se-ntâmplase. Simțea un talaz de emoții: furie, îndurerare, singurătate.

După aceea se întinse și închise pleoapele lui de Sable.

— Nu găsim întotdeauna lucrurile pe care le căutăm, in-tonă el, apoi se ridică în picioare, pregătit să întâmpine moar-tea dacă așa ar fi vrut cruciații.

Poate chiar sperând să se întâmple așa.

— Ai luptat bine, Asasinule! strigă cineva în dreapta lui și, întorcându-se, îl zări pe Richard apropiindu-se de cercul de soldați, care se traseră în lături pentru a-i îngădui să treacă. Se pare că Domnul este de partea ta azi.

— Dumnezeu n-are nicio legătură cu asta. Eu am fost lup-tătorul mai bun.

— Ah... Poate că tu nu crezi în El, dar se pare că El crede în tine. Înainte de a pleca, am o întrebare.

— Spune, rosti Altaïr.

Brusc se simțea foarte obosit. Tânjea să se întindă la um-bra unui palmier... să doarmă, să dispară. Ba chiar, să moară.

— De ce ai călătorit atâta cale și ți-ai riscat viața de o mie de ori – totul numai pentru a ucide un singur om?

— El i-a amenințat pe frații mei și însăși existența noastră.

— Aha. Așadar este vorba despre răzbunare?

Altaïr coborî ochii spre corpul lui Robert de Sable și-și îl dădu seama că nu la răzbunare se gândise când îl omorâse. El făcuse pentru Ordin ceea ce făcuse. Dădu glas gândurilor sale.

— Nu. Nu este vorba despre răzbunare, ci despre dreapta-te. De posibilitatea să avem pace.

— Pentru asta lupti? zise Richard, ridicând sprâncenele. Pentru pace? Nu vezi contradicția?

Roti un braț în jur, cu un gest care indica bătălia ce conti-nua turbată pe câmpia de sub ei, cadavrele împrăștiat prin poieniță și, în cele din urmă, leșul cald încă al lui Robert de Sable.

— Unii oameni nu pot fi convinși de glasul rațiunii.
— Ca nebunul acela de Saladin, oftă Richard.
Altaïr îl privi și văzu un rege drept și nepărtinitor.
— Cred că și el ar dori să vadă sfârșitul acestui război în aceeași măsură ca tine.
— Așa am auzit și eu, dar n-am văzut nicio dovadă.
— Chiar dacă el n-o spune, este ceea ce doresc oamenii, spuse Altaïr. Sarazini și cruciați deopotrivă.
— Oamenii nu știu ce doresc și de aceea se întorc spre unii ca noi.
— Atunci unora ca tine le revine misiunea de a face ceea ce este corect.
— Prostii! pufni Richard. Sosim pe lumea asta zbierând și dând din picioare. Suntem violenți și instabili. Asta este firea omului. Nu ne putem împotrivi.
— Nu este adevărat. Suntem ceea ce alegem să fim.
Richard surâse trist.
— Cei asemenea ție se joacă mereu cu vorbele.
— Eu spun adevărul, zise Altaïr. În vorbele mele nu vei găsi nicio amăgire.
— Vom afla asta destul de curând. Mă tem însă că nu vei putea căpăta chiar azi ce-ți dorești. Păgânul de Saladin îmi ucide oamenii și trebuie să mă duc alături de ei. Dar poate că, văzând cât de vulnerabil este, își va reconsidera acțiunile. Da. Este posibil ca în timp, ceea ce cauți tu să devină posibil.
— Tu n-ai fost defel mai în siguranță decât el, spuse Altaïr. Să nu uiți asta. Cei pe care i-ai lăsat în urmă pentru a conduce în locul tău n-au intenționat să te slujească mai mult decât ar fi fost nevoie.
— Da. Așa este. Îmi dau seama prea bine.
— Atunci voi pleca, zise Altaïr. Maestrul meu și cu mine avem multe de discutat. Se pare că nici chiar el nu este fără prihană.
Richard dădu aprobator din cap.
— Și el este tot om. Așa cum suntem toți. Așa cum ești de altfel și tu.
— Siguranța și pacea să fie cu tine, rosti Asasinul și plecă.
Gândurile i se îndreptau spre Masyaf. Frumusețea locului acela părea pătată de cele aflate despre Al Mualim. Trebuia neapărat să revină acasă. Trebuia să pună lucrurile în ordine.

Capitolul 32

Masyaf nu era așa cum îl lăsase, o înțelese prea bine când ajunse la grajduri. Caii tropăiau și nechezau, însă nu erau grăjdari care să aibă grijă de ei, sau care să ia armăsarul lui Altaïr. El intră pe porțile principale deschise și ajunse în curtea interioară, unde îl izbi liniștea, absența completă nu numai a zgomotelor, ci și a veseliei. Aici soarele se căznea să strălucească, conferind satului o tentă plumburie, apăsătoare. Păsările nu mai cântau. Șipotul fântânii nu mai susura și nu exista animația vieții de zi cu zi. Tarabele erau întinse, totuși nu se vedeau săteni care să roiască printre ele, pălăvrăgind însuflețiți sau târguindu-se. Nu se auzeau sunete de animale. Exista doar un... nimic straniu.

Asasinul se uită spre citadelă, dar nu văzu pe nimeni. Ca întotdeauna se întrebă dacă Al Mualim se afla în turnul lui și privea de sus. Oare l-ar fi putut zări? Apoi privirea îi fu atrasă de o siluetă care se apropia singuratică. Un sătean.

— Ce s-a-ntâmplat aici? îl întrebă Altaïr. Unde-s ceilalți?

— Au plecat să-l vadă pe Stăpân, răspunse săteanul.

Sunase ca o incantație. Ca o mantra. Ochii îi erau sticloși și din gură i se prelingea un firicel de salivă. Altaïr mai văzuse uitătura aceea. O văzuse pe chipurile celor înrobiți de Garnier de Naplouse. Nebunii... sau așa-i crezuse el atunci. Ei avuseseră aceeași căutătură pustie și fixă.

— Templierii au fost? spuse Altaïr. Au atacat din nou?

— Ei pășesc pe cale, răspunse săteanul.

— Ce cale? Despre ce vorbești?

— Calea spre lumină, intonă bărbatul.

Glasul lui căpătase un ton psalmodie.

— Vorbește pe-nțeleș, îi ceru Asasinul.

— Nu există decât ce ne arată Stăpânul. Țsta este adevărul.

— Ți-ai pierdut mințile, scui pă AltaİR.

— Și tu vei pași pe calea aceea, ori vei pieri. Așa poruncește Stăpănul.

Al Mualim, gândi AltaİR. Așadar era adevărat. Totul era adevărat. Fusesse trădat. Nimic nu era adevărat.

— Ce v-a făcut? Îl întrebă pe sătean.

— Lăudat fie Stăpănul, fiindcă el ne-a dus spre lumină...

AltaİR porni în fugă, lăsându-l pe sătean în urmă, o siluetă solitară în piața pustie. Alergă în sus pe pantă, ajunse la plattou și găsi acolo un grup de Asasini care-l așteptau cu săbiile trase din teci.

Își scoase și el sabia, dar știu că n-o putea folosi. Oricum n-o putea folosi pentru a ucide. Deși intenționau să-l omoare, bărbații aceștia fuseseră îndoctrinați să procedeze așa. Uciderea lor ar fi însemnat nesocotirea uneia dintre reguli. Obosise să mai încalce Crezul. N-avea s-o mai facă niciodată. Totuși...

Cu ochi goi, Asasini se apropiau de el.

Oare erau în transă precum ceilalți? Oare mișcările lor aveau să fie la fel de molatece? Își aplecă umerii și-i atacă, doborându-l pe primul. Altul încercă să-l prindă, dar AltaİR îi înhață mantia, strânse puternic țesătura în pumn și-l roti cu toată forța, trântind la pământ alți doi atacatori pentru a-și crea un spațiu prin care să poată trece în fugă.

Iar apoi își auzi numele strigat de deasupra. Malik se afla pe promontoriul de lângă intrarea în fortăreață. Alături de el se găseau Jabal din Acra și alți doi Asasini pe care AltaİR nu-i recunoscuse. Îi cercetă cu atenție. Oare și lor le fuseseră spălați creierii? Fuseseră drogați? Sau Al Mualim proceda în alt fel?

Nu era însă așa. Malik flutura din brațul lui teafăr și cu toate că AltaİR nu-și închipuise niciodată că va exista o zi când să fie încântat că-l va vedea, iată că ziua aceea sosise.

— AltaİR! Sus, aici!

— Ți-ai ales momentul cel mai bun să sosești, surăsele.

— Așa se pare.

— Păzește-te cu grijă, prietene, îi spuse AltaİR. Al Mualim ne-a trădat.

Era pregătit să vadă neîncredere, ba poate chiar furie din partea lui Malik, care avea încredere în Marele Maestru, îl venă și se supunea în toate privințele, dar celălalt se mulțumi să încuviințeze cu tristețe din cap.

— Și i-a trădat și pe aliații săi templieri, rosti el.

— De unde știi?

— După ce am stat de vorbă cu tine, m-am întors în ruinele de sub Templul lui Solomon. Robert ținuse un jurnal. Ce am citit acolo mi-a sfâșiat inima, dar mi-a deschis și ochii. Ai avut dreptate, Altaір. Maestrul nostru ne-a manipulat de la bun început. Scopul nostru n-a fost să mântuim Țara Sfântă, ci să i-o punem lui pe tavă. Trebuie oprit.

— Ai grijă, îl avertiză Altaір. Dacă va avea ocazia, ne va face și nouă ce le-a făcut celorlalți. Trebuie să te ții departe de el.

— Și ce propui? Brațul cu care mânuie sabia îmi este încă puternic și oamenii mei îmi sunt loiali. Ar fi o greșeală să nu ne folosești.

— Atunci distrage-i pe înrobiții aceștia. Atacă fortăreața din spate. Dacă le poți abate atenția de la mine, aș putea ajunge la Al Mualim.

— Așa voi face.

— Cei cu care ne înfruntăm... mințile lor nu le mai aparțin. Dacă poți să nu-i ucizi...

— Da. Deși el a trădat regulile Crezului, nu înseamnă că trebuie s-o facem și noi. Voi face tot ce pot.

— Nu-ți cer nimic mai mult, zise Altaір.

Malik se întoarse să-l părăsească.

— Siguranță și pace, prietene, adăugă Altaір.

Malik surâse pieziș.

— Prezența ta aici ne va mântui pe amândoi.

Altaір porni în fugă pe podul de acces către curtea principală, unde află de ce în piață nu mai erau săteni. Toți se aflau aici, înghesuiți în curtea fortăreței, pe care o umpluseră. Cu siguranță erau toți locuitorii satului. Umblau de colo-colo, aparent fără țintă, și păreau că abia își puteau ridica frunțile. Asasinul văzu cum un bărbat și o femeie se ciocniră, iar femeia căzu, lovindu-se violent de pământ. Dar niciunul dintre ei nu păru conștient de accident. Nu trădară nici surprindere, nici durere, nu rostiră nici scuze, nici cuvinte aspre. Bărbatul se clătină puțin, după care plecă mai departe. Femeia se ridică în capul oaselor și rămase așa, ignorată de ceilalți săteni.

Altair înaintă precaut printre ei, spre turn, surprins de tăcere; nu se auzeau decât zgomotele tălpilor târșâite și, ocazional, câte un murmur.

— Voința Stăpânului trebuie ascultată, auzi el.

— O, Al Mualim, călăuzește-ne! Poruncește-ne!

— Lumea va fi purificată. Vom lua totul de la început. Noua ordine, gândi tânărul, dictată de cavalerii templieri, da, însă de unul mai presus de toți: Al Mualim.

Pătrunse în sala de la intrarea în turn, unde nu găsi niciun străjer. Domnea aceeași senzație de pustietate apăsătoare, ca și cum o pâclă invizibilă atârna peste tot. Ridicând ochii, Altair văzu că o poartă din fier forjat era deschisă. Era cea care ducea la curtea și grădinile din spatele turnului. Panglici de lumină păreau să atârne lângă ea, ca și cum l-ar fi chemat să înainteze, totuși el șovăi, știind că ar fi însemnat să cadă în mâinile lui Al Mualim. Deși, cu siguranță, dacă Maestrul l-ar fi dorit mort, atunci ar fi fost deja mort. Trase sabia din teacă și porni pe scară, dându-și seama că, instinctiv, se gândise la Al Mualim ca fiind „Maestrul”, deși nu-i mai era de acum Maestrul. Încetase să-i mai fie în clipa când descoperise că era un templier. Acum el era inamicul.

Se opri la poarta grădinii. Inspiră adânc. Nu știa ce se afla dincolo de ea, însă nu exista decât o singură cale pentru a afla.

Capitolul 33

În grădină era întuneric. Altaïr putea auzi clipocitul slab al unui pâraiaș și susurul liniștitor al unei cascade, dar în rest văzduhul era nemișcat. Ajunse la o terasă din marmură nedă și șlefuită, iar acolo privi în jur, mijind ochii la formele întunecate și neregulate ale copacilor și pavilioanelor presărate în jur.

Pe neașteptate, în spatele lui răsună un zgomot. Poarta se trânti, închizându-se, după care se auzi și un zăngănit, de parcă un ivăr ar fi fost tras de mâini nevăzute.

Altaïr se roti pe călcâie. Ridică ochii și-l văzu pe Al Mualim privindu-l de pe balconul bibliotecii sale. Ținea în mâini Co-moara luată din Muntele Templului, Partea din Eden. Strălucea cu o intensitate care-l zăgrăvea pe Al Mualim în portocaliu-închis, o tentă care se înteți sub ochii Asasinului.

Altaïr se simți cuprins brusc de o durere incredibilă. Răcni... și constată că era ridicat de pe terasă, întemnițat într-un con de lumină intensă și tremurătoare, controlată de mâna întinsă a lui Al Mualim, în care Mărul pulsa ca un mușchi, flexionându-se și încordându-se.

— Ce se-ntâmplă? strigă Altaïr, lipsit de apărare în strânsoarea aceea, paralizat de ea.

— Așadar elevul se întoarce, rosti Al Mualim cu glas egal și cu siguranța unui învingător.

— N-am dat niciodată bir cu fugiții, replică sfidător Asasinul. Al Mualim râse încetșor.

— Dar nici n-ai fost unul care să asculte, zise el.

— De aceea continui să trăiesc.

Altaïr se zbătu împotriva legăturilor invizibile. Mărul pulsa drept răspuns și lumina păru să-l apese de jur împrejur, limitându-i încă și mai mult mișcările.

— Ce să fac cu tine? zâmbi Al Mualim.

— Să-mi dai drumul! şuieră Altaïr.

Nu avea asupra lui cuțitele pentru aruncat, dar, eliberat de cătușe, ar fi putut ajunge la bătrân din două-trei salturi. Al Mualim ar fi beneficiat de câteva ultime clipe în care să-i admire abilitățile de cățărarător înainte ca Asasinul să-i împlânte pumnalul în pânțe.

— Îți aud ura din glas, rosti Al Mualim. Îi simt văpaia. Să-ți dau drumul? N-ar fi deloc înțelept.

— De ce faci asta?

Al Mualim păru să cadă pe gânduri.

— Cândva am fost credincios. Știai asta? Credeam că există un Dumnezeu. Un Dumnezeu care ne iubește și are grijă de noi, și care-și trimite profeții să ne călăuzească și să ne aline. Care face minuni ca să ne reamintească de puterea sa.

— Și ce s-a schimbat?

— Am găsit dovada.

— Ce dovadă?

— Că totul este o *iluzie*.

Cu o mișcare scurtă din mână, îl eliberă pe Altaïr din lumina care-l întemnița. Asasinul se așteptă să cadă, după care își dădu seama că de fapt nu fusese suspendat. Derutat, privi în jur și simți o schimbare în aer, o creștere a presiunii pe care o simțea în timpanele urechilor, ca în clipele dinaintea unei furtuni. Deasupra lui, pe balconul bibliotecii, Al Mualim ridică Mărul deasupra capului și intonă ceva.

— *Veniți!* Distrugeți-l pe trădător. Trimiteți-l din lumea asta.

În jurul lui Altaïr apărură brusc siluete care mârâiau, cu dinții dezveliți, gata de luptă; figuri care i se păreau familiare, dar pe care nu le recunoscuseră imediat – apoi își dădu seama că erau cele nouă ținte ale sale, cele nouă victime revenite din cealaltă viață în aceasta.

Îl văzu pe Garnier de Naplouse, care purta șorțul său pătat de sânge, cu o sabie în mână, privindu-l pe Altaïr cu ochi compătimitori, îi văzu pe Tamir, care-și ținea pumnalul, cu ochii sticlind de răutate, și pe Talal, cu arcul pe umăr și sabia în mână. William de Montferrat, care rânjea cu ură, își scoase sabia, însă n-o ridică, negrăbindu-se să atace. Abul Nuqoud și Majd Addin erau acolo, Jubair, Sibrand și, în cele din urmă, Robert de Sable.

Toate țintele sale, trimise din lumea asta de către Altaïr și rechemate în ea de Al Mualim, pentru a se putea răzbuna.

Apoi ei atacă.

Altaïr fu încântat să-l doboare cel dintâi pe Majd Addin, pentru a doua oară. Abul Nuqoud era la fel de gras și comic în forma sa readusă la viață pe cum fusese prima dată. Căzu în genunchi, străpuns de sabia Asasinului, dar nu rămase acolo, ci dispăru, lăsând doar un tremur în aer, o vibrație de spațiu sfâșiat. Talal, de Montferrat, Sibrand și de Sable erau luptătorii cei mai iscusiți și, de aceea, rămăseseră mai în spate, îngăduindu-le celor mai slabi dintre ei să atace primii cu speranța de a-l obosi pe Altaïr. Asasinul porni în fugă pe terasa din marmură și sări de pe marginea ei, aterizând pe o a doua terasă, care avea în apropiere o cascadă. Țintele îl urmară. Tamir muri, urlând sub două lovituri ale sabiei sale. Altaïr nu simțea absolut nimic. Niciun fel de părere de rău. Nici măcar mulțumire văzându-i pe atacatori cum mor pentru a doua oară, în mod meritat. De Naplouse dispăru la fel ca ceilalți, cu gâtul retezat. Jubair se prăbuși. Talal izbuti să ajungă până la el și se luptară corp la corp, până ce Altaïr îi înfipse sabia adânc în măruntaie, făcându-l să piară fără urmă. Montferrat căzu după aceea, îl urmă Sibrand, apoi de Sable, și Altaïr rămase din nou în grădina doar cu Al Mualim.

— Luptă-te cu mine! ceru Asasinul, gâfâind din greu. Era scaldat în sudoare, dar știa că bătălia era departe de a se fi terminat, ci abia începuse. Sau ți-este teamă?

Al Mualim pufni disprețuitor.

— M-am luptat cu o mie de bărbați și toți erau mai iscusiți decât tine. Și toți au murit de mâna mea.

Cu o agilitate și o vigoare ce-i contraziceau vârsta, sări de pe balcon și ateriză ghemuit, nu departe de Altaïr. Încă ținea Mărul în mână. Îl întinse, ca și cum i l-ar fi oferit tânărului și fața îi străluci sub lumină.

— Nu mă tem, rosti el.

— Dovedește-o atunci, îl provocă Altaïr, știind că celălalt îi va citi intenția de a se apropia de el.

Dar chiar dacă i-o citea – și în privința aceasta nu exista îndoială –, nu-i păsa defel. Avea dreptate. Al Mualim nu se teme, fiindcă avea Mărul, care ardea încă și mai sclipitor. Orbitor. Împrejurimile lor fură iluminate puternic, după care, la

fel de iute, se întunecară iarăși. Când ochii lui Altaïr se adaptară, zări cum apar copii ale lui Al Mualim, care păreau generate chiar din trupul templierului.

Își încordă tot corpul. Se întrebă dacă copiile, aidoma celor cu care se luptase mai devreme, erau versiuni inferioare, mai slabe, ale originalului.

— Oare de ce m-aș putea teme?

Al Mualim îl zeflemisea acum. Foarte bine. N-avea decât s-o facă. Astfel putea deveni neglijent.

— Privește puterea pe care o stăpânesc!

Copiile îl atacară pe Altaïr și o dată în plus el reîncepu lupta. O dată în plus grădina răsună de zăngăniturile lamelor de oțel ce se încleștau, iar copiile dispărură doborâte de sabia Asasinului. Până când el rămase din nou doar cu Al Mualim.

Stătu pe loc și se strădui să-și recapete răsuflarea, simțindu-se epuizat, dar fu prins din nou de puterea Mărului, care scânteia și pulsa în palma lui Al Mualim.

— Mai ai de spus ceva înainte să mori? zise acesta.

— M-ai mințit, rosti Altaïr. Ai spus că obiectivul lui Robert era mârșav, dar în realitate a fost tot timpul și scopul tău.

— Nu mi-a plăcut niciodată să mă destăinui altora, replică Al Mualim aproape cu tristețe.

— Nu vei reuși. Alții vor găsi puterea de a ți se împotrivi.

Al Mualim suspină adânc la auzul acelor cuvinte.

— Și tocmai de aceea nu va putea exista pace atâta vreme cât oamenii vor avea liber arbitru.

— L-am omorât pe ultimul care a spus ceva asemănător.

— Îndrăznește vorbe, *băiete*, râse Al Mualim, dar nimic altceva decât vorbe.

— Atunci dă-mi drumul. Le voi transforma în fapte.

Mintea Asasinului gonia acum, căutând să spună ceva care să-l împingă pe Al Mualim spre neatenție.

— Spune-mi, Maestre, rosti el, de ce n-ai procedat cu mine la fel ca și cu ceilalți Asasini? De ce mi-ai îngăduit să-mi păstrez mintea?

— Spiritul și faptele tale sunt prea strâns legate laolaltă. A te lipsi de una dintre ele ar fi însemnat să mă lipsesc pe mine de cealaltă. Iar templierii aceia au trebuit să moară. Bătrânul oftă. Adevărul e că am încercat, totuși. În odăile mele, când

ți-am arătat Comoara... Tu însă nu ești precum ceilalți. Tu ai văzut dincolo de iluzie.

Gândurile lui Altaïr reveniră la după-amiaza când Al Mualim îi arătase Comoara. Era adevărat, atunci îi simțise ispita, totuși i se împotrivi. Se întrebă acum dacă ar fi putut face asta mereu? Puterile-i perfide păreau să acționeze asupra tuturor celor care intrau în contact cu ea. Îl corupsese până și pe Al Mualim, pe care-l idolatrizase cândva, care-i fusese ca un tată și care fusese pe atunci un om bun, corect, nepărtinitor și cumpătat, preocupat doar de bunăstarea Ordinului și a celor ce-l slujeau. Strălucirea Mărului îi scâldea acum chipul într-o nuanță spectrală. Făcuse același lucru și cu sufletul lui.

— Iluzie? repetă Asasinul, gândindu-se tot la după-amiaza aceea.

Al Mualim izbucni în râs.

— Doar atât a fost dintotdeauna. Comoara templierilor. Partea Edenului. Cuvântul Domnului, înțelegi acum? Apele Mării Roșii nu s-au tras niciodată într-o parte și alta. Apa nu s-a preschimbat niciodată în vin. Nu uneltirile lui Eris au cauzat Războiul Troian, ci ăsta... Ridică iarăși Mărul. Iluzii – absolut toate.

— Însă și planul tău e tot o iluzie, insistă Altaïr. Tu vrei să-i silești pe oameni să te urmeze împotriva voinței lor.

— Și asta ți se pare mai puțin real decât fantomele pe care le urmăresc sarazinii și cruciații? Decât zeii aceia lași care se retrag din lumea asta pentru ca oamenii să se poată măcelări între ei în numele lor? Ei trăiesc deja cu o iluzie. Eu le ofer pur și simplu încă una. Una care necesită mai puțin sânge.

— Cel puțin ei *au ales* fantomele alea, argumentă Altaïr.

— Așa crezi tu? Poate că asta-i adevărat doar pentru ocazionali convertiți sau eretici.

— Nu-i așa! se răsti Asasinul.

— Ah, acum rațiunea te-a părăsit și în locul ei îmbrățișezi emoția. Sunt dezamăgit.

— Atunci ce trebuie făcut?

— Tu nu mă vei urma și eu nu te pot sili s-o faci.

— Și refuzi să renunți la planul ăsta ticălos.

— Se pare, așadar, că am ajuns într-un impas.

— Nu, zise Altaïr, ci am ajuns la sfârșit.

Poate că Al Mualim avea dreptate, deoarece se simți lup-tându-se cu un val de emoții. Trădare și tristețe și încă ceva ce nu putea identifica la început, apoi își dădu seama ce era. Singurătate.

Al Mualim scoase sabia din teacă.

— Îmi vei lipsi. Ai fost elevul meu cel mai bun.

Altaïr văzu cum povara anilor dispare de pe umerii fostu-lui său Maestru, care-și luă poziția de luptă și ridică sabia, obligându-l și pe el să procedeze la fel. Fandă într-o parte, testându-i garda și Altaïr își dădu seama că nu-l văzuse nici-odată mișcându-se atât de iute. Al Mualim pe care-l știa avea pasul încet și traversa curtea fără grabă, iar gesturile îi erau lente și largi. Cel de acum însă se mișca precum un spada-sin – și atacă, spintecând cu sabia. Apoi, când Altaïr pară, își schimbă asaltul într-un jab. Tânărul fu silit să se ridice în vârful picioarelor și îndoii brațul când duse sabia înapoi ca să devieze ofensiva. Mișcarea îl dezechilibră și, întrucât garda pe partea stângă îi era coborâtă, Al Mualim întrezări șansa și avansă cu a doua lovitură fulgerătoare, care-și atinse ținta.

Altaïr făcu o grimasă, simțind că rana de pe șold îi sânger-ează, dar nu cuteză să privească într-acolo. Nu-și putea des-prinde ochii de la Al Mualim. Acesta zâmbi larg. Un zâmbet ca-re spunea că-l învățase pe cățelandru o lecție. Se deplasă în la-teral, apoi simulă o paradă, atacând întâi într-o parte, după aceea în partea opusă, sperând să-l prindă neatent pe Altaïr.

Ignorându-și oboseala și durerea, Asasinul contraatacă și fu încântat să vadă că Al Mualim nu se așteptase la așa ceva. Însă deși îl atinsese – i se păruse că-l atinsese –, Maestrul pă-ru să-i dispară din fața ochilor și să apară mai departe, parcă purtat în zbor de brațe nevăzute.

— Ești orb, Altaïr, chicoti el. Orb ai fost toată viața. Și așa vei fi mereu.

Apoi atacă.

Altaïr reacționează prea lent, simți tăișul sabiei crestându-i brațul și strigă de durere. Nu putea rezista mult timp. Era prea obosit. Pierdea sânge. Părea ca și cum energia îi era lent se-cătuită. Mărul, rănilor primite, epuizarea... toate se combinau încet dar sigur pentru a-l afecta. Dacă nu putea schimba iute soarta duelului, avea să fie înfrânt în scurtă vreme.

Însă din cauza Mărului, bătrânul era neglijent. Chiar pe când rânjea mulțumit, Asasinul înaintă cu grația unui dansator și-și atinse din nou ținta, iar de data asta văzu o pată de sânge înflorind. Al Mualim dădu un țipăt, se materializă din nou, după care reveni, mârâind, și lansă următorul asalt. Fentă un atac spre stânga, dar se răsuci și șfichiui sabia cu reverul. Altaір izbuti să pareze cu un gest disperat, însă aproape că-și pierdu din nou echilibrul și pentru câteva momente cei doi schimbă lovitori. În cele din urmă bătrânul eschivă, se strecură pe sub brațul lui Altaір, se ridică iute și-i creștă obrazul, după care se îndepărtă înainte ca Asasinul să fi putut reacționa.

Altaір lansă un contraatac, iar Al Mualim dispăru, materializându-se din nou. Când reapăru, Asasinul observă însă că părea mai tras la față, și-i răspunse mai neglijent atacului. Mai puțin disciplinat.

Altaір avansă iute, fandând mult cu sabia și silindu-l pe Maestru să se materializeze la doi metri mai departe. Văzu că umerii bătrânului se mai gârboviră puțin și capul i se aplecă. Mărul secătuia puterile lui Altaір, dar oare și pe ale celui care-l folosea? Oare Al Mualim știa asta? Cât de bine înțelegea Mărul? Puterea obiectului era atât de mare, încât Altaір se îndoaia că ar fi fost posibil s-o cunoască vreodată cu adevărat.

Trebuia așadar să-l silească pe celălalt s-o folosească și astfel să-și epuizeze propriile energii. Răcni și se năpusti înainte, rotindu-și sabia spre Al Mualim, ai cărui ochi se lărgiră surprinși înaintea impetuoșității neașteptate. Dispăru, întrupându-se mai departe. Altaір îl atacă imediat ce reapăru și-i citi pe chip furia și frustrarea că regulile duelului se schimbaseră – avea nevoie de timp și spațiu pentru a se adapta noilor condiții.

De data asta se materializa și mai departe. Planul Asasinului funcționa, deoarece fostul lui Maestru arăta, în mod clar, obosit. Era totuși pregătit pentru atacul lipsit de disciplină al lui Altaір și-i însângera un braț. Nu fusese însă o rană care să-l oprească și tânărul continuă cu elan, silindu-l să recurgă din nou la modul acela de deplasare prin timp și spațiu. Pentru ultima dată.

Când reapăru, se clătina vizibil și Altaір văzu că-și ținea cu greu sabia ridicată, îi citi în ochi că știa că Mărul îi vlăguia puterea și că Asasinul observase asta.

Iar atunci când Altaір sări și fandă, înfigând adânc sabia în Al Mualim cu un răcnet pe jumătate de victorie și pe jumătate de părere de rău, poate că ultimele gânduri ale bătrânului fură de mândrie pentru fostul lui elev.

— Imposibil, icni el când Altaір îngenunche alături. Elevul nu-și învinge dascălul.

Altaір plecă fruntea, simțind lacrimi ce-i ardeau obrajii.

— Ai învins, așadar. Du-te și ia-ți prada.

Mărul se rostogolise din mâna întinsă a lui Al Mualim. Acum rămăsese nemișcat, strălucind pe marmură. În așteptare.

— Ai ținut foc în palma ta, bătrâne, rosti Asasinul. Obiectul ăsta trebuia să fi fost distrus.

— Să distrug *unicul* obiect capabil să pună capăt Cruciadelor și să aducă adevărata pace? râse Al Mualim. Niciodată.

— Atunci o voi face eu.

— O să vedem în privința asta, chicoti celălalt.

Altaір privi Mărul și constată că-i venea greu să-și ia ochii de la el. Lăsă cu blândețe capul lui Al Mualim pe piatră – bătrânul se stingea iute acum –, se ridică și merse către obiect.

Îl luă de jos.

Mărul parcă învie în palma lui. Din el păru să țâșnească un fulger uriaș de energie, care-l luminează pe dinăuntru și în același timp străbătu brațul Asasinului, pătrunzându-i în piept. Altaір simți ca și cum l-ar fi dilatat pe dinăuntru, o senzație inițial neplăcută, după care o forță dătătoare de viață înlătură toate durerile luptelor și-l umplu cu putere. Mărul pâl-pâia și părea chiar să pulseze, iar Altaір începu să vadă imagini. Erau incredibile și de neînțeles. Văzu ceva ce păreau orașe, însă erau uriașe și sclipitoare, cu turnuri și fortărețe, dar totodată păreau vechi de mii de ani. Apoi văzu mașini, unelte și mecanisme ciudate. Înțelese că făceau parte dintr-un viitor care încă nu fusese scris, în care unele mașini aduceau oamenilor bucurii însemnate, în vreme ce altele însemnau doar moarte și distrugere. Viteza cu care se perindau imaginile și intensitatea lor îi tăiau răsuflarea. După aceea Mărul fu învăluit de o aură luminoasă care se dilată, până ce Asasinul văzu că se uita la un glob, un glob imens care atârna suspendat în aerul nemișcat din grădină, rotindu-se lent și radiind lumină caldă, aurie.

Era fascinat de el. Văruit, înțelese că era o hartă, dar acoperită de simboluri ciudate – o scriere pe care el n-o cunoștea.

Din spate auzi glasul lui Al Mualim.

— Și mi-am silit inima ca să pătrund înțelepciunea, nebunia și prostia, dar am înțeles că și aceasta este goană după vânt. Căci unde este multă înțelepciune este și multă amărăciune, și cel ce își înmulțește știința își sporește suferința.

Malik și oamenii săi apărură acum în fugă în grădină. Aruncară o privire spre trupul lui Al Mualim, după care rămaseră ca subjugați de vederea Mărului. Altaïr auzi în depărtare strigăte. Vraja necunoscută care fusese aruncată asupra lui Masyaf se destrăma.

Se pregăti să zdrobească Mărul de piatră, însă nu izbuti să-și desprindă ochii de la imaginile rotitoare și descoperi că nu-și putea convinge brațul să urmeze comanda creierului.

— *Distruge-l!* strigă Al Mualim. *Distruge-l, așa cum ai zis că vei face!*

Mâna lui Altaïr tremura. Mușchii refuzau să asculte ordi-nul minții.

— Nu... nu pot... murmură el.

— Ba da, Altaïr, poti, icni Al Mualim. Poți. Dar n-o vei face.

Și apoi muri.

Altaïr ridică ochii de la trupul mentorului său și-i văzu pe Malik și oamenii lui privindul-l întrebători – așteptând călăuzire și conducere.

Altaïr era acum Marele Maestru.

Partea a treia

Capitolul 34

23 iunie 1257

Stând așezat la umbră, departe de căldura pârjolitoare a pieței din Masyaf, Maffeo m-a întrebat:

— Grădina lui Al Mualim este cumva cea în care se află biblioteca lui?

— Exact. Altaïr a considerat-o un loc potrivit pentru păstrarea și îngrijirea muncii sale – mii de jurnale pline cu învățăturile Asasinilor și cunoștințe strânse din Măr.

— Așadar nu l-a distrus?

— Pe cine? Maffeo a suspinat.

— Mărul.

— Nu.

— Nici atunci și nici după aceea?

— Te rog, frate, nu grăbi povestea noastră spre sfârșitul ei. Nu, Altaïr n-a distrus Mărul atunci, pe loc. Mai întâi el a trebuit să înăbușească rebeliunea ce a izbucnit imediat după moartea lui Al Mualim.

— A izbucnit o rebeliune?

— Da. După moartea lui Al Mualim a urmat o perioadă confuză. Mulți membri ai Ordinului îi rămăseseră credincioși fostului Mare Maestru. Fie nu știau de trădarea lui, fie refuzau să accepte adevărul, însă în ochii lor Altaïr încerca să pună mâna pe putere și trebuia oprit. Fără doar și poate au fost încurajați în această privință și de unele glasuri mărginașe.

— Abbas?

Am râs.

— Firește. Deși ne putem închipui prea bine sfâșierea interioară a lui Abbas față de răsturnarea de situație. Ura lui față de Al Mualim era la fel de intensă, dacă nu chiar mai intensă decât ura față de Altaïr.

— Și Altaïr a înăbușit rebeliunea?

— Da, însă a făcut-o respectând regulile Crezului, poruncindu-i lui Malik și celor pe care-i comanda ca niciun rebel să nu fie rănit, ca nimeni să nu fie ucis sau pedepsit. După ce i-a înfrânt, n-au urmat represalii. Altaïr s-a folosit doar de cuvinte pentru a le arăta calea, convingându-i mai întâi de vinovăția lui Al Mualim, iar apoi de propria lui capacitate de a conduce Frăția. Procedând astfel, s-a asigurat de iubirea, credința și loialitatea lor. Prima lui sarcină în calitate de conducător al Ordinului a fost să demonstreze exact principiile pe care dorea să le insufle. El a îndepărtat Frăția de marginea prăpastiei, unde ajunsese, arătându-i drumul cel bun. După ce a reușit asta, și-a întors atenția către jurnalul lui în care și-a scris gândurile despre Ordin, responsabilitățile lui față de el, ba până și despre întâlnirea cu femeia neobișnuită din cimitir. Care îl... Nu numai o dată Altaïr începuse să scrie cuvântul „captive”, dar apoi se oprise și scrisese „interesase”. În tot cazul, ea nu i-a părăsit gândurile. În principal însă a scris despre Măr. Obișnuise să-l poarte asupra lui. Serile, când scria în jurnal, Mărul rămânea pe un pupitru în apropiere și când îl privea simțea un amestec straniu de emoții: atât furie pentru că-l corupsese pe cel pe care îl privise ca pe un tată, și care fusese un mare Asasin și un și mai mare conducător, cât și teamă, pentru că-i simțise pe propria piele puterea de a da și a lua, și venerație. „Dacă în obiectul ăsta există ceva bun”, a scârțâit el cu pana pe hârtie, „atunci îl voi găsi. Dar dacă nu poate decât să trezească răul și disperarea, sper că voi avea puterea de a-l distruge.”

Da, Altaïr a scris în jurnal că va distruge Partea din Eden, dacă nu oferea nimic bun omenirii. Exact acelea au fost cuvintele lui. În același timp s-a întrebat însă cum va găsi puterea de a nimici Mărul, dacă și când va sosi clipa cuvenită.

Adevărul era că oricine l-ar fi avut în mâinile sale ar fi beneficiat de o putere enormă, iar templierii doreau ca puterea să le aparțină. Dar oare, s-a întrebat Altaïr, nu cumva templierii căutau și alte obiecte? Oare nu cumva ei le aveau deja?

Știa că după moartea lui Robert de Sable, ei consolidaseră portul Acra. Oare ar fi trebuit să-i atace acolo? Era decis ca nimeni să nu mai intre vreodată în posesia Mărului, sau a altor obiecte ca acesta.

Nimeni... cu excepția sa.

A reflectat la asta în odăile lui, poate prea multă vreme, până a devenit îngrijorat că-i îngăduia inamicului timp să se regroupeze. I-a chemat pe Malik și Jabal, l-a numit pe Malik la conducerea temporară a Ordinului și l-a anunțat pe Jabal că vor porni cât mai curând în fruntea unui escadron de călăreți spre portul Acra, pentru a asalta fortăreața templierilor și a nimici răul de la rădăcină.

Porniră la scurt timp după aceea și în clipa plecării Altaïr îl zări pe Abbas în intrândul unei uși de pe drumul spre castel, de unde-l privea cu răutate. Evenimentele recente nu făcuseră nimic pentru a-i toci tăișul urii, ba dimpotrivă, îl ascuțiseră.

Capitolul 35

Noaptea cobora peste Acra; portul din piatră cenușie era scaldat în lumină portocalie și soarele zugrăvea marea în roșu sângeriu, pe măsură ce se scufunda sub linia orizontului. Valurile loveau cu putere parapetele și digurile, iar pescărușii țipau din înalt, dar în rest portul era gol, în mod ciudat.

Sau... cel puțin așa era docul. Pe când îl privea și se întreba de ce lipsesc soldații templieri – spre deosebire de ultima dată când fusese aici și când oamenii lui Sibrand roiau peste tot, aidoma puricilor pe un câine –, ceva îi spuse lui Altaïr că activitățile reale se desfășurau în partea opusă a portului, iar îngrijorarea îi crescuse. Amânase prea mult luarea acestei decizii. Oare avea să plătească din cauza asta?

Și totuși docul nu era complet pustiu. Altaïr auzi zgomote de pași ce se apropiau, însoțite de conversații șoptite. Ridică un braț și cei dinapoia lui se opriră ca unul, devenind umbre nemișcate în beznă. Asasinul se furișă de-a lungul zidului docului, până zări două santinele și observă mulțumit că se despărțiseră. Prima ajunsese aproape sub el, ținea făclia ridicată și cerceta cu atenție cotloanele și ungherele întunecate din zidul umed. Altaïr se întrebă dacă soldatul acela se gândea la căminul său, din Anglia sau Franța, și la familia pe care o avea acolo, și regretă că trebuia să-l omoare. Când sări fără sunet de pe zid, îi ateriză în cârcă și-l înjunghie fulgerător cu pumnalul, își dori să fi putut exista și altă cale.

— *Mon Dieu*, icni santinela și muri, iar Altaïr se ridică.

A doua santinelă avansase între timp pe lângă pietrele ude ale docului, rotindu-și făclia muiată în catran, încercând să alunge umbrele și tresărind la orice sunet. Acum tremura de-a dreptul de frică. Zgomotele unui șobolan îl făcură să se întoarcă fulgerător, ridică mult torța, dar nu văzu nimic.

Își continuă patrularea, mijind ochii spre penumbre, apoi se răsuci și-și căută din priviri tovarășul... Dumnezeule, unde dispăruse? Fusese acolo cu numai un minut în urmă. Ei doi veniseră împreună în doc, iar acum nu-l putea zări nicăieri... și nici auzi. Tremuratul santinelei se înteți. Auzi un scâncet și-și dădu seama că ieșise printre buzele sale. Apoi auzi alt sunet înapoia sa și întoarse capul la timp ca să-și vadă moartea...

Pentru o clipă Altaïr rămase nemișcat deasupra santinelei ucise, ascultând dacă nu cumva soseau întăriri. Liniștea era însă deplină, iar când se ridică în picioare i se alăturară și ceilalți Asasini, care săriră de pe zid și intrară în doc, îmbrăcați tot în mantii albe și privind cu ochi negri de sub glugi. Altaïr dădu ordine șoptite și le făcu semn să se împrăștie și să înainteze silențios și repede. Străjeri templieri apărură în goană și fură întâmpinați de îndată cu armele. Altaïr nu se angajă însă în luptă, ci înaintă până la un zid. Îndoiala începu să-l macine: întârziase atacul, fiindcă templierii se pregăteau deja de plecare. O santinelă încercă să-l oprească, dar pumnalul Asasinului fulgeră și soldatul se prăbuși cu sângele revărsându-se din beregata deschisă. Altaïr se folosi de cadavru ca de o trambulină, se cațără în vârful zidului docului și, ghemuindu-se acolo, privi mai întâi în docul de alături, apoi spre mare.

Temerile i se confirmară. Așteptase prea mult. În fața lui, pe Mediterana aurie sub ultimele raze de soare, se zărea o flotă mică de corăbii templierie. Altaïr blestemă în șoaptă și porni iute, pătrunzând în centrul docurilor. Din spate putea auzi zgomotele bătăliei, întrucât oamenii lui se confruntau acum cu întăriri ale gărzilor. Evacuarea templierilor continua, totuși Altaïr simțea că explicația plecării lor putea fi găsită chiar în fortăreață. Precaut, iute și tăcut, ajunsese lângă clădirea care se înălța întunecată deasupra docurilor și ucise fără remușcări puținii străjeri pe care-i întâlni, dorind să împiedice fuga inamicului în aceeași măsură în care dorea să-i afle intențiile.

Piatra cenușie dinăuntru îi atenua zgomotele pașilor. Aici nu era absolut nici un templier și se simțea de acum un aer de pustiu și abandonare. Altaïr sui treptele din piatră până ajunsese la un balcon de pe care se auzeau glasuri: erau trei

persoane aflate în toiul unei discuții aprinse. Pe când se ascunde în spatele unei coloane pentru a trage cu urechea, recunosc una dintre voci. Cândva se întrebese dacă o va mai auzi vreodată. Sperase asta.

Era femeia din cimitirul din Ierusalim; leoaica bravă, care se dăduse drept de Sable. Vorbea cu doi templieri și din tonul ei își dădu seama că era nemulțumită.

— Unde sunt corăbiile mele? se răsti ea. Mi s-a spus că vor fi altele opt.

Altaïr privi marea. Corăbiile templiere se conturau pe orizont.

— Îmi pare rău, Maria, răspunse unul dintre cavaleri, dar asta-i tot ce am putut face.

Maria. Altaïr îi savura numele și-i admiră trăsăturile feței și ochii care scânteiau de viață și văpaie. Observă din nou că părea să nu-și trădeze adevăratele sentimente.

— Și cum propui să ajungem noi, restul, în Cipru? întrebă ea. De ce oare ar fi vrut templierii să se ducă în Cipru?

— Fără supărare, replică același cavaler, dar ar fi mai bine ca tu să rămâi în Acra.

Ea miji ochii și-l privi scrutător.

— Ce-i asta? O amenințare?

— Este un avertisment sincer, răspunse cavalerul. Armand Bouchart este acum Mare Maestru și nu te privește cu ochi tocmai buni.

Armand Bouchart, își repetă Altaïr. Deci el luase locul lui de Sable.

În mijlocul balconului Maria clocotea.

— Arogantule... Se opri. Perfect, îmi voi găsi singură calea spre Limassol.

— Da, milady, se înclină cavalerul.

Cei doi templieri plecară, lăsând-o pe Maria pe balcon, unde, spre amuzamentul Asasinului, începu să vorbească de una singură.

— La naiba... mai aveam doar un pas până la rangul de cavaler. Acum nu sunt decât o simplă mercenară.

Altaïr porni într-acolo. Indiferent ce anume simțise față de femeie – și simțise *ceva*, în privința aceea nu se putea înșela –, trebuia să vorbească cu ea. Auzindu-i pașii, Maria se răsuci și-l recunosc pe dată.

— Ia uite, pufni ea, bărbatul care mi-a cruțat gâtul, dar care mi-a răpit viața.

Altaïr nu avu timp să se întrebe despre înțelesul cuvintelor ei, deoarece ea își trase sabia din teacă fulgerător, cu o scânteiere de oțel, și-l atacă cu o viteză, îndemânare și curaj care-l impresionară din nou. Maria își trecu sabia dintr-o mână în cealaltă, dovedind că se lupta la fel de bine cu ambele mâini, și fandă spre partea lui mai slabă, astfel că Asasinul trebui să reacționeze imediat pentru a se apăra. Femeia era chiar mai iscusită decât unii dintre oamenii lui și schimbă loviturile pentru câteva clipe, iar balconul răsună de zăngăniturile tășurilor încleștate și de exclamațiile ei de efort.

Altaïr privi în spate, ca să se asigure că nu soseau întăriri. Bineînțeles însă că n-avea să se întâmple așa. Propriii ei oameni o abandonaseră. În mod cert, legătura ei strânsă, cu de Sable n-o favorizase în ochii înlocuitorului acestuia. Duelul continuă și, preț de o bătaie de inimă, Maria îl aduse cu spatele lipit de balustradă, deasupra mării întunecate, și preț de aceeași bătaie de inimă, bărbatul se întrebă dacă ea l-ar fi putut învinge, ceea ce ar fi fost o ironic amară a sorții, însă disperarea ei o făcea neglijentă și Altaïr izbuti să avanseze, iar apoi să se rotească și să măture cu piciorul întins, doborând-o, după care sări instantaneu și-i lipi pumnalul de beregată.

— Te-ai întors să mă ucizi? întrebă Maria sfidător, dar Asasinul îi citi frica din ochi.

— Nu încă, zise el fără să-și îndepărteze pumnalul. Vreau informații. De ce au plecat templierii spre Cipru?

Ea zâmbi larg.

— A fost un război lung și obositor. Toți merită să se odihnească.

Altaïr își stăpâni surâsul.

— Cu cât îmi vei spune mai multe, cu atât vei trăi mai mult. Te întreb din nou – de ce se retrag în Cipru?

— Despre ce retragere vorbești? Regele Richard a căzut la înțelegere cu Salah Al'din, iar Ordinul tău este fără conducător, nu-i așa? După ce vom recupera Partea din Eden, *voi* veți fi cei pe fugă.

Altaïr încuviință din cap înțelegător. Știa că templierii aveau impresia că știau multe despre Ordin, însă nu era deloc așa.

În primul rând, Asasinii aveau un conducător, iar în al doilea rând nu aveau obiceiul de a fugi dinaintea templierilor. Se ridică și o trase pe Maria în picioare. Fulgerându-l din ochi, ea își scutură straietele cu palmele.

— Mărul este bine ascuns, rosti Asasinul gândindu-se că nu era deloc așa; Partea din Eden rămăsese în odăile lui.

— Altaïr, gândește-te bine care-ți sunt opțiunile. Templierii sunt dispuși să plătească foarte mult pentru relicva aceea.

— Au și plătit deja, nu crezi? zise el și o împinse ușor spre ieșire.

Peste câteva minute era alături de Asasinii săi; bătălia din port se terminase și Acra era în mâinile lor. Jabal arcui sprâncenele la vederea femeii și făcu semn la doi oameni s-o preia, după care se alătură lui Altaïr.

— Ce se întâmplă în Cipru care să-i intereseze pe templieri? întrebă Altaïr cu glas tare în timp ce mergeau.

Decisese deja care va fi următoarea lor destinație și nu avea timp de pierdut.

— Poate fi vorba despre un război civil? deschise larg palmele Jabal. Împăratul Ciprului, Isaac Comnenul, a încercat să lupte împotriva regelui Richard cu multe luni în urmă și acum putrezește într-o temniță a templierilor.

Altaïr căzu pe gânduri.

— Păcat, spuse el în cele din urmă. Isaac era ușor de manevrat și gata oricând să se lase mituit.

Se opriră la scara portului și Maria, cu bărbia sus, fu dusă pe lângă ei.

— Zilele acelea au apus, zise Jabal. Acum insula este a templierilor, care au cumpărat-o de la rege pe o sumă de nimic.

— Nu-i tocmai genul de guvernare pe care dorim s-o încurajăm, comentă Altaïr. Avem pe cineva acolo?

— Da, în Limassol îl avem pe Alexander.

— Trimite-i un mesaj. Spune-i să mă aștepte în mai puțin de o săptămână.

Capitolul 36

Altaïr porni singur spre Cipru – deși nu *tocmai* singur. O luă cu el pe Maria. Îi spusese lui Jabal că o putea folosi ca mo-meală pentru templieri, dar în jurnalul lui scrisese că-i plă- cea s-o aibă alături; foarte simplu și în același timp foarte complicat. În viața lui existaseră prea puține femei. Cele care-i împărțiseră patul nu făcuseră altceva decât să-i satisfacă o nevoie și el nu întâlnise deocamdată o femeie care să fie în stare să-i stârnească sentimente aflate deasupra brâului. O întâl-nise oare acum? Scrie întrebarea aceea în jurnal.

Sosind în Limassol, descoperi că templierii ocupaseră într-ade-văr insula. Ca întotdeauna, portul era scaldat în lumina portocalie a soarelui și gresia strălucea orbitor; apele albastre scânteiau, iar pescărușii țipau și dădeau ocol pe cer, men-ținând o hărmălaie constantă. Peste tot se vedeau însă cru-cile roșii ale templierilor, care scrutau atenți populația ne-mulțumită. Aceasta trăia acum sub mâna lor de fier, deoa-rece insula fusese vândută de un rege despre care cu greu s-ar fi putut spune că ar fi deținut-o cu adevărat. Majoritatea ci-prioților continuau să-și ducă viețile ca și înainte, deoarece aveau familii de hrănit. Câțiva mai curajoși alcătuiseră totuși o mișcare de rezistență. Ei aveau să fie cei mai solidari cu misiunea lui Altaïr, așa că pe aceștia intenționa să-i întâl-nească.

Altaïr coborî din corabia cu care ajunsese pe insulă și mer-se în lungul docurilor. Era însoțit de Maria, care avea mâinile legate. Tânărul avusese grijă să-i îndepărteze orice semne care ar fi putut-o identifica drept templieră și, potrivit tu-turor aparențelor, era sclava lui. Desigur situația o înfuria pe femeie, care nu întârzie să-i spună asta și acum mormăia ne-

mulțumită, mergând prin docurile mai tăcute decât se așteptaseră. Pe Asasin îl amuza în secret disconfortul ei.

— Și dacă încep să țip? șuieră ea printre dinții încleștați.

Altaïr chicoti.

— Oamenii și-ar acoperi urechile și și-ar vedea de treburi. Au mai văzut sclavi nemulțumiți.

Dar care oameni? Docurile erau straniu de pustii, iar când ieșiră pe străzile din spatele lor văzură că și ele erau la fel. Pe neașteptate un bărbat cu turban și veșminte jerpelite le ieși în față de pe o ulicioară laterală. În jur se zăreau butoaie goale și resturi de lăzi, iar de undeva se auzea apă picurând. Altaïr crezuse că erau singuri, dar peste câteva secunde alți doi bărbați se iviră de pe ulicioare.

— Intrarea în port este interzisă, rosti primul bărbat. Arată-ți chipul.

— Sub gluga asta nu-i decât un Asasin bătrân și urât, mormăi Altaïr și ridică ochii pentru a se arăta bărbatului.

Banditul pufni, apoi rânji larg.

— Altaïr!

— Alexander, văd că ai primit mesajul meu.

— Crezusem că era o capcană a templierilor. Cine-i ea? Alexander o examinează pe Maria din cap până în picioare și ochii îi scânteiară.

— Momeală pentru templieri, explică Altaïr. I-a aparținut lui de Sable, dar din păcate este o povară.

Maria îl fixă cu privirea; dacă ochii ei ar fi putut ucide, atunci l-ar fi torturat mai întâi fără milă.

— O putem ține noi dacă dorești, zise Alexander. Avem o casă conspirativă sigură.

Pe când se îndreptară într-acolo, ea le blestemă sufletele mizerabile în cuvinte neașteptat de vulgare pentru o englezoaică.

Altaïr îl întrebă pe Alexander de ce erau atât de puțini locuitori pe străzi.

— Pare un oraș-fantomă, nu? Oamenii se tem să iasă din case pentru ca nu cumva să încalce cine știe ce lege nouă și neștiută.

Altaïr căzu pe gânduri.

— Până acum pe templieri nu i-a interesat niciodată să conducă o țară. Mă întreb de ce ar face-o acum?

Alexander aprobă din cap, dându-i dreptate. Pe drum trecură pe lângă doi soldați, care-i priviră bănuitor și Altaïr se încordă înaintea eventualității ca Maria să-l trădeze. Ea n-o făcu însă și Asasinul se întrebă dacă asta putea să aibă vreo legătură cu faptul că templierii o abandonaseră în Acra. Sau poate că... Nu! își alungă celălalt gând din minte.

Ajunseră la casa conspirativă, un depozit abandonat pe care Alexander îl transformase în sediul său. Înăuntru exista o magazie a cărei ușă avea un ivăr solid, însă deocamdată n-o închiseră pe Maria acolo; Altaïr îi verifică legătura de la mâini, trecând un deget printre aceasta și brațul ei, pentru a se asigura că n-o strângea prea tare. Femeia îi aruncă o privire pe care n-o putea descrie decât ca fiind dispreț recunoscător.

— Bănuiesc că n-ai venit până aici ca să admiri locurile, rosti Alexander după aceea. Pot să întreb ce misiuni ai?

Altaïr dorea să acționeze rapid – să atace fără întârziere baza templierilor –, însă îi datora cipriotului o explicație.

— Este o poveste complicată, dar poate fi rezumată simplu: templierii au acces la cunoștințe și arme mai letale decât și-ar putea închipui cineva, iar eu vreau să schimb situația asta. O armă ca a lor se află acum în mâinile noastre, un obiect care poate deforma mințile oamenilor. Vreau să știu dacă templierii mai dețin și alte asemenea arme.

Dinapoia lor, Maria rosti:

— Și putem avea desigur încredere în Asasini că vor folosi în scopuri nobile Mărul, Partea din Eden...

Altaïr își înăbuși surâsul, însă o ignoră și se adresă lui Alexander:

— Unde sunt templierii acum?

— În castelul Limassol, dar își extind întruna puterea.

Altaïr se gândi că trebuia să-i oprească.

— Și cum aș putea intra acolo? întrebă el. Alexander îi povesti despre Osman, un templier care simpatiza cu mișcarea de rezistență cipriotă.

— Dacă vei ucide căpetenia gărzii castelului, zise el, după aceea va fi foarte probabil ca Osman să fie promovat în locul ei. Iar apoi... ai putea intra de-a dreptul.

— Pare a fi un început, încuviință Altaïr.

Mergând pe străzile orașului se minună o dată în plus de liniștea care domnea pe ele. Se gândi în același timp la Maria

și la Măr. Îl luase cu el bineînțeles, dar rămăsese în cabina din corabie. Fusesse oare o greșeală să aducă Comoara atât de aproape de inamic? Asta numai timpul o putea spune.

După ce ajunsese în piață, depistă repede căpetenia gărzii templiere, care avusese grijă să poată fi ușor remarcată, întrucât purta o tunică roșie peste cămașa de zale și dovedea aroganța unui rege. Altaïr privi în jur, căutând alte gărzi prin preajmă. Plecă fruntea, pentru a nu atrage atenția asupra sa și evită privirea unui străjer care se încruntase bănuitor. Când trecu pe lângă el, izbuti să lase impresia că ar fi fost un cărturar. După aceea, cu multă precauție, își croi drum înapoi, astfel încât să ajungă înapoia căpeteniei, care stătea în capătul opus al unui culoar dintre tarabe și lătra ordine spre oamenii săi. Cu excepția sa și a Asasinului, culoarul acela era gol.

Altaïr scoase un cuțit pentru aruncat din teaca de la umăr și-l azvârli printr-o șfichiuitură a încheieturii mâinii. Căpetenia se prăvăli pe piatră cu un geamăt prelung, iar până la sosirea în goană a gărzilor, Altaïr trecu pe un culoar vecin, de unde dispăru pe străduțele laterale. Acum trebuia să-l caute pe Osman, așa cum îl sfătuisese Alexander. Iute și fără să fie văzut, merse pe acoperișurile orașului decolorat de soare, deplasându-se ca o pisică peste grinzile din lemn, până ajunsese deasupra unei curți interioare. Acolo, dedesubtul lui, se afla Osman. Era templier, într-adevăr, totuși nutrea simpatii față de Asasini și Altaïr așteptă până rămase singur, după care coborî în curte.

Osman privi de la el la acoperișul de deasupra, apoi din nou la Altaïr, cu ochi amuzați. Cel puțin arăta respect real pentru capacitatea de furișare a Asasinului.

— Salutări, Osman! rosti Altaïr. Alexander îți trimite urări de bine și-i dorește bunicii tale aniversare fericită.

Osman izbucni în râs.

— Scumpa de ea, odihnească-se în pace. Cu ce te pot ajuta, prietene?

— Mi-ai putea spune de ce au cumpărat templierii insula Cipru? Vor să-și întemeieze aici altă vistierie?

— Rangul meu nu-i atât de mare ca să știu asta cu certitudine, dar am auzit vorbindu-se de un soi de arhivă, răspunse Osman, apoi privi într-o parte și cealaltă.

Dacă ar fi fost văzut vorbind cu Altaïr, ar fi fost aproape sigur executat în piața centrală.

— O arhivă? Interesant... Și cine-i conducătorul templierilor din Limassol?

— Un cavaler pe nume Frederick cel Roșu, care-i instruește și antrenează pe soldați în castelul Limassol. O adevărată brută.

Altaïr încuviință din cap.

— Acum după ce căpetenia gărzii castelului a murit, cum aş putea intra acolo?

— Presupunând că voi fi numit în locul ei, aş putea găsi un pretext ca să retrag paza castelului pentru un răgaz scurt. Ți-ar fi de folos?

— Da, m-aş putea descurca, încuviință Altaïr.

Lucrurile se puneau în mișcare.

— Osman întreprinde aranjamentele necesare, îl anunță el pe Alexander după ce revenise la casa conspirativă.

Aproape tot timpul cât fusese plecat, Maria fusese închisă în magazie de unde îl întreținuse pe Alexander cu un puhoi de insulte și ironii, iar furia îi crescuse și mai mult când cipriotelul îi ceruse să le repete fiindcă îi plăcea pronunția ei engleză. Acum însă i se îngăduise să mănânce și stătea pe un scaun șubred din lemn, de unde-i fulgera cu privirile pe cei doi bărbați care discutau între ei, dar și pe alți membri ai mișcării de rezistență care treceau pe acolo.

— Excelent, încuviință Alexander. Și ce facem acum?

— Deocamdată îi vom acorda timp, rosti Asasinul și se întoarse către Maria. Osman mi-a povestit și despre arhiva templierilor. Ai auzit de așa ceva?

— Bineînțeles, replică ea. Acolo ne ținem chiloții.

Altaïr se simțea cuprins de disperare. Reveni spre Alexander și spuse:

— Cipru ar fi un loc bun în care să ascunzi atât cunoștințe, cât și arme. Dacă folosești strategia corectă, este o insulă ușor de apărat.

Se ridică în picioare. Până acum Osman avusese vreme să golească zidurile castelului. Era momentul să se infiltreze printre templieri.

Capitolul 37

Puțin mai târziu Altair stătea în curtea exterioară a castelului Limassol, pregătit să se infiltreze. Păstrându-se în umbre, ridică ochii spre zidurile amenințătoare din piatră și observă crenelurile păzite, cronometrând mișcările străjerilor de pe metereze.

Fu încântat să observe că erau foarte puțini: Osman își făcuse bine treaba. Fortăreața nu era complet nepăzită, dar Asasinul putea să intre. Și asta era tot ce-i trebuia.

Escaladă un zid până la metereze, apoi se furișă în castel. Un străjer țipă și căzu, cu un cuțit pentru aruncat înfipt în beregată. Altul auzi țipătul și apărură în fugă prin pasaj, doar ca să primească în piept pumnalul Asasinului. Altair îl coborî pe pardoseala din piatră, îl apăsă cu talpa și trase afară tăișul de pe care picura sânge. Înaintă după aceea prin castel, ucigând gărzile pe care le întâlnea. Osman procedase *cu adevărat* eficient. Nu numai pe ziduri erau mai puțini soldați, dar și înăuntru numărul lor era foarte mic. Altair ignoră îngrijorarea ce-i apăruse în măruntaie. Fiorul de neliniște.

Sui întruna, înaintând prin secțiunile interioare ale castelului, până ajunse la un balcon aflat deasupra unei curți interioare mari, folosite ca teren de antrenament.

Acolo îl zări pe Frederick cel Roșu, un uriaș cu barbă care urmărea duelul dintre doi oameni ai săi. Vederea lui aduse zâmbetul pe buzele Asasinului. Osman avusese dreptate. Frederick cel Roșu era o brută.

— Fără milă, flăcăi! răcnea el. Asta-i o insulă de păgâni superstițioși. Nu uitați – ei nu vă vor aici, nu vă plac, nu-nțeleg adevărata înțelepciune a cauzei voastre și la fiecare pas urzesc planuri de a vă alunga. Fiți cu ochii-n patru și nu vă-ncredeți în nimeni!

Îmbrăcați în armură completă, cavalerii începură lupta și zăngăniturile spadelor lor răsunară din curte. Păstrându-se în umbre pe balconul de deasupra, Altaïr îl ascultă pe conducătorul templier, care-i îmboldea întruna.

— Găsiți breșele din armura oponentului! Loviți cu putere! Păstrați-vă glumele pentru taverne!

Altaïr se ridică și făcu un pas spre zid, astfel că apăru în raza vizuală a celor trei bărbați din curte. Ei rămâneau însă absorbiți de luptă. Asasinul evaluează înălțimea până la caldarâm, apoi inspiră adânc, desfăcu brațele și sări.

Ateriză cu un bufnet abia auzit chiar în spatele lui Frederick cel Roșu, cu genunchii ușor îndoiiți și brațele întinse înainte pentru a-și menține echilibrul. Bărbosul se întoarse în clipa în care Altaïr își îndrepta spinarea. Cu ochi arzători, templierul mugii:

— Un Asasin în Cipru? Ce iute v-adaptați voi, scursorilor! O să pun eu capăt...

Nu mai apucă să-și termine fraza. Altaïr, care dorise să-l privească în ochi înainte de a-l ucide, își extinse pumnalul și-i reteză beregata din aceeași mișcare, cât ai clipi din ochi. Cu un strigăt scurt și sugrumat, Frederick cel Roșu se năru; gâtul îi era o rană care se căsca roșie, iar sângele se revărsă în jurul lui peste pietre, ca o confirmare a numelui său.

Pentru o secundă oamenii lui rămaseră încremenți, dar coifurile le mascau orice emoții, așa că Altaïr putu doar să-și imagineze privirile șocate dinapoia vizierelor de oțel. Apoi se smulseră din starea aceea și atacă. Altaïr își înfipse pumnalul în fanta ochiului celui mai apropiat. Din coif se auzi un horcăit de agonie și sângele țâșni prin vizieră, iar templierul căzu la pământ. Al doilea cavaler lovi, mânuindu-și spada lăta mai degrabă cu speranța, decât cu iscusința, de a-și atinge ținta. Asasinul păși agil în lateral și din aceeași mișcare palmă un cuțit pentru aruncat, după care, răsucindu-se, îl înfipse în sus, cu toată puterea, pe sub pieptarul platoșei adversarului.

Lupta se terminase, trei leșuri zăceau pe caldarâm și Altaïr privi în jurul curții, trăgându-și răsuflarea. Se gândi că avusesese noroc că în castel se aflau așa puțini templieri. Sui pe balcon și se întoarse pe aceeași cale pe care intrase. Pe drum, glasul îndoielii îi spori în minte. Majoritatea cadavrelor pe lân-

gă care trecea erau cele lăsate de el însuși, mai devreme, însă acum nu mai existau deloc santinele. *Nici una*. Unde erau toate?

Își primi răspunsul la scurt timp după ce părăsi fortăreața și porni pe acoperișuri spre casa conspirativă, abia așteptând să se odihnească și poate să schimbe niște împunsături verbale cu Maria. Poate chiar să poarte o discuție cu ea. Până acum izbutise să afle de la ea că era englezoaică, că fusese stewardul lui de Sable (Altaïr nu întrebase *ce anume* însemna asta) și că se înrolase alături de cruciați după un incident petrecut în Anglia. Asta îi trezise curiozitatea Asasinului, care spera să afle cât mai repede ce i se întâmplase.

Brusc zări fum – un vâlătuc gros care înnegura cerul.

Și care venea dinspre depozit.

Inima îi bubuia în piept pe măsură ce se apropie de casa conspirativă. Văzu soldați cruciați care stăteau de pază și împiedicau pe oricine să se apropie de clădirea care ardea. Vâlvății ieșeau pe ferestre și pe ușă, iar fuioare de fum negru încununau acoperișul. De aceea paza castelului lui Frederick fusese atât de redusă.

Primul gând al lui Altaïr nu se îndreptă spre siguranța Ordinului, a lui Alexander sau a altor membri ai rezistenței ciptote care s-ar fi putut găsi înăuntru. Primul lui gând se îndreptă spre Maria.

Se simți cuprins de furie și șfichiui din încheietură pentru a extinde pumnalul. În clipa următoare, sări de pe acoperiș și atacă doi străjeri de dedesubt. Primul muri răcnind, iar al doilea avu timp să se întoarcă cu ochii larg căscați de surprindere când tăișul Asasinului îi reteză gâtul. Primul răcnet fusese însă auzit și mai mulți templieri apărură în fugă, dar Altaïr luptă cu disperare, dorind să ajungă la depozit, neștiind dacă nu cumva Maria era prinsă înăuntru și, poate, murea sufocată. Dacă o lăsaseră închisă în magazie? Oare se afla și acum acolo, bătând cu pumnii în ușă, horcăind după aer în cămăruța plină de fum? Nu putea decât să-și imagineze *groaza* pe care ar fi simțit-o femeia. Apărură și alți soldați, cu spadele nerăbdătoare să-i guste sângele, și Altaïr continuă să lupte. Îi înfruntă cu sabia și cuțitele pentru aruncat, până ce strada fu presărată cu cadavre ale templierilor care sângerău în țărână. Deși se simțea

istovit, porni în goană către depozitul care ardea acum mocnit, strigând numele femeii:

— *Maria!*

Nu-i răspunse nimeni.

De pe străzile vecine apăreau și mai mulți templieri. Cu inima grea, Asasinul se refugie pe acoperișuri, pentru a se gândi la cele întâmplare și a-și plănui următoarea mișcare.

Capitolul 38

După cum se dovedi, următoarea lui acțiune fu decisă de alții. Coccoțat în vârful unui turn, în umbra unui clopot, Altaïr observă mișcări pe străzile până atunci pustii. Oamenii ieșeau din case. Nu avea habar încotro se îndreptau, însă dorea să afle.

În timp ce fumul continua să se ridice din rămășițele carbonizate ale depozitului care fusese casa conspirativă a rezistenței cipriote, templierii începuseră mobilizarea. Folosindu-se de acoperișuri, Altaïr îi urmări pe locuitorii orașului care se îndreptau spre piața centrală, le văzu expresiile de pe fețe și le auzi conversațiile. Se vorbea despre răzbunare și represalii. Nu numai o dată auzi numele lui Armand Bouchart. Se spunea că tocmai sosise pe insulă și avea un renume de temut. Renumele unui bărbat crud.

Altaïr intenționa să vadă renumele acela în acțiune, însă deocamdată fu fericit s-o zărească pe Maria în mulțime, vie și nevătămată. Era înconjurată de doi templieri și părea să fie prizoniera lor, deși nu era legată. Ca toți cei din piață, atenția îi era ațintită asupra treptelor catedralei.

Rămânând pitit pe un acoperiș de lângă piață, Asasinul o păstră în raza sa vizuală și-l văzu pe Osman suind pe trepte și pregătindu-se pentru apariția lui Armand Bouchart, noul conducător al templierilor, care ieși din catedrală și i se alătură.

Ca și de Sable, Bouchart părea să fi fost ales pentru aspectul lui formidabil în aceeași măsură ca pentru capacitățile de conducător. Purta armură integrală, însă părea puternic și în același timp mlădios. Chelia îi era compensată prin sprâncene atât de stufoase, încât păreau o streășină deasupra ochilor. Obrajii scofâlciți îi confereau o înfățișare cadaverică.

— O fărădelege mi-a înnorat Ordinul! tună el cu un glas care răsună în întreaga piață. Iubitul Frederick cel Roșu a fost... omorât. El, care i-a slujit cu onoare pe Domnul Dumnezeu și pe oamenii din Cipru, a plătit tribut unui ucigaș. Cine dintre voi mi-i va aduce pe făptași?

Dinspre mulțime nu se auziră decât zgomote de picioare ce se foiau stingherite. Altaïr reveni cu privirea la Bouchart, care se întunecase la față.

— Lașilor! urlă el. Nu-mi lăsați de ales decât să-l găesc eu însumi pe ucigaș. Ei bine, vă anunț că din clipa asta toți oamenii mei se vor bucura de imunitate până la găsirea criminalului.

Altaïr îl văzu pe Osman mișcându-se stânjenit. Chipul lui, de obicei vesel, părea îngrijorat acum și bărbatul avansă un pas, după care i se adresă templierului:

— Bouchart, oamenii sunt deja agitați. Poate că nu-i cea mai bună idee.

Bouchart era întors cu capul în direcția opusă, așa că Osman nu zări expresia de furie teribilă care-i apăru pe față. În mod clar templierul nu era obișnuit ca ordinele să-i fie contestate. Cât despre posibilitatea de a considera acțiunea aceea un semn de nesubordonare...

Fulgerător, Bouchart scoase spada din teacă și o împlântă în stomacul lui Osman.

Cu un zbieret care răsunară în jurul pieței înmărmurite, căpetenia gărzii castelului se prăbuși, cu palmele apăsate pe pântec. Se zvârcoli pe trepte până muri, iar horcăiturile morții i se auziră puternic în tăcerea șocată ce pogorî peste mulțime. Altaïr făcu o grimasă. Nu-l cunoscuse pe Osman, dar îi plăcuse cât văzuse din el. Alt om bun care murise inutil.

Bouchart se aplecă și-și șterse spada pe mâneca tunicii lui Osman.

— Cine mai are ceva de obiectat să facă un pas înainte. Un braț al leșului căzu moale peste treaptă. Ochii sticloși ai lui Osman se holbau spre cer.

Nimeni nu obiectă.

Un strigăt se auzi brusc dinspre Maria, care se smulsesse din brațele soldaților ce o țineau. Femeia porni în fugă spre trepte și se aruncă în genunchi în fața templierului.

— Armand Bouchart! strigă ea.

Bărbatul zâmbi, recunoscând-o, însă nu era zâmbetul unor prieteni care se revedeau cu drag.

— Ah, rânji el, o veche camaradă.

Vârî spada în teacă.

— Bouchart, vorbi repede Maria, în Cipru a sosit un Asasin. Am izbutit să evadez, dar el nu poate fi mult în urma mea.

De la înălțimea acoperișului, Altaïr simți un gol în inimă. El sperase... Dar nu! Femeia era mai întâi de toate o templieră. Și așa avea să fie mereu. Loialitatea ei era față de templieri.

— Ah, Maria, comentă Bouchart bine dispus, dar asta înseamnă că-i a doua ta evadare miraculoasă din ghearele Asasinilor, nu? Prima dată când ținta a fost de Sable, iar acum aici, pe insula mea.

Altaïr văzu cum stupeorea se alătură panicii pe chipul Mariei.

— Bouchart, zise ea, eu nu sunt în tabăra Asasinilor. Ascultă-mă, te rog!

— De Sabie a fost un mizerabil cu puțină voință. Versetul șaptezeci din Regulamentul de înființare a Ordinului Cavalerilor Templieri interzice în mod *explicit* concubinajul... fiindcă diavolul își țese mrejele cele mai puternice prin intermediul femeilor. De Sabie a ignorat principiul acela și a plătit cu viața.

— Cum îndrăznești? replică femeia și, fără să vrea, Altaïr surâse.

Niciodată temerile Mariei nu aveau viață lungă.

— Ți-am atins un punct sensibil, așa-i? mugi Bouchart încântat, închideți-o! porunci el după aceea.

Cu vorbele acelea, adunarea luă sfârșit. Bouchart se răsuci pe călcâie și plecă, lăsând în urma lui pe trepte cadavrul cu ochi sticloși al lui Osman. Maria fu legată și târâtă cu sila.

Ochii lui Altaïr trecură de la silueta lui Bouchart care se îndepărta, la Maria. Era sfâșiat de indecizie, neștiind cum să acționeze în continuare. Bouchart era aproape și poate că nu s-ar mai fi întâlnit niciodată cu șansa aceea. Ar fi trebuit să-l atace când se aștepta cel mai puțin.

Pe de altă parte... Maria...

Coborî de pe acoperiș și-i urmă pe cei care o scoaseră din piața catedralei, ducând-o probabil spre temniță. Se păstră la o depărtare sigură, pentru ca după aceea, când ei cotiră pe o străduță tăcută, să atace.

În câteva secunde cele două gărzi erau moarte și Altaïr se apropie de Maria, care fusese îmbrâncită pe jos, cu mâinile tot legate, și care acum se străduia să se ridice în picioare. Ajunse lângă ea, dar femeia se trase înapoi.

— Ia-ți mâinile de pe mine! se răsti ea. Mulțumită ție, sunt considerată o trădătoare.

Altaïr surâse indulgent, deși Maria îl avertizase pe Bouchart despre prezența lui.

— Eu nu sunt decât un pretext convenabil pentru furia ta, îi spuse. Adevărații tăi inamici sunt templierii.

Ea îl străpunse cu văpăile ochilor.

— O să te omor cu prima ocazie.

— Dacă vei avea ocazia asta... însă atunci nu vei mai găsi niciodată Mărul, Partea din Eden. Și ce anume crezi că-ți va aduce mai multă bunăvoință din partea templierilor în clipa asta? Capul meu sau obiectul acela?

Femeia îl privi cu ochi mijiți, înțelegându-i rațiunea vorbelor. Păru să se destindă.

Pentru moment.

Mult mai târziu, se reîntâlniră cu Alexander. Chipul cipriotelui îi trăda îngrijorarea când îi spuse lui Altaïr:

— În ciuda bravadei lui, este evident că Bouchart a luat în serios avertismentul Mariei – îi aruncă femeii o privire atât de mânioasă, încât, în mod neobișnuit, ea rămase fără cuvinte. Sursele mele m-au anunțat că după distrugerea casei noastre conspirative, el a plecat pe mare spre Kyrenia.

Altaïr se încruntă.

— Păcat. Speram să ne întâlnim. Continua să plănuiască totuși să se întâlnească cu templierul. Care-i ruta cea mai rapidă într-acolo? adăugă el.

Capitolul 39

Călătoriră sub deghizarea unui călugăr și a tovarăsei sale, reușind să găsească locuri în cală. Ocazional, corăbierii coborau de pe puntea principală și se ghemuiau ca să doarmă acolo, trăgând vânturi și pufăind, acordând prea puțină atenție celor doi străini. Când Maria adormi, Altaïr găsi o ladă și-și deschise jurnalul, apoi luă Mărul din punguța pe care o purta sub mantie.

Scos din învelitoarea lui, obiectul începu să strălucească și Asasinul îl privi câteva clipe, după care porni să scrie: „Mă străduiesc să înțeleg Mărul, Partea din Eden, funcția și scopul lui, dar *pot* spune cu certitudine că originile lui nu sunt divine. Nu, ci este o unealtă... o mașinărie cu o precizie extraordinară. Ce fel de oameni au fost cei care au adus minunăția asta în lume?”

Înapoia lui se auzi un zgomot și într-o clipă Altaïr înhață Mărul și-l acoperi iarăși, pitindu-l sub mantie. Era Maria, care se trezise. Bărbatul închise jurnalul, apoi păși peste trupurile a doi mateloți, traversând cala spre locul unde ea stătea sprijinită de o stivă de lăzi din lemn, tremurând și căscând. Femeia își strânse genunchii la piept și-l privi pe Altaïr, care se așeză alături. Ochii ei erau indescifrabili. O vreme rămăseră tăcuți, amândoi ascultând scârțâiturile și trosnetele corăbiei, și loviturile valurilor în bordaje. Niciunul nu știa dacă era zi sau noapte, sau cât de mult navigaseră.

— Cum ai ajuns aici? o întrebă Altaïr.

— Nu mai ții minte, om sfânt? replică ea ironic. Tu m-ai adus. Continuă în șoaptă: Sunt consoarta ta.

Asasinul își dresе glasul.

— Am vrut să întreb cum ai ajuns în Țara Sfântă, în Cruciade.

— Ar fi trebuit oare să fi stat acasă cu poala plină de crosete și trăgând cu un ochi la grădinar?

— Nu așa fac englezoaicele?

— Nu și eu. În familia mea eu am fost cea „neobișnuită”, cum spuneau ei. În copilărie am preferat mereu jocurile băieților. Păpușile nu erau pentru mine, spre exasperarea părinților mei. Le rupeam capetele.

— Părinților tăi?

Femeia râse.

— Păpușilor mele. Așa că, bineînțeles, părinții au făcut tot ce au putut ca să fiu mai puțin violentă, iar la împlinirea vârstei de optsprezece ani mi-au făcut un cadou foarte special.

— Ce anume?

— Un soț.

Altair tresări surprins.

— Ești măritată?

— Am fost. Se numea Peter și a fost un partener foarte plăcut, atât doar că...

— Da?

— Ei bine, asta-i tot. A fost doar... foarte plăcut. Nimic mai mult.

— Nu tocmai folositor ca tovarăș de joacă.

— Nici pe departe. Pentru mine, soțul ideal ar fi trebuit să îmbrățișeze acele aspecte ale caracterului meu pe care părinții doreau să mi le extirpe. Ar fi trebuit să mergem împreună la vânătoare și să dresăm șoimi. El ar fi trebuit să mă învețe sporturi noi și cum să lupt. Peter n-a făcut însă nimic din toate astea. Ne-am mutat în reședința strămoșească a familiei lui, castelul Hallaton din Leicestershire, unde, ca stăpână a casei trebuia să mă ocup de slugi, de buna funcționare a gospodăriei și, desigur, de zămislirea de moștenitori. Cel puțin trei. Doi băieți și o fată, preferabil în ordinea asta. N-am izbutit să mă ridic însă la înălțimea așteptărilor lui, tot așa cum nici el n-a reușit să se ridice la înălțimea așteptărilor mele. Unicul lucru de care-mi păsa încă mai puțin decât de ierarhiile și conducerea slugilor era creșterea copiilor, și mai ales nașterea lor, care o precedă. După patru ani de subterfugii, am plecat. Din fericire, episcopul de Leicester era un prieten apropiat al bătrânului lord Hallaton și a putut pronunța anularea căsătoriei, ca să nu riște ca fata aia prostesc de impetuoasă să cauzeze familiei alte stânjeneli. Desigur am

fost declarată *persana non grata* în castelul Hallaton – de fapt, în tot comitatul Leicestershire – și situația nu s-a îmbunătățit defel după ce m-am întors acasă. Hallaton a cerut restituirea banilor pe care-i plătitese pentru mireasă, dar tata îi cheltuisese deja. Până la urmă am decis că era mai bine pentru toți dacă plecam, așa că m-am alăturat Cruciadei.

— Ca infirmieră?

— Nu, ca soldat.

— Dar tu ești...

— Sunt foarte pricepută să mă deghizez în bărbat. Nu te-am păcălit și pe tine, atunci, în cimitir?

— Știam că nu erai de Sable, totuși...

— N-ai anticipat însă că aș putea fi o femeie. Vezi? Anii aceia de violențe s-au dovedit până la urmă un câștig.

— Și de Sable? Pe el l-ai păcălit?

Altaïr simți, mai degrabă decât văzu, surâsul trist al femeii.

— La început mi-a plăcut de Robert, vorbi ea încet. În tot cazul, el mi-a văzut potențialul într-o măsură mai mare decât Peter. Dar, desigur, a văzut în același timp și felul cum aș putea fi exploatată. Și n-a trecut mult până a început s-o facă cu adevărat. Suspină. A fost bine că l-ai ucis. Nu era un om bun și nu merita sentimentele pe care le aveam pentru el.

— El ți-a dăruit asta? rosti Altaïr după o vreme, indicând nestemata care sclipea pe mâna Mariei.

Ea o privi și se încruntă, aproape ca și cum uitase că purta inelul acela.

— Da. A fost un cadou din partea lui când m-a luat ca protejată. Asta-i tot ce mi-a mai rămas din legăturile mele cu templierii.

Urmă o tăcere stingheră, care fu întreruptă până la urmă de Asasin.

— Ai studiat cumva filozofia? Întrebă el.

Femeia îl privi cumva nedumerită.

— Am citit câte ceva, pe ici-colo... foarte puțin.

— Filozoful Empedocle a susținut că toată viața de pe pământ a început simplu, în forme rudimentare: mâini fără brațe, capete fără trupuri, ochi fără fețe. El era de părere că formulele inițiale s-au combinat, foarte lent, de-a lungul timpului și au creat toate varietățile de viață pe care le vedem acum. Nu crezi că-i interesant?

Maria fu cât pe ce să caște.

— Știi ce ridicol sună tot ce spui?

— Știu... totuși mă consolează sfatul filozofului Al-Kin-di: nu trebuie să te temi de idei, indiferent care le-ar fi sursa. Și nu trebuie să ne temem niciodată de adevăr, chiar dacă este dureros.

— Nu văd rostul aiurelilor astea, râse încetișor femeia, părând somnoroasă.

Poate că o judecase greșit. Poate că nu era pregătită să învețe. Apoi auziră dangătul unui clopot, semnalul că andocaseră la Kyrenia, și amândoi se ridicară în picioare.

Altaïr mai încercă o dată.

— Doar o minte eliberată de piedici este capabilă să înțeleagă frumusețea haotică a lumii. Aceasta este însușirea noastră cea mai de preț.

— Și ți se pare că haosul este ceva ce ar trebui preamărit? Este oare dezordinea o virtute? întrebă Maria.

Auzind-o, Asasinul simți că ceva din sufletul său tresaltă. Poate că era totuși receptivă la o cunoaștere superioară.

— Da, spuse el, dificultățile sunt numeroase, totuși libertatea aduce mai multe răsplăți decât alternativa ei. Ordinea și pacea căutate de templieri necesită servilism și întemnițare.

— Hm, făcu ea, cunosc sentimentul ăsta...

Altaïr simți o apropiere față de ea când ajunseră la treptele ce suiau pe punte și înțelese că era exact senzația pe care o urmărise aproape de când o întâlnise pe Maria. Acum când o găsisese, îi plăcea. Ar fi vrut s-o păstreze. Trebuia totuși să fie precaut. Oare ea nu-i spusese deja că intenționa să-l omoare? Loialitatea ei față de templieri fusese destrămată, dar asta nu însemna că îmbrățișase brusc calea Asasinului. Din câte își putea da seama tânărul, calea ei era calea Mariei.

Așa cum avea să se dovedească imediat.

Ajunsa la scară, ea zâmbi și-și întinse mâinile, iar Altaïr le privi neîncrezător, îi era totuși imposibil să suie cu mâinile legate și, oricum, ei călătoreau cu pirați; deși morala piraților era faimoasă prin absență, chiar și pe ei i-ar fi putut mira un călugăr care-și ținea tovarășa legată. Cei doi care dormiseră se trezeau acum, se ridicau, căscau, se scărpinau între picioare și aruncau priviri spre ei. Discret, Altaïr își extinse pum-

nalul și reteză funia care lega încheieturile Mariei. Femeia îl privi recunoscător și începu să suie treptele.

Apoi Asasinul auzi ceva. Niște murmure. Îl alertă mai mult tonul lor, decât vorbele înseși. Trase cu urechea, străduindu-se să nu fie observat. Așa cum crezuse, cei doi pirați vorbeau despre ei.

— Știam că el era, șuieră unul.

— Ți-am zis eu.

Altaір le simțea privirile pe spinare.

— Pun rămășag că templierii ar plăti o recompensă frumușică pentru ei doi.

Asasinul blestemă în gând. Dacă avea dreptate, urma să aibă nevoie de pumnal, din nou, dintr-o clipă în alta...

Auzi șuierul iataganelor scoase din teci.

... acum.

Altaір se răsuci fulgerător pentru a-i înfrunta pe cei doi pirați, în timp ce tovarășa lui decisă să urmeze Calea Mariei și încercă să evadeze, lovindu-l cu piciorul aflat pe treapta de jos și trimițându-l, împleticindu-se, în peretele calei, cu durerea radiindu-i în obraz.

O altă durere înflori și în interiorul său. Un soi diferit de durere.

După aceea femeia dispăru în pătratul de lumină al chepengului calei. Altaір blestemă iarăși, cu glas tare de data asta, și-și îndreptă spatele pentru a primi atacul. Primul pirat rânjea pe când se apropia, gândindu-se fără doar și poate la recompensă – la vinul și femeile de care avea să se bucure cu galbenii primiți.

Altaір își înfipse sabia prin sternul lui și rânjetul bărbatului dispăru, iar Asasinul smulse lama umedă de sânge. Al doilea pirat se opri, brusc descumpănit. Miji ochii și-și trecu arma dintr-o mână în cealaltă. Altaір îi zâmbi și făcu un pas apăsător înainte, încântat să-l vadă tresărind drept răspuns.

E bine, gândi el. Îi plăcea ca pirații mercenari să fie puțin speriați înainte de a muri.

Și într-adevăr piratul muri. Dădu ochii peste cap când Altaір își înfipse sabia în partea laterală a corpului său, după care reteză brusc spre față, căscând o rană uriașă. Căzu, alăturându-se camaradului său. Asasinul sui iute scara, după care, ajuns pe puntea principală, clipi sub lumina soarelui și privi în jur, căutând-o pe Maria. Alertați de apariția ei neașteptată,

pirații apăruseră în fugă, iar acum, văzându-l pe Altaïr, începură să strige, înțelegând ce se întâmplase. Asasinul se repezi de-a curmezișul punții, se strecură pe sub velatură și apoi coborî cu iuțeală pasarela pe docul din Kyrenia, căutând cu disperare un loc unde să se ascundă și să aștepte trecerea pericolului.

Iar după aceea, își spuse el furios, avea s-o caute pe Maria. De data asta n-avea să-i mai îngăduie să evadeze.

Privi în jur. Alt oraș ocupat de templieri. Clădirile străluceau sub razele soarelui. Cumva era prea frumos ca să fie în mâinile inamicului.

Capitolul 40

Cel puțin găsierea Mariei nu fu deloc grea. Necazurile se îndreptau spre ea ca șobolanii spre cala unei corăbii. Când Altaïr dădu peste femeie, cadavre de pirați îi zăceau la picioare și trei localnici se aflau în apropiere, ștergându-și săbiile de sânge și gâfâind după încleștare. Se încordară la apariția Asasinului, dar el ridică brațele într-un gest de bună credință și privi scena: Maria, bărbații, leșurile.

Se părea că, o dată în plus, femeia fusese norocoasă.

— Crezusem că nu voi mai da ochii cu tine, i se adresă după aceea continuând să stea cu brațele ridicate.

Ea avea darul de a refuza să se lase surprinsă de orice întorsătură de evenimente.

— N-am eu parte de norocul ăsta...

Altaïr se încruntă, apoi se adresă unuia dintre ciprioți, posibilul lor conducător:

— Ce treabă aveți cu femeia asta? Sunteți slugile templelor?

— Nu, domnule, se bâlbâi bărbatul. Avea sabia scoasă din teacă pe când mâinile Asasinului erau goale, totuși cipriotul recunoștea un luptător iscusit atunci când îl vedea. Pirații au atacat-o și i-am dat o mână de ajutor. Dar eu nu sunt o slugă. Eu îi urăsc pe templeieri.

— Am înțeles, încuviință Altaïr. Să știi că nu ești singurul.

Bărbatul aprobă recunoscător din cap, odată ce-și stabiliseră dușmanul comun.

— Mă numesc Markos, domnule, și voi fi de ajutor pe cât pot, dacă astfel îmi voi scăpa țara de cruciați.

Excelent, gândi Asasinul.

— Atunci vreau s-o ții pe femeia asta într-un loc sigur până mă întorc. Trebuie să găsesc pe cineva înaintea templilor.

— Noi vom fi toată ziua în port și femeia va fi în siguranță cu noi, rosti Markos, iar Maria bodogăni când bărbații se îndepărtară, purtând-o cu ei.

Nu va păți nimic, gândi Altaïr, privind în urma lor. Își va petrece ziua cu niște ciprioți voinici, uitându-se la agitația din portul Kyrenia; existau desigur și feluri mai bune de a irosi câteva ore, însă și feluri mult mai rele. Cel puțin știa că va fi în mâini sigure cât timp el avea să se întâlnească cu Barnabas, contactul din rezistența cipriotă despre care-i povestise Alexander.

Îl găsi în casa conspirativă, care era în același timp și depozit de grâne. După ce intră, Altaïr strigă cu glas scăzut, anunțându-și prezența, dar nu auzi decât foșnetele șoarecilor și sunetele îndepărtate ale străzii. După aceea dintre saci își făcu apariția un bărbat cu barbă neagră și ochi negri, precauți, care se prezentă ca fiind Barnabas. Când Altaïr îl întrebă dacă în casa conspirativă exista vreo odaie care să poată fi utilizată ca temniță, Barnabas zâmbi politicos și-l asigură că așa ceva exista, dar apoi șovăi, mergând întâi la o ușă, pe care o deschise și o închise, apoi la o a doua ușă, prin care privi și abia apoi anunțase că în uscătorie exista o zonă cu gratii ce putea fi folosită drept celulă.

— Sunt pe urmele lui Armand Bouchart, îi spuse Altaïr ceva mai târziu, după ce amândoi se așezară pe saci cu grâne din magazie.

— Ah... Bouchart este în Kyrenia? Probabil că-i vizitează pe prizonierii din Buffavento.

— Ce-i asta – o fortăreață din apropiere?

— Da, un castel. Cândva a fost reședința unei nobile cipriote bogate, până ce templierii i-au confiscat domeniul.

Altaïr se încruntă înaintea lăcomiei lor.

— Poți să mă duci până acolo? întrebă el.

— Cred că pot face chiar mai mult decât atât. Te pot strecura în castel fără ca străjerii să vadă nimic. Dar pentru asta trebuie să faci și tu ceva pentru mine. Pentru mișcarea de rezistență.

— O cerere cu care sunt deja obișnuit, replică Asasinul. Despre ce-i vorba?

— Avem printre noi un trădător, rosti apăsător Barnabas.

Trădătorul era un neguțător pe nume Jonas, iar după ce Barnabas îi dădu detaliile necesare, Altaïr îl găsi într-un amfiteatru din centrul orașului. Potrivit spuselor lui Barnabas, Jonas transmitea secrete templierilor. Asasinul îl privi o vreme, întâlnindu-se cu alți neguțători și comportându-se aparent ca orice alt om de afaceri. Apoi, când părăsi amfiteatrul, îl urmări pe străduțe lăturalnice și observă că neguțătorul devenea treptat conștient de faptul că cineva era pe urmele sale. Privea tot mai des înapoia sa, iar ochii îi erau de fiecare dată mai căscați și mai speriați. Bruscu o luă la fugă și Altaïr făcu la fel, încântat să-l vadă cotind pe o ulicioară ce putea să se înfunde.

Lungi pasul după prada sa.

Fundătura era pustie.

Asasinul se opri, se uită în spate pentru a se asigura că nu-l vedea nimeni, apoi – *click* – extinse pumnalul, înaintă doi pași și ajunse lângă o stivă înaltă și dezordonată de lăzi ce se clătinau ușor. Se aplecă puțin, apoi împlântă pumnalul într-o lădă. Lemnul se despică și se auzi un urlat. Stiva se dărâmă peste Altaïr, care se încordă din toate forțele ca să nu se dezechilibreze.

Izbuti să rămână nemișcat, iar după ce scândurelele și așchiile de lemn aterizară în jurul lui, se destinse și privi în lungul brațului întins, la capătul căruia Jonas era țintuit de pumnal, cu sângele lățindu-se încetișor din rana de la gât. Aflat în aceeași poziție ghemuită în care se ascunsese, neguțătorul era o figură disperată, jalnică. Și deși Altaïr știa că era un trădător și că informațiile pe care le transmiseseră templierilor fuseseră cu siguranță folosite pentru a ucide, captura și tortura membri ai rezistenței cipriote, el îl compătimi, ba chiar în asemenea măsură, încât își scoase pumnalul din și împinse în lături resturile lăzilor, pentru a-l putea întinde pe Jonas, după care se aplecă deasupra lui. Sângele șiroia din rana de la gât.

— Ce-i asta? horcăi Jonas. Un Asasin? Salah Al'din și-a îndreptat privirea și asupra sârmanului Cipru?

— Asasinii nu au legătură cu sarazinii. Faptele noastre sunt numai ale noastre.

Jonas tuși, dezvăluindu-și dinții însângeați.

— Oricum ar fi, vestea prezenței tale s-a răspândit deja. Taurul a pus recompensă pe capul tău... și pe capul femeii care te-nsoțește.

Altaïr vedea cum viața se scurgea din el.

— Pe zi ce trece, prețuiesc mai mult, rosti el și-i dădu lovitura de grație.

Când se ridică în picioare, n-o făcu însă cu mulțumirea lucrului bine făcut, ci cu senzația neplăcută că ceva nu era în regulă. „Taurul” acela de care amintise Jonas... Indiferent cine ar fi fost el, îi era loial lui Armand Bouchart și știa de prezența lui Altaïr și a Mariei în Kyrenia. Asta să fi fost oare sursa neliniștii Asasinului?

Porni peste acoperișuri, decis să-i găsească imediat pe Markos și Maria.

— Se pare că pe capetele noastre a fost pusă o recompensă frumușică, îi spuse el femeii după ce o găsi.

Așa cum își închipuise de altfel, ea stătea pe o bancă de piatră între Markos și alt membru al rezistenței cipriote, afișând privirea distrugătoare cu care Asasinul începuse-să se obișnuiască.

— O recompensă? Blestemat fie Bouchart! Crede probabil că sunt ucenica ta.

— Cineva poreclit Taurul și-a pus oamenii să ne caute.

Maria tresări de parcă fusese înțepată.

— Taurul? I-au dat așadar fanaticului ăluia propria lui parohie?

— Este vreun prieten de-al tău? Întrebă Altaïr ironic.

— Nici pe departe. Numele lui este Moloch și este un fanfaron evlavios, cu brațele ca niște trunchiuri de copaci.

Altaïr se întoarse către Markos.

— Cunoști casa conspirativă a rezistenței din Cartierul Comunal?

— Știu unde este, dar n-am fost niciodată înăuntru. Markos ridică din umeri. Eu sunt un simplu pedestraș în rezistență.

Asasinul căzu pe gânduri, după care spuse:

— Eu nu pot fi văzut în tovărășia Mariei, așa că va trebui s-o duceți voi acolo. Încercați să nu fie văzută pe drum, iar după ce terminați ne vom întâlni acolo.

— Cunosc niște ulițe lăturalnice și tuneluri.

— S-ar putea să dureze ceva mai mult, dar o vom aduce întregă.

După aceea porniră separat spre casa conspirativă, unde Altaïr ajunse primul. Barnabas întinsese grânele din saci pentru a-l usca și acum se relaxa, dar sări în picioare la intrarea Asasinului, înăbușindu-și în același timp un căscat de parcă se trezise din moțăiala.

— Tocmai am primit vestea că cineva a găsit trupul bietului Jonas, rosti el cu un rânjet în glas. Ce pierdere tragică, nu? Își scutură veșmintele de pleavă.

— Tu l-ai cunoscut mai bine decât mine, răspunse Altaïr. Sunt sigur că știa riscurile de a sluji ambelor tabere.

Se uită la Barnabas cu atenție, zărindu-i surâsul pieziș. Lui Altaïr nu-i plăcea moartea – niciun fel de moarte, a nimă-nui – și de aceea îi privea cu scârbă pe cei cărora le plăcea, indiferent dacă erau templieri, Asasini sau din rezistența cipriotă. Pe de o parte, Barnabas era un aliat. Pe de altă parte... Altaïr avea o încredere aproape oarbă în instinctele sale, iar acestea îl sâcâiau acum; nu era decât o sâcâială slabă, distanță, totuși insistentă.

Barnabas continuă:

— Da... din păcate, asta a complicat lucrurile. Jonas era un cipriot respectat și asasinarea lui a stârnit tulburări lângă Biserica Veche. Orășenii vor răzbunare, iar Taurul le va spune că voi sunteți răspunzători de moartea lui. S-ar putea să pierdeți sprijinul rezistenței.

Cum? Altaïr îl fixă cu privirea, nevenindu-i să-si creadă urechilor. Murmurul instinctului devenea din sâcâitor de-a dreptul agresiv.

— Dar Jonas era un trădător al rezistenței. Ei nu știau asta?

— Mă tem că n-o știau destui, recunosc Barnabas. Rezistența este destul de împrăștiată.

— Atunci vei avea ocazia să le-o spui tu însuți, rosti Altaïr. Chiar în clipa asta unii dintre membrii ei au pornit înapoi.

— Aduci oameni aici? Barnabas păru îngrijorat. Poți avea încredere în ei?

— În clipa de față nu sunt sigur în cine pot avea încredere, dar merită riscul. Acum însă trebuie să văd cu ochii mei tulburările acelea.

— Cât despre învoiala noastră, voi vedea ce pot face ca să te aduc în apropierea lui Bouchart. Înțelegerea rămâne înțelegere, nu? zise Barnabas și zâmbi din nou.

Altair nu fu încântat de zâmbetul lui. Îi plăcea din ce în ce mai puțin de fiecare dată când îl vedea.

Capitolul 41

Altaïr merse la biserică și simți o strângere de inimă la vederea tulburărilor. Gărzile templierie formaseră un cordon și respingeau cetățenii violenți, care fuseseră împiedicați să iasă din vecinătatea imediată a bisericii și care distrugeau acum tot ce vedeau. Lăzi și butoaie fuseseră sparte, iar pe străzi se vedeau focuri. Tarabele de pe margini fuseseră atacate și distruse, iar mirosurile produselor călcate în picioare se amestecau cu cel al fumului. Bărbați se adunaseră în grupuri și scandau slogane în ritmul tobelor și zăngănitul constant al Țimbalelor, încercând să-i irite și îndemne la luptă pe cavalerii templieri, care-i priveau dinapoia baricadelor improvizate din căruțe și tarabe răsturnate. La răstimpuri, grupuri mici de soldați întreprindeau incursiuni scurte și brutale în gloată, târând de acolo bărbați care dădeau din picioare și zbierau, și fie că-i băteau folosind mânerul spadei ca pe niște ghioage, fie că-i aruncau în spatele baricadelor pentru a fi duși în temniță – totuși incursiunile lor nici nu-i înspăimântau pe răsculați, nici nu le domoleau agitația.

Asasinul privi de sus, ghemuit pe marginea unui acoperiș, cuprins de disperare. Ceva mersese prost. Ceva mersese teribil de prost. Iar dacă Taurul decidea să anunțe în public că el era ucigașul, arunci situația avea să se înrăutățească încă și mai mult.

Luă hotărârea. Taurul trebuia să moară.

Când reveni la casa conspirativă, îl căută zadarnic pe Barnabas, pe care nu-l putu găsi nicăieri. Acum Altaïr era sigur că greșise încrezându-se în el și se blestemă în gând. Își ascultase instinctele... dar nu destul de atent.

Markos era însă acolo, ca și Maria, care fusese închisă în celula mult mai solidă decât cea improvizată din Limassol.

Ușa dintre camera pentru uscare și magazie era deschisă, așa c-o puteau vedea: stătea înapoia gratiilor, cu spatele rezemat de perete, iar ocazional se ridica și lovea cu picioarele paiele împrăștiate pe podea, uitându-se spre ei cu o expresie sardonică și clocotind de răutate. Altair o privi și se gândi la toate necazurile pe care le provocase femeia.

Află că ea, Markos și alți câțiva membri ai rezistenței ajunseseră la casa conspirativă pe care o găsiseră pustie. Barnabas plecase deja. Foarte convenabil pentru el, gândi Asasinul.

— Ce se-ntâmplă acolo? exclamă Markos când îl văzu. Tot orașul e-n fierbere. Am văzut revolte.

— Oamenii protestează din cauza morții unui neguțator pe nume Jonas. Ai auzit de el?

— Tata îl cunoștea foarte bine. Era un om bun. Cum a murit?

Ghemul din măruntaiele lui Altair spori și mai mult și se trezi evitând ochii celuilalt când îi răspunse:

— Cu bravură. Uite ce este, Markos, situația s-a complicat, înainte de a-l găsi pe Bouchart, trebuie să-l elimin pe Taur și să pun capăt violențelor.

— Îți place tare mult haosul, Altair! strigă Maria din celula ei.

Tânărului îi plăcu să-și audă numele pronunțat de buzele femeii.

— Taurul este un singur om, responsabil pentru subjugația altor mii de oameni. Puțini îi vor jeli lipsa.

Ea se apropie de gratiile celulei.

— Și-ți propui să intri în zbor în Kantara, să-l înjunghii și să ieși neobservat? El se înconjoară cu discipoli devotați.

Glasul îi răsuna în odăița din piatră.

— Kantara... asta-i spre răsărit? înhață prompt Asasinul numele scăpat poate involuntar.

— Da, este cel mai bine apărat... O să vezi cu ochii tăi.

Capitolul 42

Altaïr văzu într-adevăr cu ochii săi. Castelul Kantara era păzit de cruciați și de fanaticii lui Moloch. După ce escaladă zidul exterior, Asasinul merse pe metereze și se opri la răstimpuri pentru a trage cu urechea la conversațiile lor, desprinzând câte un crâmpei de informație despre insul poreclit „Taurul”. Află că era un fanatic religios, care atrăgea discipoli cu același fel de gândire, habotnici, care fie lucrau ca gărzi personale de corp sau servitori, fie cutreierau străzile din Kyrenia, răspândindu-i învățătura. El era atașat de templieri. Devotamentul lui față de conducătorul lor, Bouchart, era aproape la fel de intens ca și credința sa religioasă, iar castelul Kantara era citadela lui personală, care-i fusese dăruită probabil de templieri. Se știa că petrecea majoritatea timpului rugându-se în capela castelului.

Adică exact locul unde spera Altaïr să-l găsească.

Mergând prin fortăreață, Asasinul văzu atât fanatici, cât și gărzi. Fanaticii arătau... exact așa cum s-ar fi așteptat să arate niște fanatici: agitați, cu ochi holbați și bisericoși. Erau disprețuiți fâțiș de străjerii creștini care patrulau câte doi și care considerau în mod evident că era mai prejos de ei să se ocupe de paza castelului. O asemenea patrulă trecu pe lângă Altaïr care se ascunsese într-o firdă, iar una dintre gărzi se plângea:

— De ce-l tolerează templierii pe nebunul ăsta? Taurul și fanaticii lui sunt mai periculoși decât cetățenii Ciprului.

— Templierii au motivele lor, răspunse celălalt. Le vine mult mai ușor să conducă prin intermediul unor reprezentanți.

— Bănuiesc că așa-i. Dar cât poate rezista? Taurul și templierii nu au tocmai aceleași păreri în privința credinței.

— Cu cât vorbești mai puțin despre asta, cu atât mai bine.

Altaïr îi lăsa să se îndepărteze, apoi înaintă pe coridorul care începuse să se întunece. Maria spusese că locul era bine apărat și avea dreptate, dacă te-ai fi gândit să ataci castelul cu o oaste. Pentru un Asasin singuratic însă, pătrunderea pe furiș aici era o sarcină simplă. Mai ales dacă erai Maestrul Asasinilor. Dacă erai Altaïr.

Ajunse acum într-o sală uriașă pentru banchete. În capătul ei opus se aflau doi străjeri și Altaïr scoase două cuțite pentru aruncat. Le azvârli fulgerător: unu, doi. Peste câteva clipe ambii se zbăteau pe lespezile pardoselii și Asasinul păși peste ei, știind că acum era aproape, că Moloch nu putea fi departe.

Avea dreptate. Altaïr ajunse într-o fundătură și se întoarse, examinând locul cu atenție – de ce oare fusese păzit? Apoi văzu o trapă. Se aplecă spre ea, ascultă, apoi zâmbi, îl găsisse pe Taur.

Ridică trapa foarte încet și coborî pe grinzile din lemn de dedesubt. Se găsea pe căpriorii lăcașului de cult al castelului, o sală mare și goală, luminată de focul unui vas mare cu cărbuni de lângă altar.

Îngenuncheat lângă foc și întreținându-l se afla Moloch.

Maria îl descriesese perfect. Era un bărbat voinic ca un urs: cu țeasta rasă, mustață pe oală, medalion pe pieptul dezgolit și brațe într-adevăr ca niște trunchiuri de copaci. Sudoarea strălucea pe el în timp ce alimenta focul, psalmodiind o incantație care suna a mârâit și în același timp a devoțiune pioasă. Absorbit în munca lui, nu se clinea de lângă foc, nu-și lua ochii de la el, ci dimpotrivă își scâldea fața în căldura văpăilor, indiferent la orice s-ar fi petrecut în odaie, chiar și – mai ales – față de cel care venise să-l ucidă.

Perfect! Moloch arăta puternic, mult mai viguros decât Altaïr, care n-ar fi vrut să-l înfrunte în luptă. Și nu numai că avea avantajul muscular, ci se spunea despre el că avea ca armă preferată biciul de luptă, o bilă de fier cu țepi, atașată prin intermediul unui lanț de un mâner. Se mai spunea că-l folosea cu precizie infailibilă și că era nemilos.

De aceea Altaïr nu dorea câtuși de puțin să se lupte cu el. Trebuia să fie un asasinat discret. Lute, curat și silențios, înaintă fără zgomot de-a lungul grinzilor, apoi se lăsa să cadă silențios în centrul sălii înapoia lui Moloch. Acesta se afla ce-

va mai departe decât i-ar fi plăcut și tânărul își ținu răsuflarea, încordându-se. Dacă Moloch îl auzise...

Bruta continua să fie însă absorbită de foc și Altaір înaintă câțiva pași. Extinse pumnalul în tăcere și-l ridică. Lumina portocalie dansă pe oțelul tăișului. Taurul era la numai o bătaie de inimă de moarte. Altaір se aplecă puțin, mușchii picioarelor i se tensionară, apoi se lansă către celălalt cu pumnalul gata să lovească.

Se afla în plin salt, când Moloch se răsuci, și o făcu mult mai rapid decât i-ar fi îngăduit mărimea. În același timp rânji larg și Altaір înțelese că el știuse tot timpul de prezența lui acolo și că doar îi îngăduise să se apropie. Apoi Asasinul fu cuprins de brațele imense, care-l ridicară de pe pământ, și simți cum o mână îl prinde de beregată și-l strânge.

Pentru câteva secunde fu suspendat în felul acela, cu Moloch ridicându-l cu o singură mână în aer, de parcă ar fi fost un trofeu ce urma să fie expus pe treptele castelului. Altaір horcăi și se zbătu; picioarele lui loviră desperat în gol și mâinile zgâriară brațul înmănușat al monstrului, străduindu-se să-i desfacă strânsoarea. Vederea începu să i se încețoșeze și ochii îi fură acoperiți de pâcle negre. Simțea cum își pierde cunoștința. După aceea Moloch îl aruncă spre înapoi și căzu rășchirat pe podeaua capelei. Capul îi ricoșă dureros dintr-o lespede și se întrebă de ce-i mai fusese îngăduit să trăiască.

Motivul era că Taurul dorea să se distreze. Își scoase biciul de luptă și, după ce-l roti o singură dată deasupra capului, îl expedie către Altaір, care abia reuși să se rostogolească într-o parte; bila de fier cu țepi coborî distrugător, sparse o lespede și-l împrășcă cu așchii din piatră.

Altaір se chinui să se ridice amețit, și scutură din cap pentru a-l limpezi. Își trase sabia din teacă. Acum ținea pumnalul într-o mână și sabia în mâna cealaltă. Sări imediat în lateral, fiindcă Taurul își retrase biciul și-l șfichiui din nou.

Bila lovi o coloană de lângă Asasin, care fu lovit din nou de o grindină de fragmente din piatră, întrucât Moloch extinsese deja biciul, Altaір întrezări ocazia și se repezi pe dată, lovind cu sabia și cu pumnalul. Dar, mai iute decât ar fi părut posibil, Moloch retrase lanțul și-l ținu cu două mâini, blocându-i sabia, după care lansă iarăși bila, silindu-l pe Altaір să caute adăpost.

Asasinul se gândi la Al Mualim – acel Al Mualim care-l instruisese, nu trădătorul în care se transformase până la urmă. Se gândi la Labib și la ceilalți tutori ai săi în mânăuirea sabiei. Inspiră profund și se retrase, pășind în lateral, ocolindu-l pe Moloch.

Taurul îl urmări, știind că-l pusese serios pe gânduri. Când rânji, dezvălui dinți neregulați și înnegriți, majoritatea tociți până la nivelul unor cioturi bolnave. Emise din fundul gâtului un mârâit când Altaïr se apropie, pentru a încerca să-l momească să-și șfichiuiască biciul. Asasinului îi venise o idee. Era o idee bună, însă avea un cusur – dacă greșea, ar fi fost fatal. Pentru asta trebuia ca Taurul să lanseze bila cu țepi, dar de fiecare dată când o făcea, se apropia periculos de mult de a-i zdrobi țeasta.

Bila sosi. Vâjâi prin aer. Izbi piatra. Altaïr sări ca de obicei într-o parte, ferindu-se, dar nu se mai rostogoli pe jos, ci căzu în picioare și se repezi spre bilă. Sui pe ea și sprintă pe lanțul întins către Moloch.

Moloch încetă să mai rânjească. Avu la dispoziție o secundă ca să se holbeze la silueta Asasinului agil care alerga pe lanț ca un acrobat pe sârmă, după care sabia îi pătrunse în gât și-i ieși prin spate. Scoase un sunet între strigăt și horcăit, iar Altaïr dădu drumul mânerului sabiei, care rămase înfiptă în gât, apoi sări, răsucindu-se, astfel că ateriză călare pe umerii Taurului și-și vârî pumnalul adânc în spinarea sa. Bărbatul continua totuși să se zbată și Altaïr constată că trebuia să se țină cu toate puterile pentru a nu fi azvârlit pe jos. Prinse lanțul și-l trase în sus, apoi îl înfășură în jurul gâtului victimei sale cu mâna lui liberă, icnind de efort. Moloch se întoarse și se împletici înapoi și Asasinul înțelese că se îndrepta către foc.

Simți văpaia pe spinare și-și dublă eforturile. Pur și simplu, bestia de sub el nu murea. Simți miros de ars – era poala mantiei lui! Urlând de durere și de efort, trase cât putu de lanț cu o mână și cu cealaltă afundă mai mult pumnalul, rotindu-l, până ce, într-un final, forța vitală cedă în brută, care se năruie pe pardoseală, unde rămase gâfâind greoi, cu sângele vâscos lățindu-se pe lespezi, murind.

În cele din urmă răsufierea i se opri.

AltaİR suspină, cuprins de o uşurare uriaşă. Moloch nu mai putea asmuţi ciprioţii împotriva rezistenţei. Domnia tiraniei lui se sfârşise. Nu putea totuşi să nu se întrebe cu ce putea fi înlocuită.

Avea să-şi primească răspunsul foarte repede.

Capitolul 43

Maria dispăruse. Fusese luată de cruciați. În timp ce Altaір se luptase în castelul Kantara, soldații atacaseră casa conspirativă și, în urma unei bătălii, luaseră câțiva prizonieri, printre care și Maria.

Markos, unul dintre puținii care scăpaseră captivității, se afla acolo pentru a-l întâmpina pe Asasin și se agita acum cu îngrijorarea săpată pe chip, în timp ce bolborosea:

— Am fost atacați. Am încercat să-i respingem, dar... zarnic.

Coborî ochii, cu rușinea întipărită pe chip.

Sau doar se prefăcea? Altaір privi ușa uscătoriei. Era deschisă. În spatele ei, ușa celulei cu gratii era, de asemenea, deschisă și și-o imagină acolo pe Maria, privindu-l cu ochii ei migdalați, rezemată de perete și cu cizmele foșnind prin paiele aruncate pe podea.

Scutură din cap pentru a-și alunga nălucirea aceea. Miza era mult mai importantă decât sentimentele lui pentru englezoaică și nu avea absolut niciun motiv să se gândească la ea înainte de grijile legate de Ordin. Însă... o făcuse.

— Am vrut să-i opresc, spunea Markos, dar a trebuit să m-ascund. Erau prea mulți.

Altaір îl privi pătrunzător. După ce înțelesese duplicitatea lui Barnabas, șovăia să mai aibă încredere în cineva.

— N-a fost vina ta, rosti el. Templierii sunt iscușiți.

— Am auzit că ei se folosesc de puterea unui Oracol Negru din Buffavento. Probabil că așa ne-au găsit.

Să fi fost oare adevărat? Altaір căzu pe gânduri. Într-adevăr templierii păreau să le cunoască toate mișcărilor, dar poate că asta avea mai puțin de-a face cu un oracol, cât mai de-

grabă cu infiltrarea de iscoade templiere în mișcarea de rezistență.

— Mi se pare îndoielnic, rosti el temându-se că se putea ca Markos să încerce în mod deliberat să-l inducă în eroare. Eu bănuiesc mai degrabă că Barnabas i-a îndrumat încoace.

Markos tresări.

— Barnabas? Imposibil! Barnabas, conducătorul rezistenței, a fost executat cu o zi înainte de sosirea ta.

Bineînțeles! Altaïr se blestemă în gând. *Existase* un Barnabas care fusese loial rezistenței, dar templierii îl înlocuiseră cu propriul lor om – un fals Barnabas. Asasinul se gândi apoi la Jonas, pe care el îl ucisese din ordinul iscoadei, și speră că într-o bună zi va putea îndrepta răul pe care-l comisese. Jonas nu meritase să moară.

Altaïr părăsi cartierul portului, găsi locul unde erau ținuți prizonierii din rezistență și, după ce se strecură pe lângă străjeri, îi află înghesuți într-o celulă mică și murdară.

— Vă mulțumim, domnule, și să vă binecuvânteze Dumnezeu, rosti unul dintre ei când Asasinul le deschise ușa și le făcu semn să iasă.

Avea pe chip aceeași expresie de recunoștință ca toți ceilalți. Altaïr detesta să se gândească la ce plănuiseră templierii pentru ei.

Scotoci în zadar în temniță după Maria...

— Când ați fost ridicăți, nu era și o femeie cu voi?

— O femeie? Ba da, însă Shalim, fiul Taurului, a luat-o cu el în lanțuri. Nu era deloc supusă.

Nu, gândi Altaïr, supușenia nu era stilul Mariei. Însă cine era fiul ăla, Shalim? Oare el avea să preia domnia tiraniei Taurului?

Așa că Altaïr escaladă zidurile fortăreței din Buffavento, după care se furișă în castel și coborî în adâncurile sale negre și jilave, unde pietrele străluceau întunecat, unde lumina făcliilor pâlپătoare abia dacă străpungea bezna amenințătoare, unde toți pașii nășteau ecouri și picuratul apei se auzea constant. Oare acesta era locul unde templierii își țineau faimosul oracol? El așa spera. Deocamdată însă era cu un pas în urma lor. Mai știa, de asemenea, că nu i-ar fi plăcut probabil ce avea ei în minte, nu-i plăcea ideea arhivei despre care auzea întruna sau faptul că se apropiaseră atât de mult de

zdrobirea rezistenței. Trebuia să facă orice putea pentru a le stopa înaintarea. Iar dacă asta era o vânătoare de vrăjitoare, atunci așa să fie.

Înaintând pe coridoare spre interiorul castelului, se pomeni apropiindu-se de ceea ce presupuse că era temnița. Îndărătul lui se aflau trupurile a două gărzi pe care le întâlnise pe drum; le retezase beregata amândurora, apoi le ascunsese. La fel ca în castelul lui Moloch, reușise să ajungă până în centru, folosind furișarea nevăzută și asasinatul. Acum auzi glasuri, iar pe unul dintre ele îl recunoscuse imediat. Era Bouchart.

Vorbea cu un bărbat, în spatele unei porți din fier pătată de rugină.

— Așadar fata a scăpat din nou, așa-i? se răstema templierul. Interlocutorul lui purta straie bogate, tivite cu blană.

— Cu un minut în urmă era legată cu lanțuri, iar apoi a dispărut..

— Nu-mi insulta inteligența, Shalim. Slăbiciunea ta pentru femeii este binecunoscută. Ți-ai coborât garda și ea a evadat.

— O voi găsi, Mare Maestru, îți jur!

Prin urmare acesta era Shalim. Altaïr îl privi cu atenție, ușor amuzat. Nimic din el – nici chipul, nici statura și, cu siguranță, nici purtarea – nu amintea de tatăl lui, Moloch.

— Fă-o iute, zise Bouchart, înainte să-l ducă pe Asasin direct la arhivă.

Shalim se întoarse să plece, dar Bouchart îl opri.

— Încă ceva – ai grijă ca asta să ajungă la Alexander, în Limassol.

Îi întinse un sac pe care celălalt îl luă, aprobând din cap. Altaïr simți că i se încheștează maxilarele. Prin urmare și Alexander colabora cu templierii! Inamicul părea să se fi infiltrat peste tot.

Cei doi bărbați se îndepărtaseră, așa că Altaïr își relua drumul spre celula Oracolului. Deoarece nu putuse trece prin poartă, se cațără pe un balcon și ocoli fortăreața prin exterior, după care coborî iarăși până ajunse la temnițe. Alte gărzi căzură sub pumnalul lui. În curând leșurile aveau să fie descoperite și avea să sune alarma generală. Trebuia să acționeze rapid.

În același timp însă gărzile păreau destul de ocupate. Pe măsură ce se apropia de locul unde credea că erau temnițele,

putea să audă zbierete și bolboroseli incoerente. Când ajunse la capătul unui tunel care se deschidea în beciurile închisorii, înțelese încotro se îndreptase Bouchart, întrucât îl văzu acolo, discutând cu un gardian. Se aflau de cealaltă parte a unui perete despărțitor din gratii, în exteriorul unui șir de uși de celule.

Se părea că găsisse într-un sfârșit locul de detenție. Asasinul se piti într-o firidă a tunelului. Pe fundalul zbieretelor, îl auzi pe Bouchart întrebând:

— Ce se-ntâmplă?

— E nebuna, stăpâne, răspunse gardianul ridicând glasul pentru a se face auzit peste hărmălaie. Au apucat-o iar pandaliile. A rănit doi gardieni.

— Lăsați-o să se joace, zâmbi Bouchart. Și-a servit bine scopul.

O dată în plus, Asasinul descoperi că accesul la Bouchart îi era blocat. I-ar fi plăcut să termine cu el pe loc, chiar și în prezența gardianului; aprecia că l-ar fi putut lichida întâi pe acela, pentru ca după aceea să se ocupe de Bouchart. N-avea totuși să fie așa. Fu nevoit să privească, frustrat, cum Bouchart și gardianul plecară, lăsând locul pustiu. Altaîr ieși din ascunzătoare și se apropie de peretele despărțitor, unde găsi o ușă încuiată. Degetele lui iscusite izbutiră să descuie mecanismul, după care porni spre celula Oracolului. Zbieretele femeii parcă se întetiseră și erau mai neliniștitoare acum, iar Asasinul înghiți un nod. Pe el nu-l înspăimânta niciun om, dar aici nu era un om, ci ceva complet diferit. Se strădui să-și domolească nervii și se apucă să lucreze la cea de-a doua încuietorie. Când ușa se deschise, cu un vaier sonor de țâțâni ruginite, inima îi bătea ca un baros în piept.

Celula era mare – avea dimensiunile unei săli de ospete deasupra căreia atârna lințoliul morții și descompunerii, cu cețuri unduitoare și petice de vegetație printre coloane, de parcă exteriorul pătrundea încet aici, pentru ca într-o bună zi să revendice complet interiorul.

După ce își acomodă ochii cu semiîntunericul, o căută pe femeie, dar nu văzu nimic; îi auzea doar zbieretele infernale. Firișoarele de păr de pe brațe i se zbârliră și-și înfrână un tremurat când înainta în această... putea oare să-i spună „celulă”?

Era mai degrabă vizuina unei lighioane.

Pe neașteptate se făcu liniște. Simțurile Asasinului se ascuțiră. Își trecu sabia dintr-o mână în alta și ochii lui cercetară celula afundată în penumbre.

— Sânge de păgân, șuieră un glas răgușit, care cobora și urca, desprins parcă dintr-un coșmar.

Altaір se răsuci pe călcăie în direcția sunetului, dar când vocea se auzi din nou păru că răsună din alt loc.

— Îți cunosc numele, păcătosule, croncăni ea, și știu de ce te afli aici. Domnul să-mi călăuzească ghearele. Domnul să-mi dea puterea să-ți frâng oasele.

Altaір mai avu timp să se întrebe: *Gheare?* Oare avea într-adevăr... Apoi ea apăru din beznă, rotindu-se ca un derviș, cu părul negru biciuind în jur și răcnind. Nu avea gheare, însă unghiile lungi și ascuțite erau la fel de letale. Asasinul le auzi șuierul când spintecară aerul prin fața lui și sări înapoi. Ea era ghemuită ca o pisică și mârâia privind-l. Fu surprins, pentru că se așteptase la o bătrână stafidită, însă femeia asta avea trăsături nobile. Desigur! Era cea despre care îi povestise Barnabas, cea care deținuse castelul acesta. Era tânără și cândva fusese atrăgătoare, dar, indiferent ce anume îi făcuseră templierii, se părea că întemnițarea îi distrusese mintea. Altaір știu asta când ea rânji și, brusc, trăsăturile își pierdură noblețea, dezvăluind șiruri de dinți putrezi și limba care-i atârna afară din gură. Chicotind, ea se repezi din nou.

Se luptară și Oracolul atacă orbește, izbind cu unghiile și zgâriindu-l pe Altaір de câteva ori, însângărându-l. Asasinul păstră distanța și avansă doar în contraatacuri până ce, într-un sfârșit, izbuti s-o țintuiască de o coloană. Încercă cu disperare s-o țină locului – dorea să vorbească rațional cu ea –, dar se zbătea ca un animal sălbatic, chiar și după ce o trânti pe jos și-i lipi pumnalul de gât. Se zvârcolea întruna și schelălăia:

— Lăudat fie Domnul Dumnezeu! Eu sunt unealta lui. Eu sunt securea lui Dumnezeu. Nu mă tem nici de durere, nici de moarte.

— Ai fost cipriotă cândva, îi spuse Altaір căznindu-se s-o potolească. Ai fost o nobilă respectată. Ce secrete le-ai spus diavolilor ălora?

Oare ea știa că, ajutându-i pe templieri, își trădase propriul popor? Oare mai avea încă atâta rațiune cât să înțeleagă asta?

— Nu fără noimă aduc eu nenorocirea, șuieră femeia și, pe neașteptate, deveni complet nemișcată. Prin porunca Domnului Dumnezeu, sunt unealta sa.

Nu, gândi Asasinul. Nu era așa. Minteia ei era dusă.

— Orice ți-ar fi făcut templierii, milady, rosti el, a fost un lucru rău. Iartă-mă pentru asta.

Era un gest de milostenie. O ucise, după care părăsi locul acela teribil.

Mai târziu, revenit în casa conspirativă, deschise jurnalul și scrise:

De ce oare instinctele noastre insistă în privința violenței? Am studiat interacțiunile dintre diverse specii. Dorința înnăscută de supraviețuire pare să ceară moartea celuilalt. De ce nu pot ele merge mână în mână? Foarte mulți cred că lumea a fost creată prin lucrarea unei puteri divine, însă eu văd doar planurile unui nebun, decis să celebreze moartea.

Reflectă și asupra Mărului.

Cine au fost cei care au existat înaintea noastră? Ce i-a adus aici? Ce i-a făcut să plece? Ce este cu obiectele astea? Sunt aidoma unor mesaje închise în sticle? Unelte lăsate în urmă pentru a ne ajuta și călăuzi? Sau noi ne luptăm pentru a pune mâna pe gunoaiile lor, atribuind scopuri și înțelesuri divine unor simple jucării abandonate de ei?

Capitolul 44

Altaïr decise să-l urmărească pe Shalim. Amândoi o căutau pe Maria și Asasinul dorea să se asigure că se afla în apropierea fiului Taurului dacă acesta o găsea primul.

Deocamdată însă Shalim nu părea foarte interesat de căutare. Markos îi spusese lui Altaïr că Shalim nu avea în comun cu tatăl lui decât temperamentul violent și faptul că-i slujea pe templieri. În locul fervorii religioase, el era înclinat spre vin și compania prostituatelor. Urmărindu-l, Asasinul îl văzu dedându-se ambelor plăceri. Rămase totuși la o distanță sigură în timp ce Shalim și două dintre gărzile lui de corp cutreieră străzile din Kyrenia ca un trio de mici despoți, ocărându-i pe cumpărători și neguțători, maltratându-i, luând bani și mărfuri, pentru a merge în vizită altundeva.

Se părea că la un bordel. Altaïr văzu cum Shalim și oame-nii lui se apropiară de o ușă unde un bețiv pipăia o prostituată locală. Insul era fie prea prost, fie prea beat ca să recunoască proasta dispoziție a lui Shalim, deoarece își ridică burduful de piele în semn de salut spre tiran și strigă:

— Paharul sus, Shalim!

Shalim nici măcar nu încetini pasul, îl izbi cu podul palmei în față, astfel încât capul bețivului ricoșă cu un bufnet sec din peretele dinapoia lui. Burduful îi căzu din mână și bărbatul lunecă în jos pe lângă perete, oprindu-se în șezut, cu capul atârând într-o parte și părul năclăit de sânge. Shalim își continuă mișcarea, prinzând cu aceeași mână brațul prostituatei.

Femeia se împotrivi.

— Nu. Te rog, nu!

El o târa însă deja de acolo, întoarse capul și strigă peste umăr spre cei doi tovarăși ai lui:

— Distracție plăcută! Când terminați, aduceți-mi și mie niște femei.

Altaïr văzuse destul. Shalim n-o căuta pe Maria, asta era sigur, și probabil că n-avea s-o găsească dacă îl urmărea acolo unde urma să se ducă cu prostituata aceea – fără îndoială, în pat sau într-o tavernă.

De aceea reveni în piața cartierului, unde Markos rătăcea fără țintă printre tarabe, cu mâinile la spate, așteptând vești de la el.

— Trebuie să mă apropii de Shalim, îi spuse Asasinul după ce se retraseră la umbră, părând, pentru oricine i-ar fi văzut, ca doi neguțatori care se ascunseseră de soarele fierbințe și-și petreceau ziua flecărind. Dacă este la fel de prost pe cât este de obraznic poate că voi izbuti să aflu ceva secrete de la el.

— Poate că ar fi bine să stai de vorbă cu unul dintre călugării de lângă catedrală, chicoti Markos. Stilul desfrânat de viață al lui Shalim duce la spovedanii frecvente.

Altaïr merse la catedrală, găsi o băncuță sub o tendă care flutura în vânt și se așeză, privind trecătorii. Așteptă până când un călugăr în straie albe trecu pe lângă el și-l salută printr-o înclinare a capului. Altaïr îi răspunse printr-un gest identic, apoi rosti cu glas scăzut, astfel încât să-l poată auzi doar călugărul:

— Frate, oare nu te tulbură să suferi păcatele unui ticălos ca Shalim?

Călugărul se opri. Privi într-o direcție, apoi în cealaltă. Apoi se uită la Altaïr.

— Ba da, șopti el, dar a te împotrivi lui înseamnă sinucidere curată. Templierii au o miză mare aici.

— Te referi la arhivă? întrebă Altaïr. Îmi poți spune unde este?

Altaïr auzise deseori vorbindu-se despre arhivă. Poate că acolo se afla cheia activităților templierilor. Însă călugărul clătină din cap și-și urmă drumul. Pe neașteptate, se iscă agitație și Altaïr fu surprins să vadă că era chiar Shalim. Bărbatul suia pe podiumul unui orator. Nu mai era însoțit de prostituată și părea mult mai puțin beat pe cât fusese mai devreme.

— Bărbați și femei ai Ciprului, anunță el, după ce se strânsese destulă lume, Armand Bouchart vă transmite bine-

cuvântările lui, dar în același timp vă anunță răspicat că toți cei care vor instiga tulburări cu sprijinul rezistenței vor fi prinși și pedepsiți. Cei care caută ordinea și armonia, și care se vor supune Domnului Dumnezeu prin muncă și zel, se vor bucura de bunăvoința lui Bouchart. Să muncim laolaltă ca frați pentru a reclădi ceea ce au distrus ura și mânia.

Asta era foarte ciudat, gândi Altaïr. Shalim părea odihnit și proaspăt la față, nu așa cum s-ar fi așteptat să pară în lumina recentelor lui activități. Mai devreme Shalim avusese aspectul unui bărbat care intenționa să-și petreacă restul zilei bând și preacurvind, pe când acum părea un om complet diferit – nu numai ca aspect, ci și ca purtare, maniere și, judecând după discursul recent, filozofia de viață. În plus nu era însoțit de gărzi. Pe acest Shalim, Altaïr l-ar fi putut supune cu ușurință, poate pe una dintre ulițele lăturalnice de lângă strada principală din Kyrenia.

Când Shalim coborî de pe podium și se îndepărtă, lăsând catedrala în spate și pornind spre străzile aurarilor, Altaïr îl urmă aproape imediat.

Nu era sigur cât timp merseseră, când, parcă pe neașteptate, deasupra lor se ridică uriașul castel St. Hilarion și văzu că Shalim se îndrepta într-acolo. Când ajunse la porțile uriașe ale castelului, bărbatul trecu printr-o ușiță laterală și dispăru din vedere. Altaïr blestemă în gând. Își pierduse ținta. Castelul continua totuși să fie un furnicar de activitate și chiar atunci ambele porți principale se deschiseră, îngăduind ieșirea unui palanchin purtat de patru bărbați. În mod clar, era gol; bărbații alergau destul de repede cu el și Altaïr îi urmă până în portul împestrit de soare, unde își lăsară jos povara și rămaseră în așteptare, cu brațele încrucișate peste piepturi.

Altaïr așteptă și el. Se așeză pe un zid scund din port și-și rezemă coatele pe genunchi, după care privi palanchinul și slugile, neguțătorii și pescarii, corăbiile frumoase care se leșăneau lin pe apă, bordajele ce se ciocneau de zidurile portului. Un grup de pescari care se luptau cu un năvod uriaș se opriră pe neașteptate, se uitară la una dintre corăbii și rânjiră larg. Altaïr le urmări privirile și văzu cum pe puntea ei apărură câteva femei înveșmântate în șifoane și mătăsuri de curtezane, care coborâră în port cu pași mărunți și siguri.

Pescarii fluierară, rânjind, iar câteva spălătorese țâțâiră, când femeile traversară docul cu capetele sus, știind cu exactitate atenția pe care o atrăgeau. Altaïr le privi. Printre ele se afla Maria.

Purta straie de curtezană și inima bărbatului tresări la vederea ei. Ce făcea oare aici? Scăpase din ghearele lui Shalim doar pentru a reveni în pericol... sau cel puțin așa părea. Ea și celelalte femei suiră în palanchin. Servitorii așteptară până urcară toate, apoi îl ridicară și porniră, mergând mult mai încet ca înainte, cocoșați de greutate. Ieșiră din port și, dacă Altaïr nu se înșela, merseră către castelul St. Hilarion. Unde, fără doar și poate, Shalim își freca deja palmele de mulțumire.

Altaïr îi urmă, escaladă peretele unei clădiri din apropiere, apoi porni pe acoperișuri, sărind de pe unul pe celălalt, fără să scape din ochi palanchinul de dedesubt. Când se apropie de castel, se ghemui și rămase în așteptare. După care, sincronizându-se cu atenție cu înaintarea lecticii, își dădu drumul pe acoperișul ei. *Buf!*

Palanchinul se clătină când purtătorii lui se adaptară noii greutate. Altaïr se bizuise pe faptul că ei aveau să fie prea îngroziți pentru a ridica măcar privirile – și avusese dreptate. Icniră doar sub greutatea suplimentară și continuară fără să încetinească. Iar dacă femeile dinăuntru observaseră ceva, nici ele nu reacționară în vreun fel, așa că trecură fără probleme prin porțile castelului și ajunseră într-o curte interioară. Asasinul privi în jur și zări arcași pe metereze. Dintr-o clipă în alta, avea să fie observat. Sări și se ascunse îndărătul unui zid scund, uitându-se cum Maria fu scoasă din palanchin și escortată printr-o ușiță laterală, părăsind curtea.

El se cațără iute pe acoperișul unei dependințe. Trebuia să intre pe o cale lungă și ocolită, dar știa un lucru: după ce o găsisese pe femeie, n-avea s-o mai piardă.

Capitolul 45

Maria fu adusă pe un balcon larg și pârjolit de soare pentru a-l întâlni pe stăpânul castelului St. Hilarion. Mai exact, pe unul dintre stăpâni. Altaïr nu știa, dar Shalim avea un frate geamăn, Shahar. Pe el îl văzuse Asasinul ținând discursul despre generozitate, iar dacă ar fi știut adevărul, ar fi înțeles și cum era posibil ca un om care-și petrecuse noaptea bând și preacurvind să poată arăta atât de proaspăt în dimineața următoare.

Pe de altă parte, Maria îi cunoștea pe gemeni și, cu toate că erau identici, știa cum să-i deosebească. Shalim avea ochii negri și chipul lui trăda excesele vieții pe care o ducea. Shahar părea mai tânăr și de el se apropia femeia acum. Shahar se întoarse către ea și se luminează la chip, surâzând, când ea traversă balconul, superbă în veșmintele de curtezană care dezvăluiau suficient ca să atragă privirile oricărui bărbat.

— Nu mă așteptasem să te revăd, zâmbi el larg și pofticios. Cum te pot ajuta, vulpiță?

Trecu apoi pe lângă ea, revenind în sală.

— Nu mă aflu aici ca să ascult complimente, se răsti Maria în ciuda aspectului care-i contrazicea spusele. Vreau răspunsuri.

După ce intrară amândoi în sală, el o privi surprins, însă în același timp lasciv. Femeia îi ignoră uitătura. Trebuia să audă cu propriile ei urechi dacă spusele lui Altaïr erau adevărate.

— Deci? rosti Shahar.

— Este adevărat ce am auzit – că templierii doresc să folosească Mărul, Partea de Eden, în scopuri rele? Nu pentru a-i ilumina pe oameni, ci pentru a-i înrobi?

El surâse indulgent, de parcă ar fi fost nevoit să ofere explicații unui copil adorabil, dar prostuț.

— Oamenii sunt dezorientați, Maria. Ei sunt ai domnului care imploră să fie conduse. Și exact asta le oferim noi: vieți simple, lipsite de griji.

— Totuși Ordinul nostru a fost înființat pentru a-i apăra pe oameni, nu pentru a-i priva de libertate.

Shahar își răsfrânse buza inferioară.

— Templierilor nu le pasă de libertate. Noi căutăm ordinea – atât și nimic mai mult.

Veni spre ea și femeia se retrase un pas.

— Ordine sau înrobire?

Vocea lui căpătă un ton mai sumbru când răspunse:

— Îți poți spune cum dorești, draga mea...

Se întinse către ea, dar intențiile lui – extrem de evidente – fură întrerupte de apariția neașteptată a lui Altaïr în sală. Shahar se răsuci și exclamă:

— *Asasinul!*

O apucă pe Maria de umeri și o azvârli pe podea cu brutalitate. Femeia se lovi rău și Altaïr decise că avea să-l facă să plătească pentru asta.

— Îmi cer scuze, Shalim, că am sosit neanunțat, zise el. Shahar rânji larg.

— Așadar îl cauți pe Shalim? Sunt sigur că fratele meu va fi încântat să ni se alăture.

De sus se auzi un zgomot și, ridicând ochii, Altaïr văzu o galerie pe care se apropia Shalim surâzător. Apoi doi soldați pătrunseră prin ușa deschisă, pregătiți să se năpustească asupra Mariei, însă femeia, care se ridicase deja, se răsuci fulgerător, smulse sabia din teaca unuia și-l străpunse printr-o fandare.

Bărbatul dădu un strigăt și se prăbuși, iar ea se roti și, lăsându-se într-un genunchi, fandă din nou și-l ucise și pe camaradul său. În clipa următoare Shalim sări din galerie și ateriză în mijlocul sălii, imediat lângă fratele lui. Altaïr benefici de o clipă pentru a-i vedea unul lângă altul și fu uimit de asemănarea dintre ei. Maria i se alătură acum, cu sabia recent dobândită picurând sânge și gâfâind – ei doi împotriva gemenilor. Altaïr simți că pieptul i se umple de ceva pe jumătate mândrie, pe jumătate un sentiment pe care prefera să nu-l numească.

— Ei sunt doi, rosti Asasinul, și noi suntem tot doi.

Maria îi oferi însă o nouă surpriză. În loc să lupte de partea lui, se mulțumi să pufnească disprețuitor, după care dispăru în fugă prin ușa lăsată deschisă de soldați. Altaïr avu la dispoziție doar un moment pentru a se întreba dacă ar trebui s-o urmeze, după care gemenii îl atacă și trebui să lupte pentru a rămâne în viață împotriva a doi spadasi iscusiti.

Lupta fu lungă și brutală, iar adversarii începură siguri pe ei, convinși că-l vor răpune iute. La urma urmelor, ei erau doi și experți în mânăuirea sabiei; în mod firesc, se așteptau să-l obosească, dar Altaïr se duela mânat de furie și frustrare. De acum nu mai știa cine era prieten și cine era dușman. Fusese trădat – oameni care ar fi trebuit să fie prieteni se dovediseră inamici. Iar cei despre care crezuse că puteau deveni prieteni – sau mai mult decât atât – respinseseră mâna bunăvoinței pe care le-o întinsese. El știa doar că purta un război în care miza era mai mare decât crezuse, implicând puteri și ideologii pe care încă nu le cunoștea. Trebuia să continue să lupte, să continue până ajungea la capăt.

Iar când leșurile gemenilor zăcură într-un final la picioarele lui, cu membrele contorsionate în poziții nefirești, cu ochii cășcați și morți, Asasinul nu simți nici plăcere, nici satisfacție pentru victoria sa. Se mulțumi să-și curețe sabia de sânge, o vârî în teacă și porni spre balcon. Auzi îndărătul lui sosirea altor gărzi, dar el suise deja pe balustradă și deschisese larg brațele. Dedesubt era o cotigă și sări în ea, apoi se pierdu în tumultul orașului.

Mai târziu, când reveni la casa conspirativă, Markos îl aștepta nerăbdător să audă povestea uciderii gemenilor. În jurul lor, membri ai rezistenței se îmbrățișau fericiți la aflarea veștii. Mișcarea de rezistență putea acum recâștiga controlul, cel puțin în Kyrenia. Iar dacă reușea acolo, atunci existau cu certitudine speranțe pentru toată insula.

Markos îi surâse larg.

— A început deja, Altaïr. Porturile se golesc de corăbiile templiere. Kyrenia va fi liber. Poate chiar toată insula Cipru.

Asasinul zâmbi, încurajat de fericirea din ochii săi.

— Rămâneți cu ochii în patru, îl sfătui el.

Își aminti că nu se apropiase nici măcar cu un pas de descoperirea arhivei. Plecarea templierilor îi spunea ceva.

— Nu și-ar lăsa arhiva fără apărare, zise el, așa că ea nu poate fi aici.

Markos căzu pe gânduri.

— Majoritatea corăbiilor care au plecat reveneau în Limassol. N-ar putea fi acolo?

Altaïr încuviință din cap.

— Mulțumesc, Markos. Ți-ai slujit bine țara.

— Domnul să fie cu tine!

Ceva mai târziu, Asasinul se îmbarcă pe o corabie care avea să-l readucă în Limassol. Acolo spera să deznoade misterul intențiilor templierilor și să afle adevărul despre Alexander.

Se gândi la toate astea în timpul călătoriei și scrise în jurnal:

Îmi amintesc momentul meu de slăbiciune, atunci când încrederea mi-a fost zguduită de cuvintele lui Al Mualim. El, care-mi fusese ca un tată, s-a dovedit a-mi fi inamicul cel mai mare. Îi era îndeajuns să-mi strecoare în minte o sămânță infimă de îndoială, folosindu-se de obiectul acesta. Eu însă i-am alungat fantomele, mi-am recăpătat încrederea în mine și l-am alungat din lumea asta.

Capitolul 46

Limassol era aproape așa cum îl lăsase, un furnicar de templieri și soldați, și orășeni nemulțumiți, care continuau să-și ducă viața de zi cu zi cu indignarea întipărită pe fețe.

Altaïr nu pierdu timpul și localizează noua casă conspirativă a rezistenței, un fost antrepozit, acum abandonat, și intră acolo hotărât să-l confrunte pe Alexander cu cele auzite în conversația dintre Bouchart și Shalim. Însă când pătrunse în clădire, Alexander îl opri strigând:

— Înapoi, mișelule! Ai trădat rezistența și ne-ai vândut cauza. Ai lucrat tot timpul mână în mână cu Bouchart?

Asasinul se pregătise pentru o înfruntare cu Alexander, poate chiar pentru un duel, totuși vederea stării lui de agitație îl calmă, făcându-l să-și spună că era posibil să fi interpretat greșit cele văzute, își păstră totuși precauția.

— Doream să te întreb același lucru, zise el. L-am auzit pe Bouchart menționându-ți numele. Ți-a trimis o boccea, nu-i așa?

Alexander miji ochii, dar încuviință din cap. Mobilierul din casa conspirativă era sărăcăcios, însă în apropiere exista o măsuță joasă, pe care se afla sacul pe care Bouchart i-l înmânase lui Shalim în Kyrenia.

— Da, rosti Alexander, este țeasta sărmanului Barnabas. Altaïr se apropie de el. Trase de șnurul sacului și acesta se deschise, dezvăluind un cap de om, dar...

— Țsta nu-i bărbatul cu care m-am întâlnit în Kyrenia, spuse el.

Privi trist căpățâna care începuse să se decoloreze și răspândea un miros greu și neplăcut. Ochii erau pe jumătate închiși, gura atârna ușor deschisă și limba era vizibilă înăuntru.

— Poftim? se încruntă Alexander.

— Adevăratul Barnabas a fost ucis înainte de sosirea mea și înlocuit de un templier care a cauzat multe rele înainte să dispară.

— Să ne ajute Dumnezeu! Templierii au fost la fel de brutali și aici – bântuie prin piața comercială, port și piața catedralei, arestând după voie.

— Nu dispera, spuse Altaïr. Kyrenia i-a alungat deja pe templieri. Îi vom alunga și noi din Limassol.

— Trebuie să procedați cu atenție. Propaganda templieră i-a făcut pe unii dintre oamenii mei să acționeze împotriva voastră, iar majoritatea celorlalți sunt precauți.

— Mulțumesc pentru avertisment.

Asasinul îl căută zadarnic pe Bouchart în oraș, iar când reveni pentru a-i comunica vestea proastă lui Alexander, casa conspirativă era goală. Pe măsuță se găsea un bilet și Altaïr îl citi. Alexander dorea să se întâlnească cu el în curtea castelului. Cel puțin așa scria pe bilet.

Tânărul căzu pe gânduri. Oare văzuse vreodată scrisul de mână al cipriotului? Nu-și amintea. Pe de altă parte, era perfect posibil ca acesta să fi fost silit să scrie biletul.

Se îndreptă către locul de întâlnire, deși toate instinctele îl anunțau că putea fi o capcană. Simți o strângere de inimă când în curtea unde fusese chemat zări un cadavru.

Nu, gândi Altaïr.

Se uită imediat în jur. Meterezele ce înconjurau curtea erau pustii. De altfel, întregul loc era mult mai tăcut decât s-ar fi așteptat. Îngenunche lângă trup și temerile i se confirmară când, întorcându-l cu fața în sus, zări ochii goi ai lui Alexander.

Apoi de deasupra lui se auzi o voce și Altaïr se sculă, se întoarse și zări o siluetă pe meterezele zidurilor ce mărgineau curtea. Orbit de razele soarelui, își duse palma pavăză la ochi, dar tot nu izbuti să deslușească chipul bărbatului de acolo. Să fi fost oare Bouchart? În tot cazul, purta crucea roșie a cruciaților și stătea cu picioarele ușor depărtate și mâinile în șolduri, arătând ca un erou cuceritor. Cavalerul arătă spre leșul lui Alexander și glasul îi răsună batjocoritor:

— Vreun prieten de-al tău?

Asasinul speră ca în curând să-l facă să plătească pentru disprețul acela. Cruciatul se mișcă puțin într-o parte și Altaïr văzu până la urmă cine era: spionul care se dăduse drept

Barnabas în Kyrenia și era probabil răspunzător pentru uciderea adevăratului Barnabas. Alt om bun care fusese omorât. Altaір speră să-l facă să plătească și pentru asta. Pumnii i se încleștară și mușchii maxilarelor îi tresăriră. Deocamdată însă iscoada îl prinsese pe picior greșit.

— N-am reținut cum te cheamă! strigă el spre metereze.

— Ce ți-am spus în Kyrenia? chicoti cavalerul – iscoada. Barnabas, nu?

Brusc înapoia tânărului se auziră răcnete și, răsucindu-se fulgerător, Altaір văzu un grup de oameni care pătrundea în curte. Era victima unei înscenări. Iscoada răspândise zvonul despre el și acum avea să fie acuzat de uciderea lui Alexander; gloata furioasă fusese trimisă aici exact la momentul potrivit. Era într-adevăr o cursă în care el căzuse în ciuda instinctelor ce-l avertizaseră să fie prudent.

Se blestemă din nou în gând și privi în jur. Zidurile din gresie se înălțau deasupra lui. Un șir de trepte ducea spre metereze, dar acolo, în vârf, se afla iscoada, care rânjea larg, bucurându-se de spectacolul care avea să înceapă în curând, deoarece cetățenii veneau în fugă spre Asasin, cu sângele clocoțind, cu nevoia de răzbunare și dreptate arzându-le în ochi.

— Uitați-l pe trădător!

— Spânzurați-l!

— Va plăti pentru crimele lui!

Altaір rămase locului. Primul lui impuls fusese să ducă mâna la sabie, dar se opri; nu, el nu putea ucide oameni nevinovați. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să distrugă toată credința pe care o aveau ei în rezistență și în Asasini. Tot ce putea face era să-și declare inocența, însă n-aveai cu cine să te-nțelegi. Căută cu disperare un răspuns.

Și-l găsi.

Mărul.

Era ca și cum obiectul l-ar fi strigat. Brusc deveni conștient de existența lui în ranița mică pe care o purta în spate și-l scoase, apoi întinse spre mulțime brațul în care-l ținea.

Nu știa ce încerca să facă și nici nu era sigur în privința rezultatului. Simțea că Mărul îi va asculta poruncile, că-i va înțelege intenția. Era totuși numai o impresie. O senzație. Un instinct.

Dar așa se și întâmplă până la urmă. Mărul străluci și-i pulsă în palmă. Emise o lumină stranie, diafană, ce păru să pogoare asupra mulțimii, care se liniști imediat, încremenind practic locului. Altaïr văzu iscoada templieră tresărind de uluire. Se simți brusc atotputernic și în clipita aceea înțelese nu numai atracția seducătoare a obiectului și puterea divină pe care o conferea, ci și pericolul teribil pe care-l reprezenta... În mâinile celor care l-ar fi utilizat în scopuri rele, desigur, dar și pentru el. Nici chiar Maestrul Asasin nu era imun în fața ispitei Mărului. Îl folosea acum, însă își jură că n-avea s-o mai facă niciodată, și oricum nu în scopurile astea.

Apoi se adresă mulțimii:

— Armand Bouchart este omul răspunzător pentru suferința voastră! strigă Altaïr. El l-a pus pe bărbatul acesta să dezbine rezistența. Plecați de aici și mobilizați-vă oamenii. Cipru va redeveni insula voastră.

Pentru câteva clipe se întrebă dacă avusese succes. Dacă mulțimea furioasă avea să-și continue năvala pentru a-l linșa după ce avea să coboare Mărul? Îl coborî, totuși gloata nu reluă goana spre el. Cuvintele lui îi convinseseră pe ciprioți. Cuvintele lui îi determinaseră să-și schimbe părerea. Fără multă ceremonie, ei se întoarseră și părăsiră curtea, ieșind la fel de repede precum intraseră, însă supuși, ba parcă chiar căindu-se.

Curtea rămase iarăși pustie și, vreme de câteva bătăi de inimă, Altaïr privi Mărul din palmă, văzu cum pălește, și se simți totodată atras, speriat și copleșit de venerație. Apoi îl puse înapoi în siguranța raniței, iar iscoada rosti din înaltul zidurilor:

— Îmi place jucărioara ta. Aș putea s-o împrumut?

Altaïr știa un singur lucru: templierul n-avea să ia Mărul decât dacă îl ucidea pe el. Extinse pumnalul, pregătindu-se de luptă, iar cavalerul zâmbi, anticipând duelul ce va urma, și se pregăti să coboare de pe metereze, când...

Se opri.

Iar zâmbetul i se șterse de pe chip.

Prin piept îi ieșise o sabie. Sângele îi înflori pe tunica albă, amestecându-se cu roșul crucii de pe ea. Coborî ochii și se privi derutat, parcă întrebându-se cum ajunsese arma acolo. Dedesubtul lui, în curte, Altaïr se întreba același lucru. Apoi

templierul se clătină și Asasinul zări o siluetă înapoia lui. O siluetă pe care o recunosc: Maria.

Femeia surâse și împinse iscoada de pe zid, privind cum se rostogolește greoi pe treptele scării de sub ea. Rămase locului, cu sânge picurând de pe sabie, zâmbi spre Asasin, apoi scutură sabia și o băgă în teacă.

— Așadar, rosti ea după aceea, ai avut Mărul tot timpul.

El încuviință din cap.

— Acum ai văzut ce fel de armă poate deveni dacă ajunge în mâini nepotrivite.

— Nu știu dacă aș numi mâinile tale ca fiind „potrivite”.

— Nu. Ai dreptate, îl voi distruge... sau îl voi ascunde. Nu pot totuși să spun ce voi face, până nu găsesc arhiva.

— Ei bine, replică ea, nu trebuie să cauți prea departe. Ești chiar deasupra ei.

Capitolul 47

În clipa aceea dinspre intrarea în curte se auziră strigăte și un grup de templieri apăru în fugă, cu ochii sclipind amenințător de sub vizierele coifurilor.

De deasupra, Maria strigă:

— Pe aici – iute!

Se răsuci pe călcâie și alergă pe metereze către o ușă. Altaïr era pe punctul s-o urmeze, dar cei trei cavaleri ajunseseră deja lângă el și, blestemând, le pară atacul, cu oțelurile săbiilor zăngănind, astfel că o pierdu iarăși din vedere pe femeie.

Templierii erau iscusiți și bine antrenați – o dovedeau de altfel mușchii umerilor și cefei –, totuși nici trei oponenți nu erau pe măsura Asasinului, care dansă în jurul lor cu grație, împungând și spintecând, până când toți zăcură fără viață la picioarele lui.

Privi după aceea în sus. Meterezele erau pustii. Doar leșul iscoadei templiere din capul scării și, desigur, nici urmă de Maria. Sui treptele în goană, oprindu-se doar un moment pentru a-l privi pe cel ucis de englezoaică. Dacă misiunea unui spion era de a submina inamicul, acesta își făcuse treaba bine; aproape că-i stârnise pe ciprioți împotriva mișcării de rezistență, aducându-i practic în mâinile templierilor – care nu intenționau să le ridice nivelul, ci să-i subjuge și stăpânească.

Altaïr continuă în fugă, până la ușa prin care dispăruse Maria. Aceasta era așadar intrarea în clădirea care găzduia arhiva. Pășii înăuntru.

Ușa se închise cu zgomot îndărătul lui. Se afla pe o scară ce cobora pe lângă peretele unui puț uriaș ca o cavernă. Făcliile de pe ziduri ofereau o lumină slabă, proiectând umbre ce dansau pe crucile templiere care decorau pereții. Era tăcere.

Nu, tăcerea nu era chiar absolută.

De undeva din adânc putea auzi strigăte. Să fi fost oare gărzi, care fuseseră alertate de prezența... Mariei? O fire așa independentă ca femeia nu s-ar fi putut alinia niciodată doctrinelor templierilor. Ea era o trădătoare. Adoptase calea Asasinilor: ucisese un templier și-i dezvăluise unui Asasin locul arhivei. Avea s-o omoare pe loc. Deși, desigur, după cum o văzuse luptând până acum, părea mai ușor de spus decât de făcut.

Începu să coboare, alergând pe treptele întunecate, sărind ocazional peste găuri ce se căscau în scara de piatră năruită, până ajunse pe podeaua acoperită cu nisip a unei încăperi. În fața lui apăărură trei soldați; pe primul îl răpuse imediat cu un cuțit pentru aruncat, iar pe al doilea îl prinse pe picior greșit și-și înfipse sabia în gâtul lui. Îi împinse apoi cadavrul în al treilea atacator, care căzu și Altaïr îl ucise pe când încerca să se ridice. Mergând mai departe, auzi de undeva apă curgătoare și ajunse pe un pod care trecea printre două cascade. Zgomotele erau suficient de puternice ca să ascundă sosirea lui celor doi străjeri aflați în capătul opus al podului. Îi ucise pe amândoi din două lovituri de pumnal.

Își continuă drumul și ajunse în adâncul unei... biblioteci. Vedeă acum rafturi cu cărți ce ticseau nenumărate camere. Asta era! Ajunsesese în locul căutat. Nu știa ce anume se așteptase să vadă, totuși numărul volumelor era mai mic decât își închipuisese. Oare era într-adevăr faimoasa arhivă despre care auzise?

Nu avea totuși timp să se oprească și să inspecteze. Auzea voci și sunetele a două săbii ce se încleștau; erau doi combatanți, iar una dintre voci era de femeie.

În fața lui o arcadă mare purta în vârf crucea templierilor. Trecu pe sub ea și pătrunse într-o sală vastă, în centrul căreia se găsea un spațiu ceremonial înconjurat de coloane din piatră cu sculpturi complexe. În mijloc se duelau Bouchart și Maria. Femeia îl ținea la distanță pe conducătorul templier, însă cu destulă greutate; chiar în clipa intrării lui Altaïr, Bouchart o lovi și ea căzu cu un strigăt pe pardoseala din piatră.

Bouchart o privi cu indiferență, după care se răsuci către Asasin, deși acesta apăruse fără cel mai mic zgomot.

— Neghiobul de împărat Comnenul, rosti el cu dispreț referindu-se la fostul conducător al Ciprului, a fost un prost,

dar a fost prostul *nostru*. Noi am acționat pe insula asta aproape un deceniu fără nicio intervenție din exterior. Arhiva noastră era secretul cel mai strict păstrat din Cipru. Din păcate nici cele mai bine gândite planuri n-au fost imune la idiotenia lui Isaac.

Aproape un deceniu, gândi Altaïr. Dar atunci... Înaintă un pas, privind de la Bouchart la Maria.

— El l-a înfuriat pe regele Richard și i-a adus pe englezi prea aproape pentru ca voi să vă mai simțiți confortabil. Așa este?

Templierul nu schiță nicio mișcare pentru a-l opri, așa că Asasinul traversă podeaua și se aplecă peste Maria, îi luă capul în poală, căutând semne de viață.

Bouchart vorbea, părând să fie încântat de sunetul propriului glas.

— Din fericire am izbutit să-l convingem pe Richard să ne vândă insula. A fost unicul mod prin care i-am putut distra atenția.

Pleoapele femeii tresăriră. Ea gemu. Era *vie*. Răsunând ușurat, Altaïr îi coborî capul cu grijă pe piatră și se ridică, întorcându-se către Bouchart, care-i urmărise cu un surâs indulgent.

— Adică ați cumpărat ceea ce stăpâneți deja, rosti Asasinul.

Acum înțelegea. Templierii cumpăraseră Cipru de la regele Richard pentru a împiedica descoperirea arhivei lor. Nu era de mirare că-l urmăriseră cu atâta agresivitate când sosise pe insulă.

Bouchart confirmă din cap.

— Și uite la ce s-a ajuns. Arhiva nu mai este sigură acum, după ce ai venit și ai iscodit în prea multe cotloane întunecate.

— Regret că nu pot spune că-mi pare rău, dar obișnuiesc să obțin ceea ce doresc, replică Altaïr cu glas încrezător, deși simțea că ceva nu era tocmai în regulă.

Într-adevăr, Bouchart rânji larg.

— Nu însă și de data asta, Asasinule. Nu și acum. Abătându-te spre Kyrenia, am câștigat timpul necesar să ne mutăm arhiva.

Bineînțeles! în timpul coborârii nu văzuse o arhivă sărăcăcioasă, ci *resturile* ei care nu mai erau dorite. Îi distrăseseră

atenția cu Kyrenia și se folosiseră de oportunitate, pentru a muta grosul arhivei.

— Nu ați trimis obiectele *spre* Cipru, ci *din* Cipru, zise Altaïr când totul îi deveni clar.

— Exact, încuviință apreciativ din cap templierul. Însă nu trebuie să plece chiar totul și cred că pe tine te vom lăsa aici.

În clipa următoare sări, lovind cu sabia, dar Altaïr devie atacul. Bouchart se aștepta la asta, așa încât pară și continuă asaltul. Asasinul fu silit să dea înapoi, respingând împunsături și tăieturi. Bouchart era iscusit, asta nu se putea nega, și în același timp iute, bizuindu-se mai mult pe jocul de picioare și dexteritate, decât pe forța brută folosită de majoritatea cruciaților în duelurile cu spada. El însă pornise la atac, așteptându-se să învingă, și s-o facă iute. Dorința disperată de a-l ucide pe Altaïr îl făcuse să uite de solicitările fizice ale luptei, așa că tânărul se apără, îi îngădui ofensiva, îi pară loviturile și contraatacă scurt la răstimpuri, răbindu-l superficial. O creștătură aici, o pișcătură dincolo. Sângele începu să răzbată de sub cămașa de zale a templierului, care îl apăsa greu.

Pe când se lupta, Altaïr se gândi la Maria și la toți cei care muriseră din ordinele lui Bouchart, însă opri amintirile acelea să se preschimbe în dorință de răzbunare. Le îngădui să-i aducă doar fermitate. Surâsul dispăruse de pe chipul lui Bouchart și, pe când Altaïr lupta în tăcere, Marele Maestru templier icnea din cauza eforturilor, dar și a frustrării. Loviturile spadei sale erau mai puțin coordonate și nu izbuteau să-și atingă ținta. Era acoperit de sudoare și sânge. Dinții îi erau dezgoliți.

Iar Asasinul continuă să-l rănească, iar acum îi creștă fruntea, astfel că sângele îi șiroia în ochi și el era silit să-și treacă mânușa peste față ca să se șteargă. De altfel, Bouchart abia mai putea ridica spada și era gârbovit, picioarele îi tremurau, iar pieptul i se ridica și cobora greoi, când se străduia să-și regăsească suflul, mijind ochii printr-o mască de sânge pentru a-l găsi pe Altaïr, dar văzând numai umbre și forme încețoșate. Era un om înfrânt acum, ceea ce însemna că era un om mort.

Altaïr nu se juca cu el. Așteptă însă ca pericolul să se îndepărteze. Să fie sigur că slăbiciunea templierului nu era simulată.

Apoi îl străpunse cu sabia.

Bouchart căzu și Altaïr îngenunche lângă el. Templierul îl privi și tânărul îi zări respectul din ochi.

— Faci... cinste Crezului tău, horcăi el.

— Tu însă te-ai îndepărtat de al tău.

— Nu m-am îndepărtat, ci l-am extins. Lumea este mai complicată decât cutează să admită majoritatea. Iar dacă tu, Asasinule... dacă tu ai ști mai mult decât doar să ucizi, ai putea înțelege asta.

Altaïr se încruntă.

— Păstrează-ți pentru tine lecția de morală. Și poți să mori, știind că nu voi îngădui niciodată ca Mărul, Partea de Eden, să cadă în alte mâini.

Când îi rosti numele, îi simți căldura pe spinare, de parcă îl deșteptase.

Bouchart surâse ironic.

— Ține-l aproape atunci. Cu timpul vei ajunge la aceleași... concluzii ca și noi.

Apoi muri. Asasinul se întinse să-i închidă ochii, dar întreaga clădire se cutremură și din tavan căzură bucăți de tencuială și praf. Foc de bombarde. Templierii trăgeau asupra arhivei. Era perfect logic – nu doreau să lase nimic în urmă.

Se apropie iute de Maria și o ridică în picioare. Pentru o clipă se priviră ochi în ochi și un sentiment nerostit trecu de la unul la celălalt. După aceea femeia îl trase de braț și-l conduse afară din sala mare care era zgâlțâită de alte ghiulele. Altaïr se întoarse la timp pentru a vedea cum doi pilaștri minunați se năruiau și porțiuni din pereți se spărgeau de pardoseală. O urmă apoi pe Maria, care alerga, suind câte două trepte odată, urcând prin puț către suprafață. Altă explozie scutură clădirea și pietrărie căzu pe scară, dar ei continuară să fugă, continuară să se ferească de bucățile de piatră ce plouau peste ei, până ajunseră la ieșire.

Treptele de acolo se prăbușiseră, așa încât Altaïr se cațără pe zid, trăgând-o pe Maria după el, până la o platformă. Ieșiră la lumina zilei, iar tirul bombardelor templiere păru că se întetește și clădirea se surpă în sine, silindu-i să fugă de acolo. După aceea rămaseră locului o vreme, trăgând adânc în piept guri mari de aer proaspăt, fericiți că erau în viață.

Mai târziu, după ce corăbiile templierilor plecaseră, purtând ultimele părți ale arhivei prețioase, Altaïr și Maria mergeau împreună în amurg prin portul Limassol, pierduți în gânduri.

— Nu mai doresc nimic din lucrurile pentru care am luptat în Țara Sfântă, rosti femeia după o pauză lungă. Mă-ntreb unde au dispărut toate cele la care am dat cu piciorul pentru a mă alătura templierilor... și dacă ar trebui să-ncerc să le regăsesc.

— Vrei să te întorci în Anglia? întrebă Altaïr.

— Nu... sunt deja atât de departe de casă, încât voi continua spre răsărit. Poate spre India. Sau până voi cădea de pe marginea lumii... Dar tu?

Asasinul rămase gânditor, încântat de apropierea pe care o împărtășeau.

— Pe când trăia Al Mualim, am crezut multă vreme că viața mea își atinsese limitele și că unica mea datorie era să le arăt și altora prăpăstiile pe care le descoperisem.

— Odată am simțit și eu asta, aprobă Maria.

Altaïr scoase Mărul din raniță și-l examinează.

— Oricât de teribil ar fi, obiectul acesta conține minuni... Aș dori să-l înțeleg cât mai bine cu putință.

— Pășești pe o potecă tare îngustă, Altaïr.

El încuviință încet din cap.

— Știu, dar curiozitatea mă roade. Doresc să cunosc mințile cele mai seamă, să explorez bibliotecile lumii și să învăț toate secretele naturii și universului.

— Toate astea într-o singură viață? Pare destul de ambițios...

Tânărul chicoti.

— Cine poate ști? S-ar putea ca acea singură viață să fie de ajuns.

— Poate că așa-i. Și încotro te vei îndrepta mai întâi?

Altaïr o privi și zâmbi, știind doar că ar fi dorit ca ea să-i fie alături pe restul călătoriei.

— Spre răsărit..., îi spuse.

Partea a patra

Capitolul 48

15 iulie 1257

Maffeo are obiceiul să mă privească ciudat uneori. De parcă ar crede că nu-i ofer chiar toate informațiile necesare. Și a procedat așa de câteva ori în timpul istorisirilor mele. Indiferent dacă privește forfota pieței din Masyaf, dacă se bucură de aerul răcoros al catacumbelor de sub citadelă sau dacă se plimbă pe metereze, urmărind păsările ce se rotesc și plonjează peste văi, el întoarce uneori ochii spre mine de parcă ar întreba: „De fapt, ce *nu-mi* spui tu, Niccolò?”

Desigur, răspunsul meu este „nu-ți ascund nimic”, însă am bănuiala permanentă că povestea ne va implica până la urmă într-un fel, că toate lucrurile astea îmi sunt spuse cu un motiv anume. Oare va implica și Mărul? Sau poate jurnalele lui? Sau Codexul, cartea în care el și-a consemnat cele mai importante descoperiri?

Cu toate astea, Maffeo mă fixă cu privirea lui aparte.

— Și?

— Și... ce, frate?

— Altaір și Maria au pornit spre răsărit?

— Maffeo, Maria este mama lui Darim, bărbatul care ne-a invitat aici.

M-am uitat cum Maffeo și-a întors fața către soare și a închis ochii pentru a-l lăsa să-i încălzească obrajii în timp ce absorbea informația aceea. Sunt sigur că încerca să împace imaginea lui Darim pe care-l cunoșteam noi, un bărbat trecut de șaizeci de ani, al cărui chip bătucit de vreme îi trădează vârsta, cu cineva care a avut o mamă... o mamă ca Maria.

L-am lăsat să reflecteze, zâmbind indulgent. Tot așa cum Maffeo avea să mă sâcâie cu întrebări în timpul istorisirii și eu, bineînțeles, îl sâcâisem pe Maestru, e drept însă cu mai mult respect.

— Unde este Mărul acum? îl întrebasesm odată.

Ca să fiu sincer, sperasem în taină că mi-l va arăta la un moment dat. La urma urmelor, vorbise despre el în termeni foarte reverențioși, ba chiar păruse temător uneori. Desigur, sperasem să-l văd cu ochii mei. Poate pentru a-i înțelege atracția.

Din păcate, nu fusese cazul. El îmi primise întrebarea cu o serie de sunete țâfnoase. Mă avertizase că n-ar fi trebuit să-mi bat capul cu Mărul și dăduse dojenitor dintr-un deget. Ar fi fost mai bine să mă preocup de Codex, deoarece paginile lui conțineau secretele Mărului, dar lipsite de efectele lui maligne.

Codexul... Da, hotărâsem, Codexul era cel care urma să fie important în viitor. Ba chiar important în viitorul *meu*.

Revenit în prezent, l-am privit pe Maffeo care se gândea că Darim era fiul lui Altaïr și al Mariei, că după începuturile ostile, între cei doi înflorise întâi respectul, după aceea atracția, prietenia, dragostea și...

— Ea și Altaïr s-au căsătorit? a întrebat Maffeo.

— Exact. S-au căsătorit în Limassol, la doi ani după evenimentele pe care le-am descris. Ceremonia s-a ținut acolo în semn de respect pentru ciprioții care-și oferiseră insula ca bază pentru Asasini, astfel încât devenise o fortăreață-cheie a Ordinului. Cred că Markos a fost oaspete de onoare și un toast oarecum ironic s-a ținut în cinstea piraților care, fără să vrea, fuseseră responsabili pentru întâlnirea lui cu Altaïr și Maria. La scurt timp după nuntă, proaspăt căsătoriții s-au întors în Masyaf, unde s-a născut fiul lor Darim.

— El a fost unicul lor copil?

— Nu. La doi ani după nașterea lui, Maria a născut încă un băiat, pe Sef.

— Cu el ce s-a întâmplat?

— Frate, toate la momentul potrivit. Ai răbdare și vei afla. Deocamdată ajunge să spun că aceea a fost o perioadă pașnică și rodnică pentru Maestru. El vorbește puțin despre ea, ca și cum ar fi prea prețioasă ca s-o aducă la lumină, însă este consemnată în mare parte în Codex. În tot acel timp a făcut descoperiri și a avut revelații inedite.

— Cum ar fi?

— Le-a consemnat în jurnalele lui. Acolo poți să găsești nu numai ingrediente pentru noi otrăvuri ale Asasinilor, ci și leacuri. Descrieri de lucruri ce n-au fost create deocamdată și de catastrofe ce se vor întâmpla, planuri pentru armuri și alte tipuri de pumnale ascunse, printre care unul ce lansează proiectile. Maestrul a reflectat la natura credinței și începuturilor omenirii, făurită din haos, a cărei ordine n-a fost impusă de o ființă supremă, ci de om.

Maffeo a părut șocat.

— „Făurită din haos, a cărei ordine n-a fost impusă de o ființă supremă, ci de om...”

— Asasinii pun sub semnul întrebării toate formele de credință imuabile, am rostit pe un ton ușor pompos. Până și propria lor credință.

— Cum așa?

— Ei bine, Maestrul a scris despre contradicțiile și ironia din acțiunile Asasinilor. Ei caută să impună pacea, dar mijloacele pe care le utilizează în această privință sunt violența și crima. Ei caută să deschidă mințile oamenilor, dar în același timp cer obediența față de un Maestru. Ei avertizează asupra pericolului convingerii oarbe într-o credință stabilită, dar le cer discipolilor Ordinului să urmeze fără crâcnire Crezul. El a scris și despre cei care au existat înainte, membrii primei civilizații de pe Pământ, care au lăsat în urmă obiectele vâdate de templieri și Asasini deopotrivă.

— Iar Mărul este unul dintre ele?

— Exact, un obiect cu o putere imensă, râvnit cu disperare de Cavalerii Templieri. Evenimentele trăite de Maestru în Cipru îi arătaseră că în loc să încerce preluarea stăpânirii prin căile obișnuite, templierii aleseseră ca strategie subterfugiul. Altaïr a concluzionat că aceea era calea cea mai bună și pentru Asasini. Ordinul nu trebuia să clădească fortărețe mărețe și să desfășoare ritualuri bogate, care nu-i caracterizează pe Asasini. Asasinii sunt definiți prin aderența lor la Crez. Ca o ironie a sorții, ideea asta a fost îmbrățișată întâia oară de Al Mualim. O ideologie care contesta doctrinele instaurate și-i încuraja pe acoliți să se autodepășească și să facă posibil imposibilul. Altaïr a dezvoltat aceste principii și le-a purtat cu el în anii petrecuți călătorind prin Țara Sfântă,

stabilizând Ordinul și insuflându-i valorile pe care le învățase ca Asasin. Încercările lui de a promova calea Asasinilor au dat greș doar în Constantinopol. În 1204 acolo au avut loc răscoale însemnate, întrucât oamenii s-au ridicat împotriva împăratului bizantin Alexios al III-lea, iar la scurtă vreme după aceea cruciații au cucerit orașul și l-au jefuit. Altaïr nu și-a putut urma planurile în toiul acelor evenimente și s-a retras. A fost unul dintre puținele lui eșecuri. Interesant este că atunci când mi l-a povestit, m-a privit în mod ciudat...

— Pentru că reședința noastră este în Constantinopol?

— Posibil. Mă voi gândi altă dată mai pe îndelete la asta. S-ar putea ca încercarea lui de a întemeia o gildă în Constantinopol și chemarea noastră de acolo să fie legate între ele...

— Unicul lui eșec, ai spus?

— Unul dintre cele foarte puține. Din toate celelalte puncte de vedere, Altaïr a întreprins pentru promovarea Ordinului mai multe decât aproape oricare alt conducător dinaintea sa. Doar ascensiunea lui Genghis-Han l-a împiedicat să-și continue munca.

— Cum adică?

— Acum patruzeci de ani, Altaïr a scris despre asta în Codexul lui. A scris despre un talaz întunecat care se ridica în răsărit. Despre o armată atât de mare și de puternică, încât tot pământul s-a frământat de griji.

— Se referea la Imperiul Mongol? a întrebat Maffeo. La apariția lui Genghis-Han?

— Exact. Darim abia trecuse de douăzeci de ani și era un arcaș desăvârșit, așa că Altaïr l-a luat pe el și pe Maria și au plecat din Masyaf.

— Ca să se lupte cu Genghis-Han?

— Altaïr bănuia că victoriile lui Genghis-Han se puteau datoră ajutorului altui obiect, similar Mărului. Poate Sabia. El trebuia să afle adevărul și în același timp să oprească înaintarea inexorabilă a hanului mongol.

— Și cine a condus Masyaf?

— Altaïr l-a numit în locul lui pe Malik și l-a lăsat în Masyaf și pe Sef, care să ajute la conducere. Sef era deja însurat și avea doi copii, pe când Darim nu era însurat și ei au lipsit mult timp.

— Cât de mult?

— Au lipsit *zece ani*, frate, iar când au revenit în Masyaf totul se schimbase acolo. Nimic nu avea să mai fie la fel, nici-odată. Vrei să asculți povestea?

— Te rog, continuă!

Capitolul 49

Din depărtare, Masyaf părea neschimbat. Niciunul dintre ei – Altaïr, Maria sau Darim – nu avea însă habar ce avea să urmeze.

Altaïr și Maria călăreau puțin mai înainte, unul lângă celălalt, așa cum le plăcea, fericiți să fie împreună și fericiți să-și vadă căminul, legănându-se în ritmul lent și constant al cailor. Ambii se țineau drepti și mândri în șei, în ciuda călătoriei lungi și istovitoare. Poate că înaintaseră în vârstă – amândoi aveau în jur de șaiszeci și cinci de ani –, dar nu le plăcea să fie văzuți gârboviți. Înaintau totuși încet: armăsarilor lor fuseseră aleși pentru putere și rezistență, nu pentru viteză, și de oblâncul fiecăruia era legat un asin încărcat cu provizii.

Mai în urmă venea Darim, care moștenise ochii strălucitori și sprintări ai mamei, tenul și osatura tatei, și impulsivitatea ambilor. Lui i-ar fi plăcut să galopeze înainte și să gonească în sus pe pantele satului, spre citadelă, pentru a anunța întoarcerea părinților lui, dar n-o făcea, ci mergea la trap supus în spatele lor, respectând dorința tatei pentru o revenire modestă acasă. La răstimpuri își alunga muștele de pe față cu cravașa și se gândea că un galop ar fi fost modul cel mai eficient de a scăpa de ele. Se întreba, de asemenea, dacă erau priviți din turlele fortăreței sau din turnul ei de apărare.

După ce depășiră grajdurile, trecură prin porțile din lemn și intrară în piață, pe care o găsiră neschimbată, ajunseră în sat, unde copiii dădură năvală surescitați în jurul lor, cerșind – copiii prea mici pentru a-l cunoaște pe Maestru. Sătenii mai bătrâni îl recunoscuseră însă și Altaïr observă că erau reținuți și nu-i priveau cu căldură, ci mai degrabă cu precauție. Mai mult chiar, păreau că-și feresc chipurile atunci când el încerca să-i privească în ochi. Neliniștea îi zgândări măruntaiele.

Un bărbat pe care-l cunoștea venea acum spre ei, pentru a-i întâlni la poalele urcușului spre citadelă. Se numea Swami și când plecase Maestrul fusese un simplu elev, unul dintre cei cărora le plăceau prea mult luptele și prea puțin învățătura. În cei zece ani scurși de atunci se alesese cu o cicatrice, care străluci acum când le zâmbi larg, un zâmbet care se oprea însă înainte de a-i atinge ochii. Poate că se gândea deja la lecțiile pe care trebuia să le îndure din partea lui Altaïr după întoarcerea sa.

Trebuia să le îndure însă cu stoicism, gândi Altaïr și privi pe lângă Swami spre castel, unde flutura în vânt un stindard mare cu emblema Asasinilor. El decretase îndepărtarea stindardului, deoarece considera că Asasinii nu aveau nevoie de astfel de simboluri fără conținut, dar se părea că Malik decisese altfel. Malik era altul care avea să fie nevoit să îndure învățături pe viitor.

— Bun venit, Altaïr, rosti Swami și plecă fruntea, iar Altaïr decisă să ignore faptul că nu i se adresase cu titlul său... cel puțin, deocamdată. Mă bucur să te văd. Sper că drumurile tale s-au dovedit fructuoase.

— Am expediat mesaje, zise Maestrul și se aplecă în șa. Darim înaintă de cealaltă parte a lui, astfel că ei trei formau o linie care-l privea de sus pe Swami. Ordinul n-a fost informat asupra drumurilor mele?

Swami zâmbi îndatoritor.

— Ba da, sigur că da. Am întrebat doar din politețe.

— Crezusem că voi fi așteptat de Rauf, spuse Altaïr. El știa cel mai bine să-mi satisfacă nevoile.

— Ah, sărmanul Rauf...

Swami plecă ochii spre pământ, gânditor.

— S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că Rauf a murit de friguri acum câțiva ani.

— De ce n-am fost informat?

La întrebarea aceea, Swami se mulțumi să ridice din umeri. Un gest insolent, de parcă nici nu știa și nici nu-i păsa.

Altaïr țuguie buzele, decizând că cineva avea de dat niște explicații, chiar dacă nu cățelandrul ăsta.

— Atunci dă-te la o parte, să putem trece mai departe. Bănuiesc că odăile ne-au fost pregătite.

Swami plecă din nou fruntea.

— Mă tem că nu, Altaір. Până vei putea fi găzduit cum se cuvine, mi s-a spus să te îndrum spre o reședință de pe latura de apus a fortăreței.

Altaір se uită la Darim, care se încruntase, apoi la Maria, care-l privi cu ochi ce spuneau: *Ai grijă!* Ceva nu era în regulă.

— Perfect, rosti Altaір, precaut, după care descălecară.

Swami făcu un semn spre niște slugi, care înaintară să ia caii, după care porniră să urce către porțile citadelei. Străjerii de acolo înclinară iute capetele, deși, la fel ca sătenii, evitară ochii lui Altaір. În loc să meargă pe pod, Swami merse însă pe lângă exteriorul zidului interior. Altaір privi zidurile citadelei care se ridicau mult deasupra lor, dorind să vadă inima Ordinului și simțind cum iritarea se acumulează în el... însă instinctul îi spuse să nu se pripească. Când ajunseră la reședință, aceasta era o căsuță scundă, afundată în piatră, cu o arcadă mică deasupra ușii și trepte ce coborau într-un vestibul. Mobilierul era sărăcăcios și nu-i aștepta niciun servitor. Altaір era obișnuit cu locuințe modeste – ba chiar le solicita – totuși aici, în Masyaf, ca Maestru Asasin, se aștepta să fie găzduit în turnul Maestrului. Se răsuci nervos, gata să protesteze față de Swami, care rămăsese în vestibul purtând pe chip același zâmbet servil, însă Maria îl prinse de braț și-l strânse ușor, oprindu-l.

— Unde-i Sef? îl întrebă ea pe Swami. Surâdea plăcut, deși Altaір știa că-l detesta pe bărbatul acela cu toată ființa ei. Doresc să fie trimis de îndată aici, te rog.

Swami păru îndurerat.

— Regret, dar Sef nu-i aici. A trebuit să plece la Alamut.

— Și familia lui?

— L-a însoțit.

Maria îl privi îngrijorată pe Altaір.

— Ce treabă are fratele meu în Alamut? izbucni Darim, încă și mai enervat decât părinții lui de odăile sărăcăcioase în care fuseseră aduși.

— Din păcate, nu știu, răspunse uleios Swami.

Altaір trase aer adânc în piept și se apropie de el. Cicatricea tânărului nu se mai încreți, când zâmbetul lingușitor i se șterse de pe chip. Poate că-și amintise brusc că-l avea în față pe Maestrul Altaір, a cărui iscusință în luptă era egalată numai de ferocitatea sa în sala de clasă.

— Anunță-l *imediat* pe Malik că vreau să-l văd, mârâi Altaïr. Spune-i că are de dat niște explicații.

Swami îngھیٹی un nod și-și frânse mâinile ușor teatral.

— Malik este întemnițat, Maestre.

Altaïr tresări.

— *Întemnițat? De ce?*

— Nu am voie să spun, Maestre. O întrunire a consiliului a fost convocată pentru mâine dimineață.

— O întrunire a... cui?

— După întemnițarea lui Malik a fost înființat un consiliu care să conducă Ordinul în concordanță cu statutul Frăției.

Nu era nimic ilegal în asta, totuși Altaïr se întunecă la față.

— *Cine conduce consiliul?*

— Abbas, răspunse Swami.

Altaïr o privi pe Maria, ai cărei ochi arătau acum îngrijorare reală. Ea întinse mâna și-l apucă de braț.

— Și când mă voi întâlni cu consiliul ăsta? întrebă Altaïr.

Vocea îi era calmă, contrazicând tumultul pe care-l simțea în tot corpul.

— Mâine consiliul va dori să asculte relatarea călătoriei tale și să te informeze despre evenimentele petrecute în Ordin.

— Iar după aceea consiliul va fi dizolvat, rosti apăsător Altaïr. Anunță-ți consiliul că ne vom întâlni la răsăritul soarelui. Spune-le să consulte statutul. Maestrul s-a întors și dorește să reia conducerea.

Swami făcu o plecăciune și ieși.

Familia așteptă până dispăru, înainte de a-și trăda adevăratele sentimente, iar Altaïr se întoarse către Darim și-i spuse pe un ton urgent:

— Pleacă imediat spre Alamut. Întoarce-te cu Sef. Este nevoie imediat de el.

Capitolul 50

În ziua următoare Altaïr și Maria se pregăteau să plece din reședință către turnul principal, când în calea lor apăru Swami, care insistă să-i conducă personal prin turnul de pază al podului de acces. Pe când ocoleau zidul, Altaïr se întrebă de ce nu mai auzea obișnuitele zăngănituri de săbii și zgometele celor care se antrenau de cealaltă parte. Când ajunseră în curtea interioară, își primi răspunsul.

Motivul era că *nu exista* nimeni care să se antreneze. Dacă pe vremuri interiorul citadelei zumzăise de activitate și animație, răsunând de loviturile metalice ale săbiilor și de strigătele și imprecațiile instructorilor, acum era aproape pustiu. Altaïr privi în jur la turnurile înalte și văzu doar ferestre întunecate. Gărzile se uitau cu indiferență de pe metereze. Locul acela de învățătură și instrucție – creuzetul cunoașterii Asasinilor, așa cum îl lăsase – dispăruse aproape complet. Dispoziția lui Altaïr se înnegura și mai mult, deoarece, Swami îl opri să intre în turnul principal și-l îndreptă către scara ce suia către camera postului de gardă și apoi în sala principală.

Acolo se reunise consiliul. Zece bărbați se aflau așezați pe cele două laturi ale unei mese, care-l avea într-un capăt pe Abbas; în capătul opus erau două scaune simple, din lemn, cu spătare înalte pentru Altaïr și Maria. Ei se așezară și, pentru prima dată de la intrarea în sală, Altaïr îl privi pe vechiul lui adversar, Abbas. Văzu în el și altceva decât slăbiciune și resentiment. Văzu un rival. Și pentru prima dată din noaptea în care Ahmad intrase în odaia lui și-și luase viața, Altaïr nu-l mai compătimi pe Abbas.

Privi după aceea în jurul mesei. Așa cum bănuise, noul consiliu era alcătuit din membrii Ordinului cei mai slabi la mințe, dar și cei mai dedați spre viclenii. Cei pe care Altaïr ar fi

preferat să-i înlăture. Se părea că toți se alăturaseră acestui consiliu sau fuseseră recrutați de către Abbas. Îi reprezenta cel mai bine Farim, tatăl lui Swami, care-l privea pe sub pleoape grele și pe jumătate coborâte, cu bărbia înfiptă în piept. Un piept amplu. Se îngrășaseră, gândi Altaïr disprețuitor.

— Bun venit, Altaïr! rosti Abbas. Sunt convins că vorbesc în numele tuturor, când afirm că abia aștept să aud despre isprăvile tale din răsărit.

Maria se aplecă înainte și spuse:

— Înainte de a povesti ceva despre călătoriile noastre, am dori niște răspunsuri. Noi am lăsat Masyaf în ordine și disciplină, dar se pare că standardele acelea au decăzut.

— *Noi* am lăsat Masyaf în ordine și disciplină? zâmbi Abbas, deși n-o privi pe Maria. Nu-și desprinsese ochii de la Altaïr și cei doi se fulgerau cu ostilitate fățișă peste masa lungă. Țin minte că atunci când ați părăsit Frăția, era doar un singur Maestru. Acum se pare că avem doi.

— Ai grijă ca obrăznicia să nu te coste scump, îl avertiză Maria.

— Obrăznicia *mea*? izbucni Abbas în răs. Altaïr, te rog spune-i infidelei ca de acum înainte să nu mai vorbească decât dacă i se adresează direct un membru al consiliului.

Cu un răget de mânie, Altaïr se ridică de pe scaunul lui, care zbură înapoi, rostogolindu-se pe lespezile pardoselii. Duse mâna la mânerul sabiei, însă două gărzi avansară cu săbiile deja scoase din teci.

— Luați-i arma, le ordonă Abbas. Vei fi mai confortabil fără ea, Altaïr. Porți și pumnalul?

Altaïr întinse brațele când un soldat înainta să-i ia sabia și mânecele îi coborâră spre coate, dezvăluind că nu avea vreun pumnal ascuns.

— Acum putem începe, urmă Abbas. Te rog să nu ne mai irosești timpul. Adu-ne la zi cu încercarea ta de a-l anihila pe hanul mongol.

— Numai după ce-mi vei spune ce s-a întâmplat cu Malik, mârâi Altaïr.

Abbas ridică din umeri și arcui sprâncenele, parcă pentru a-l anunța că se găseau într-un impas, și într-adevăr așa era, întrucât se părea că niciunul dintre ei nu voia să cedeze. Cu un mormăit de exasperare, Altaïr își începu relatarea, nedo-

rind să prelungească înfruntarea. Își povesti călătoriile în Persia, India și Mongolia, unde el, Maria și Darim îl contactaseră pe Asasinul Qulan Gal, și istorisi cum călătoriseră după aceea în provincia Xia din apropiere de Xingging, care era asediată de oastea mongolă, care extindea implacabil imperiul hanului. Acolo, spuse el, Altaір și Qulan Gal plănuiseră să se infiltreze în tabăra mongolilor, unde se spunea că s-ar fi aflat hanul.

— Darim a găsit un loc bun nu departe de tabără și, înarmat cu arcul, avea să ne urmărească de la distanță pe mine și Qulan Gal cum înaintam printre corturi. Tabăra era foarte bine păzită și ne bazam pe el pentru a ucide orice santinele pe care le putusem alerta sau care păreau că ar fi putut da alarma.

Altaір privi în jurul mesei cu ochi sfredelitori și încheie:

— Și s-a achitat admirabil de sarcină.

— Cum e tatăl, așa și fiul, comentă Abbas cu sarcasm vădit în glas.

— Poate că nu, replică Altaір sec. Pentru că în cele din urmă mongolii au fost cât pe aici să ne prindă din cauza mea.

— Ah, deci nu ești infailibil.

— Nimeni nu este, Abbas, cu atât mai puțin eu, și i-am îngăduit unui soldat inamic să se apropie de mine. M-a rănit înainte ca Qulan Gal să-l poată ucide.

— Îmbătrânești, Altaір? rânji Abbas.

— Toți îmbătrânim. Aș fi fost mort, dacă Qulan Gal n-ar fi izbutit să mă scoată din tabără și să mă ducă într-un loc sigur. Acțiunile lui mi-au salvat viața. Altaір îl privi cu atenție pe bărbatul din capul mesei. Qulan Gal a revenit apoi în tabără după ce plănuise cu Darim să-l atragă pe hanul mongol afară din cortul său. Înțelegând primejdia, hanul a încercat să fugă călare, însă a fost doborât de Qulan Gal, iar Darim l-a ucis cu o săgeată.

— Abilitățile lui de arcaș sunt mai presus de orice îndoială, zâmbi Abbas. Am înțeles că l-ai trimis în misiune – poate la Alamut?

Altaір clipi scurt din ochi. Se părea că Abbas știa totul.

— A părăsit într-adevăr citadela la porunca mea. Nu voi spune însă dacă s-a îndreptat spre Alamut sau altundeva.

— Poate pentru a-l vedea pe Sef în Alamut? insistă Abbas. După aceea i se adresă lui Swami: înțeleg că le-ai spus că Sef este acolo?

— Așa cum ai poruncit, Maestre.

AltaİR simți acum în măruntaie ceva mai rău decât îngrijorarea. Ceva ce putea fi teamă. O simți și în Maria; chipul soției lui era încordat și neliniștit.

— Spune ce ai de spus, Abbas, rosti el.

— Și ce se va întâmpla dacă nu voi spune?

— Atunci primul meu ordin după ce voi relua conducerea va fi de a te trimite în temniță.

— Să mă alătur lui Malik, poate?

— Mă-ndoiesc că locul lui Malik este în temniță, se răsti AltaİR. De ce este acuzat?

— De omor, rânji Abbas.

Cuvântul răsună de parcă ar fi fost trântit cu toată greutatea pe masă.

— Pe cine a omorât? Întrebă Maria.

Când sosi, răspunsul păru că vine de la foarte mare depărtare.

— Pe Sef. Malik l-a omorât pe fiul vostru.

Maria își lăsă încet capul în palme.

AltaİR auzi pe cineva strigând „Nu!”, apoi își dădu seama că fusese chiar el.

— Îmi pare rău, AltaİR, urmă Abbas parcă recitând din memorie, îmi pare rău că te-ai întors ca să afli vestea asta atât de tragică și în numele tuturor celor prezenți adresez condoleanțe ție și familiei tale. Însă până nu se vor lămuri anumite chestiuni, nu va fi posibil să reiei conducerea Ordinului.

AltaİR încă încerca să-și descâlcească noianul de emoții din cap, în timp ce o auzea pe Maria plângând alături.

— Cum? Întrebă el. Apoi, mai tare: *Cum?*

— În clipa de față ești discreditat, zise Abbas, așa că am decis ca acest consiliu să conducă în continuare Ordinul.

AltaİR tremura de mânie.

— *Eu* sunt Maestrul Ordinului, Abbas. În conformitate cu statutul Frăției, cer să-mi fie returnată conducerea. Statutul *decretează* returnarea ei.

De acum urla.

— N-o mai decretează, surâse Abbas. Statutul s-a schimbat.

Capitolul 51

Mai târziu, Altaïr și Maria stătură în reședința lor, cuibăriți unul într-altul pe o băncuță din piatră, tăcuți în semiîntuneric. Petrecuseră ani dormind în deșerturi, însă nu se simțiseră niciodată atât de izolați și de singuri ca acum. Își deplângeau condițiile jalnice, decăderea lui Masyaf pe durata absenței lor și erau îngrijorați de soarta lui Darim și a familiei lui Sef.

Dar mai mult ca orice, îl jeleau pe Sef.

Li se spusese că fusese înjunghiat în pat cu numai două săptămâni în urmă; nu avuseseră timp să-i trimită un mesaj lui Altaïr. Pumnalul fusese descoperit în odaia lui Malik. Anterior în cursul aceleiași zile, un Asasin îl auzise certându-se violent cu Sef. Altaïr nu aflase încă numele Asasinului respectiv, însă acesta raportase că-i auzise pe Malik și Sef certându-se despre conducerea Ordinului și că Malik afirmase că intenționa s-o păstreze și după întoarcerea lui Altaïr.

— S-ar părea că cearta ar fi fost declanșată de vestea întoarcerii tale, rânjise Abbas care se bucurase fără rețineri de paloarea cenușie a Maestrului și de suspinele înăbușite ale Mariei.

Sef amenințase că-i va dezvălui planurile lui Altaïr și de aceea Malik îl ucisese. Așa se bănuia.

Maria plângea înăbușit, cu capul pe pieptul lui și genunchii strânși la piept. Altaïr o mângâie pe păr și o legănă în brațe până se domoli. După aceea privi umbrele aruncate de flăcările din vatră, care pâlpâiau și dansau pe peretele din piatră galbenă, ascultând scârțâiturile greierilor de afară și ocazionalele trosnituri ale pașilor gărzilor pe pietriș. Puțin mai târziu Maria se trezi, tresărind violent. Altaïr tresări și el, deoarece ațipise, hipnotizat de văpăile mișcătoare. Femeia se

ridică în capul oaselor, se cutremură și-și strânse pătura în jurul trupului.

— Ce vom face, iubitele? Întrebă ea după aceea.

— Malik, zise el simplu.

Privea în gol la perete și vorbise de parcă n-ar fi răspuns de fapt la întrebare.

— Ce-i cu el?

— Când eram tineri... Misiunea din Muntele Templului... Acțiunile mele i-au cauzat multe suferințe.

— Dar ai învățat, spuse femeia, iar Malik știa asta. Din ziua aceea s-a născut un Altaір nou, care a condus Ordinul spre măreție.

Altaір scoase un pufnet neîncrezător.

— Măreție? Chiar așa?

— Nu *acum*, iubitele. Poate că nu imediat, dar tu poți readuce Ordinul la starea în care era înainte să se întâmple toate astea. Tu ești singurul care o poate face. Nu Abbas. Îi rosti numele de parcă simțea un gust extrem de neplăcut la pronunția lui. Nu un *consiliu* oarecare, ci tu, Altaір. Acel Altaір pe care l-am văzut slujind Ordinul mai bine de treizeci de ani. Acel Altaір care s-a născut în ziua aceea.

— L-a costat pe Malik viața fratelui său, spuse Altaір. Și brațul.

— Te-a iertat și ți-a servit ca locotenent de încredere după înfrângerea lui Al Mualim.

— Și dacă totul n-a fost decât o fațadă? Întrebă Altaір cu glas încet.

Își vedea propria umbră pe perete, neagră și amenințătoare. Maria se trase de lângă el.

— Ce vrei să spui?

— Poate că-n toți anii aceștia, urmă bărbatul, Malik m-a urât de fapt. Poate că râvnea într-adevăr conducerea, iar Sef a descoperit asta.

— Da, și poate că mie-mi vor crește aripi la noapte și voi zbura! Cine crezi că te urăște *cu adevărat*? Nu Malik, ci Abbas.

— Pumnalul a fost găsit în patul lui Malik.

— Fără îndoială a fost pus acolo pentru a-l implica, fie chiar de Abbas, fie de altcineva la ordinul lui. Nu m-ar mira deloc dacă Swami ar fi fost acela. Și ce-i cu Asasinul care i-a auzit pe Malik și Sef certându-se? Când ne va fi destăinuit numele lui? Și când îl vom vedea, nu crezi că vom descoperi că-i un

aliat al lui Abbas? Poate fiul altui membru al consiliului? Și ce s-a întâmplat cu sârmanul Rauf ? Mă întreb dacă a murit cu adevărat de friguri. Să-ți fie rușine că te îndoiești de Malik, când toate astea sunt atât de *vădit* lucrătura lui Abbas.

— Să-mi fie rușine? se întoarse Altaïr spre soția lui și ea se trase puțin înapoi. Afară greierii își opriră scârțâiturile, parcă pentru a-i auzi certându-se. Să-mi fie rușine fiindcă mă îndoiesc de Malik? Oare n-am avut parte de oameni pe care i-am iubit și care s-au întors împotriva mea, și încă din motive mult mai firave decât Malik? Pe Abbas l-am iubit ca pe un frate și am încercat să fac ceva bun pentru el. Al Mualim a trădat întregul Ordin, dar pe mine mă trata ca pe un fiu. Să-mi fie rușine fiindcă sunt suspicios? Încrederea este defectul meu cel mai mare. Încrederea în oameni strâmbi.

O privi încruntat și ea miji ochii.

— Altaïr, trebuie să distrugi Mărul. Îți pervertește mintea. Una este să ai mintea deschisă și cu totul altceva este să ai mintea atât de deschisă, încât păsările să se poată găinăța în ea.

— Nu sunt sigur că așa m-aș fi exprimat eu, rosti Altaïr surâzând trist.

— Poate că nu, totuși este bine să ții minte.

— Maria, zise el, trebuie să aflu. Trebuie să știu care este adevărul.

Știa că îi supravegheau, însă era un Asasin și cunoștea Masyaf mai bine ca oricine, așa că nu-i fu greu să părăsească reședința, să escaladeze zidul interior și să se ghemuiască în umbra meterezelor, până la trecerea santinelilor. Își controlează respirația. Continua să fie iute și agil. Continua să poată escalada ziduri. Dar...

Poate că nu cu aceeași ușurință cu care o făcuse cândva. Era bine să nu uite asta. În plus îl încetinea rana cu care se alesese în tabăra lui Gînghis-Han. Ar fi fost o prostie să-și supraestimeze capacitățile și să dea de necaz din cauza asta, să zacă prăbușit pe spate ca un gândac muribund și să audă santinele apropiindu-se, deoarece apreciasse greșit un salt. Se odihni puțin înainte de a continua pe metereze, mergând de pe latura de apus a citadelei către turnul din miazăzi. Ferindu-se mereu de gărzi, ajunse la turn și coborî pe sol. Merse apoi la

depozitele de grâne, unde căută scara cu trepte din piatră ce ducea la o succesiune de tuneluri subterane boltite.

Acolo se opri și ascultă, cu spatele lipit de perete. Putea auzi apa care curgea prin rigolele înguste din podelele tunelurilor. Temnițele Ordinului nu se aflau departe și erau atât de rar ocupate, încât ar fi fost utilizate ca magazii, dacă n-ar fi existat umezeala. Altaïr se aștepta de altfel ca Malik să fie singurul închis acolo.

Se furișă înainte, până îl zări pe gardian. Stătea așezat, cu spatele rezemat de un perete lateral al secțiunii celulelor, cu capul în piept, adormit. Se afla destul de departe de celule și nici măcar nu le putea vedea din locul ăsta, așa că era greu de spus ce anume credea el că păzea. Altaïr se simți deopotrivă scandalizat și ușurat de neglijența lui. Se strecură neuzit pe lângă el și în scurt timp înțelese de ce stătea așa departe.

De vină era duhoarea. Existau trei celule și doar cea din mijloc era încuiată, iar Altaïr merse drept acolo. Nu era sigur ce se aștepta să vadă dincolo de zăbrele, dar știa prea bine de la ce provenea mirosul și-și acoperi nasul cu o mână.

Malik era ghemuit în patele care fuseseră azvârlite pe podea și care nu absorbiseră deloc urina. Straietele îi erau zdrențuite și arăta ca un cerșetor. Era groaznic de slab și prin cămașa sfâșiată i se puteau număra coastele. Pomeții îi erau proeminente ascuțite pe față, părul era lung și barba vâlvoi.

Stătuse în celulă de mai mult de o lună. Asta era absolut sigur.

Privindu-l, Altaïr simți că i se încleștează pumnii. Intenționase să stea de vorbă cu el, pentru a afla adevărul, dar adevărul era perfect vizibil pe coastele lui proeminente și straietele ferfenițite. De cât timp fusese oare întemnițat? În tot cazul părea să fi trecut suficient timp pentru ca Abbas să poată trimite un mesaj lui Altaïr și Maria. Și atunci, de cât timp murise Sef? Altaïr preferă să nu se gândească la asta. Tot ce știa era că Malik nu va mai petrece nicio clipă acolo.

Când deschise ochii, gardianul îl văzu pe Altaïr în picioare deasupra lui. După aceea lumina se stinse pentru el. Când se trezi din nou, era încuiat în celula care duhnea a urină, și urla zadarnic după ajutor, iar Malik și Altaïr dispăruseră demult.

— Poți merge, prietene? întrebă Altaïr.

Malik îl privise cu ochi înțețoșiți. Câtă suferință se citea în ochii aceia! Când se concentrase în cele din urmă asupra

lui Altaïr, pe chip îi apăruse o expresie de recunoștință și ușurare, atât de sinceră, încât, dacă în mintea lui Altaïr existase vreodată cea mai mărunțică îndoială, aceasta fu alungată de îndată.

— Pentru tine, da, pot merge, răspunsese Malik și se străduise să zâmbească.

Dar pe când se întorseseră prin tunel, în scurt timp devenise clar că bărbatul nu avea puterea să pășească. De aceea Altaïr îi luase brațul teafăr, îl trecuse după propriii săi umeri și-și cărase vechiul prieten spre scările turnului, apoi peste metereze și coborâse în cele din urmă zidul pe latura de apus a citadelei, evitând permanent santinelele. În cele din urmă, ajunseseră la reședință. Altaïr privise într-o parte, după aceea în cealaltă, iar apoi intraseră.

Capitolul 52

Îl întinseră pe Malik pe o saltea și Maria stătu lângă el, dându-i să soarbă înghițituri mici dintr-un pahar.

— Mulțumesc, gemu el.

Ochii i se limpeziseră puțin. Se ridică în capul oaselor în pat, părând stânjenit de apropierea Mariei, de parcă ar fi considerat dezonorant să fie îngrijit de o femeie.

— Ce s-a întâmplat cu Sef? întrebă Altaïr.

Odaia era strâmtă pentru trei persoane. Acum păru încă și mai mică, ca și cum s-ar fi strâns în jurul lor.

— A fost omorât, zise Malik. Acum doi ani Abbas a pus la cale preluarea puterii. L-a ucis pe Sef, apoi a ascuns arma crimei în camera mea. Alt Asasin a jurat că ne auzise pe mine și Sef certându-ne, iar Abbas a determinat Ordinul să concluzioneze că eu eram responsabil pentru uciderea lui Sef.

Altaïr și Maria schimbară priviri. Fiul lor murise de doi ani. Altaïr simți furia clocotind în el și se strădui s-o controleze, să-și stăpânească impulsul de a se răsuci pe călcâie, a părăsi camera, a merge în fortăreață și a-l spinteca pe Abbas, privindu-l cum cerșește îndurare și moare scăldat în sânge.

Maria îi puse o mână pe braț, simțind și împărtășindu-i durerea.

— Îmi pare rău, urmă Malik. Din temniță nu v-am putut trimite veste. În plus, Abbas controla toate informațiile care ieșeau și intrau în fortăreață. Fără doar și poate, în timpul întemnițării mele s-a ocupat și de schimbarea altor reguli, în propriul lui avantaj.

— Așa este, încuviință Altaïr. Are în mod clar susținători în consiliu.

— Îmi pare rău, repetă Malik. Ar fi trebuit să-i fi anticipat planurile. Ani de zile după plecarea ta, el a acționat pentru a

mă submina, însă n-am știut că izbutise să-și atragă asemenea susținere. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost un conducător mai puternic. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat cu tine.

— Nu te mai gândi la asta. Odihnește-te, prietene, zise Altaïr și-i făcu semn Mariei.

Trecură amândoi în odaia vecină; Maria se așeză pe băncuța din piatră, iar Altaïr pe un scaun cu spătar înalt.

— Știi ce ai de făcut? întrebă Maria.

— Trebuie să-l distrug pe Abbas.

— Dar nu în scopul răzbunării, iubitele, insistă ea privindu-l în ochi, ci pentru Ordin. Pentru binele Frăției. Ca s-o iei înapoi și să-i readuci măreția. Dacă poți face asta și dacă poți pune binele Frăției mai presus de dorința de răzbunare, Ordinul te va iubi ca pe un părinte care-i arată calea adevărată. Dacă te vei lăsa orbit de furie și emoții, cum te poți aștepta ca ei să te asculte când tu însuși urmezi calea opusă?

— Ai dreptate, încuviință el după o pauză. Și atunci cum ar trebui să procedăm?

— Trebuie să-l înfruntăm pe Abbas. Să contestăm identitatea ucigașului fiului nostru. Ordinul va trebui să accepte asta și Abbas va fi silit să răspundă.

— Va fi cuvântul lui Malik împotriva cuvântului lui Abbas și al complicelui său.

— Un trădător cu două fețe ca Abbas? Bănuiesc că și complicele lui este la fel de puțin demn de încredere. Frăția te va crede, iubitele. Ei *vor dori* să te creadă. Tu ești marele Altaïr. Dacă te poți împotrivi dorinței tale de răzbunare, dacă poți recăpăta conducerea Ordinului prin mijloace corecte, nu necinstite, atunci temeliile pe care le vei pune vor fi încă și mai trainice.

— Mă duc chiar acum la el, spuse bărbatul și se ridică în picioare.

Intrară în camera alăturată, se asigurară că Malik dormea, apoi plecară împreună, luând o făclie. Ocoliră repede zidul interior, cu pâclele dimineții învolburându-li-se printre picioare, și ajunseră la poarta principală. În spatele lor se întindea povârnișul lui Masyaf; satul era pustiu și tăcut, cufundat încă în somn. Un străjer Asasin somnoros îi privi, insolent în indiferența lui, și Altaïr își înfrână furia, dar trecură

de el, apoi prin turnul de pază al podului de acces și intrară în curtea principală.

În clipa aceea răsună dangătul unui clopot.

Era un semnal pe care Altaір nu-l cunoștea. Ridică torța și privi în jur; clopotul continua să bată. Apoi simți mișcări în interiorul turnurilor ce înconjurau curtea. Maria îl îndemnă mai departe și ajunseră la treptele care suiau la platforma din exteriorul turnului Maestrului. Altaір se întoarse și văzu că în urma lor în curte intrau Asasini în mantii albe cu torțe, ce fuseseră chemați de semnalul clopotului care se oprise brusc.

— Doresc să-l văd pe Abbas, se adresă Altaір străjerului de la ușă, iar glasul îi răsună sonor și calm în liniștea stranie.

Maria se uită în urmă și, auzindu-i icnetul neașteptat, Altaір se întoarse și privi, încremeni locului. Asasinii se adunaseră în formație și îi fixau acum cu ochii pe ei doi. Pentru o clipă se întrebă dacă erau cumva înrobiți de o vrajă, însă nu era cazul. Mărul era cu el, ascuns sub mantie și adormit. Bărbații aceștia așteptau.

Ce anume? Altaір simți că va afla asta foarte repede.

Ușa turnului se deschise și Abbas apără înaintea lor.

Altaір simți Mărul; era aproape ca și cum cineva l-ar fi înghiontit în spate. Poate că-i reamintea de prezența sa.

Abbas ieși pe platformă.

— Te rog să explici de ce ai pătruns în temnițele Ordinului.

Se adresa mulțimii în aceeași măsură ca lui Altaір și Maria. Altaір se mai uită o dată în curte și văzu că era ticsită. Torțele Asasinilor erau globuri de foc în semiîntuneric.

Așadar Abbas intenționa să-l discrediteze în fața Ordinului, însă Maria avusese dreptate – nu era pe măsura încercării aceleia. Abbas nu reușea decât să-și accelereze propria prăbușire.

— Am dorit să aflu adevărul despre fiul meu, răspunse el.

— Chiar așa? zâmbi Abbas. Ești sigur că n-ai făcut-o din răzbunare?

Swami sui treptele spre platformă. Avea în mâini un sac din pânză groasă pe care-l întinse lui Abbas și acesta încuviință tăcut, cu inima bubuindu-i. Altaір privi neliniștit sacul. Maria părea și ea îngrijorată.

Abbas privi în sac și simula o tulburare neașteptată față de conținutul lui. După aceea, cu un aer teatral, băgă mâna

înăuntru și făcu o pauză scurtă pentru a savura fiorul de nerăbdare care străbătu mulțimea ca un tremur.

— Bietul Malik, rosti el după care scoase o căpățână; de pe pielea zdrențuită a gâtului încă picura sânge, ochii erau dați peste cap și limba îi ieșea printre buze.

— *Nu!*

Altaïr dădu să se repeadă înainte, dar Abbas le făcu semn gărzilor, care interveniră și-l prinseră de brațe atât pe el, cât și pe Maria, dezarmându-i și ținându-le mâinile la spate.

Abbas lăsă capul să cadă înapoi în sac, pe care-l aruncă după aceea cât colo.

— Swami te-a auzit pe tine și pe infidelă urzind moartea lui Malik, dar din păcate n-am putut ajunge la timp pentru a-l salva.

— *Nu!* strigă Altaïr. Este o minciună! Eu nu l-aș fi omorât niciodată pe Malik. Zbătându-se în brațele gărzilor care-l ținneau, îl indică pe Swami. El minte!

— Oare și temnicerul minte? Întrebă Abbas. Cel care te-a văzut târându-l pe Malik afară din celulă? De ce nu l-ai ucis pe loc, chiar atunci, Altaïr? Ai vrut să-l faci să sufere? Ai vrut ca și englezoaica ta să-l tortureze?

Altaïr continua să se zvârcolească.

— Nu l-am omorât! strigă el. Dimpotrivă, am aflat că *tu* ai poruncit uciderea lui Sef.

În clipa aceea înțelese totul. Se uită la Swami, îi văzu disprețul de pe față și știu că el îl ucisese pe Sef. Simți Mărul atingându-i spinarea. Cu el, ar fi putut pustii curtea. I-ar fi putut ucide pe toți câinii aceia trădători. *Toți* i-ar fi simțit mânia.

Dar nu... Făgăduise că nu-l va mai folosi niciodată când era cuprins de ghearele furiei. Îi promisese Mariei că nu va îngădui ca gândurile să-i mai fie închețosate de răzbunare.

— Tu ești cel care a încălcat Crezul, replică Abbas, nu eu. Nu ești demn să conduci Ordinul și de aceea îmi voi asuma eu conducerea.

— Nu poți să faci asta, mârâi Altaïr.

— Ba da, pot.

Abbas coborî de pe platformă, se întinse spre Maria și o trase către el. Din aceeași mișcare, scoase un pumnal pe care-l lipi de gâtul femeii. Ea se schimonosi la față și se zbătu,

blestemându-l, până ce Abbas apăsă lama, doar atât cât să-i dea sângele și s-o liniștească. Maria îl privi fix pe soțul ei, expediindu-i mesaje din ochi, știind că Mărul îi transmitea semnale. Și ea înțeleșese că Swami îl omorâse pe Sef. La fel ca Altaïr, dorea să se răzbune, totuși ochii ei îl implorau să-și păstreze calmul.

— Unde este Mărul, Altaïr? întrebă Abbas. Arată-mi, altfel îi voi tăia infidelei beregata.

— Ați auzit? strigă Altaïr peste umăr, spre Asasini. Ați auzit cum plănuiește el să ia conducerea? Vrea Mărul nu pentru a vă deschide mințile, ci pentru a le stăpâni.

De acum Mărul îi ardea de-a dreptul spatele.

— Spune-mi, Altaïr, repetă Abbas.

Apăsă mai tare pumnalul și Altaïr îl recunoscu, îi aparținuse tatălui lui Abbas. Era cel pe care Ahmad îl folosise pentru a-și lua viața în odaia lui, cu foarte mult timp în urmă. Iar acum amenința să ia viața Mariei.

Se luptă să se stăpânească. Abbas o târî pe Maria pe platformă și se adresă mulțimii:

— Avem noi încredere în felul cum va folosi Altaïr această Parte din Eden?

Asasini din curte îi răspunseră prin murmure neclare.

— Altaïr, care-și folosește furia în locul rațiunii? N-ar trebui ca el să fie *silit* să ni-l predea fără nicio împotrivire?

Altaïr întinse gâtul pentru a vedea peste umărul lui. Asasini se foiau stâneniți, discutând între ei, încă șocați de răsturnarea de evenimente. Ochii lui se opriră pe sacul din pânză groasă, apoi trecură la Swami. Pe mantia bărbatului se vedea sânge, ca și cum ar fi fost atins de o jerbă de picături fine: era sângele lui Malik. Iar Swami rânjea – cicatricea i se încrețise. Altaïr se întrebă dacă rânjise și când îl înjunghiasse pe Sef.

— Poți să-l iei! strigă Altaïr. Poți să iei Mărul.

— Nu, Altaïr! protestă Maria.

— Unde este? întrebă Abbas, care rămăsese la capătul platformei.

— La mine.

Abbas păru neliniștit. O trase pe Maria mai aproape de el, folosind-o ca pe o pavăză. Femeia continua să sângereze din rana care-i fusese crestată. La o încuviințare din partea lui

Abbas, gărzile îi dădură drumul lui Altaïr, care băgă mâna sub mantie și scoase Mărul.

Swami se întinse spre el. Îl atinse.

Iar apoi, foarte încet, astfel încât numai Altaïr putu să-l audă, zise:

— I-am spus lui Sef că tu i-ai poruncit moartea. A murit, crezând că propriul lui tată îl trădase.

Mărul strălucea și Altaïr nu mai reuși să se controleze. Cu mâna pe Măr, Swami se încorda brusc și ochii i se holbară mult, aproape ieșind din orbite.

După aceea capul i se înclină într-o parte, iar trupul i se mișcă și se cutremură ca și cum ar fi fost acționat de o forță interioară. Maxilarele i se deschiseră, dar nu se auzi niciun cuvânt. Interiorul gurii îi strălucea auriu. Limba i se vedea zbătându-se înăuntru. Apoi, silit de Măr, făcu un pas într-o parte și toți văzură cum mâinile i se ridicară spre față și începură s-o *zgârie* cu unghiile, brăzdând urme adânci. Sângele curse din pielea scrijelită, totuși bărbatul continuă să se schilodească, de parcă ar fi lucrat cu un aluat, trăgând de pielea obrăjilor și rupând o bucată lungă de piele, apoi o ureche, care îi atârna pe lângă față.

Altaïr simți puterea curgând prin el, ca și cum ar fi țâșnit din Măr și i s-ar fi împrăștiat prin vene aidoma unei boli. Ca și cum i-ar fi alimentat ura și nevoia de răzbunare, după care se revărsa din Măr în Swami. Simți toate astea ca pe un amestec delicios de plăcere și durere care amenința să-l ridice de la pământ, care făcea să-și simtă capul gata să se dilate și să explodeze, o senzație deopotrivă minunată și îngrozitoare.

Atât de minunată și îngrozitoare, încât n-o auzi pe Maria țipând la el.

De asemenea, nu-și dădu seama că ea se desprinsese de Abbas și se apropia acum în fugă de el.

În același timp, Swami își scosese pumnalul din teacă și-l folosea asupra sa, tăindu-se cu gesturi apăsate, sălbatic, deschizându-și răni pe chip și pe trup, automutilându-se, iar apoi Maria ajunse la ei și încercă disperată să-l oprească pe Altaïr să mai folosească Mărul. Altaïr avu la dispoziție o secundă pentru a vedea ce se va întâmpla, însă era prea târziu ca să mai poată interveni. Văzu pumnalul lui Swami sclipind și pe Maria răsucindu-se pe neașteptate, cu sânge erupân-

du-i pe veșminte din gâtul expus. Ea căzu pe lemnul platformei, cu brațele răsfirate. Tuși o dată, prelung. Sângele i se lăși iute în jur, umerii i se cutremurară într-un icnet prelung și neregulat, iar o mână zvâcni, lovindu-se de un suport din lemn de pe platformă.

Swami se prăbuși aproape imediat și pumnalul zăngăni pe jos. Mărul mai străluci intens o dată, după care păli. Altaïr se lăsă în genunchi lângă Maria, o prinse de umăr și o întoarse spre el.

Femeia îl privi. Pleoapele îi fluturară.

— Să fii puternic, rosti ea.

Apoi muri.

Curtea fu cufundată în tăcere. Nu se puteau auzi decât hohotele lui Altaïr care își strângea soția la piept, un om distrus.

Îl auzi pe Abbas strigând:

— *Puneți mâna pe el!*

Atunci se ridică în picioare. Printre lacrimile care-i podideau ochii văzu Asasini care alergau spre platformă. Pe chipurile lor se citea frică. Încă ținea Mărul. Atacatorii erau confuzi. Majoritatea își scosese răbiile, deși știau că oțelul va fi inutil împotriva Mărului, totuși era mai bine decât să dea bir cu fugiții. Pe neașteptate, Altaïr simți un imbold puternic, aproape copleșitor, de a folosi Mărul pentru a distruge tot ce putea să vadă, inclusiv pe sine, deoarece Maria murise din cauza lor și ea fusese lumina lui. Într-o clipită – o singură clipită de furie orbitoare – el distrusese ceea ce iubea cel mai mult.

Asasinii se opriră. Oare Maestrul Asasin avea să folosească Mărul? Putea citi întrebarea în ochii lor.

— Prindeți-l! zberă Abbas și ei înaintară precauți.

În jurul lui Altaïr, Asasinii păreau nesiguri dacă să-l atace sau nu, așa că el o luă la fugă.

— Arcași! urlă Abbas și arcașii își încordară strunele pe când Altaïr alerga să iasă din curte.

Săgețile căzură ca grindina în jurul lui și una îl lovi în picior. Din stânga și dreapta, soseau în goană alți Asasini, cu mantiile fluturând, cu răbiile ridicate. Poate că înțeleseseră că Altaïr nu va folosi Mărul pentru a doua oară și săriră de pe ziduri și balustrade pentru a se alătura urmăririi. Altaïr ajunsese la arcadă și o descoperi blocată. Se întoarse pe propriile-i urme și trecu printre doi Asasini; unul dintre ei își roti sabia

și-i deschise o rană pe braț. El răcni de durere, însă continuă, știind că l-ar fi putut doborî; îi surprinsese, dar se temeau să-l atace... sau șovăiau s-o facă.

Se întoarse iarăși și de data asta se îndreptă către turnul de apărare. Putea să vadă arcași care ocheau și știa că erau cei mai buni și fuseseră antrenați de cei mai buni. Nu dădeau greș niciodată. În niciun caz atunci când aveau la dispoziție timp pentru a ochi și trage.

Atât doar că Maestrul Asasin știa când vor trage. Știa că aveau nevoie de durata unei bătăi de inimă pentru a-și găsi ținta și de încă o bătaie de inimă pentru a-și ține mâna neclintită, a expira, după care...

Foc!

Eschivă și se rostogoli. O salvă de săgeți lovi locul pe care tocmai îl părăsise, mai puțin una. Un arcaș își greșise ținta și săgeata îi zgârie obrazul. Sângele șiroia pe obrazul lui Altaïr când ajunse la scară, însă se năpusti pe ea și ajunse la primul nivel, unde un arcaș surprins ezita dacă să scoată sabia. Maestrul Asasin îl smulse de pe locul lui și bărbatul căzu făcând o tumbă spre curtea de dedesubt. Avea să supraviețuiască.

Altaïr sui după aceea în goană a doua scară. Era încercat de dureri. Sângera abundant. Ajunse în vârful turnului din care sărise cu foarte mult timp în urmă, dizgrațiat atunci la fel ca acum. Șchiopată spre platformă și, pe când Asasinii se repezeau spre turn dedesubtul lui, el deschise larg brațele.

Și sări.

Capitolul 53

10 august 1257

Planul lui Altaïr este ca *noi* să răspândim învățătura Asasinilor. Și nu numai s-o răspândim, ci și să înființăm un Ordin în apus.

Ar trebui să-mi fie rușine că mi-a trebuit atâta timp să înțeleg, dar acum totul pare clar: el ne încredințează nouă (se pare că în mod specific *mie*) spiritul Frăției. Ne dă mai departe făclia.

Am fost înștiințați că războinici mongoli se apropie de sat și el crede că ar trebui să plecăm înainte de începerea luptelor. Desigur, Maffeo pare mai degrabă surescitat de ideea de a asista la bătălie și simt că ar prefera să rămânem. Vechiul lui dor de ducă a dispărut aproape complet. Rolurile noastre par inversate, deoarece acum eu sunt cel care dorește plecarea. Fie că sunt mai laș decât el, fie că am o idee mai realistă despre caracterul sumbru al războiului, pentru că îi dau dreptate lui Altaïr. Nu avem ce căuta într-un Masyaf asediat.

De fapt, sunt dispus să plec indiferent dacă mongolii sosesc sau nu. În nopțile astea fierbinți tânjesc după casă. Duc dorul familiei mele – al soției și al fiului meu, Marco. Peste câteva luni va împlini trei ani și sunt dureros de conștient că am văzut foarte puțin din viața lui de până acum. I-am ratat primii pași, primele cuvinte.

Pe scurt, simt că perioada petrecută de noi în Masyaf a ajuns la sfârșitul ei firesc. În plus, Maestrul a spus că vrea să ne vadă. Că trebuie să ne înmâneze ceva, cu ocazia unei ceremonii care se va desfășura în prezența altor Asasini. A mai spus că este vorba despre ceva care trebuie păstrat în siguranță și departe de mâinile inamicilor: mongoli sau templieri. Înțeleg

că aceasta a fost direcția spre care duseseră istoriile lui și am unele bănuieli despre obiectul acela prețios. Vom vedea...

Între timp Maffeo este nerăbdător să audă restul poveștii mele, care a ajuns aproape de capăt. S-a strâmbat nemulțumit când i-am spus că voi face un salt în timp, de la momentul când Altaïr a sărit de pe meterezele citadelei, un bărbat distrus și acoperit de rușine, la peste douăzeci de ani în viitor – și nu în Masyaf, ci într-un loc din deșert aflat la două zile de mers călare de aici...

...pe un șes nesfârșit, în amurg, aparent pustiu, cu excepția unui călăreț care trăgea după el alt cal, încărcat cu pături și burdufuri pentru apă.

Din depărtare călărețul semăna cu un negustor, iar de aproape exact asta era, transpirând sub turban: un negustor burduhănos și foarte obosit, pe nume Mukhlis.

Atunci când Mukhlis zări oaza în depărtare, știu că trebuia să se oprească, să se întindă și să se odihnească. Sperase să ajungă acasă fără să mai facă vreun popas, dar nu avea de ales: era vlăguit. De multe ori în timpul călătoriei, pasul legănat al calului îl adormise și simțise cum bărbia îi coborâse în piept, iar pleoapele îi fluturaseră și se închiseseră. Îi venea tot mai greu să se împotrivească somnului. De fiecare dată când începea să moțâie, între inimă și minte se purta altă bătălie. Gâtlejul îi era scorojit de uscăciune. Veșmântul îi atârna larg în jurul trupului. Toate oasele și toți mușchii din corp îi vibrau de oboseală. Gândul de a-și umezi buzele și de a se întinde, înfășurat în *thawb*, pentru numai câteva ore, îndeajuns ca să-și recapete ceva energie înainte de a relua călătoria spre casă, spre Masyaf – ei bine, gândul acela era incredibil de ispititor.

Șovăia însă și se temea de un popas din cauza zvonurilor auzite, zvonuri despre tâlhari care-i atacau pe negustori, îi jefuiau și le retezau beregatele, o ceată de bandiți conduși de Fahad, a cărui brutalitate legendară era egalată numai de cea a fiului său, Bayhas.

Despre Bayhas se spunea că-și spânzura victimele de picioare, după care le spinteca de la gât până la pântec și le lăsa să moară lent, cu câinii sălbatici ospătându-se cu mărun-

taiele care le atârnav pe jos. Bayhas făcea toate astea hohotind încântat.

Mukhlis dorea să-și păstreze măruntaiele în interiorul corpului și nu dorea să-și predea tâlharilor toate bunurile lumesti. La urma urmelor, lucrurile erau din ce în ce mai greu de obținut în Masyaf. Sătenii erau siliți să plătească dări tot mai mari castelului de pe promontoriu; li se spunea că prețurile protejării comunității creșteau, iar Maestrul era nemilos în ridicarea dărilor și adesea trimitea grupuri de Asasini, care să-i silească să plătească. Cine refuza era bătut, apoi azvârlit afară pe porți, pentru a rătăci cu speranța că va fi acceptat de altă așezare, sau la mila bandiților care se stabiliseră pe șesurile stâncoase din jurul lui Masyaf și păreau să manifeste tot mai multă îndrăzneală în atacarea călătorilor. Cândva, Asasinii – sau cel puțin temerile legate de ei – menținuseră sigure rutele comerciale, dar se părea că vremea aceea apusese definitiv.

Așa că eventuala întoarcere acasă cu buzunarele goale, fără să poată plăti zeciuiala cerută de Abbas negustorilor din sat și dările impuse locuitorilor, Mukhlis se putea trezi aruncat afară din sat împreună cu familia lui – soția Aalia și fiica Nada.

El se gândea la toate astea pe când se apropia de oază, încă indecis dacă să poposească sau nu.

Sub un smochin mare, care se întindea deasupra fântânii ca un baldachin uriaș și îmbietor de umbră răcoroasă și adăpost, se vedea un cal. Nu era priponit, însă pătura de pe spina lui arăta că aparținea cuiva, probabil altui călător care se oprise să bea apă și să-și reumple burdufurile, sau poate, ca Mukhlis, să pună capul jos și să se odihnească. Oricum, Mukhlis se simți neliniștit când se apropie de el. Calul lui simți apa și necheză recunoscător, astfel că trebui să-l înfrâneze să nu pornească în trap spre fântâna unde vedea acum un trup, ghemuit, adormit. Călătorul dormea cu capul pe raniță, strâns învelit în mantie, cu gluga pe cap și brațele încrucișate pe piept. I se vedea foarte puțin din față, totuși Mukhlis zări piele cafenie, bătucită de vânt, ridată și brăzdată de cicatrice. Era un bătrân, care avea probabil în jur de optzeci de ani. Mukhlis îi studia fascinat chipul... când ochii se deschiseră brusc.

Negustorul tresări și se retrase puțin, surprins și speriat. Ochii celuilalt erau sfredelitori și atenți. Rămase absolut nemșcat și Mukhlis își dădu seama că străinul nu era defel intimidat, deși era mult mai bătrân.

— Îmi pare rău că te-am trezit, rosti el și înclină din cap, iar glasul îi tremură ușor.

Străinul nu spuse nimic, ci doar îl privi cum descăleca, apoi își duse calul la fântână și scoase găleata din piele, ca să-l adape. Pentru câteva clipe singurele sunete din jur fură izbiturile ușoare ale găleții de ghizdul fântânii, urmate de leor-păiturile calului însetat. Mukhlis bău și el. Sorbi puțin, apoi înghiți pe nerăsuflăte, udându-și barba și ștergându-se pe față. Își umplu burdufurile, după care adapă al doilea cal și-i priponi pe amândoi. Când se uită iarăși spre străin, acesta adormise la loc. Singurul lucru care se schimbase la el era poziția brațelor; nu-i mai erau încrucișate pe piept, ci se aflau la nivelul capului, odihnindu-se pe ranița folosită ca pernă. Mukhlis scoase o pătură din bagaje, își alege un loc de cealaltă parte a fântânii și se întinse să doarmă.

Nu știa cât dormise, când auzi mișcări și deschise ochii, încă obosit, și văzu o siluetă în picioare lângă el. O siluetă luminată de primele raze ale soarelui dimineții, cu păr și barbă negre, vâlvoi și neșesălate, cu inel de aur într-o ureche și rânjind larg și răutăcios. Mukhlis dădu să se scoale, dar bărbatul se lăsă pe vine și-i lipi un jungher scânteietor de gât, astfel că negustorul încremeni de groază și printre buze îi scăpă un scâncet slab.

— Mă numesc Bayhas, rosti bărbatul continuând să zâmbescă, și sunt ultimul chip pe care-l vei vedea vreodată.

— Nu, behăi Mukhlis însă tâlharul îl smuci, ridicându-l în picioare și negustorul văzu că Bayhas avea doi camarazi, care-i descărcau mărfurile de pe cai, mutându-le pe animalele lor.

Îl căută din ochi pe bătrânul care dormea, dar acesta nu se mai zărea nicăieri, deși îi putu vedea calul. Oare îl omorâseră deja? Oare zăcea cu beregata retezată?

— Frânghie, ceru Bayhas cu jungherul tot lipit de gâtul lui Mukhlis.

Unul dintre tovarășii lui îi aruncă un colac de frânghie. La fel ca Bayhas, era îmbrăcat în negru și avea barba neîngrijită,

iar părul acoperit cu un *keffiyeh*. Pe spate purta un arc mare. Al treilea bărbat avea păr lung, dar nu și barbă, iatagan lat la brâu, și scoțocea preocupat prin bagajele negustorului, azvârlind în nisip obiectele care nu-l interesau.

— Nu! strigă Mukhlis, văzând cum o piatră pictată fu aruncată în țărână.

Îi fusese dăruită de fiica lui în ziua plecării, drept cadou aducător de noroc, iar aruncarea ei cu nepăsare de către tâlhar fu picătura care umplu paharul. Se smulse din strânsoarea lui Bayhas și se repezi către Pletos, care-i ieși în întâmpinare cu un surâs larg și-l doborî cu o lovitură brutală în beregată. Cei trei bandiți hohotiră încântați pe când Mukhlis se zbătea și horcăia în nisip.

— Care-i treaba? pufni Pletosul aplecându-se peste el. Văzu încotro privea negustorul și ridică piatra, citind cuvintele pictate de Nada pe ea. „Mult noroc, tati.” Asta e? Asta te-a făcut așa de curajos dintr-odată, tati?

Mukhlis se întinse către piatră, disperat s-o aibă, însă Pletosul îl lovi peste mână cu dispreț, apoi își frecă piatra de fese – râzând și mai mulțumit când Mukhlis urlă de furie – și o aruncă în fântână.

— Pleosc, rânji el.

— Ești..., începu negustorul. Ești...

— Leagă-i picioarele, auzi dinapoia lui.

Bayhas îi azvârli Pletosului funia și se apropie, se lăsă pe vine și-și lipi vârful jungherului de ochiul lui Mukhlis.

— Încotro mergeai, tați? întrebă el.

— Spre Damasc, minți Mukhlis.

Bayhas îi creștă obrazul cu cuțitul și bărbatul urlă de durere.

— Încotro mergeai? repetă el.

— Țesăturile lui sunt din Masyaf, rosti Pletosul, care înfășură frânghia în jurul picioarelor lui Mukhlis.

— Masyaf, da? zise Bayhas. Cândva poate că te-ai fi putut bizui pe sprijinul Asasinilor, dar vremea aceea s-a dus. Poate c-ar trebui să facem o vizită acolo. Am putea găsi o văduvă-ndurerată, care trebuie alinată. Ce zici, tati? După ce terminăm cu tine.

Pletosul se ridică și azvârli capătul funiei peste o ramură a smochinului, după care trase de ea, astfel că Mukhlis fu ridicat. Lumea lui se răsturnă cu susul în jos și scânci când Ple-

tosul legă frânghia de arcada fântânii. Apoi Bayhas se întinse și-l roti. Comerciantul se învârti și-l văzu pe arcaș la vreo doi metri depărtare, legănându-se înainte și înapoi de răs. Bayhas și Pletosul erau mai aproape și râdeau și ei.

Continuând să se învârtă, văzu peretele fântânii trecându-i prin fața ochilor, apoi îi văzu din nou pe cei trei tâlhari, Pletosul, Bayhas și al treilea bărbat din spatele lor, și...

O pereche de picioare apăru din copacul dindărătul celui de-al treilea bandit.

Rotirea lui Mukhlis nu se oprise însă, așa că zări iarăși pe rețele fântânii. Negustorul se învârti, încetinind, spre cei trei tâlhari care habar nu aveau că printre ei, înapoia lor, mai era cineva. Un bărbat cu chip ascuns în mare parte sub gluga mantiei pe care o purta, care ținea capul ușor plecat și brațele depărtate, aproape ca în rugă. Bătrânul.

— Opriți-vă, spuse bătrânul.

La fel ca fața lui, vocea îi era roasă de vârstă. Cei trei bandiți se întoarseră către el, încordați, pregătiți să-l spintece pe intrus.

Și toți trei începură să râdă.

— Ce-i asta? hohoti Bayhas. Un boșorog vine să ne oprească distracția. Ce vrei să faci, boșorogule? Să ne plictisești până la moarte cu poveștile tale din trecut? Să ne sufoci cu vânturile tale?

Camarazii lui își înteejiră râsetele.

— Dați-l jos, rosti bătrânul arătând spre Mukhlis care continua să atârne cu capul în jos, legănându-se în frânghie. Imediat.

— Și de ce aș face una ca asta? chicoti Bayhas.

— Pentru că așa am spus eu, șuieră bătrânul.

— Și cine ești tu ca să-mi ceri asta?

Bătrânul șfichiui din încheietură.

Clic.

Capitolul 54

Arcașul duse mâna spre arma sa, dar Altaïr ajunse lângă el din doi pași și-și roti pumnalul cu un gest larg, care-i deschise gâtlejul, îi tăie arcul în două și-i scurtă turbanul din aceeași mișcare. Se auzi un zgomot slab când arcul banditului căzu pe nisip, urmat de altul mai înfundat când i se alătură leșul.

Altaïr – care nu mai luptase de două decenii – stătu locului, cu pieptul ridicându-i-se și coborând greoi, privindu-i pe Bayhas și Pletosul, ale căror chipuri batjocoritoare deveniră prudente. La picioarele lui, arcașul se zbătea și horcăia, cu sângele absorbit de nisip. Fără să-și desprindă ochii de la cei doi tâlhari, Altaïr se lăsă într-un genunchi și-și înfipse pumnalul în el, amuțindu-l. Știa că principala lui armă era acum teama. Bărbații aceștia aveau de partea lor tinerețea și iuțeala. Erau violenți și nemiloși, obișnuiți cu moartea. Asasinul avea de partea lui experiența și spera să-i fie îndeajuns.

Pletosul și Bayhas schimbară priviri. Nu mai zâmbeau. Pentru o clipă singurul sunet din oază fu scârțâitul slab al frânghiei pe ramura smochinului, iar Mukhlis privi totul răsturnat cu capul în jos. Brațele îi erau dezlegate și se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce să se elibereze, apoi aprecie că era mai bine să nu atragă atenția asupra sa.

Cei doi bandiți se îndepărtară unul de celălalt, intenționând să-l atace din două părți și Altaïr văzu cum spațiul dintre ei creșu, dezvăluindu-l pe negustorul atârnat de picioare. Pletosul își trecu iataganul dintr-o mână în alta, cu un pocnet slab. Bayhas își rodea interiorul obrazului.

Pletosul înaintă un pas și fandă cu iataganul. Văzduhul păru să vibreze de zăngănitul lamelor de oțel, când Altaïr îl blocă cu pumnalul, mătură cu brațul pentru a împinge iata-

ganul într-o parte și-și simți mușchii protestând. Nu știa cât ar fi putut rezista dacă tâlharii făceau atacuri scurte și repetate. Era bătrân, iar bătrânii grădăneau sau își petreceau după-amiezile reflectând în odăile lor, citind și gândindu-se la cei pe care-i iubiseră și pierduseră; ei nu se angajau în dueli cu săbii. Mai ales când erau întrecuți numeric de oponenți mai tineri. Fandă spre Bayhas, dorind să-l oprească să-i ajungă în spate și reuși – totuși Bayhas se apropiase îndeajuns cu jungherul ca să-i cresteze pieptul, vărsând primele picături de sânge. Altaір atacă la rândul lui și-și ciocniră armele, schimbând lovituri, dar Pletosul profită să se apropie înainte ca Altaір să-l poată respinge. Lovi sălbatic cu arma și făcu o rană urâtă în piciorul Asasinului.

O rană mare. Adâncă. Sângele țâșni din ea și Altaір aproape că se împletici. Șchiopată într-o parte, încercând să-și protejeze flancul cu fântâna, pentru a nu fi nevoit să-și apere decât fața. Ajunse acolo – zidul fântânii era în lateral, iar în spate se găsea negustorul atârnat cu capul în jos.

— Puterea să fie de partea ta, îl auzi pe acesta rostind încet, și să știi că orice s-ar întâmpla, te vei bucura de recunoștința și iubirea mea, fie în viața asta, fie în cea viitoare.

Altaір aprobă din cap, dar nu se întoarse, preferând să-i privească pe cei doi tâlhari din fața lui. Vederea rănilor în sângerate îi încurajă pe aceștia și atacă cu lovituri precise. Altaір respinse trei asemenea asalturi, alegându-se cu răni noi; acum sângea abundent și răsufla greoi. Pierduse avantajul de a folosi teama ca pe o armă. Mai dispunea doar de instincte și abilități demult neutilizate, și-și aminti unele dintre luptele lui cele mai importante: lichidarea oamenilor lui Talal, înfrângerea lui Moloch, învingerea cavalerilor templieri în cimitirul din Ierusalim. Războinicul care dăduse bătăliile acelea i-ar fi sfârtecat pe cei doi bandiți în câteva secunde.

Însă acel războinic aparținea trecutului. Altaір îmbătrânise. Suferința și singurătatea îl slăbiseră. Petrecuse douăzeci de ani jelind-o pe Maria și obsedat de Măr. Oricât ar fi fost de minunate, abilitățile lui de luptător fuseseră lăsate să se veștească și, după cum se părea, să moară.

Simți sânge în cizme. Palmele îi erau și ele lunecoase de sânge. Lovea nebunește cu pumnalul, nu atât apărându-se, cât mai degrabă străduindu-se să-și alunge atacatorii. Se gân-

di la ranița pe care și-o ascunsese în smochin, în interiorul căreia se afla Mărul. Dacă l-ar fi luat, s-ar fi transformat în învingătorul acestei lupte, însă era prea departe și oricum jurase să nu-l mai folosească niciodată; tocmai de aceea îl și lăsase în copac, pentru ca ispita să nu fie la îndemână. Adevărul era că dacă ar fi fost în stare să ajungă la el acum, l-ar fi folosit, în loc să moară în felul ăsta și să-l lase pe negustor pe mâna tâlharilor, condamându-l la o moarte încă și mai dureroasă și chinuitoare din cauza acțiunii lui Altaïr.

Da, ar fi folosit Mărul, deoarece era pierdut. Și observă că le îngăduise bandiților să se răsfire din nou pentru a-l ataca din părți opuse. Pletosul se repezi spre el de undeva de la periferia vederii lui și Altaïr răcni din cauza efortului de a-l bloca. Pletosul îi răspunse prin contraatacuri – unul, două, trei –, se strecură pe sub garda lui și-i atinse din nou flancul, deschizând o rană care sângeră abudent. Asasinul se clătină, horcăind de durere. Se gândi că ar fi preferat totuși să moară așa decât să se predea umil. Ar fi preferat să moară luptând până în ultima clipă.

Pletosul avansă și săbiile lor se ciocniră din nou, zăngănind. Altaïr fu rănit iarăși, de data asta la piciorul sănătos. Căzu în genunchi, cu brațele atârând pe lângă trup, și pumnalul lui nu mai zgârie acum decât pământul.

Pletosul făcu un pas spre el, dar Bayhas îl opri.

— Lasă-l în seama mea, porunci el.

Ca prin vis, Altaïr se pomeni gândindu-se la alt moment, parcă de acum o mie de vieți, în care adversarul lui rostise aceleași cuvinte și cum, atunci, îl făcuse să plătească pentru trufia sa. De data asta, însă, satisfacția respectivă avea să-i fie refuzată, deoarece Bayhas se apropie și Altaïr îngenunche pe pământ, clătinându-se înfrânt, cu capul plecat, încercă să le poruncească picioarelor să-l ridice, dar nu-i dădură ascultare. Încercă să ridice brațul cu pumnalul, dar nu putu. Văzu jungherul venind spre el și-și putu înălța fruntea doar atât cât să vadă dinții dezgoliți ai lui Bayhas și cerceul din aur sclipind în razele dimineții...

Apoi negustorul se îndoi din mijloc, se balansa și-l prinse pe tâlhar din spate, din poziția sa răsturnată, oprindu-l pentru o clipă. Cu un răcnet asurzitor, cu o ultimă răbufnire de efort, chemându-și energia din adâncuri neștiute, Altaïr lovi

În sus, iar pumnalul îi pătrunse în stomacul lui Bayhas, spintecându-l pe verticală până aproape de gât. În același timp, Mukhlis prinsese jungherul cu o secundă înainte să cadă dintre degetele desfăcute ale banditului, se îndoi iarăși din mijloc și reteză frânghia de care era atârnat. Căzu și se izbi dureros de zidul fântânii, dar se ridică repede și veni umăr la umăr lângă salvatorul său.

Altaïr era aproape cocârjat, simțind că moare în picioare. Își ridică totuși pumnalul și miji ochii spre Pletos, care se pomeni pe neașteptate în inferioritate numerică și descurajat. În loc să atace, bătu în retragere, până ajunse la un cal. Încălecă fără să-și desprindă ochii de la Altaïr și Mukhlis. Îi privi, iar ei îl priviră. După aceea, tâlharul schiță încet cu degetul un gest de retezare a beregatei și dădu pinteni calului, îndepărtându-se.

— Mulțumesc, găfâi Mukhlis spre Altaïr, dar Asasinul nu-i răspunse.

Se năru, inconștient, pe nisip.

Capitolul 55

Trimisul căpeteniei tâlharilor sosi după o săptămână. Sătenii îl priviră trecând prin așezarea lor și suind panta ce ducea la citadelă. Era unul dintre oamenii lui Fahad, spuseră ei, iar cei mai înțelepți credeau că știau ce treabă avea la for-tăreață. Cu două zile în urmă, oamenii lui Fahad veniseră în sat cu vestea unei recompense oferită oricui îl putea identifica pe ucigașul lui Bayhas, fiul lui Fahad. Spuneau că el fusese ajutat de un negustor din Masyaf și că cel din urmă nu avea să pățească nimic, dacă spunea cine fusese potaia lașă care-l omorâse pe fiul iubit al căpeteniei. Sătenii clătinaseră din capete și-și văzuseră de treabă, iar tâlharii plecaseră cu mâinile goale, murmurând avertismente sumbre despre revenirea plănuită.

Ăsta era neajunsul, continuau zvonurile. Când satul se bucurase de protecția Asasinilor, nici chiar Fahad n-ar fi cутezat să trimită oameni aici fără să fi cerut încuviințarea Maestrului. Nici chiar Fahad n-ar fi îndrăznit să fi cerut așa ceva lui Altair sau Al Mualim, însă Abbas era altfel. Abbas era slab și putea fi cumpărat.

Așa că trimisul se întoarse. La dus, arătase serios, chiar dacă disprețuitor față de sătenii care-l priviseră, însă acum pufni la ei și-și purtă degetul de-a curmezișul beregatei.

— Se pare că Maestrul i-a dat lui Fahad acordul să vină în sat, rosti Mukhlis mai târziu în seara aceea, pe când lumânările se topeau.

Stătea lângă patul străinului și vorbea mai mult pentru sine, decât pentru bărbatul care zăcea întins și care nu-și mai recăpătase cunoștința după lupta din oază. Mukhlis îl suise pe șaua celui de-al doilea cal al său și-l adusese acasă în Masyaf ca să poată fi vindecat. Aalia și Nada îl îngrijiseră și timp de

trei zile nu știuseră dacă va muri sau va scăpa. Din cauza pierderii de sânge era palid și zăcea în pat – Aalia și Mukhlis îl culcaseră în patul lor – aproape senin, ca un cadavru, de parcă putea părăsi lumea asta în orice clipă. După trei zile culoarea începuse să-i revină în obraji. Aalia îi spusese asta lui Mukhlis când revenise de la piață și negustorul își ocupase locul obișnuit pe un scaun lângă pat pentru a-i vorbi salvatorului său cu speranța de a-l aduce la viață. Căpătase obiceiul de a povesti ce făcuse peste zi și ocazional vorbea despre lucruri importante cu speranța de a-i ațâța mintea inconștientă și a-l trezi.

— Se pare că Abbas are prețul lui, spuse el acum.

Se uită la necunoscutul întins pe spate; rănile i se tămăduiau și el se întrema pe zi ce trecea.

— Maestrul Altaïr ar fi murit mai degrabă decât să fi acceptat așa ceva, urmă el.

Se aplecă înainte și privi cu atenție bărbatul din pat.

— Maestrul... Altaïr Ibn-La'Ahad.

Pentru prima dată de când fusese adus în casa lui Mukhlis, ochii necunoscutului se deschiseră.

Era reacția pe care o sperase neguțătorul, totuși fu luat prin surprindere când văzu cum ochii încețoșați ai bătrânului își recapătă lumina.

— Tu ești, nu-i așa? șopti Mukhlis, când străinul clipi, apoi întoarse capul spre el. Tu ești, nu-i așa? Tu ești Altaïr.

Altaïr încuviință din cap. Lacrimile pișcară ochii lui Mukhlis, care căzu în genunchi pe pardoseala din piatră și luă o mână a lui Altaïr între palmele sale.

— Te-ai întors la noi, rosti el printre suspine. Te-ai întors să ne salvezi. Făcu o pauză. Ai venit *într-adevăr* să ne salvezi?

— Trebuie să fiți salvați? întrebă Altaïr.

— Da. Când ne-am întâlnit, intenționai să vii în Masyaf?

Altaïr căzu pe gânduri.

— Când am plecat din Alamut, era inevitabil să ajung aici. Singura întrebare era când aveam să ajung.

— Ai fost în Alamut?

— Da, acolo am locuit în ultimii douăzeci de ani.

— Ei au spus că ai murit. Că te-ai aruncat din turnul citadelei în dimineața morții Mariei.

— Este adevărat că m-am aruncat din turnul citadelei, zâmbi trist Altaïr, dar am supraviețuit. Am ajuns la râul de lângă sat și norocul meu a fost că m-am întâlnit cu Darim. Revenea din Alamut, unde-i găsisse pe soția și copiii lui Sef. M-a luat și m-a dus acolo.

— Ei au spus că ai murit, repetă Mukhlis.

— Ei?

Mukhlis flutură din mână spre citadelă.

— Asasinii.

— Le convenea să spună asta, dar știau că nu era așa.

Își desprinsese mâna din strânsoarea lui Mukhlis, se ridică în capul oaselor și-și trecu picioarele peste marginea patului. După aceea își privi pielea bătrână și zbârcită. Fiecare centimetru din corpul lui țipa de durere, totuși se simțea... mai bine. Hainele îi fuseseră spălate. Își trase gluga pe cap, îi plăcu atingerea ei și inspiră adânc mirosul de țesătură curată.

Ridică mâinile spre față și simți că barba îi fusese aranjată. Nu departe se găseau cizmele, iar pe o măsuță de lângă pat își văzu pumnalul cu mecanism, a cărui concepție nouă fusese inspirată de Măr. Părea incredibil de avansată și Altaïr se gândi la celelalte planuri pe care le descoperise. Ar fi avut nevoie de ajutorul unui fierar pentru a construi obiectele acelea. Dar mai întâi...

— Și ranița mea? îl întrebă pe Mukhlis, care se ridicase deja. Unde-i ranița mea?

Fără un cuvânt, bărbatul o arătă – era pe piatra de la căpătâiul patului – și Altaïr îi privi forma familiară.

— Te-ai uitat înăuntru? întrebă el.

Mukhlis clătină din cap cu fermitate și Altaïr îl privi, cercetător. După aceea, crezându-l, se destinse și își luă cizmele și le încălță cu o grimasă pe chip.

— Trebuie să-ți mulțumesc că m-ai îngrijit, zise el. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi fost ucis în oază.

Negustorul se așează pe scaun, zâmbind.

— De fapt, soția și cu fiica mea te-au îngrijit, iar *eu* trebuie să-ți mulțumesc *ție*. M-ai salvat de la o moarte groaznică în mâinile tâlharilor. Se aplecă spre el. Faptele tale au fost precum ale lui Altaïr Ibn-La'Ahad din legendă. Le-am povestit tuturor.

— Sătenii știu că eu sunt aici?

Mukhlis desfăcu larg brațele.

— Bineînțeles. Tot satul cunoaște povestea eroului care m-a salvat din ghearele morții. Toți cred că tu ai fost acela.

— Și ce-i face să creadă asta? întrebă Altaïr.

Mukhlis nu spuse nimic, ci se mulțumi să indice din barbă spre măsuta joasă pe care sclipea mat pumnalul cu mecanism al lui Altaïr, uns și lustruit. Maestrul Asasin căzu pe gânduri.

— Le-ai spus despre el?

— Bineînțeles, încuviință Malik. De ce?

— Vestea va ajunge în citadelă. Ei vor veni să mă caute.

— Nu vor fi singurii, comentă Mukhlis mohorât.

— Ce vrei să zici?

— Ceva mai devreme, fortăreața a fost vizitată de un mesager de la tatăl celui pe care l-ai omorât.

— Și cine a fost cel pe care l-am omorât?

— Un tâlhar crud pe nume Bayhas.

— Iar tatăl lui...?

— Fahad, căpetenia unor bandiți care jefuiesc călătorii din deșert. Se spune că își au tabăra la două-trei zile de mers călare de aici. De acolo a sosit mesagerul. Se zice că ar fi cerut Maestrului acordul de a veni în sat și a-l căuta pe ucigaș.

— Maestrul? repetă Altaïr apăsător. Abbas?

Mukhlis încuviință din cap.

— Pe capul ucigașului a fost pusă o recompensă, dar sătenii au ignorat-o. Poate că Abbas n-a fost la fel de neclintit.

— Atunci sătenii au suflet bun, zise Altaïr, dar nu și conducătorul lor.

— Rareori au fost rostite cuvinte mai adevărate, aprobă negustorul. El ne ia banii și nu ne dă nimic în schimb, deși citadela a fost cândva inima comunității și de la ea soseau puterea și călăuzirea...

— Și protecția, surâse slab Altaïr.

— Așa este, fu de acord Mukhlis. Toate au dispărut odată cu tine, Altaïr, și au fost înlocuite de... corupție și nebulie. Se spune că Abbas a fost silit să înăbușe o răzmeriță după plecarea ta, o rebeliune a Asasinilor loiali ție și lui Malik; le-ar fi executat pe căpeteniile mișcării, dar se teme de repetarea tulburărilor. De frică stă zi și noapte în turn, imaginându-și comploturi și omorându-i pe cei pe care-i consideră răspun-

zători. Regulile Ordinului se destramă în jurul lui, tot așa cum fortăreața însăși se năruie. Se spune că visează întruna același lucru, că, într-o bună zi, Altaïr Ibn-La’Ahad va reveni din exilul în Alamut cu... – făcu o pauză și-l privi pe Altaïr cu coada ochiului, apoi aruncă o uitătură spre raniță – ...cu un obiect care îl va putea învinge... Există oare un astfel de obiect? Intenționezi să-l ataci pe Abbas?

— Chiar dacă ar exista un asemenea obiect, nu el îl va învinge pe Abbas. Asta o poate face doar credința în noi înșine și în Crez.

— A cui credință?

Altaïr făcu un gest larg din mână.

— A ta. A oamenilor și a Asasinilor.

— Și cum o vei restabili? întrebă Mukhlis.

— Prin exemplu personal, puțin câte puțin.

În ziua următoare, Altaïr merse în sat, unde începu nu doar să predice calea Asasinilor, ci și s-o demonstreze.

Capitolul 56

Existaseră conflicte în care Altaïr trebuise să intervină, dispute între negustori care necesitaseră moderarea lui, certuri între vecini cauzate de pământuri, totuși niciuna nu fusese așa de spinoasă precum cea dintre două femei care păreau că se luptau pentru un bărbat. Bărbatul cu pricina, Aaron, stătea pe o bancă la umbră, cu capul tras între umeri, în timp ce femeile se ocărau. Mukhlis, care venise cu Altaïr în sat, pentru a-și vedea de treburile lui, încerca să intervină, iar Asasinul stătea cu un pas mai înapoi, cu brațele încrucișate, așteptând răbdător o întrerupere a ostilităților ca să le poată vorbi. Decisese deja ce să le spună: indiferent dacă Aaron o dorea sau nu, el trebuia să-și exprime alegerea în cazul de față. Grijile reale ale lui Altaïr erau băiatul a cărui febră nu voia să scadă, deși îi administrase de acum o poțiune pe care o descoperise, desigur, în Măr.

Sau împletitorul de coșuri, care crea noi scule pentru meseria sa, potrivit indicațiilor primite de la Altaïr, care le transcrisese din Măr.

Sau fierarul, care privise desenele pe care i le dăduse Asasinul, le întorsese cu susul în jos și mijise ochii la ele, apoi le așezase pe o masă pentru ca Altaïr să-i poată arăta cu exactitate ce trebuia făurit. În scurt timp, Asasinul avea să aibă echipamente noi – arme noi, de un fel care nu mai fusese văzut niciodată.

Sau bărbatul care-l urmărise în ultimele zile aidoma unei umbre, păstrându-se în afara vederii lui Altaïr... sau cel puțin așa crezuse el. Bineînțeles, Altaïr îl observase imediat. Îi zărise ținuta corpului și știuse că era un Asasin.

Trebuia să se întâmple și asta, desigur. Abbas trimisese oameni în sat ca să afle despre străinul care se lupta cu pumna-

lul ascuns al Asasinilor și ajunsese cu certitudine la concluzia că Altaïr revenise pentru a prelua conducerea Ordinului. Poate că sperase că tâlharii îl vor ucide pentru el, sau poate că avea să trimită pe cineva să-l omoare. Poate că umbra asta era Asasinul lui Altaïr.

Femeile însă continuau să se certe. Mukhlis îi vorbi în șoaptă:

— Maestre, se pare că am greșit. Ele nu se ceartă despre cine ar trebui să *stea* cu nefericitul Aaron, ci despre cine ar trebui să-l *dețină*.

Altaïr chicoti.

— Judecata mea va rămâne aceeași, replică el și aruncă o privire amuzată către Aaron care-și rodea unghiile. Tânărul trebuie să-și decidă singur destinul.

Trase cu ochiul către următorul său, care stătea sub umbra copacilor, strâns înfășurat în mantia lui de culoarea păr-mântului, și care părea în ochii oricui un simplu sătean adormit.

— O să mă întorc repede, continuă el spre Mukhlis. Ciorovăiala lor mi-a făcut sete.

Se întoarse și părăsi grupul; unii dintre membrii săi dădură să-l urmeze, însă negustorul le făcu semn discret să rămână pe loc.

Altaïr mai degrabă îl simți decât îl văzu pe următor ridicându-se și venind după el, când intră într-o piață și se îndreptă către fântâna din mijlocul ei. Acolo se aplecă, bău din șipot, iar după aceea se îndreptă și se prefăcu că admiră satul care cobora sub el. După care...

— E-n regulă, vorbi el către bărbatul despre care știa că stătea înapoia sa. Dacă ai fi vrut să mă ucizi, ai fi făcut-o până acum.

— Și m-ai fi lăsat s-o fac?

Altaïr chicoti.

— Nu mi-am petrecut viața mergând pe calea unui războinic pentru a îngădui să mă las răpus de un cățelandru la o fântână.

— M-ai auzit?

— Bineînțeles. Te-am auzit apropiindu-te cu discreția unui elefant și am auzit că preferi partea stângă. Dacă m-ai fi atacat, m-aș fi deplasat spre dreapta, ca să-ți pot da replica în partea mai slabă.

— Oare eu n-aș fi anticipat asta?

— Asta ar fi depins de ținta ta. În mod normal, îți cunoști ținta bine și-i știi abilitățile de luptător.

— Știi că abilitățile de luptător ale acestei ținte nu au pe-reche, Altaïr Ibn-La’Ahad.

— Chiar așa să fie oare? Erai probabil un copil când Masyaf a fost al meu.

Altaïr se răsuci pe călcâie spre străin, care-și lăsă gluga și dezvălui chipul unui tânăr de vreo douăzeci de ani, cu barbă neagră. Trăsăturile feței și ochii lui aveau un aer familiar.

— Așa este, zise tânărul. Abia mă născusem.

— Atunci n-ai fost îndoctrinat împotriva mea? arătă Altaïr din bărbie către citadela care se ridica pe promontoriul de deasupra lor.

Părea un animal fabulos care stătea ghemuit și-i privea cu multă atenție.

— Unii sunt mai ușor de îndoctrinat decât alții, spuse tânărul. Mulți au rămas credincioși vechilor pravile, iar numărul lor a sporit pe măsură ce efectele vătămătoare ale noilor căi au devenit mai pronunțate. Eu însă am și mai multe motive de a le rămâne credincios.

Cei doi Asasini se priveau față în față lângă fântână și Altaïr simți că lumea se clătina încetitor. Pe neașteptate, avu impresia că va leșina.

— Cum te numești? întrebă el și glasul păru firav chiar și pentru propriile sale urechi.

— Am două nume, răspunse tânărul. Cei din Ordin mă cunosc după numele Tazim, dar am și alt nume, cel care mi-a fost dat la naștere de mama mea în cinstea tatei. El a murit pe când eram prunc, executat din ordinul lui Abbas. Numele lui era...

— Malik. Altaïr simți un nod în gât și făcu un pas în față, cu lacrimile usturându-i ochii când îl prinse pe tânăr de umeri. Copile, trebuia să-mi fi dat seama! Ai ochii tatălui tău. Izbucni în râs. Nu știi sigur dacă ai și arta lui de a se furișa, dar... spiritul este același. N-am știut... n-am știut niciodată că el a avut un fiu.

— După întemnițarea lui, mama a fost alungată de aici. Eu m-am întors spre sfârșitul adolescenței ca să mă alătur Ordinului.

— Ca să cauți răzbunare?

— Poate că da, într-un final. În tot cazul, să caut felul cel mai bun în care să cinstesc amintirea tatei. Acum însă, după sosirea ta, am văzut calea.

Altaïr îl prinse cu brațul pe după umeri și-l îndepărtă de fântână; traversară piața, discutând absorbiți.

— Cum îți sunt abilitățile de luptător? întrebă el.

— Instruirea în privința asta a fost neglijată sub conducerea lui Abbas, dar eu m-am antrenat singur. Cunoștințele Asasinilor n-au prea avansat totuși în ultimii douăzeci de ani.

Altaïr chicoti.

— Poate că n-au avansat aici, însă *aici*, își atinse tâmpla cu vârful degetului, au progresat înzecit. Am lucruri extraordinare să arăt Ordinului. Planuri... Stratageme... Desene pentru arme noi. Chiar în clipa de față, fierarul satului le făurește pentru mine.

Sătenii se îndepărtară respectuos din calea lor. Toți știau acum, cel puțin aici, la poalele fortăreței, că el redevinise Maestrul.

— Spui că în castel mai sunt și alții loiali mie? întrebă Altaïr.

— Cei care-l urăsc pe Abbas sunt la fel de numeroși precum cei care-l slujesc. Ba chiar mai mulți acum, după ce am povestit cele văzute în sat. Vestea că marele Altaïr s-a întors se răspândește încet, dar sigur.

— Bun. Și crezi că acești susținători ar putea fi convinși să se adune, ca să asaltăm castelul?

Tânărul Malik se opri și-l privi, mijind ochii, parcă pentru a verifica dacă bătrânul nu glumea. După aceea zâmbi larg.

— Vrei să o faci! Chiar vrei să-o faci cu-adevărat. Când?

— Căpetenia Fahad își va aduce în curând tâlharii în sat, zise Altaïr. Ar trebui să preluăm stăpânirea castelului înainte să se întâmple asta.

Capitolul 57

În zorii dimineții următoare, Mukhlis, Aalua și Nada merseă din casă în casă, anunțându-i pe oameni că Maestrul va sui la castel. Clocotind de nerăbdare, sătenii se strânsesă în piață, unde stătură în grupuri sau așezați pe zidurile joase. După o vreme li se alătură și Altaïr. Își purta mantia albă și un brâu lat. Cei care-l priveau mai de îndeaproape îi puteau zări pe deget inelul care acționa mecanismul pumnalului ascuns. El înaintă până în mijlocul pieței, însoțit de Mukhlis ca de un locotenent credincios, apoi se opri și așteptă.

Oare ce i-ar fi spus Maria acum? se întrebă Altaïr. El se încrezuse pe loc în tânărul Malik. Ba chiar în asemenea măsură, încât dacă s-ar fi dovedit un trădător, moartea lui Altaïr ar fi fost inevitabilă, iar planurile lui de recâștigare a Ordinului s-ar fi dovedit simple năluciri amăgitoare ale unui bătrân. Se gândi la toți cei în care avusese încredere în trecut și care-l trădaseră. Oare Maria l-ar fi sfătuit acum să fie precaut? Oare i-ar fi spus că era naiv că acceptase spusele tânărului în ciuda puținelor dovezi? Sau i-ar fi spus, așa cum făcuse cândva: „Ai încredere în instinctul tău, Altaïr. Învățăturile lui Al Muallim ți-au dat înțelepciune, iar trădarea lui te-a adus pe calea spre maturitate?”

Acum sunt mult mai înțelept, iubirea mea, gândi el spre imaginea soției lui pe care o ținea de-a pururi în amintire.

Maria ar fi fost de acord, era sigur de asta, cu ce făcuse Altaïr cu Mărul, cu anii pe care-i petrecuse învățând de la el, storcându-l de cunoștințe. Nu ar fi fost de acord cu învinovățirea cu care se împovărase pentru moartea ei; cu rușinea pe care o simțea fiindcă îngăduise ca acțiunile să-i fie călăuzite de mânie. Nu, n-ar fi fost de acord deloc cu astea. Ce ar fi

spus? Ce expresie englezească folosea ea? „Ține-ți firea”, da, așa ar fi spus.

Aproape că izbucni în râs, amintindu-și. *Ține-ți firea*, în cele din urmă el și-o ținuse, dar pentru asta avusese nevoie de ani buni – ani în care urâse Mărul, urâse până și simpla lui vedere, urâse până și gândul la el, urâse puterea malignă care dormea în adâncul mozaicului strălucitor și fără vârstă al învelișului său. Stătea ceasuri în șir, privindu-l încruntat, re-trăind durerea pe care i-o adusese.

Neglijate și incapabile să suporte povara suferințelor lui Altaïr, soția și cele două fiice ale lui Sef plecaseră. Ulterior el aflase că se stabiliseră în Alexandria. După încă un an plecase și Darim, alungat de remușcările tatălui său și de obsesia lui pentru Măr. Călătorise în Franța și Anglia pentru a-i avertiza pe suveranii de acolo că mongolii porniseră la drum. După ce rămăsese singur, chinurile lui Altaïr se întetiseră. Petrecea nopți întregi privind fix Mărul, ca și cum ar fi fost doi adversari gata de încleștare, ca și cum Mărul l-ar fi putut ataca dacă ar fi adormit sau dacă și-ar fi desprins măcar ochii de la el.

În cele din urmă, se gândise la seara din grădina din Masyaf și la mentorul lui, Al Mualim, omorât pe terasa din marmură, în susurul cascadei din spate. Își amintise cum ținuse prima oară Mărul și cum simțise dinspre el nu răutate, ci bunăvoință. Își amintise imaginile pe care i le arătase. Tablouri straniu de vizionare ale unor culturi aflate neînchipuit de departe, în spațiu și timp, de propria lui societate, dincolo de sfera cunoașterii sale. În seara aceea din grădină el înțeleșese în mod instinctiv capacitatea pentru bine a Mărului. După aceea însă acesta nu-și arătase decât aspectele rele, totuși înțelepciunea lui uriașă nu dispăruse. Trebuia doar să fie localizată și momită să iasă. Avea nevoie de un mijlocitor pentru eliberarea ei, iar Altaïr izbutise să-i controleze o dată puterea.

Prima dată fusese sfâșiat de durere pentru Al Mualim. Acum era sfâșiat de durere pentru familia lui. Poate că Mărul trebuia mai întâi să capete ca să poată dăru-i.

Indiferent care ar fi fost răspunsul corect, Altaïr își începuse studiile și umpluse jurnal după jurnal, pagină după pagină cu filozofii, ideologii, planuri, desene, schițe, amintiri. Nenumărate lumânări arseseră în timp ce el scria ca posedat, oprindu-se doar pentru a urina. Scria zile în șir, pentru ca du-

pă aceea să-și părăsească zile în șir masa de scris, plecând călare din Alamut, singur, în misiuni pentru Măr, colectând ingrediente, strângând provizii. Ba chiar odată Mărul îl călăuzise către o serie de obiecte pe care Altaïr le recuperase și le tăinuise, fără să spună nimănui despre natura lor sau despre locurile unde le ascunsese.

Nu încetase, desigur, să-i jelească pe cei pierduți. Continua să se învinovățească pentru moartea Mariei, dar episodul acela îl învățase o lecție utilă. Acum simțea un soi mai pur de durere; ducea dorul Mariei și lui Sef cu o tristețe ce părea că nu-l părăsește niciodată, care într-o zi era ascuțită și tăioasă precum o lamă care-i cresta inima de o mie de ori, pentru că în ziua următoare să-i dea o senzație de pustietate bolnăvicioasă, de parcă o pasăre suferindă ar fi încercat să-și desfacă aripile în stomacul lui.

Uneori Altaïr zâmbea, deoarece se gândea că Maria ar fi apreciat că o bocea. I-ar fi plăcut acelei părți din ea care rămăsese o nobilă englezoaică răsfățată, la fel de iscusită în a fixa un bărbat cu o căutătură arogantă ca și în a-l învinge în duel, ale cărei replici erau tot atât de tăioase precum loviturile sabiei ei. Și, desigur, ar fi fost mulțumită că soțul ei izbutise până la urmă să se stăpânească, dar mai presus decât orice ar fi fost mulțumită de ceea ce făcea el acum: își aducea cunoștințele și învățăturile în sânul Ordinului. Oare când își încheiase exilul, Altaïr știuse că acesta era motivul pentru care revenea în Masyaf? Continua să nu fie sigur. Știa doar că, odată ajuns aici, nu existase alternativă. Vizitase locul unde o îngropaseră pe Maria; mormântul lui Malik se afla în apropiere și era îngrijit de tânărul lui fiu. Altaïr înțelesese că Maria, Sef și Malik, mama și tatăl său, ba chiar și Al Mualim, erau pierduți de-a pururi pentru el, însă Frăția o putea revendica.

Dar asta numai dacă tânărul Malik se ținea de cuvânt. Și stând în piață, simțind surescitarea și nerăbdarea sătenilor ca pe o greutate pe care trebuia s-o poarte în spate, cu Mukhlis învârtindu-se în preajmă, începu să aibă îndoieli. Ațintea cu ochii citadela, așteptând deschiderea porților și apariția celor dinăuntru. Malik îi spusese că vor fi cel puțin douăzeci și că toți îl susțineau pe Altaïr cu aceeași fervoare ca și el. Douăzeci de războinici, la care se adăuga sprijinul sătenilor, ar

fi fost îndeajuns pentru a-i înfrânge pe cei treizeci-patruzeci de Asasini rămași loiali lui Abbas.

Altaïr se întrebă dacă Abbas se afla acum sus în turnul Maestrului, privind cu atenție ce se întâmpla dedesubt? Așa spera să fie.

De-a lungul vieții sale, el refuzase să găsească satisfacție față de moartea altuia, dar față de a lui Abbas? În ciuda milei pe care o simțea pentru acesta, trebuia să țină seama de morțile lui Sef, Malik și Maria, ca și de distrugerea Ordinului de către Abbas. Altaïr își făgăduise că nu va găsi plăcere – și nici chiar satisfacție – în moartea lui.

Dar avea să găsească plăcere și satisfacție în dispariția lui Abbas, după ce avea să-l omoare. Asta își putea îngădui.

Însă toate astea numai dacă porțile aveau să se deschidă și să apară aliații lui. În jur sătenii deveneau agitați. Altaïr simțea cum siguranța și încrederea cu care se deșteptase în dimineața aceea se destramă treptat.

Auzi apoi un murmur de incitare printre săteni și ochii lui trecură de la porțile castelului – care rămâneau închise –, la piață. Un bărbat în alb păru să se materializeze din mulțime. Un bărbat care venea spre Altaïr cu capul plecat, pentru ca apoi să-și scoată gluga și să zâmbească larg. Era tânărul Malik. Iar în spatele lui se vedeau alții. Ca și el, apărură din gloată deveniți parcă pe neașteptate vizibili. Înapoia lui Mukhlis icni. Brusc piața era plină de bărbați în mantii albe. Altaïr începu să râdă. În râsetul acela exista surprindere, ușurare și bucurie, iar toți bărbații trecură prin fața lui, înclinându-și capul în semn de respect, arătându-i pumnalul, arcul sau cuțitul pentru aruncat. Arătându-i loialitate. Altaïr îl prinse de umeri pe tânărul Malik și ochii lui străluciră.

— Îmi iau cuvintele înapoi, îi spuse. Arta furișării tale și a oamenilor tăi este fără pereche.

Surâzând, Malik plecă fruntea.

— Maestre, ar trebui să pornim numaidecât, în scurt timp Abbas ne va observa absența.

— Așa să fie, încuviință Altaïr și sui apoi pe ghizdul scund al fântâniei, îndepărtându-l cu blândețe pe Mukhlis care-i venise în ajutor. După aceea se adresă mulțimii: De prea mult timp castelul de pe deal a fost un loc întunecat și amenințător, dar

azi sper să-l retransform într-un far de lumină – cu ajutorul vostru.

Fu răsplătit prin murmure încete de apreciere, însă el ridică mâna, oprindu-le:

— *Nu* vom saluta totuși noul nostru început prin vărsarea de sânge de Asasini. Cei care i-au rămas credincioși lui Abbas sunt azi inamicii noștri, dar mâine ne vor fi camarazi. Prietenia lor poate fi câștigată doar dacă victoria noastră este mărinimoasă. Omorâți *numai* dacă este absolut necesar. Noi am venit să aducem în Masyaf pace, nu moarte.

Coborî apoi de pe ghizd și ieși din piață, urmat de Asasini și săteni. Asasinii își lăsară glugile peste ochi, arătând decizi și înfricoșători. Incitați, neliniștiți și temători, sătenii păstrară totuși distanța față de ei. Foarte multe depindeau de rezultatul înfruntării care avea să urmeze.

Altaïr urcă panta pe care în copilărie alergase de atâtea ori în sus și în jos împreună cu Abbas. Și ca Asasin alergase în sus și în jos, fie în antrenamente, fie plecând sau revenind din misiuni poruncite de Maestru. Acum își simțea vârsta în oase și mușchi, și se căznea puțin la suiș, dar nu se opri.

Un grup mic de credincioși ai lui Abbas le ieși în cale, trimiși mai degrabă pentru a le testa puterile. La început însoțitorii lui Altaïr părură șovăielnici în a se lupta cu ei; la urma urmelor, aceștia erau camarazi alături de care trăiseră și se antrenaseră. Prietenii trebuiau acum să se înfrunte; fără doar și poate, dacă bătălia ar fi continuat, s-ar fi putut lupta între ei și membri ai aceleiași familii. Pentru câteva momente, cercetașii din castel, mult inferiori numeric, și susținătorii lui Altaïr se priviră față în față. Cercetașii aveau atuul poziției superioare pe pantă, dar altfel erau ca niște miei trimiși la tăiere.

Ochii lui Altaïr se ridicară spre vârful turnului Maestrului pe care abia îl putea distinge. Cu siguranță Abbas putea să-l vadă acum. Îi văzuse pe cei care suiau dealul spre el. Altaïr coborî după aceea privirea de la citadelă la cercetașii trimiși să lupte în numele stăpânului lor corupt.

— Nu vor exista omoruri, repetă Altaïr către oamenii lui și Malik aprobă din cap.

Un cercetaș rânji răutăcios.

— Atunci n-o s-ajungeți departe, moșule.

Rotind sabia, se repezi către Altaïr, sperând poate să distrugă însăși rădăcina rebeliunii: uciderea lui Altaïr putea însemna oprirea răzmeriței.

În clipita cât i-ar fi trebuit unei păsări colibri să bată din aripi, Asasinul se eschivă dinaintea atacului, trase sabia din teacă și se roti înapoia elanului impetuos al atacatorului său, prinzându-l din spate.

Sabia îi căzu din mână cercetașului, când simți tăișul lui Altaïr atingându-i beregata, și scânci fără să vrea.

— Nimeni nu va fi omorât în numele *acestui* moș, murmură Altaïr în urechea cercetașului, apoi îl îmbrânci către Malik, care-l prinse și-l doborî la pământ.

Ceilalți cercetași înaintară, însă cu mai puțin entuziasm, fără tragere de inimă pentru luptă. Toți îngăduiră să fie capturați, aproape fără împotrivire; în nici un minut, erau fie prizonieri, fie zăceau lipsiți de cunoștință.

Altaïr privi scurta încăierare. După aceea își privi mâna, acolo unde fusese crestată de sabia cercetașului, și se șterse discret de sânge. Ai fost încet, își spuse. Data viitoare, lasă luptele în seama tinerilor.

Spera însă ca Abbas să fi văzut totul. Pe meterezele castelului se adunau acum siluete. Spera, de asemenea, că și acelea văzuseră cum se desfășurase conflictul și că cercetașii fuseseră tratați cu blândețe.

Continuară suișul și ajunseră pe platou tocmai când porțile fortăreței se deschiseră în cele din urmă. Prin ele dădură năvală alți Asasini, urlând și pregătindu-se de luptă.

Altaïr îi auzi pe săteni țipând și împrăștiindu-se în spatele lui, deși Mukhlis îi îndemna să stea. Se întoarse și-l văzu pe negustor ridicând brațele pentru a-i opri, dar nu-i putea acuza pentru lipsa de curaj. Toți auziseră de teribila sălbăcie a Asasinilor. Fără doar și poate, ei nu văzuseră niciodată două corpuri de Asasini luptând între ele și nici nu doreau să vadă. Pentru că acum îi zăreau pe Asasiniii lui Abbas ieșind cu răcnete prin porți, cu dinții dezgoliți și săbii strălucitoare, cu cizmele răpăind pe pământ. Îi vedeau și pe susținătorii lui Altaïr, ghemuindu-se și încordându-se, pregătindu-se de acțiune. De aceea se adăpostiră, unii refugiinduse îndărătul turnului de pază, iar alții coborând de-a dreptul dealul. Când cele două tabere se ciocniră, răsunară zbierete și zăngănituri

de oțel. Altaір îl avea pe Malik ca gardă de corp și continua să tragă cu ochiul spre meterezele pe care se aflau vreo zece arcași. Dacă ei ar fi început să tragă, bătălia ar fi fost cu siguranță pierdută.

Acum îl văzu pe Abbas.

Și Abbas îl văzu pe el.

Pentru o clipă cele două căpetenii se fixară din priviri. Abbas pe metereze, Altaір dedesubt – puternic și nemișcat ca o stâncă în vreme ce bătălia se învolbura în jurul lui – cei mai buni prieteni din copilărie transformați în dușmanii cei mai aprigi. Apoi clipa aceea trecu și Abbas răcni arcașilor să tragă; Altaір văzu totuși nesiguranța de pe fețele acestora când ridicară arcurile.

— Nimeni nu trebuie să moară! strigă el, implorându-și oamenii, știind că-i putea câștiga pe arcași de partea lor doar prin exemplul personal.

Abbas era pregătit să sacrifice Asasini, dar nu și Altaір, care nu putea decât să sperie că sufletele arcașilor erau curate. Se rugă în gând ca susținătorii lui să dovedească reținere și să nu le ofere arcașilor motive să tragă. Văzu cum unul dintre propriii lui oameni căzu, urlând, cu beregata spintecată, pentru ca imediat după aceea ucigașul loialist lui Abbas să atace pe altcineva.

— Doboară-l, i-l arată Altaір lui Malik, dar, te rog, fără să-l ucizi.

Malik se alătură bătăliei și-l respinse pe loialist, după care îi mătură fulgerător picioarele. Când bărbatul căzu, sări pe el și-l lovi cu mânerul sabiei în cap, făcându-l să-si piardă cunoștința.

Altaір se uită iarăși spre metereze și văzu cum doi arcași își plecară arcurile, clătinând din capete. Îl văzu apoi pe Abbas scoțând un pumnal – pumnalul tatălui său – și amenințându-i, însă ei clătinară iarăși din capete și duseră mâinile la mânerele săbiilor. Abbas se răsuci pe călcâie și urlă la arcașii aflați îndărătul lui să-i doboare pe trădători. Și aceia lăsau însă arcurile în jos și Altaір simți cum îi cresc speranțele. Își îndemnă oamenii să se grăbească spre porți, dar bătălia de aici nu luase încă sfârșit, deși loialiștii deveneau treptat conștienți de evenimentele de pe metereze. Începură să schimbe priviri nesigure și, unul câte unul, se retraseră din înfruntare

aruncând săbiile pe pământ, ridicând brațele și predându-se. Grupul lui Altaïr avea calea deschisă spre fortăreață.

El își conduse oamenii la porți și acolo bătu cu pumnul în lemnul lor. Înapoia lui se adunară Asasinii, urmați de sătenii care reveniseră, astfel că platoul era ticsit. Tăcerea din spațele porților era ciudată. O liniște adâncă se lăsă peste oamenii lui Altaïr și aerul fu încărcat de tensiunea așteptării, când, brusc, zăvoarele fură trase în lături și porțile uriașe ale castelului se deschiseră larg de străjeri care-și aruncară săbiile și plecară capetele în semn de supunere față de Altaïr.

El încuviință scurt, acceptându-le predarea și trecu peste prag, pe sub arcadă, apoi traversă curtea interioară spre turnul Maestrului. Era urmat de oamenii săi, care se răspândiră și se înșirară pe perimetrul curții; arcașii coborară de pe metereze și li se alăturară, iar fețe de familii și servitori priveau de la ferestrele turnurilor din jur. Toți doreau să fie martori la întoarcerea lui Altaïr, la confruntarea lui cu Abbas.

El sui treptele spre platformă, apoi intră în holul de la intrare. Abbas stătea pe trepte înaintea lui, cu chipul tras și întunecat, cuprins de disperare și înfrângere ca de o febră.

— S-a terminat, Abbas! strigă Altaïr. Poruncește-le celor care ți-au rămas credincioși să se predea.

— Niciodată! pufni celălalt.

În secunda următoare din încăperi laterale ultimii loialiști pătrunseră în hol: o duzină de Asasini și servitori. Unii aveau ochi speriați, care le alergau în toate părțile, dar alții erau hotărâți și impunători. Bătălia încă nu se terminase.

— Spune-le oamenilor tăi să arunce armele, repetă Altaïr. Se întoarse pe jumătate și arătă curtea ticsită de mulțime. Nu mai poți învinge.

— Eu apăr citadela până la ultimul om, replică Abbas. Tu n-ai fi făcut la fel?

— Eu aș fi apărât *Ordinul*, pufni Altaïr, pe când tu ai sacrificat tot ceea ce reprezentăm noi. Mi-ai sacrificat soția și fiul pe altarul propriei tale dușmăanii – refuzul tău absolut de a accepta adevărul.

— Te referi la tatăl meu? La minciunile pe care le-ai spus despre el?

— Nu de aceea ne aflăm acum aici? Nu acela este izvorul din care ura ta s-a revărsat de-a lungul anilor, otrăvindu-ne pe toți?

Abbas tremura, încheieturile degetelor i se albiseră pe balustrada galeriei.

— Tatăl meu a părăsit Ordinul, zise el. Nu și-ar fi luat nici-odată viața.

— Abbas, el și-a luat viața – s-a omorât chiar cu pumnalul pe care l-ai ascuns în mantia ta. Și-a luat viața, fiindcă avea mai multă onoare decât vei avea tu vreodată și pentru că nu dorea să fie compătimit. Nu dorea să fie compătimit, așa cum vei fi tu compătimit, de toți, când vei putrezi în temnița citadelei.

— *Niciodată!* urlă Abbas și ridică un deget tremurător către Altaïr. Zici că poți recăpăta conducerea Ordinului fără pierderi de vieți ale Asasinilor? Să te văd încercând s-o faci. *Omorâți-!!*

Bărbații din sală înaintară toți ca unul, când...

Sunetul exploziei răsună în hol și-i amuți pe toți – mulțimile din curtea interioară, Asasini și loialiști. Toți îl priviră șocați pe Altaïr, care stătea cu brațul ridicat, ca și cum l-ar fi indicat cu degetul pe Abbas sau și-ar fi angajat pumnalul în direcția treptelor. Dar în loc de pumnal dinspre încheietura lui se vedea un firicel de fum.

De pe trepte se auzi un strigăt scurt, sugrumat, și toți se holbară la Abbas care-și plecă ochii spre piept, unde se lățea treptat o pată mică de sânge. Ochii lui erau dilatați de șoc. Buzele i se mișcară, străduindu-se să articuleze cuvinte care nu mai ieșeau.

Asasini loialiști se opriseră. Priveau cu gurile căscate la Altaïr care-și mișcă brațul către ei, astfel că toți putură vedea mecanismul pe care-l purta la încheietură.

Avea un singur glonț și el îl folosise, însă ei nu știau asta. Până atunci nimeni nu mai văzuse o astfel de armă. Doar foarte puțini știau până și de existența ei. Iar când o văzură ațintindu-i, loialiștii bătură în retragere. Își aruncară săbiile pe jos. Trecură pe lângă Altaïr, spre ușa turnului, pentru a se alătura mulțimii de afară, cu brațele ridicate în semn de predare, în timp ce Abbas se aplecă încet în față, se rostogoli pe scară și se opri cu un bufnet sec pe podeaua holului.

Altaïr se ghemui lângă el. Abbas răsufle greoi și un braț îi stătea sub un unghi nefiresc, de parcă se rupsese în cădere; partea din față a mantiei era udă de sânge. Nu mai avea mult de trăit.

— Vrei să-ți cer iertare? vorbi el către Altaïr. Rânji și, pe neașteptate, semăna mai mult ca oricând cu un schelet. Pentru că ți-am ucis soția și fiul?

— Abbas, te rog, nu lăsa ca ultimele tale cuvinte din lumea asta să fie încărcate de răutate.

Celălalt emise un sunet scurt de batjocură.

— Uite-l cum încearcă mereu să joace rolul virtuosului! Ridică puțin capul. Prima lovitură ți-a aparținut ție, Altaïr. Eu ți-am răpit soția și fiul, dar numai după ce minciunile tale îmi răpiseră mult mai multe.

— N-au fost minciuni, spuse Altaïr simplu, în toți anii aceștia nu te-ai îndoit chiar niciodată?

Abbas tresări și strânse din ochi de durere. După o pauză spuse:

— Altaïr, te-ai întrebat vreodată dacă după lumea asta mai există alta? În câteva clipe eu voi afla răspunsul. Iar dacă există, îmi voi revedea tatăl și amândoi vom fi acolo să te primim când va bate ceasul tău. Și atunci... atunci nu va mai exista nicio îndoială.

Tuși și horcăi, iar prin colțul gurii i se scurse un firicel de sânge. Altaïr îl privi în ochi și nu mai văzu nimic din băiețelul orfan pe care-l cunoscuse cândva; nu mai văzu nimic din prietenul cel mai bun pe care-l avusese cândva. Nu văzu decât o creatură deformată, care-l costase foarte, foarte mult.

Iar când Abbas muri, Altaïr își dădu seama că de acum nici nu-l ura, nici nu-l compătinea. El nu mai simțea nimic... decât ușurarea că Abbas nu mai exista pe lume.

După două zile căpetenia Fahad apăru cu șapte călăreți și fu întâmpinat la porțile satului de un grup de Asasini condus de Altaïr.

Bandiții se opriră la marginea pieței, unde îi aștepta un șir de bărbați în mantii albe. Unii stăteau cu brațele încrucișate, alții cu mâinile pe arcuri sau pe mânerele săbiilor lor.

— Deci este adevărat, rosti Fahad. Marele Altaïr Ibn-La'Ahad și-a reluat stăpânirea peste Masyaf.

Căpetenia tâlharilor părea brusc ostentivă.

Altaïr înclină din cap afirmativ.

Fahad încuviință și el, încet, parcă reflectând la informația aceea.

— Am avut o înțelegere cu predecesorul tău, vorbi el în cele din urmă. I-am plătit mult ca să pot intra în Masyaf.

— Ceea ce ai și făcut, zise Altaïr pe un ton amabil.

— Așa este, însă mă tem că am făcut-o pentru un motiv foarte clar, spuse Fahad cu un zâmbet încețoșat. Se foi puțin în șa. Mă aflu aici ca să-l găsesc pe ucigașul fiului meu.

— Ceea ce ai și făcut, repetă Altaïr pe același ton amabil.

Zâmbetul încețoșat dispăru lent de pe chipul lui Fahad.

— Am înțeles, spuse el și se aplecă în față. Așadar care dintre voi este?

Ochii îi trecură peste șirul de Asasini.

— Nu ai niciun martor care să-l identifice pe cel care ți-a ucis fiul? Întrebă Altaïr. Nu-l poate arăta pe vinovat?

— Ba am, suspină Fahad trist, dar fiul mamei mele a poruncit să-i fie scoși ochii.

— Aha, încuviință Altaïr. Ei bine, a fost oricum fricos ca un iepure. Te poți consola cu gândul că a făcut prea puține pentru a-ți proteja fiul, sau, de altfel, de a-i răzbuna moartea. De îndată ce a trebuit să se lupte cu doi bătrâni, nu doar cu unul, și-a pus coada pe spinare și a fugit.

Fahad se întunecă la față.

— Tu ai fost?

Altaïr încuviință din cap.

— Fiul tău, Fahad, a murit așa cum a trăit. I-a plăcut să le provoace altora durere.

— O trăsătură pe care a moștenit-o de la mama lui.

— Aha.

— Și întâmplător tot ea insistă ca numele lui să fie răzbunat.

— Atunci n-a mai rămas nimic de spus, zise Altaïr. Dacă nu intenționezi să încerci asta chiar acum, mă pot aștepta să te prezinți în curând cu armata ta aici.

Fahad păru precaut.

— Vrei să mă lași să plec? Nu ți-ai pus arcași să mă oprească, deși știi că mă voi întoarce cu o armată care să te zdrobească?

— Dacă te-aș ucide, ar trebui să înfrunt mânia soției tale, zâmbi Altaïr, dar cred că te vei răzgândi să mai ataci Masyaf după ce te vei fi întors în tabăra ta.

— De ce crezi așa ceva?

Altaïr surâse din nou.

— Fahad, dacă noi ne-am război, niciunul n-ar bate în retragere. Ambii am investi mai mult decât merită durerea respectivă. Comunitatea mea va fi devastată, poate ireparabil... dar la fel se va întâmpla și cu a ta.

Căpetenia tâlharilor păru să cadă pe gânduri.

— Cu siguranță eu trebuie să decid prețul nemulțumirii mele.

— Nu cu mult timp în urmă, spuse Altaïr, mi-am pierdut și eu fiul și din cauza aceea am fost cât pe-aici să-mi pierd și poporul. Mi-am dat seama că era un preț prea mare pentru a merita să fie plătit, chiar și pentru fiul meu. Dacă vei veni cu o oaste împotriva noastră, vei risca să greșești în același fel. Sunt sigur că valorile comunității tale diferă mult de ale comunității mele, dar sunt foarte prețuite și este greu să renunți la ele.

Fahad încuviință încet.

— Ai o minte mai înțeleaptă decât predecesorul tău. Multe dintre spusele tale sunt adevărate și mă voi gândi la ele pe drumul spre casă. De asemenea, mă voi sili să i le explic soției mele. Trase de hățuri și întoarse calul să plece. Mult noroc, Asasinule!

— După cum se pare, tu ești cel care vei avea nevoie de noroc.

Banditul îi azvârli altul dintre surâsurile sale piezișe și înțeșate, apoi plecă. Altaïr chicoti și-și întoarse ochii către citadela de pe promontoriu.

Erau multe de făcut.

Capitolul 58

12 august 1257

Așadar... Am întârziat prea mult să părăsim Masyaf înainte de sosirea mongolilor, pentru că ei *au sosit*. Drept urmare, vom pleca spre Constantinopol în următoarele ore și mâzgălesc cuvintele acestea în timp ce bunurile ne sunt duse de servitori pentru a fi încărcate în căruțe. Iar dacă Maffeo crede că privirile tăioase pe care insistă să mi le azvârle vor fi îndeajuns pentru a mă determina să las pana din mână, atunci se înșală. Știu acum că aceste cuvinte vor fi de importanță vitală pentru viitorii Asasini. Ele trebuie scrise imediat.

Ceata năvălitorilor nu este numeroasă, sau cel puțin așa ni s-a spus, dar grosul oștii nu-i departe. Între timp, mongolii aceștia par să dorească să se acopere de glorie și lansează atacuri la scară mică, totuși sălbătice, escaladând zidurile satului și luptând pe metereze înainte de a se retrage. Cunosc puține despre arta războiului, dar mă gândesc că asalturile astea scurte sunt o cale de a ne estima puterea... sau slăbiciunea. Și mă întreb dacă Maestrul își regretă vreodată decizia de a slăbi citadela prin desființarea Asasinilor. Cu numai doi ani în urmă, nicio asemenea ceată specializată în încăierări nu s-ar fi apropiat la mai puțin de zece pași de castel înainte de a cădea sub săgețile arcașilor Asasini, ori sub săbiile apărătorilor.

După ce a recâștigat conducerea Ordinului din mâinile lui Abbas, prima dispoziție a lui Altaïr a fost de a trimite după jurnalele sale: opera Maestrului urma să fie o forță decisivă în reclădirea Ordinului, esențială pentru asigurarea de temelii care să oprească descompunerea lui Masyaf. Sub domnia coruptă a lui Abbas, se pierduseră abilitățile și instruirea din vechime: Frăția fusese a Asasinilor doar formal. Prima preo-

cupare a lui Altaïr a fost de a restabili disciplina pierdută; o dată în plus, curtea de antrenamente a răsunat de zăngăniturile săbiilor și de strigătele și imprecățiile instructorilor. Pe atunci niciun mongol n-ar fi cutezat să întreprindă vreo incursiune.

Dar tocmai când Frăția fusese restabilită ca nume și reputație, Altaïr a decis că baza din Masyaf nu mai trebuia să existe și a scos stindardul Asasinilor de pe catarg. Viziunea lui despre Ordin era că Asasinii trebuiau să iasă în lumea largă și să opereze printre oameni, nu deasupra lor. Când sosise în Masyaf, Darim, fiul său, mai găsisese doar câțiva Asasini, care se ocupau în mare parte de construirea bibliotecii Maestru-lui. După terminarea acesteia, Darim a fost trimis la Constantinopol, pentru a mă găsi pe mine și pe fratele meu.

Și așa ajungem la începutul poveștii noastre, cam la optzeci de ani după începerea ei.

— Simt totuși că încă nu s-a terminat, a zis Maffeo.

Mă aștepta răbdător. Trebuia să mergem să-l vedem pe Maestru în curtea principală. Am parcurs, probabil pentru ultima oară, drumul întortocheat prin fortăreață spre curtea aceea, conduși de Mukhlis, credinciosul majordom al lui Altaïr.

Când am ajuns acolo, am rămas o clipă privind-o, cu gândul la toate evenimentele ce se petrecuseră în ea. Aici îl văzuse Altaïr pentru prima dată pe Abbas în toiul nopții, ascultându-l pe nefericitul lui tată. Aici se luptaseră ei doi și deveniseră dușmani; aici Altaïr fusese făcut de ocară în fața Ordinului de către Al Mualim; aici murise Maria și, de asemenea, Abbas.

Nimic din tot ce s-a întâmplat nu fusese uitat de Altaïr, care-i adunase pe majoritatea Asasinilor să audă ce avea de spus. Printre ei se număra Darim, cu arcul lui, tânărul Malik, și Mukhlis, care-și ocupase locul lângă Maestru pe platforma de lângă turn. Simțeam neliniștea ca niște aripi de fluturi în stomac și am constatat că respiram sacadat și gâfâit, pentru a încerca să mi-o stăpânesc, pentru că mă tulbura și hărmălaia luptelor de pe fundal. Se părea că mongolii aleseseră tocmai momentul acesta pentru alt asalt asupra castelului, poate știind că apărările îi erau temporar reduse.

— Fraților, a spus Altaïr stând în fața noastră, știu că timpul pe care l-am petrecut împreună a fost scurt, dar am cre-

dința că acest Codex va răspunde tuturor întrebărilor pe care n-ați mai avut vreme să le puneți.

L-am luat cu venerație și l-am răsucit în mâini. Conținea gândurile cele mai importante ale Maestrului, distilate din decenii de studiere a Mărului.

— Altaïr, am rostit abia izbutind să articulez cuvintele, darul acesta este... de neprețuit. *Grazie*.

La un semn al lui, Mukhlis a înaintat și i-a înmânat Maestrului un săculeț.

— Încotro vă vor purta pașii în continuare? a întrebat Altaïr.

— Spre Constantinopol pentru o vreme. Putem înființa acolo o gildă înainte de a reveni la Veneția.

El a chicotit.

— Fiul tău, Marco, va fi încântat să audă poveștile călătoriilor nebunești ale tatălui său.

— Este cam micuț să audă chiar totul, am zâmbit, dar, într-o bună zi, cât de curând, *si*.

Mi-a întins săculețul și am simțit mișcându-se înăuntru câteva obiecte grele.

— Îți voi cere o ultimă favoare, Niccolò. Ia obiectele acestea cu tine și păzește-le. Ascunde-le, dacă trebuie.

Am arcuit sprâncenele, cerându-i implicit voie să deschid săculețul, iar el a încuviințat din cap. Am privit înăuntru, apoi am băgat mâna și am scos una dintre cele cinci pietre dinăuntru; precum celelalte, avea o gaură în centru.

— Sunt obiectele *acelea!* am întrebat, curios dacă erau cele pe care le găsisese în decursul exilului său la Alamut.

— Într-un fel, a zis Maestrul. Ele sunt niște chei și fiecare conține un mesaj.

— Un mesaj... pentru cine?

— Asta aș fi vrut să aflu și eu.

În curte apăru în grabă un Asasin, care îi șopti ceva lui Darim. Făcu un pas înainte.

— Tată, o avangardă a mongolilor a pătruns în sat și l-a cucerit.

Altaïr a aprobat din cap.

— Niccolò și Maffeo, fiul meu vă va însoți până veți scăpa de năvălitori. După ce veți ajunge în vale, urmați cursul râului, până la un sătuc. Acolo vă așteaptă cai și provizii. Aveți grijă și rămâneți mereu cu ochii în patru.

— La fel, Maestre. Ai grijă de tine.

El a zâmbit.

— Mă voi gândi la asta.

Apoi Maestrul s-a îndepărtat, lătrând deja ordine spre Asasini. Întrebându-mă dacă îl voi mai vedea vreodată, am pus pe umăr săculețul cu pietre ciudate și am ținut strâns Codexul neprețuit. Din cele ce au urmat mai țin minte doar un vălmășag de trupuri, zbierete și zăngănituri de oțel, în timp ce am fost escortați în grabă într-o locuință, unde m-am ghemuit într-un colț ca să mâzgălesc cuvintele acestea pe când bătălia bântuie afară – însă acum trebuie să plecăm. Nu pot decât să mă rog cerului să scăpăm cu viață.

Cumva cred că așa se va întâmpla. Am credință în Asasini. Sper doar să-i merit încrederea lui Altaïr. Din punctul acesta de vedere, doar timpul îmi va da un răspuns.

1 ianuarie 1258

Este prima zi a unui nou an și, încercat de un vălmășag de emoții, șterg praful de pe coperta jurnalului meu și încep o pagină nouă, neștiind sigur dacă această consemnare marchează un nou început sau dacă este un postscriptum la povestea care o precede. Poate că asta vei decide chiar tu, dragă cititorule.

Prima veste o spun cu inimă grea. Am pierdut Codexul. Cartea aceea care ne-a fost dată de Altaïr în ziua plecării noastre, care ne-a fost încredințată, se află acum în mâinile inamicului. Voi fi de-a pururi torturat de amintirea momentului când am zăcut însângerat și plângând în nisip, privind colbul care se ridica în urma copitelor cailor mongolilor care ne atacaseră; unul dintre ei avea punga de piele în care țineam Codexul, a cărei curelușă fusese retezată. Se năpustiseră asupra noastră la două zile după ce plecaserăm din Masyaf, când ne găseam în siguranță... sau așa crezuserăm noi.

Maffeo și cu mine am scăpat nevătămați, deși ca prin urechile acului, și ne-am alinat puțin cu gândul că timpul pe care-l petrecuserăm cu Maestrul ne oferise, dacă nu învățăturile pe care le-am fi putut desprinde din Codex, măcar posibilitățile de a căuta cunoașterea și a o interpreta singuri. Am decis ca în scurt timp să pornim spre răsărit și să-l recuperăm (și astfel, vai, să amân ocazia de a reveni la Veneția și de a-l vedea pe fiul meu Marco), dar că mai întâi trebuia să ne ocupăm de sarcina din Constantinopol, pentru că acolo erau multe de făcut. Ne aștepta o muncă de cel puțin doi ani, care urma să fie cu atât mai dificilă fără înțelepciunea Codexului, care să ne călăuzească. Am hotărât că, deși pierduserăm cartea, noi eram Asasini în minți și în inimi și aveam să folosim cu pricepere cunoștințele și experiențele dobândite.

Ca atare, am ales locul avanpostului nostru negustoresc la mică depărtare de Sfânta Sofia, și intenționăm să aducem acolo mărfuri de cea mai bună calitate (bineînțeles!). În același timp vom începe să ne răspândim și să diseminăm crezul Asasinilor, așa cum am jurat că vom face.

Și simultan cu înființarea noii ghilde, am pornit să ascundem cele cinci pietre primite de la Altaïr. Cheile! Păziți-le bine, spusesese el, sau ascundeți-le. După cele întâmplate cu mongolii, am decis să le ascundem, așa că le-am tăinuit în Constantinopol și în jurul orașului. Pe ultima o vom ascunde chiar azi, așa că, atunci când vei citi rândurile acestea, dragă cititorule, toate cinci cheile vor fi pitite în siguranță de templieri, pentru a fi găsite de Asasinii din posteritate.

Indiferent cine vor fi ei.

Epilog

De pe puntea de deasupra, Asasinul auzi zgomote și tumult, răpăitul familiar al tălpilor care însoțește apropierea de uscat, când matrozii se reped de la posturile lor spre provă, cățărându-se pe straiuri sau atârându-se de funii,ducând palmele pavază la ochi ca să privească atent și scrutător spre porturile sclipitoare către care navigaseră, în căutarea unor noi aventuri.

Și pe Asasin îl așteptau aventuri. Desigur, ale lui aveau să fie cu totul diferite de escapadele imaginate cu nerăbdare de corăbieri, care, fără îndoială, se refereau în primul rând la frecventarea tavernelor și a prostituatelor. Asasinul aproape că-i invidia pentru simplitatea năzuințelor lor. Sarcinile lui aveau să fie mult mai complicate.

Închise jurnalul lui Niccolò și-l împinse mai încolo pe masă; degetele îi mângâiară coperta veche și el reflectă la cele tocmai aflate, a căror întreagă însemnătate, o știa prea bine, avea să se releve mult mai târziu. După aceea, inspiră adânc, se ridică, își îmbracă mantia, prinse de încheietură mecanismul pumnalului și-și trase gluga peste față. Apoi deschise ușa cabinei și ieși pe punte, unde, își duse de asemenea palma pavază la ochi pentru a se uita la port, în vreme ce corabia spinteca apa scânteietoare către oamenii adunați pe ponton să-i primească.

Ezio ajunsese în orașul cel mare. Se afla în Constantinopol.

Mulțumiri

Mulțumiri speciale se îndreaptă către:

Yves Guillemot
Jean Guesdon
Corey May
Darby McDevitt
Jeffrey Yohalem
Matt Turner.

Și de asemenea

Alain Corre
Laurent Detoc
Sebastien Puel
Geoffroy Sardin
Xavier Guilbert
Tommy Frangois
Cecile Russeil
Christele Jalady
The Ubisoft Legal Department
Charlie Patterson
Chris Marcus
Etienne Allonier
Măria Loreto
Alex Clarke
Alice Shepherd
Andrew Holmes
Clemence Deleuze
Guillaume Carmona

NOTE

- *al'ud* = Oud. Instrument muzical, asemănător lăutei. Este unul dintre cele mai vechi instrumente de coarde din lume, provenit, probabil, din Mesopotamia de Sud (Irakul de astăzi).

- *cimbal* = Fiecare dintre cele două discuri de alamă ușor concave, folosite în fanfară sau în orchestre, care, prin lovirea unuia de celălalt, produc un sunet puternic și metalic, marcând ritmul sau cadența. (*chimval, talger*).

- *Hattin (bătălia de la)* = în 1187, sultanul Saladin, conducătorul Egiptului și Siriei, i-a chemat pe toți musulmanii să se alătore Jihadului pentru recucerirea Ierusalimului. Victoria sa în bătălia de la *Hattin* a distrus practic statele creștine din Orientul Mijlociu și a asigurat continuitatea stăpânirii islamice asupra regiunii în următorii 800 de ani.

- *jab* = lovitură de sus în jos, de „ciocan”.

- *keffiyeh* = acoperământ tradițional arab pentru cap, constând dintr-o eșarfă pătrată, de obicei din bumbac. Se întâlnește frecvent în regiunile aride, deoarece oferă protecție împotriva arsurilor solare, prafului și nisipului.

- *Medresele* sau *Madrasa* = școli sau instituții de învățământ superior găzduite de o moschee, unde se predă teologia islamică, dar și alte materii.

- *Ordinul Ospitalierilor* = cunoscut și ca *Ospitalieri*, *Cavalerii Ospitalieri*, *Cavalerii Sfântului Ioan* și *Ordinul Sfântului Ioan*, a fost unul dintre cele mai renumite ordine militare creștine occidentale din timpul Evului Mediu. În secolul al XVI-lea, *Ordinul Ospitalierilor* a devenit *Ordinul Cavalerilor de Malta*. Odată cu venirea la conducerea ordinului, în anul 1120, a lui Raymond de Puy (1083-1160),

devine un ordin cu caracter militar ce își asumă protejarea pelerinilor sosiți în Regatul Latin al Ierusalimului. Totodată, începe să fie cunoscut sub denumirea de „*Ordinul Sfântului Ioan de Ierusalim*”.

- *rafiq* = companion, însoțitor, tovarăș.

- *rebec* = instrument cu coarde și arcuș din perioada medievală și renescentistă. În forma sa cea mai obișnuită, are formă de barcă, 1-5 corzi și se poziționează pe braț ori bărbie, asemenea viorii.

- *souk* = bazar.

- *thawb* = este o robă lungă, până deasupra gleznelor, cel mai des albă sau neagră, purtată de musulmani și fiind veșmântul preferat al Profetului Mahomed. Termenul este folosit în Arabia Saudită și în țările din Golful Persic. În Africa de Vest se numește *bubu*, în Magreb poartă denumirea de *djel-laba*, sau *khamis* în Somalia.

- *valtrap* = pătură de postav sau de alt material, împodobită cu diferite cusături, care se pune pe spinarea calului sub șă.

Cuprins

Prolog	3
Partea întâi	4
Partea a doua	87
Partea a treia	186
Partea a patra	251
Epilog.....	315
Mulțumiri	316
NOTE.....	317

